

E. G. White - ÎNDRUMAREA COPILULUI

ÎNDRUMAREA COPILULUI.....	1
Cuvânt înainte	1
Căminul, prima școală	2
S E C Ţ I U N E A II Metode și manuale	5
S E C Ţ I U N E A III Învățători pregătiți corespunzător	14
S E C Ţ I U N E A IV Ascultarea, lecția cea mai importantă	18
S E C Ţ I U N E A VI Lecții în virtuți practice	28
S E C Ţ I U N E A VII Dezvoltând calități creștine	33
S E C Ţ I U N E A VIII Datoria supremă - dezvoltarea caracterului	38
S E C Ţ I U N E A IX Elemente fundamentale ale zidirii caracterului	48
S E C Ţ I U N E A X Disciplina și administrarea ei	56
S E C Ţ I U N E A XII Dezvoltarea puterilor intelectuale	75
S E C Ţ I U N E A XIII Importanța primordială a dezvoltării fizice	88
S E C Ţ I U N E A XIV Menținând condiția fizică	97
S E C Ţ I U N E A XV Îmbrăcăminte potrivită.....	104
S E C Ţ I U N E A XVI Conservând integritatea morală	112
S E C Ţ I U N E A XVII Chemând la viață puterile spirituale	121
S E C Ţ I U N E A XVIII Menținând experiența religioasă.....	130
S E C Ţ I U N E A XIX Ziua socotelilor	145

ÎNDRUMAREA COPILULUI

Cuvânt înainte

Când căsătoria unește două inimi și vieți în iubire și când un nou cămin este format, o primă grijă a întemeietorilor săi este ca pruncii care vor umple de farmec acest cămin să fie crescuți în mod corespunzător. Întrebarea lui Manoah din vechime: „Ce să facem pentru copil?” este și astăzi pusă cu neliniște de părinți în timp ce privesc fața prețiosului și neajutoratului dar încredințat grijii lor. Însemnătatea instrucțiunilor cu privire la călăuzirea copilului este cel mai bine înțeleasă când observăm locul pe care-l ocupă în Cuvântul lui Dumnezeu precum și referințele dese și detaliate la acest subiect în scrierile Ellenei G. White. În câteva din cărțile sale, dar mai ales în articole despre viața creștină practică ce apăreau săptămânal în diferite reviste ale denominațiunii, ea a prezentat o bogăție de sfaturi pentru părinți. Pe lângă aceasta, a adresat diferitelor familii sute de mărturii personale în care ea a avut de-a face cu exact aceleași probleme pe care aceste familii le întâmpinau. În aceste articole și mărturii personale ea a descris principiile ce trebuie să-i călăuzească pe părinți și metodele ce trebuie folosite așa cum i-au fost arătate în viziune. În anii săi de mai târziu, sora White și-a exprimat dorința de a scoate o carte pentru părinții creștini, care să arate clar „datoriile mamei și influența asupra copiilor ei”. Această dorință este acum îndeplinită prin cartea Căminul creștin și prin lucrarea de față. Numai folosirea cu înțelepciune și cu rugăciune a importanțelor sfaturi din acest volum poate descoperi influența îndepărtată și extraordinară a educării corespunzătoare a copilului în felul în care Dumnezeu le-a încredințat părinților responsabilitatea. Faptul că Ellen White a fost mama a patru băieți i-a dat posibilitatea să

prezintă învățăturile ce i-au fost oferite într-o manieră compătimitoare și plină de înțelegere. Experiența ei în aplicarea practică a principiilor ce le-a prezentat înaintea altora a trezit încredere în inima cititorilor. În pregătirea acestei cărți, au fost cercetate toate scrierile Ellenei G. White, atât cele publicate cât și cele nepublicate. Sursele extraselor apar la încheierea fiecărui capitol*. Deoarece conținutul acestui volum a fost adunat dintr-un număr de lucrări ce au fost scrise într-o perioadă de șaptezeci de ani, se întâlnește uneori o întrerupere inevitabilă a unei idei sau a modului de adresare, când câteva paragrafe sunt așezate împreună în contextul unei anumite teme. Compilatorii au fost limitați în lucrarea lor de a selecta și aranja anumitele extrase și a le da titluri. Îndrumarea copilului a fost pregătită sub direcția Comitetului responsabil cu păstrarea publicațiilor E. G. White cu birourile în Washington D.C. Lucrarea s-a efectuat în armonie cu instrucțiunile date de sora White ca cei ce o vor aduce la îndeplinire să asigure pentru tipar compilații din manuscrisele și din scrierile sale publicate. Este mare nevoie de această carte. Interese veșnice sunt în joc. Sfaturile detaliate despre disciplină, formarea caracterului, educație fizică și spirituală vor fi prețuite de orice părinte chibzuit. Fie ca acest volum, alături de Căminul creștin, Solii pentru tineret și alte cărți ale Ellenei G. White conținând sfaturi pentru părinți și tineri, să slujească drept ghid taților și mamelor în cea mai importantă lucrare a lor. Aceasta este dorința sinceră a editorilor și a Comitetului responsabil de păstrarea publicațiilor Ellenei G. White. (The Trustees of the Ellen G. White Publications)

CĂTRE CITITOR

Este privilegiul părinților de a-și lua copiii cu ei la porțile cetății lui Dumnezeu, spunând: „Am încercat să-mi învăț copiii să-L iubească pe Domnul, să facă voia Lui și să-L onoreze.” Unora ca aceștia porțile le sunt larg deschise, iar părinții și copiii vor intra. Dar nu toți pot să intre. Unii sunt lăsați afară cu copiii lor ale căror caractere nu au fost transformate prin supunere față de voința lui Dumnezeu. O mână este ridicată și sunt rostite cuvintele: „Voi ați neglijat datoriile căminului. Nu v-ați îndeplinit lucrarea ce ar fi făcut sufletul corespunzător pentru un cămin în cer. Nu puteți intra.” Porțile le vor fi închise copiilor pentru că nu au învățat să facă voia lui Dumnezeu, iar părinților pentru că și-au neglijat responsabilitățile. (MS. 31, 1909) Lumina a strălucit din Cuvântul lui Dumnezeu și din mărturiile Spiritului Său ca nimeni să nu greșească cu privire la datoria lui. Dumnezeu le cere părinților să-și crească copiii ca să-L cunoască pe El și să-I respecte cerințele. Ei trebuie să-și educe micuții ca membri mai tineri ai familiei Domnului, ca să aibă caractere frumoase și temperamente plăcute și ca să poată fi corespunzători să strălucească în curțile cerești. Neglijându-și datoria și îngăduindu-le copiilor să trăiască în rău, părinții le-au închis porțile cetății lui Dumnezeu. Aceste lucruri trebuie prezentate cu insistență părinților. Ei trebuie să se ridice și să se apuce de lucrarea lor ce a fost neglijată mult timp. (5 T. p. 325, 326) ELLEN G. WHITE

Căminul, prima școală

IMPORTANȚA ȘCOLII ÎN CĂMIN

Educația începe acasă. - Căminul este locul unde trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală în care, avându-i pe părinți ca instructori, trebuie să învețe lecțiile menite să-l călăuzească în viață - lecții de respect, ascultare, politețe, stăpânire de sine. Influențele educației din cămin sunt o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. În multe privințe acestea sunt tăcute și progresive dar, numai dacă sunt îndreptate în direcția cea bună, ele devin o putere pentru dreptate și adevăr. Dacă copilul nu este instruit corect aici, Satana îl va educa prin agenții aleși de el. Cât de importantă este, deci, școala în cămin! (CT. p. 107)

Aici sunt puse bazele. - Asupra tuturor părinților apasă obligația de a da instrucțiuni în cele fizice, intelectuale și spirituale. Obiectivul fiecărui părinte ar trebui să fie acela de a asigura copilului său un caracter simetric și bine echilibrat. Aceasta nu este o lucrare de dimensiune și importanță mică, ci o lucrare ce solicită gândire și rugăciune fierbinte și nu mai puțin efort stăruitor și plin de răbdare. Trebuie pusă o bază corectă și trebuie ridicat un schelet puternic și stabil; apoi, zi de zi, lucrarea de clădire, șlefuire și desăvârșire trebuie să meargă înainte. (Id. p. 107, 108)

Puteți refuza copilului orice, dar nu acest drept. - Părinți, amintiți-vă: căminul este o școală de formare în care copiii voștri trebuie să fie pregătiți pentru căminul de sus. Mai degrabă renunțați la orice altceva decât la educația pe care trebuie s-o primească în primii lor ani. Nu permiteți nici un cuvânt de supărare. Învățați-i pe copii să fie amabili și răbdători. Învățați-i să fie atenți cu alții. În felul acesta îi pregătiți pentru o slujire mai înaltă în lucrurile religioase. (MS. 102, 1903) Căminul ar trebui să fie o școală de pregătire, unde copiii și tinerii pot fi pregătiți ca să-și aducă aportul în serviciul Maestrului și o școală de pregătire pentru a intra într-o școală mai înaltă, aceea a Împărăției lui Dumnezeu. (MS. 7, 1899)

Nu este o problemă secundară. - Educația în cămin să nu fie privită ca o problemă secundară. Ea ocupă primul loc în cadrul adevăratei educații. Taților și mamelor li s-a încredințat modelarea minții copiilor lor. (R&H, 6 iunie, 1899) Cât de uimitor este proverbul: „Cum este îndoită rămurica, așa va fi de înclinat și copacul ce va crește din ea”. Acesta trebuie aplicat la instruirea copiilor noștri. Părinți, vă veți aminti că educația copiilor voștri din primii lor ani v-a fost încredințată ca o răspundere sacră? Acești lăstari tineri trebuie să fie instruiți cu gingășie ca să poată fi transplantați în grădina Domnului. Educația în cămin nu trebuie neglijată cu nici un chip. Cei care o neglijează, neglijează de fapt o datorie religioasă. (MS. 84, 1897)

Marea sferă a educației în cămin. - Educația în cămin înseamnă mult. Este o chestiune de mare amploare. Avraam a fost numit tatăl credincioșilor. Printre lucrurile ce l-au făcut un exemplu remarcabil de evlavie a fost și respectul strict pe care l-a avut față de legea lui Dumnezeu în căminul lui. El a cultivat religia în familie. Cel ce vede educația dată în cămin și măsoară influența acestei educații a spus: „Îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine”. (L. 9, 1904) Dumnezeu a poruncit evreilor să-i învețe pe copii cerințele Sale și să le facă cunoscută atitudinea Sa față de poporul lor. Căminul și școala erau una. În locul buzelor străine, inimile iubitoare ale tatălui și mamei erau acelea care dădeau instrucțiuni copiilor lor. Gânduri despre Dumnezeu erau asociate cu toate evenimentele zilnice din viața de cămin. Lucrările puternice ale lui Dumnezeu erau relatate cu elocvență și cu sentimente de respect amestecat cu teamă și uimire. Mărețele adevăruri ale providenței lui Dumnezeu și viața viitoare erau imprimate în mintea tânără care făcea cunoștință cu adevărul, bunătatea și frumosul. Lecțiile date erau ilustrate prin folosirea figurilor și simbolurilor și erau fixate mai bine în memorie în felul acesta. Prin aceste exemplificări însuflețite copilul era inițiat aproape din pruncie în misterele, înțelepciunea și speranțele strămoșilor săi, și îndrumat într-un mod de gândire, simțire și anticipare ce pătrundea dincolo de lucrurile văzute și trecătoare la lucrurile nevăzute și veșnice. (FE, p. 95, 96)

Ea precede școala propriu-zisă și-i pregătește pe copii pentru aceasta. - Lucrarea părinților o precede pe cea a învățătorilor. Ei au o școală acasă - prima treaptă. Dacă vor căuta cu atenție și cu rugăciune să-și cunoască datoria și s-o împlinească, își vor pregăti copiii pentru nivelul următor în care să primească instrucțiuni de la profesor. (R&H, 13 iunie, 1882)

Ea modelează caracterul. - După cum este modelat un palat, tot astfel caracterele copiilor sunt formate în școala căminului. (MS. 136, 1898)

Educația în căminul din Nazaret. - Educația lui Isus a fost asigurată în cămin. Mama Sa I-a fost primul învățător omenesc. El a învățat despre lucrurile cerești de pe buzele ei și din

sulurile profetice. A trăit într-o casă țărănească și <i-a îndeplinit cu credincioșie și cu voinție partea în purtatul poverilor gospodărești. El, care a fost comandantul cerului, era un servitor binevoitor, un fiu iubitor și ascultător. El a învățat o meserie și a lucrat cu mâinile Sale în atelierul de tâmplărie al lui Iosif. (MH, p. 399, 400)

PRIMII ÎNVĂȚĂTORI

Părinții să-și înțeleagă responsabilitatea. - Tatăl și mama trebuie să fie primii învățători ai copiilor lor. (MS. 67, 1903) Tații și mamele trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea. Lumea este plină de curse pentru picioarele celui tânăr. Mulțimile sunt atrase către o viață de egoism și de plăceri senzuale, și nu pot discerne primejdiile ascunse sau sfârșitul teribil al drumului ce li se pare a fi calea fericirii. Prin îngăduirea apetitului și a patimei, energiile lor sunt risipite și milioane de oameni sunt ruinați pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare. Părinții ar trebui să-și amintească faptul că fiii lor trebuie să reziste acestor ispite. Încă înainte de nașterea copilului ar trebui să înceapă pregătirea ce-i va permite să lupte cu succes împotriva răului. (MH. p. 371) La fiecare pas, părinții au nevoie de o înțelepciune mai mult decât omenească pentru a putea înțelege cum este cel mai bine să-și educe copiii pentru o viață folositoare și fericită aici și pentru o slujire mai înaltă și o bucurie mai mare în viața viitoare. (R&H. 13 septembrie, 1881)

Instruirea copilului, o parte importantă a planului lui Dumnezeu. - Instruirea copilului este o parte însemnată a planului lui Dumnezeu pentru a demonstra puterea creștinismului. Asupra părinților apasă răspunderea solemnă de a-și pregăti în așa fel copiii, încât atunci când aceștia vor ieși în lume, să facă bine și nu rău celor cu care se vor întovărăși. (ST. 25 septembrie, 1901) Părinții n-ar trebui să privească superficial lucrarea de instruire a copiilor lor și nici să n-o neglijeze în vreo împrejurare ci, să folosească mult timp în studiul atent al legilor ce reglementează ființa noastră. Prima lor țință trebuie să fie aceea de a deveni buni cunoscători ai modului de lucru cu copiii lor, pentru a le asigura o minte sănătoasă într-un corp sănătos. . . . Mulți dintre cei ce declară a fi urmașii lui Hristos, neglijează datoriile căminului într-un mod jalnic. Ei nu înțeleg importanța sacră a obligației pe care Dumnezeu a pus-o în mâinile lor: aceea de a modela caracterele copiilor lor în așa fel încât aceștia să aibă puterea de a rezista multelor ispite ce ademenesc picioarele tineretului. (PHJ. aprilie, 1890)

Este necesară conlucrarea cu Dumnezeu. - Domnul Hristos n-a cerut Tatălui să-i ia pe ucenici din lume, ci să-i păzească de cel rău în lume, să-i păzească de a cădea în ispitele pe care le-ar avea de întâmpinat. Această rugăciune trebuie s-o înalțe tații și mamele pentru copiii lor. Dar vor pleda ei în fața lui Dumnezeu, ca apoi să-i lase pe copii să facă ce le place? Dumnezeu nu-i poate păzi pe copii de rău dacă părinții nu conlucrează cu El. Părinții ar trebui să-și împlinească cu grijă și curaj lucrarea, ducând-o înainte cu efort neobosit. (R&H. 9 iulie, 1901) Dacă părinții nu se vor simți niciodată scutiți de povara educării și instruirii copiilor lor pentru Dumnezeu, dacă-și vor face în credință lucrarea cooperând cu Dumnezeu prin muncă și rugăciune stăruitoare, atunci vor fi plini de succes în a-și aduce copiii la Mântuitorul. (ST. 9 aprilie, 1896)

Un cuplu care și-a onorat responsabilitățile. - Un înger din cer a venit la Zaharia și Elisabeta să-i învețe cum să-și instruiască și să-și educe copilul și cum să lucreze în armonie cu Dumnezeu pentru a pregăti un mesager care să anunțe venirea Domnului Hristos. Ca părinți, ei trebuia să colaboreze cu Dumnezeu în mod credincios pentru a forma un astfel de caracter în Ioan, încât să-l facă în stare să-și îndeplinească partea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, ca un lucrător competent.

Ioan a fost un copil la bătrânețe, un copil al miracolului și părinții puteau să-și închipuie că el avea de făcut o lucrare specială pentru Domnul și că Domnul va avea grijă de el. Dar ei nu au gândit așa; s-au mutat într-un loc retras la țară, unde fiul lor să nu fie expus ispitelor vieții de la oraș sau să fie determinat să se depărteze de sfaturile și instrucțiunile pe care ei, ca părinți, le-ar fi dat. Ei și-au făcut partea în dezvoltarea unui astfel de caracter în

copilul lor, ce va îndeplini pe orice cale planul pe care Dumnezeu l-a destinat vieții lui. . . . Ei și-au îndeplinit cu sfințenie obligația. (ST. 16 aprilie, 1896)

Considerați copilul ca fiindu-vă încredințat. - Părinții să-i privească pe copiii lor ca și când aceștia le-ar fi fost încredințați de Dumnezeu ca să fie educați pentru familia de sus. Învățați-i în frică și dragoste de Domnul, căci „frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. (ST. 16 aprilie, 1896) Aceia care sunt loiali lui Dumnezeu Îl vor reprezenta în viața de cămin. Ei vor privi educația copiilor lor ca pe o lucrare sacră, încredințată lor de Cel Prea Înalt. (MS. 103, 1902)

Părinții să se califice ca învățători creștini. - Lucrarea părinților, de o așa mare însemnătate, este foarte neglijată. Treziți-vă, părinți, din somnul vostru spiritual, și înțelegeți că prima învățătură pe care copilul o primește trebuie să-i fie dată de voi. Voi să-i învățați pe micuții voștri să-L cunoască pe Hristos. Trebuie să faceți această lucrare înainte ca Satana să semene semințele lui în inimile lor. Hristos îi cheamă pe copii, iar ei trebuie conduși la El, educați în obiceiuri de hărnicie, îngrijire și ordine. Aceasta este disciplina pe care Domnul Hristos dorește ca ei s-o primească. (R&H. 9 octombrie, 1900) Păcatul stă la ușa părinților dacă ei nu se califică pentru a deveni învățători creștini înțelepți și siguri. (MS. 38, 1895)

Este necesară unitate între părinți. - Soțul și soția să fie strâns uniți în lucrul lor din școala căminului. Să fie foarte blânzi și prudenți în vorbire ca nu cumva să deschidă ușa prin care Satana va intra să obțină biruință după biruință. Ei trebuie să fie amabili și curtenitori unul cu altul, purtându-se în așa fel încât să se poată respecta unul pe altul. Fiecare să ajute pe celălalt să aducă în cămin o atmosferă plăcută și sănătoasă. Diferențele de opinii nu trebuie discutate în fața copiilor. Demnitatea creștină să fie păstrată întotdeauna. (L. 272, 1903)

Instructor special pentru fiecare copil. - Mama să exceleze întotdeauna în această lucrare de instruire a copiilor. În timp ce asupra tatălui apasă datorii mari și importante, mama, printr-o continuă rămânere cu copiii ei, în special în primii lor ani, trebuie să fie întotdeauna educatorul și însoțitorul lor special. (PHJ. ianuarie, 1890)

O educație mai amplă decât instruirea obișnuită. - Părinții trebuie să învețe lecția ascultării numai de vocea lui Dumnezeu, ce le vorbește prin Cuvântul Său; și, pe măsură ce o învață, ei pot preda copiilor lor lecția respectului și ascultării în cuvânt și faptă. Aceasta este lucrarea ce trebuie adusă în familie. Cei care o împlinesc, se vor înălța pe ei înșiși, dându-și seama că trebuie să-i înalte pe copiii lor. Această educație înseamnă mult mai mult decât o instruire obișnuită. (MS. 84, 1897)

Lucrarea ocazională nu este primită. - O lucrare în cămin, făcută la întâmplare, nu va trece examenul la judecată. Părinții creștini trebuie să îmbine credința cu faptele. Așa cum Avraam a poruncit casei lui după el, să poruncească și ei casei lor. Standardul pe care trebuie să-l înalte fiecare părinte, este dat: „să țină calea Domnului”. Orice altă cale nu duce la cetatea lui Dumnezeu, ci în rândurile distrugătorului. (R&H. 30 martie, 1897)

Părinții să-și verifice lucrarea. - Vor părinții să-și revizuiască lucrarea de educare și instruire a copiilor lor și să analizeze dacă și-au făcut toată datoria cu speranță și credință ca acești copii să poată fi o coroană a bucuriei în ziua Domnului Isus? Au trudit ei pentru bunăstarea copiilor lor în așa fel încât Domnul Isus, privind jos din ceruri, să poată sfîrși eforturile lor prin darul Duhului Sfânt? Părinți, de voi depinde să vă pregătiți copiii pentru cea mai înaltă folosință în această viață, iar la sfârșit să vă împărtășiți de slava vieții viitoare. (Good Health, ianuarie, 1880)

CÂND SĂ ÎNCEAPĂ INSTRUIREA COPILULUI

Educația începe în pruncie. - Cuvântul „educație” înseamnă mai mult decât un curs studiat la facultate. Educația începe cu pruncul din brațele mamei. În timp ce mama modelează și construiește caracterul copiilor ei, ea îi educă. (Good Health, iulie, 1880) Părinții își trimit copiii la școală, iar după ce termină școala cred că i-au educat, dar educația este o noțiune de dimensiuni pe care puțini le realizează: ea cuprinde întregul proces prin care

copilul este instruit din pruncie la copilărie, din copilărie la tinerețe și de la tinerețe la maturitate. Educația copilului trebuie să înceapă din momentul în care acesta este în stare să-și formuleze primele idei. (R&H. 27 iunie, 1880)

Începeți când mintea este cel mai ușor impresionabilă. - Lucrarea de educare și formare a copilului ar trebui să înceapă din pruncie pentru că atunci mintea este cel mai ușor impresionabilă, iar lecțiile predate sunt ușor de reamintit. (L. 1, 1877) În principiu, copiii ar trebui să fie învățați în școala căminului din leagăn până la maturitate și, ca în cazul fiecărei școli bine reglementate, profesorii înșiși capătă cunoștințe importante. În special mama, care este principalul învățător în cămin, ar trebui să învețe acolo cele mai prețioase lecții ale vieții ei. (PHJ. mai, 1890) Este datoria părinților să spună cuvinte corecte. . . . Zi de zi părinții ar trebui să învețe în școala Domnului Hristos lecții de la Cel care-i iubește. Apoi, istoria iubirii nesfârșite a lui Dumnezeu va fi repetată în școala familiei, către gingașa turmă. În acest fel, înainte ca înțelegerea să fie dezvoltată, copiii pot prinde spiritul cel bun de la părinții lor. (MS. 84, 1897) Studiați despre instruirea timpurie. - Instruirea timpurie a copiilor este un subiect pe care toți trebuie să-l studieze cu atenție. Trebuie să facem din educația copiilor noștri o ocupație, deoarece salvarea lor depinde, în mare măsură, de educația primită în copilărie. Dacă părinții și tutorii vor curăție pentru copiii lor, ei înșiși să-și mențină inima și viața curate. Ca tați și mame ar trebui să ne instruiem pe noi înșine. Apoi, ca învățători în cămin, putem să-i instruiem pe copiii noștri, pregătindu-i pentru moștenirea veșnică. (R&H. 8 septembrie, 1904)

Faceți un început corect. - Copiii voștri sunt proprietatea lui Dumnezeu, cumpărați cu un preț. Fiți foarte minuțioși, o, taților și mamelor, să vă purtați cu ei așa cum ar face-o Hristos. (MS. 126, 1897) Tineretul ar trebui instruit foarte atent și judicios, deoarece deseori, obiceiurile formate în copilărie și tinerețe durează toată viața. Dumnezeu să ne ajute să vedem necesitatea unui început corect. (GH. 24 decembrie, 1902)

Importanța instruirii primului copil. - Îndeosebi primul copil ar trebui instruit cu mare atenție pentru că el îi va educa pe ceilalți. Copiii cresc potrivit cu influența celor din jur. Dacă cei care se ocupă de ei sunt zgomotoși și ațâțători, copiii devin turbulenți și aproape insuportabili. (MS. 64, 1899)

Planta, o parabolă în instruirea copilului. - Dezvoltarea treptată a unei plante din sămânță este o pildă în instruirea copilului. Întâi este „un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. Marcu 4, 28. Acela care a spus această parabolă a creat minuscule sămânțe, i-a dat proprietățile ei vitale și a rânduit legi să-i determine creșterea, iar adevărurile învățate din această parabolă au devenit realitate în propria Lui viață. El, Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a devenit un pruncușor în Betleem, iar pentru un timp a fost un copilăș neajutorat în brațele mamei Sale. În copilărie a vorbit și S-a purtat ca un copil cinstindu-Și părinții, îndeplinindu-le dorințele și ajutându-i, dar de la prima ivire a inteligenței, El a crescut mereu în harul și cunoștința adevărului. (Ed. p. 106, 107)

S E C Ț I U N E A II Metode și manuale

M E T O D E D E P R E D A R E

Supravegherea părintească să devină un obiect de studiu. - Lucrarea părinților este rareori făcută așa cum ar trebui. . . . Părinți, ați studiat voi despre supravegherea părintească pentru a putea instrui cu înțelepciune voința și pornirile copiilor voștri? Învățați tinerele mlădițe să se prindă de Dumnezeu pentru suport. Nu este destul să spuneți: fă asta sau fă aceea pentru ca apoi să fiți complet fără grijă și să uitați ce ați cerut, iar copiii să nu fie atenți să împlinească cererea. Pregătiți calea copiilor voștri pentru a vă asculta cu atenție. Învățați mlădițele să se agațe de Isus. . . . Învățați-i să ceară ajutorul Domnului în lucrurile mici ale vieții, să fie treji pentru a vedea datoriile mici ce trebuie îndeplinite și să fie de ajutor în

cămin. Dacă voi nu-i educați, se va găsi cine să facă, pentru că Satana urmărește ocazia de a semăna neghină în inimă. (MS. 5, 1896)

Sarcinile să fie îndeplinite cu spirit liniștit și cu o inimă iubitoare. - Sora mea, ți-a încredințat Dumnezeu responsabilitățile unei mame? . . . Ai nevoie să înveți metode drepte și să dobândești tact pentru instruirea micuților tăi, ca ei să poată ține calea Domnului. Trebuie să cauți continuu cea mai înaltă cultură a minții și a sufletului, ca să poți aduce în educația și instruirea copiilor tăi un spirit liniștit și o inimă iubitoare; ca să-i poți umple cu aspirații curate și să cultivi în ei dragoste pentru lucrurile cinstite, curate și sfinte. Ca un copil umil al lui Dumnezeu, învață în școala lui Hristos; caută mereu să-ți pui în valoare puterile ca să poți face o lucrare vastă și desăvârșită în cămin, atât prin învățatură cât și prin exemplu. (R&H. 15 septembrie, 1891) Efectul unei metode blânde și liniștite. - Puțini își dau seama de efectul unei maniere blajine dar hotărâte, chiar în îngrijirea unui prunc. Mama sau doica nervoasă și nerăbdătoare creează irascibilitate în copilul din brațele sale, pe câtă vreme o metodă blândă tinde să liniștească nervii micuțului. (PHJ. ianuarie, 1890)

Teoriile trebuie verificate. - Studiul cărților va fi de puțin folos dacă ideile obținute nu pot fi practicate în viață. Și totuși, cele mai valoroase sugestii ale altora n-ar trebui adoptate fără chibzuială și discernământ. Ele nu pot fi adaptate în același fel la împrejurările fiecărei mame sau la firea și temperamentul caracteristic fiecărui copil din familie. Mama să studieze cu atenție experiența altora, să noteze diferențele dintre metodele lor și ale ei și cu grijă să le încerce pe acelea care par a fi de o reală valoare. (ST. 9 februarie, 1882)

Metode folosite în vechime. - Din cele mai vechi timpuri, israeliții credincioși au acordat mare atenție educației. Domnul a dat îndrumări cu privire la copii, ca aceștia să fie învățați încă din pruncie despre bunătatea și măreția Lui, descoperite mai ales în legea Sa și arătate în istoria lui Israel. Prin cântare, rugăciune și lecții din Scripturi adaptate minților fragede, tații și mamele trebuiau să-și învețe copiii că legea lui Dumnezeu este o expresie a caracterului Său și că, pe măsură ce ei primeau principiile legii în inimă, chipul lui Dumnezeu era copiat în minte și în suflet. Atât la școală cât și acasă, învățătura era în mare măsură orală, dar tineretul învăța să citească scrierile evreiești, iar sulurile de pergament ale Scripturilor Vechiului Testament erau deschise studiului lor. (FE. p. 442)

Învățați cu amabilitate și iubire. - A-i învăța pe copii cu amabilitate și iubire este lucrarea specială a taților și mamelor. Ei trebuie să arate că, în calitate de părinți, trebuie să țină frânele și să conducă, nu să fie conduși de copii. Ei să-i învețe că din partea copiilor se cere ascultare. (L. 104, 1897) Spiritul neastâmpărat înclină în mod natural spre rău. Minte activă, dacă este lăsată neocupată cu lucruri mai bune, va da atenție la ceea ce Satana poate sugera. Copiii trebuie . . . să fie instruiți, conduși pe căi sigure, ținuți departe de viciu, câștigați prin amabilitate și consolidați în facerea binelui. (L. 28, 1890) Tați și mame, voi aveți de făcut o lucrare solemnă. Salvarea veșnică a copiilor voștri depinde de cursul acțiunii voastre. Cum îi veți educa pe copii cu succes? Nu prin dojană aspră, căci nu va da rezultate bune. Vorbiți cu copiii voștri ca și când ați avea încredere în inteligența lor. Lucrați cu ei într-un mod amabil, gingaș și iubitor. Spuneți-le ce-ar vrea Dumnezeu de la ei. Spuneți-le că Dumnezeu i-ar vrea educați și instruiți, conlucrători cu El. Atunci când vă faceți partea voastră, puteți crede că Dumnezeu Și-o va face pe-a Lui. (MS. 33, 1909)

Luați-vă timp să discutați. - Fiecare mamă ar trebui să-și ia timp pentru a discuta cu copiii ei, pentru a le corecta greșelile și, cu răbdare, să-i învețe calea bună. (1T. p. 390)

Schimbați modul de instruire. - Acordați cea mai mare grijă educării tineretului. Modul de instruire să varieze în așa fel încât să facă apel la puterile înalte și nobile ale minții. . . . Sunt foarte puțini aceia care își dau seama de nevoile esențiale ale minții și de felul în care să dirijeze atât intelectul în dezvoltare al celor tineri, cât și maturizarea gândurilor și sentimentelor lor. (CT. p. 73)

Predați primele lecții în natură. - Mamelor, lăsați copilașii să se joace în aer liber. Lăsați-i să asculte cântecele păsărilor și să învețe iubirea lui Dumnezeu, exprimată în frumoasele Sale lucrări. Învățați-i lecții simple din cartea naturii și din lucrurile din jurul lor, iar pe măsură ce mintea lor se dezvoltă, pot fi adăugate lecții din cărți și fixate în mod ferm în memoria lor. (Id. p. 146) Cultivarea pământului este un lucru bun pentru copii și tineret, pentru că îi aduce în contact direct cu natura și cu Dumnezeul naturii. Și, ca ei să poată avea acest avantaj, ar trebui să existe pe lângă școlile noastre, în măsura posibilităților, grădini mari de flori și terenuri de cultură întinse. O educație în astfel de condiții este în armonie cu îndrumările date de Dumnezeu pentru instruirea tineretului. . . . Aceasta va fi deosebit de prețioasă pentru copilul sau tânărul agitat care găsește lecțiile din cărți ca fiind obositoare și greu de amintit. Pentru el, în studiul naturii este sănătate și fericire, iar impresiile asociate cu obiecte pe care le are mereu înaintea ochilor săi nu se vor șterge din mintea lui. (Id. p. 186, 187)

Faceți lecțiile scurte și interesante. - Când părinții își fac în întregime partea lor, dând învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, făcând lecțiile scurte și interesante și predându-le nu numai în teorie ci și prin exemplu, Domnul va lucra cu eforturile lor și-i va face învățători eficienți. (ST. 13 august, 1896)

„Spune-l simplu, spune-l adesea”. - Aceia care-i instruiesc pe copii ar trebui să evite comentariile supărătoare. Remarci scurte și la subiect vor avea o influență binefăcătoare. Dacă este mult de spus, s-o faceți frecvent și pe scurt. Câteva cuvinte ce stârnesc interes, spuse din când în când, vor aduce mai mult bine decât dacă totul ar fi spus odată. Cuvântările lungi împovărează mintea copiilor. Prea multă vorbă îi va face să deteste chiar instrucțiunile spirituale, la fel cum mâncatul peste măsură împovărează stomacul și reduce apetitul, făcând chiar silă de mâncare. Mintea oamenilor poate fi ghiftuită cu prea multă vorbărie. (2T. p. 420)

Încurajați gândirea independentă. - Copiii și tinerii acumulează cunoștințe de la profesori și din manuale, dar lăsați-i să tragă ei înșiși învățăminte și să discearnă adevărul. În lucrul lor în grădină, întrebați-i ce învață din îngrijitul plantelor. Când privesc peisajul, întrebați-i de ce Dumnezeu a îmbrăcat câmpiile și pădurile cu nuanțe atât de frumoase și de variate. De ce nu au fost toate colorate cu un maro sumbru? Când adună flori, stimulați-i să se întrebe de ce El ne-a rezervat frumusețea acestor crâmpoie din Eden. Învățați-i să ia seama la dovezile grijii lui Dumnezeu pentru noi, manifestate peste tot în natură și la adaptarea minunată a tuturor lucrurilor la nevoile și fericirea noastră. (Ed. p. 119)

Activitatea directă a copilăriei. - Părinții nu trebuie să simtă că e necesar să înăbușe activitatea copiilor lor, ci să înțeleagă că este esențial să-i călăuzească și să-i instruiască în direcțiile adecvate și bune. Aceste impulsuri active sunt ca vița-de-vie care, dacă nu este direcționată, se va întinde peste orice buturugă și tufiș și-și va agăța cârceii de proptele joase. Dacă vița nu este antrenată să se prindă de vreun suport potrivit, își va cheltui energia fără nici un folos. Așa este cu copiii. Activitățile lor trebuie să fie îndreptate în direcția bună. Dați mâinilor și minților lor o preocupare ce-i va promova în realizările fizice și intelectuale. (ST. 13 august, 1896)

Învățați-i utilitatea la o vârstă timpurie. - Lecția de a fi folositor trebuie să fie predată copilului la o vârstă foarte timpurie. Ar trebui să-i fie încredințate sarcini în cămin imediat ce tăria și puterea de judecată sunt suficient dezvoltate. El ar trebui încurajat să încerce să ajute pe tata și pe mama, încurajat să se lepede de sine și să se stăpânească, să pună fericirea și avantajul altora mai presus de ale sale, să caute ocaziile de a-i bucura și a-i ajuta pe frați, surori și tovarăși de joacă și să arate amabilitate față de cei bătrâni, bolnavi și nenorociți. Cu cât spiritul adevăratei slujiri va umple mai deplin căminul, cu atât mai mult va fi el dezvoltat în viața copiilor. Ei vor găsi bucurie în slujire și sacrificiu pentru binele altora. (MH. p. 401) Părinți, ajutați-vă copiii să facă voia lui Dumnezeu fiind credincioși în îndeplinirea datoriilor ce le aparțin cu adevărat ca membri ai familiei. Aceasta le va da cea mai prețioasă experiență.

Îi va învăța să nu-și concentreze gândurile numai asupra lor înșile pentru a-și face plăcerea sau a se amuza. Educați-i cu răbdare să-și facă partea în cercul familiei. (R&H. 17 noiembrie, 1896)

Șlefuiți caracterul prin mici atenții, repetate des. - Părinți, în creșterea copiilor voștri, studiați lecțiile pe care Dumnezeu le-a dat în natură. Dacă ați crește o garoafă, un trandafir sau un crin, cum ați proceda? Întrebați grădinarul prin ce proces face ca fiecare ramură și frunză să crească așa de frumos și să se dezvolte în simetrie și farmec. El vă va spune că n-a fost prin atingere aspră sau prin efort violent, pentru că acestea ar rupe ramurile delicate. A fost prin mici atenții, repetate des. El a udat solul și a protejat plantele în creștere de rafalele aprige și de soarele arzător, iar Dumnezeu le-a făcut să crească și să înflorească nespus de frumos. Ocupându-vă de copiii voștri, folosiți metoda grădinarului. Prin atingeri blânde, prin servicii iubitoare căutați să șlefuiți caracterele lor după tiparul caracterului lui Hristos. (DA. p. 516)

Dați atenție lucrurilor mici. - Ce mare greșeală este făcută în educarea copiilor și tineretului favorizându-i, răsfățându-i și alintându-i! Ei devin egoiști inefficienti și lipsiți de energie în lucrurile mici ale vieții. Ei nu sunt instruiți să dobândească tărie de caracter prin împlinirea obligațiilor zilnice, oricât de neînsemnate ar fi ele. . . .

Nimeni nu va fi calificat pentru o lucrare măreață și importantă dacă nu a fost credincios în îndeplinirea datoriilor mărunte. Caracterul se formează treptat, iar sufletul se antrenează în mod gradat să depună efort și energie proporționale cu sarcina ce trebuie împlinită. (3T. p. 46, 47)

Copiii talentați cer mai mare grijă. - Trebuie să întipărim în mintea copiilor noștri faptul că ei nu își aparțin ca să poată pleca, veni, îmbrăca și face orice le place. . . . Dacă ei posedă farmec personal și capacități naturale deosebite, educația lor necesită mai mare grijă, ca nu cumva aceste înzestrări să fie transformate într-o capcană și folosite în așa fel încât să-i descalifice pentru realitățile mai serioase ale acestei vieți și prin măgulire, vanitate și dragoste de etalare să fie necorespunzători pentru viața mai bună. (ST. 9 decembrie, 1875)

Abțineți-vă să acordați prea multă atenție și să lăudați peste măsură. - Dați copiilor doar puțină atenție. Lăsați-i să învețe să se amuze singuri. Nu-i puneți să se dea în spectacol în fața musafirilor ca o performanță de talent sau înțelepciune, ci lăsați-i, pe cât posibil, la simplitatea copilăriei lor. Motivul pentru care așa de mulți copii sunt obraznici, îndrăzneți și insolenți e că sunt băgați în seamă și lăudați, iar vorbele lor istețe sunt repetate în auzul lor. Străduiți-vă să nu criticați pe nedrept, nici să nu copleșiți cu laude și flatare. Satana va semăna foarte curând sămânța răului în inimile lor tinere și voi n-ar trebui să-i sprijiniți lucrarea. (ST. 9 februarie, 1882)

Citiți copiilor voștri. - Taților și mamelor, obțineți tot ajutorul ce-l puteți obține din studiul cărților și publicațiilor noastre. Luați-vă timp să citiți copiilor voștri. . . . Faceți un cerc de citit în cămin, în care fiecare membru al familiei să lase deoparte grijile ce l-au preocupat în cursul zilei și să se alăture celorlalți în studiu. În mod deosebit tinerii care s-au obișnuit să citească romane și cărți de povești ieftine, au mult de câștigat participând, seara, la studiul familiei. (CT. p. 138)

„Învăță”, nu „spune”. - Părinților le este încredințată măreața lucrare de educare a copiilor pentru viața veșnică, viitoare. Mulți tați și mame par a crede că, hrănindu-i și îmbrăcându-i pe micuții lor și dându-le o educație după standardul lumii, și-au făcut datoria. Ei sunt mult prea ocupați cu afaceri sau plăceri pentru a face din educația copiilor studiul vieții lor. Nu caută să-i instruiască în așa fel încât ei să-și folosească talentele pentru onoarea Mântuitorului lor. Solomon nu a spus: „Spune-i unui copil calea pe care trebuie să meargă și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”, ci „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (R&H. 24 iunie, 1890)

Educați pentru stăpânire de sine. - Nici o lucrare întreprinsă vreodată de om nu solicită mai multă atenție și îndemânare ca pregătirea și educarea adecvată a tineretului și copiilor. Nu

există influențe la fel de puternice ca acelea ce ne înconjoară în primii ani. . . . Ființa omului cuprinde trei aspecte și instruirea prescrisă de Solomon cuprinde dezvoltarea corectă a puterilor fizice, intelectuale și morale. Pentru a face această lucrare în mod corespunzător, părinții și învățătorii trebuie să înțeleagă ei înșiși „calea pe care ar trebui să meargă un copil”. Aceasta cuprinde mai mult decât o cunoaștere din cărți sau o învățătură din școli. Ea se ocupă de practicarea cumpătății, iubirii frățești și a bunătății; de îndeplinirea datoriilor față de noi înșine, de aproapele și de Dumnezeu.

Instruirea copiilor trebuie să aibă alt principiu decât cel adoptat pentru instruirea animalelor iraționale. Animalul trebuie doar obișnuit să se supună stăpânului, dar copilul trebuie învățat să se controleze singur. Voința trebuie antrenată să asculte ce dictează judecata și conștiința. Un copil poate să fie educat în așa fel încât să nu aibă voință proprie, ca și animalele, individualitatea lui fiind pierdută în cea a învățătorului său. O asemenea instruire este neînțeleaptă, iar efectul ei dezastruos. Copiii educați în acest fel vor fi lipsiți de hotărâre și de capacitatea de a lua decizii. Ei nu sunt învățați să acționeze din principiu; puterile de judecată nu sunt întărite prin exercițiu. Pe cât posibil, fiecare copil trebuie învățat independența. Prin exersarea diferitelor facultăți, el va afla în ce este cel mai tare și în ce este deficient. Un instructor înțelept va da atenție deosebită dezvoltării trăsăturilor mai slabe, astfel încât copilul să-și poată forma un caracter armonios și bine echilibrat. (FE. p. 57)

B I B L I A C A M A N U A L

Primul manual al copilului. - Biblia ar trebui să fie primul manual al copilului. Din această carte, părinții trebuie să dea instrucțiuni înțelepte. Cuvântul lui Dumnezeu să fie făcut regula vieții. Frumoasele sale lecții îi învață pe copii că Dumnezeu este tatăl lor și le oferă cunoștințe despre caracterul Lui. Prin insuflarea principiilor Bibliei, ei să învețe să facă dreptate și judecată. (CT. p. 108, 109)

O carte a făgăduințelor, binecuvântărilor și mustrărilor. - Mama trebuie să-și păstreze mintea înmprospătată și aprovizionată cu făgăduințele și binecuvântările din Cuvântul lui Dumnezeu și, de asemenea, să aibă în minte lucrurile interzise, pentru ca, atunci când copiii ei greșesc, să le poată prezenta, ca o mustrare, cuvintele lui Dumnezeu și să le arate că ei întristează Duhul lui Dumnezeu. Învățați-i că aprobarea și zâmbetele Domnului Isus sunt de mai mare valoare decât lauda sau flatarea celui mai bogat, celui mai puternic sau a celui mai învățat de pe pământ. Conduceți-i la Domnul Isus zi de zi, cu iubire, cu blândețe și stăruință. Nu trebuie să permiteți ca ceva să intervină între voi și această lucrare măreață. (R&H. 14 aprilie, 1885)

Studiul ei zidește caracterul. - Lecțiile Bibliei au o influență morală și religioasă asupra caracterului, pe măsură ce sunt puse în practică. Timotei a învățat și a practicat aceste lecții. Marele apostol îl lua deoparte și-l întreba adesea cu privire la istoria Scripturii. El îi arăta necesitatea de a se feri de orice cale rea și-i spunea că binecuvântările vor veni cu siguranță asupra tuturor celor ce sunt credincioși și sinceri, dându-le o bărbăție nobilă și plină de credință. O maturitate nobilă din toate punctele de vedere nu vine din întâmplare. Ea este rezultatul procesului de modelare a caracterului în primii ani ai tinereții și a practicării legii lui Dumnezeu în cămin. Dumnezeu va binecuvânta eforturile credincioase ale tuturor acelor care-și învață copiii așa cum a cerut El. (L. 33, 1897)

Ea prezintă iubirea lui Dumnezeu ca o temă plăcută. - Copiii din fiecare familie să fie aduși la mustrarea și învățătura Domnului. Înclinațiile rele trebuie să fie stăpânite, iar temperamentele vicioase, supuse. Copiii să fie învățați că ei sunt proprietatea Domnului, cumpărați cu sângele Său prețios și că nu pot trăi o viață de plăcere și vanitate, făcând ce vor, urmărind propriile idei și totuși să fie numărați printre copiii lui Dumnezeu. Să fie instruiți cu bunătate și răbdare. . . . Părinții să-i învețe iubirea lui Dumnezeu în așa fel încât să fie un subiect plăcut în cercul familiei, iar biserica să ia asupra ei responsabilitatea hrănirii mieilor, ca și a oilor din turmă. (R&H. 25 octombrie, 1892)

Povestirile ei aduc asigurare copilului timid. - Doar sentimentul prezenței lui Dumnezeu poate alunga teama care, pentru copilul timid, ar face viața o povară. El să-și întipărească în minte făgăduința: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie." Psalm 34,7. Să citească minunata povestire a lui Elisei în cetatea de munte, când, între el și oștile de dușmani înarmați, o puternică ceată de îngeri cerești încercuia muntele. Să citească cum Petru, în închisoare și condamnat la moarte, a fost vizitat de îngerul lui Dumnezeu; cum îngerul a trecut de gărzile înarmate, de ușile masive și de poarta de fier cu lacăte și gratii conducându-l pe slujitorul lui Dumnezeu afară, în siguranță. Să citească despre acea scenă pe mare, când Pavel, prizonierul, în drumul său spre judecată și execuție, a spus aceste cuvinte de curaj și speranță soldaților și marinarilor slăbiți de muncă, de veghere și de foame și purtați de furtună încoace și încolo: „Fiți cu voie bună, pentru că niciunul din voi nu va pieri. . . . Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia Îi slujesc mi s-a arătat azi noapte și mi-a zis: Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine." Cu încredere în această făgăduință, Pavel i-a asigurat pe însoțitorii săi: „Nu vi se va pierde nici un păr din cap." Așa s-a întâmplat. Pentru că în acea corabie era un om prin care Dumnezeu a putut lucra, întreaga încărcătură de soldați și marinari păgâni a fost cruțată. „Au ajuns toți teferi la uscat." Fapte 27, 22 - 24; 34; 44. Aceste lucruri n-au fost scrise doar ca să le putem citi și să ne uimim, ci ca aceeași credință care a lucrat în servul lui Dumnezeu din vechime să poată lucra și în noi. În același fel în care a lucrat în trecut, El va lucra și acum acolo unde sunt inimi încrezătoare pentru a fi canale ale puterii Lui. (Ed. p. 255, 256) Fiți tari în credință și învățați-i pe copiii voștri că noi suntem cu totul dependenți de Dumnezeu. Citiți-le povestirea celor patru tineri evrei și impresionați-le mintea cu o înțelegere a influenței bune ce a fost exercitată în timpul lui Daniel datorită unei strânse adeviziuni la principii. (MS. 33, 1909)

Faceți lecțiile Bibliei simple. - Părinții să-i învețe pe copiii lor lecții din Biblie, făcându-le așa de simple încât să poată fi înțelese cu ușurință. (L. 189, 1903) Învățați-i pe copiii voștri că poruncile lui Dumnezeu trebuie să devină regula vieții lor. Împrejurările pot să-i despartă de părinții și de familiile lor, dar lecțiile de instruire date în copilărie și tinerețe vor fi pentru ei o binecuvântare pe tot parcursul vieții. (MS. 57, 1987)

C A R T E A N A T U R I I

O sursă constantă de învățătură. - După Biblie, natura trebuie să fie următorul nostru manual. (6T. p. 185) Natura oferă o sursă constantă de învățătură și încântare pentru copilașul care încă nu este în stare să citească pagini tipărite sau să fie introdus în rutina școlii. Inima încă neîmpietrită de contactul cu răul recunoaște imediat Prezența care străbate toate lucrurile create. Urechea, netocită deocamdată de zgomotul lumii, este atentă la Vocea care vorbește prin intermediul naturii. Iar pentru cei mai mari, care au mereu nevoie ca ea să le amintească în mod tăcut lucrurile spirituale și veșnice, învățătura naturii va fi nu mai puțin o sursă de plăcere și instruire. (Ed. pag. 100)

Folosită ca manual în Eden. - Întreaga lume naturală este destinată a fi traducătorul lucrurilor lui Dumnezeu. Pentru Adam și Eva, în căminul lor din Eden, natura era plină de cunoștința lui Dumnezeu, bogată în instrucțiuni divine. Înțelepciunea vorbea ochiului și era primită în inimă pentru că ei comunicau cu Dumnezeu în lucrurile create de El. (CT. p. 186) Cartea naturii ce-și desfășura lecțiile vii înaintea lor oferea o sursă nesecată de învățătură și bucurie. Pe fiecare frunză a pădurii, pe fiecare stâncă a munților, pe fiecare stea strălucitoare, pe pământ, pe mare și pe cer era scris Numele lui Dumnezeu. Locuitorii Edenului aveau de-a face cu creațiunea însuflețită și neînsuflețită - cu frunza, cu floarea, cu pomul și cu fiecare făptură vie, de la leviatanul din apă până la atomul din raza soarelui - pătrunzând în tainele vieții lor. Mărirea lui Dumnezeu în ceruri, nenumăratele lumi în mersul lor plin de rânduială, „plutirea norilor" (Iov 37, 16), misterele luminii și sunetului, zilei și nopții, toate erau obiecte de studiu pentru elevii primei școli de pe pământ. (Ed. p. 21)

Lecții adăugate după cădere. - Cu toate că pământul era împovărat de blestem, totuși trebuia ca natura să rămână cartea de studiu a oamenilor. Acum nu mai putea reprezenta doar binele, căci răul era de față pretutindeni și păta pământul, marea și cerul cu atingerea lui profanatoare. Acolo unde odată stătea scris numai caracterul lui Dumnezeu, cunoștința binelui, acum se află și caracterul lui Satana, cunoștința răului, ca un înlocuitor. Omul trebuia să primească avertizări cu privire la urmările păcatului de la natură, aceasta dând acum pe față cunoștința binelui și răului. (Id. p. 26)

Natura ilustrează lecții biblice. - Scriitorii Bibliei folosesc multe ilustrații din natură. Observând lucrurile din lumea naturii, vom putea înțelege mult mai bine învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, sub călăuzirea Duhului Sfânt. (Id. p. 120) În lumea naturală, Dumnezeu a pus în mâinile oamenilor cheia cu care să descuie visteriile Cuvântului Său. Lucrurile nevăzute sunt ilustrate prin lucruri care se văd; înțelepciunea divină, adevărul veșnic, mila infinită sunt înțelese prin lucrurile create de Dumnezeu. (CT. p. 187, 188) Copiii trebuie încurajați să cerceteze afară, în natură, lucrurile ce ilustrează învățăturile Bibliei și să vadă în Biblie asemănările scoase din natură. Ei ar trebui să găsească, atât în natură cât și în Sfintele Scripturi, orice obiect ce reprezintă pe Hristos și tot ceea ce a folosit El pentru reprezentarea adevărului. În acest fel, ei pot învăța să-L vadă în pom și viță, în crin și trandafir, în soare și stea. Ei pot învăța să-I audă glasul în cântecul păsărilor, în foșnetul copacilor, în rostogolirea tunetului și în muzica mării și fiecare obiect din natură le va repeta învățăturile Sale prețioase. Pentru aceia care se alipesc astfel de Hristos, pământul nu va mai fi un loc singuratic și pustiu. El va fi casa tatălui său, plină de prezența Aceluia care odată a locuit printre oameni. (Ed. p. 120)

Biblia explică misterele naturii. - Pe măsură ce copilul vine în contact cu natura, va avea motive de nedumerire. El nu poate vedea decât forțe ce se opun una alteia. Aici natura va trebui explicată. Privind asupra răului manifestat chiar în lumea naturală, toți au de învățat aceeași lecție tristă - „un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.” Matei 13, 28. Numai în lumina ce strălucește de pe Golgota pot fi înțelese bine învățăturile naturii. Prin istoria Betleemului și a crucii să fie arătat cum binele trebuie să învingă răul și cum fiecare binecuvântare ce o primim este un dar al mântuirii. Spinii și măcăciunii, pălămida și neghina reprezintă răul care degradează și distruge. În pasărea ce cântă și în floarea ce se deschide, în ploaie și în lumina soarelui, în briza verii și în roua gingașă, în zecile de mii de lucruri ale naturii, de la stejarul pădurii până la viorea ce înflorește la rădăcina lui se poate vedea iubirea care restaurează. (Id. p. 101)

Lecții din școala ideală. - După cum locuitorii Edenului învățau din paginile naturii, după cum Moise deslușea scrisul mâinii lui Dumnezeu prin câmpiile și munții Arabiei, iar Copilul Isus pe dealurile Nazaretului, tot la fel copiii de astăzi pot învăța despre El. Cele nevăzute sunt ilustrate prin cele văzute. (Id. p. 100)

Cultivați dragostea pentru natură. - Mama . . . să găsească timp să cultive în ea însăși și în copiii ei dragoste pentru lucrurile frumoase din natură. Să le arate aureolele răspândite pe ceruri, miile de forme ale frumuseții ce împodobesc pământul și apoi spuneți-le despre Cel care le-a făcut pe toate. Ea poate să îndrepte astfel mințile lor tinere înspre Creator și să trezească în inimile lor respect și iubire pentru Dătătorul oricărei binecuvântări. Câmpiile și dealurile - camera de audiență a naturii - ar trebui să fie sala de clasă pentru copilași. Comorile ei ar trebui să fie manualul lor. Lecțiile întipărite în acest fel în mintea lor nu vor fi uitare curând. . . . Părinții pot face mult legându-și copiii de Dumnezeu, încurajându-i să iubească lucrurile naturii pe care El li le-a dat și să recunoască mâna Dătătorului în tot ce primesc. Terenul inimii poate fi pregătit în acest fel de timpuriu pentru sădirea prețioaselor semințe ale adevărului care, la vremea potrivită, vor încolți și vor aduce un seceriș bogat. (ST. 6 decembrie, 1877)

Uniți-vă cu păsările în cântece de laudă. - Mai ales cei mici trebuie să vină în legătură cu natura. În loc de a-i înlănțui în cătușele modei, lăsați-i să fie liberi ca mieii, să se joace în raza dulce și proaspătă a soarelui. Arătați-le arbuștii și florile, iarba plăcută și copacii înfrunziți, și obișnuiți-i cu formele lor frumoase, variate și delicate. Învățați-i să vadă înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu în lucrurile create de El și pe măsură ce inimile lor se umplu de bucurie și iubire recunoscătoare, lăsați-i să se unească cu păsările în cântările lor de laudă. Educați-i pe copii și tineri să se gândească la lucrările marelui Maestru Artist și să imite frumusețile atractive ale naturii în construirea caracterului lor. Pe măsură ce iubirea lui Dumnezeu le câștigă inimile, lăsați-i să aducă în viețile lor frumusețea sfințeniei și astfel își vor folosi capacitățile pentru a binecuvânta pe alții și pentru a onora pe Dumnezeu. (CT. p. 188)

De la natură arătați spre Dumnezeul naturii. - Copiilor trebuie să le fie date lecții ce vor hrăni în ei curajul de a rezista răului. Îndreptați-le atenția de la natură spre Dumnezeul naturii și ei vor deveni astfel familiarizați cu Creatorul. „Cum îl pot învăța cât mai bine pe copilul meu să servească și să onoreze pe Dumnezeu?” să fie întrebarea care să preocupe mințile părinților. Dacă întreg cerul este interesat în binele omenirii, noi să nu ne dăm silința să facem tot ce ne stă în putere pentru binele copiilor noștri? (MS. 29, 1886) Studiul naturii întărește mintea. - Slava lui Dumnezeu este manifestată în lucrarea mâinilor Sale. Aici sunt taine prin cercetarea cărora mintea va deveni puternică. Minți ce au fost distrase și asupra cărora s-a făcut abuz prin citirea de literatură fictivă pot avea în natură o carte deschisă și pot citi adevărul în lucrările lui Dumnezeu din jurul lor. Toți pot găsi teme de studiu în simpla frunză din copacul pădurii, în firele de iarbă ce acoperă pământul cu covorul lor verde și catifelat, în plante și flori, în copacii falnici ai codrului, în munții grandioși și stâncile de granit, în neodihnitul ocean pururea în mișcare, în prețioasele nestemate de lumină presărate pe bolta cerului pentru a face noaptea frumoasă, în nesfârșitele bogății ale razelor de soare și în aureoala solemnă a lunii, în frigul iernii, căldura verii și succesiunea anotimpurilor, în ordinea și armonia perfectă, guvernată de puterea infinită; iată subiecte ce necesită atât o gândire profundă cât și o exersare a imaginației. Dacă cei ușuratici și căutători de plăceri și-ar lăsa mintea să se ocupe de lucruri reale și adevărate, inima nu poate decât să fie umplută de respect, iar ei vor adora pe Dumnezeul naturii. Contemplarea și studiul caracterului lui Dumnezeu, descoperit în lucrurile create de El, va deschide un câmp de gândire ce va distra mintea de la plăcerile josnice care corup și slăbesc vitalitatea. Cunoașterea lucrărilor și căilor lui Dumnezeu, pe care abia putem începe s-o obținem în această lume, va fi continuată de-a lungul veșniciei. Dumnezeu i-a asigurat omului subiecte de cugetare ce vor stimula orice activitate a minții. Putem citi caracterul Creatorului în cerurile de sus și în pământul de jos, umplând inima cu recunoștință și mulțumire. Fiecare nerv și simț va răspunde expresiilor iubirii lui Dumnezeu descoperite în lucrările Sale minunate. (4T. p. 581)

Natura și Biblia erau manualele lui Isus. - Educația Sa {a lui Isus} a fost obținută din surse stabilite de cer: din munca utilă, din studiul Scripturilor, din natură și din experiențele vieții - manualele lui Dumnezeu pline cu instrucțiuni pentru toți aceia care au mână binevoitoare, ochi care să vadă și inimă gata să înțeleagă. (MH. p. 400) Familizarea Lui intimă cu Scripturile arată cât de sânguincios au fost dedicați studiului Cuvântului lui Dumnezeu anii de la începutul vieții Sale. Răspândită peste tot înaintea Lui era marea bibliotecă a lucrurilor create de Dumnezeu. El, care a făcut toate lucrurile, studia acum lecțiile pe care propria Sa mână le-a scris pe pământ, pe mări și pe cer. Departate de căile nesfinte ale lumii, El a adunat comori de știință din natură. A studiat viața plantelor, a animalelor și a omului. Chiar din primii Săi ani a fost stăpânit de o singură țință: să trăiască pentru a face pe alții fericiți. Pentru lucrul acesta a găsit resurse în natură. În timp ce studia viața plantelor și animalelor, noi idei de căi și mijloace pentru aceasta îi scânteiau în minte. . . . În felul acesta, în timp ce El se străduia să înțeleagă cauza lucrurilor, I-a fost dezvăluită importanța

Cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu. Isus era ajutat de ființe cerești și cultiva cugete și legături sfinte. De la prima licărire de inteligență, El creștea neconținut în har spiritual și în cunoașterea adevărului.

Fiecare copil poate dobândi cunoștințe așa cum a făcut Isus. Atunci când încercăm să-L cunoaștem pe Tatăl ceresc din Cuvântul Său, îngerii se vor apropia de noi, mintea ne va fi fortificată, iar caracterul, înălțat și înnobilit. (DA. p. 70, 71)

Mai târziu folosită de El în învățăturile Sale. - Marele Învățător îi aducea pe ascultătorii Săi în contact cu natura pentru ca ei să poată auzi glasul ce vorbește în toate lucrurile create. Pe măsură ce inimile lor deveneau sensibile, iar mințile receptive, El îi ajuta să înțeleagă învățăturile spirituale ale scenelor asupra cărora își odihneau privirea. Parabolele, cu ajutorul cărora Îi plăcea să dea învățătură despre adevăr, arăta cât de deschis era spiritul Lui față de influențele naturii și cât de mult Îi plăcea să scoată învățături spirituale din lucrurile obișnuite ale vieții de fiecare zi. Păsările din văzduh, crinii de pe câmp, semănătorul și sămânța, păstorul și oaia - cu acestea a ilustrat Hristos adevărul cel veșnic. De asemenea, El a mai scos și ilustrații din evenimentele vieții, fapte din experiența de toate zilele a ascultătorilor: aluatul, comoara ascunsă, mărghitarul, năvodul, drahma pierdută, fiul rătăcitor, casa pe stâncă și cea pe nisip. În învățăturile Sale era ceva ce interesa orice minte și făcea apel la orice inimă. Astfel datorită zilnică, în loc de a fi o simplă muncă mecanică, lipsită de gânduri înalte, devenea luminată și înălțată prin amintirea constantă a lucrurilor spirituale și nevăzute. Așa ar trebui și noi să învățăm. Copiii să învețe a vedea în natură o expresie a iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu; lăsați ca gândurile despre El să fie în legătură cu păsările, florile și pomii; lăsați toate lucrurile văzute să fie tălmăcitorii celor nevăzute și toate evenimentele vieții să devină mijloace de învățătură divină. Pe măsură ce ei studiază în felul acesta învățăturile din toate lucrurile create și din toate experiențele vieții, arătați-le că aceleași legi care guvernează lucrurile naturii și evenimentele din viață trebuie să ne conducă și pe noi; că ele sunt date spre binele nostru și că numai în ascultare de ele putem găsi adevărata fericire și adevăratul succes. (Ed. p. 102, 103)

LECTII PRACTICE DIN CARTEA NATURII

Vocea lui Dumnezeu în lucrarea mâinilor Sale. - Oriunde ne-am îndrepta, auzim vocea lui Dumnezeu și vedem lucrarea mâinilor Sale. De la prăbușirea cutremurătoare a tonului profund de tunet și mugetul neîncetat al bătrânului ocean până la cântecele voioase ce fac pădurea să răsună de melodie, zecile de mii de voci ale naturii proclamă slava Sa. Munții cei veșnici vorbesc despre puterea Lui. Copacii fluturându-și stindardele verzi în lumina soarelui, și florile în frumusețea lor delicată arată spre Creatorul lor. Verdele viu ce acoperă pământul cafeniu ca un covor vorbește despre grija lui Dumnezeu pentru cele mai umile creaturi ale Sale. Peșterile mării și adâncimile pământului își dezvăluie comorile. Cel care a așezat perlele în ocean și ametistul și hrisolitul între stânci este un iubitor de frumos. Soarele, înălțându-se pe ceruri, este o reprezentare a Aceluia care este viața și lumina a tot ceea ce a făcut El. Toată strălucirea și frumusețea ce împodobesc pământul și luminează cerurile vorbesc despre Dumnezeu. Vom putea atunci, în bucuria adusă de darurile Lui, să uităm pe Dăruitor? Mai degrabă acestea să ne conducă la contemplarea bunătății și iubirii Sale. Fie ca tot ceea ce este frumos în căminul nostru pământesc să ne amintească de râul de cristal și de câmpiile verzi, de unduirea pomilor și de fântânile cu apă vie, de cetatea strălucitoare și de cântăreții îmbrăcați în haine albe din căminul nostru ceresc - acea lume a frumuseții pe care nici un artist n-o poate picta și nici o limbă muritoare n-o poate descrie. „Ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit; așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” 1 Corinteni 2, 9. (CT. p. 54, 55) Despre iubirea și caracterul lui Dumnezeu. - Mamele . . . n-ar trebui să fie atât de absorbite de lucrurile artificiale și împovărate de griji încât să nu aibă timp să-și educe copiii din marea carte a lui Dumnezeu, natura, impresionând mințile lor tinere cu frumusețile florilor și ale mugurilor ce

se deschid. Copacii cei înalți și păsările drăgălașe înălțându-și cântecele către Creatorul lor vorbesc simțurilor lor despre bunătatea, mila și bunăvoința lui Dumnezeu. Fiecare frunză și floare, cu nuanțele lor variate, înmiresmând aerul, îi învață că Dumnezeu este iubire. Tot ceea ce este bun, plăcut și frumos în această lume le vorbește despre iubirea Tatălui nostru ceresc. Ei pot distinge astfel caracterul lui Dumnezeu în lucrurile create de El. (ST. 5 august, 1875)

Despre perfecțiunea lui Dumnezeu. - După cum lucrurile din natură își arată aprecierea față de Maestrul Lucrător făcând tot ce pot mai bine pentru a înfrumuseța pământul și pentru a reprezenta perfecțiunea lui Dumnezeu, tot la fel ființele omenești ar trebui să se străduiască să reprezinte desăvârșirea lui Dumnezeu în sfera lor, permițându-I să lucreze în ei planurile Lui de dreptate, milă și bunătate. (L. 47, 1903)

Despre Creator și Sabat. - Cine ne dă lumina soarelui ce face pământul să rodească și să producă? Și cine ne dă ploile roditoare? Cine ne-a dat cerul de sus, soarele și stelele de pe cer? Cine ți-a dat rațiune și veghează asupra ta zi de zi? . . . Ori de câte ori privim lumea, ni se amintește de mâna puternică a lui Dumnezeu care a chemat-o la existență. Bolta de deasupra capetelor noastre și pământul de jos, acoperit cu un covor de verdeță, amintesc de puterea lui Dumnezeu și de grija Lui iubitoare. El ar fi putut face iarba maro sau neagră, dar Dumnezeu este un iubitor de frumos și de aceea ne-a dat lucruri frumoase la care să privim. Cine ar putea picta florile cu nuanțele lor delicate în care El le-a îmbrăcat? . . . Nu putem avea alt manual mai bun decât cartea naturii. „Uitați-vă . . . la crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.” Lăsați mințile copiilor voștri să fie înălțate spre Dumnezeu. Pentru aceasta ne-a dat El ziua a șaptea și ne-a lăsat-o ca un memorial al creațiunii. (MS. 16, 1895)

Ascultare de lege. - Aceeași putere care susține natura lucrează și în om. Aceleași legi mărețe care conduc atât steaua cât și atomul, stăpânesc și viața omenească. Legile ce guvernează activitatea inimii, reglând curgerea curentului de viață prin corp, sunt legile puternicei Inteligențe care are stăpânirea asupra sufletului. De la El purcede toată viața. Numai în armonie cu El se poate găsi adevărata sferă de activitate a vieții. Pentru toate lucrările creațiunii Sale, condiția este aceeași: o viață menținută prin primirea vieții lui Dumnezeu, o viață trăită în armonie cu voința Creatorului. A încălca legea Sa din punct de vedere fizic, mintal sau moral înseamnă a ieși din armonia universului și a introduce discordia, anarhia și ruina. Pentru cel care învață să interpreteze astfel învățăturile ei, întreaga natură devine elucidată; lumea este un manual, iar viața o școală. Unitatea omului cu natura și cu Dumnezeu, domnia universală a legii și urmările păcatului nu întârzie să aibă o înrăurire asupra minții și a formării caracterului. Acestea sunt lecții de care copiii noștri au nevoie. (Ed. p. 99, 100)

Alte lecții din legile naturii. - În cultivarea sufletului, lucrătorul atent va găsi că înaintea lui se deschid comori despre care nici n-a visat măcar. Nimeni nu poate avea succes în agricultură sau grădinărit dacă nu dă atenție legilor implicate în această lucrare. Trebuie să fie studiate necesitățile fiecărui soi de plante. Varietăți diferite necesită soluri și îngrijiri diferite, iar cheia succesului este lucrarea în acord cu legile care le guvernează pe fiecare. Atenția necesară la răsădire, pentru ca nici un fir de rădăcină să nu fie înghesuit sau rău așezat, grija pentru plantele tinere, tăierea și udarea, adăpostirea de îngheț noaptea, de soare ziua, ferirea de buruieni, boli și insecte dăunătoare, îngrijirea și aranjarea, nu numai că învață lecții importante privind dezvoltarea caracterului, dar chiar lucrarea în sine este un mijloc de dezvoltare. Cultivarea îngrijirii, răbdării, atenției în lucrurile mici și ascultării față de lege oferă cea mai aleasă educație. Contactul neîntrerupt cu tainele vieții și cu farmecul naturii, precum și delicatețea necesară întreținerii acestor obiecte minunate ale creațiunii lui Dumnezeu tinde să stimuleze inteligența, să înobileze și să înalțe caracterul, iar învățăturile primite îl pregătesc pe lucrător ca în contactul cu alte minți să aibă mai mult succes. (Id. p. 111, 112)

Lecții din semănarea seminței. - Parabola semănătorului și a seminței transmite o profundă lecție spirituală. Sămânța reprezintă principiile semănate în inimă, iar creșterea lor, dezvoltarea caracterului. În această privință transformați învățătura în practică. Copiii pot pregăti solul și semăna sămânța. În timp ce ei lucrează, părintele sau învățătorul le poate explica despre grădina inimii cu semințele bune sau rele semănate acolo și despre faptul că inima trebuie pregătită pentru semințele adevărului în același fel în care este pregătită grădina pentru sămânța naturală. Pe măsură ce planta crește poate fi continuată observarea legăturii dintre semănatul natural și cel spiritual. (CT. p. 142) Când sămânța este aruncată în pământ ei pot să predea învățătura despre moartea lui Hristos, iar când răsare firul, învățătura despre înviere. (Ed. p. 111)

Grădina inimii trebuie cultivată. - Cultivarea solului furnizează mereu învățături. Nimeni nu se poate aștepta ca o bucată de pământ nelucrat să-i aducă vreodată o recoltă. Lucratul pământului, semănatul și îngrijirea culturilor necesită hărnicie și stăruință. Tot astfel trebuie să fie și în semănatul spiritual. Grădina inimii trebuie cultivată, solul brăzdat prin pocăință, iar plantele cele rele care sufocă grânele bune trebuie smulse. După cum pământul odată acoperit de mărăcini poate fi readus într-o stare bună numai prin muncă stăruitoare, tot astfel înclinațiile rele ale inimii pot fi învinse numai prin efort serios în numele și în puterea lui Hristos. (Ibid.)

Creșterea în har. - Spuneți-le copiilor voștri despre puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu. Pe măsură ce ei studiază marele manual al naturii, Dumnezeu le va impresiona mințile. Semănătorul își ară pământul și seamănă sămânța, dar el nu poate face plantele să crească. Trebuie să depindă de puterea lui Dumnezeu ca El să facă ceea ce nici o putere omenească nu poate face. Domnul pune puterea Lui vitală în sămânță făcând-o să răsară la viață. Sub grija Sa, germenii vieții străbate crusta tare ce-l ține închis ca într-o carapace și răsare pentru a aduce rod. Mai întâi apare firul, apoi spicul, apoi grâul deplin în spic. Pe măsură ce li se povestește copiilor despre lucrarea pe care o face Dumnezeu pentru sămânță, ei învață taina creșterii în har. (CT. p. 124, 125)

Înălțându-te deasupra mediului înconjurător. - În America avem nuferi de apă. Aceste flori frumoase ies deasupra curate, fără pată, perfecte, fără vreun defect. I-am spus fiului meu: „Aș vrea să te străduiești să-mi aduci acel nufer cu tulpina cât mai aproape de rădăcină. Vreau să înțelegi ceva din asta.” Mi-a adus un mănunchi de nuferi și i-am privit. Toți erau plini de canale deschise, iar tulpinile acumulați calitățile nisipului curat de jos, dezvoltând nuferul pur și fără pată. El a respins tot mărul. A refuzat orice lucru neplăcut și s-a dezvoltat în curăția lui. În același fel trebuie să ne educăm copiii în această lume. Lăsați ca mintea și inima să învețe cine este Dumnezeu, cine este Hristos și ce înseamnă sacrificiul pe care l-a făcut pentru noi. Ei să-și absoarbă curăția, virtutea, farmecul, politețea, dragostea și stăpânirea de sine de la Izvorul a toată puterea. (MS. 43a, 1894) Lecții despre adevăr și stăruință. - „Întreabă dobitoacele și te vor învăța; păsările cerului și îți vor spune. . . și peștii mării îți vor povesti.” „Du-te la furnică. . . vezi înțelepciunea ei.” „Priviți păsările” „Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi.” Iov 12, 7, 8; Proverbe 6, 6; Matei 6, 26; Luca 12, 24.

Noi nu trebuie doar să-i povestim copilului despre aceste creaturi ale lui Dumnezeu, ci însăși animalele să-i fie învățătorii. Furnicile predau lecția hărniciei răbdătoare, a stăruinței în a învinge piedicile, a prevederii pentru viitor. Păsările ne învață lecția prețioasă a încrederii. Tatăl nostru ceresc le poartă de grijă, dar ele trebuie să-și adune hrana, să-și construiască cuiburile și să-și crească puii. În fiecare clipă ele sunt expuse dușmanilor care caută să le distrugă. Totuși cât de voioase merg la lucrul lor! Ce pline de bucurie sunt cântecele lor!

Cât de frumos descrie psalmistul grija lui Dumnezeu pentru viețuitoarele pădurilor:

„Munții cei înalți sunt pentru țapii sălbatici, Iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.” Psalm 104, 18.

El trimite izvoarele să alerge printre dealuri unde păsările își au locuința „și fac să le răsunе glasul printre ramuri”. Psalm 104, 12. Toate creaturile pădurilor și dealurilor sunt o parte din marea Sa gospodărie. El Își deschide mâna și satisface „dorința a tot ce are viață”. Psalm 145, 16. (Ed. p. 117, 118)

Insectele învață hărnicia. - Harnica albină dă oamenilor inteligenți un exemplu pe care ei ar face bine să-l învețe. Aceste insecte păstrează ordine perfectă și nici un leneș nu este îngăduit în stup. Ele își îndeplinesc lucrul încredințat cu o înțelepciune și o activitate ce depășesc puterea noastră de înțelegere. . . . Înțeleptul ne atrage atenția asupra lucrurilor mici ale pământului: „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește hrana vara și strânge de-ale mâncării în timpul secerișului.” „Furnicile, care nu sunt un popor tare, totuși își pregătesc hrana vara.” Putem învăța de la acești mici învățători o lecție a credincioșiei. Cât de utile ar deveni capacitățile noastre dacă ne-am perfecționa cu aceeași stăruință facultățile cu care ne-a înzestrat un Creator atotînțelept. Ochiul lui Dumnezeu este asupra celei mai mici din creaturile Sale; nu privește El oare și la om, făcut după chipul Său și nu cere de la el să dea înapoi potrivit cu avantajele ce le-a primit? (4T. p. 455, 456)

S E C Ţ I U N E A III Învățători pregătiți corespunzător

E S T E N E V O I E D E P R E G Ă T I R E

Pregătirea mamei neglijată în mod ciudat. - Primul învățător al copilului este mama. În timpul perioadei când poate fi cel mai ușor impresionat și când dezvoltarea e foarte rapidă, educația îi este în mare măsură în mâna mamei. Ea e prima care are ocazia de a forma caracterul copilului în bine sau în rău. Ea ar trebui să-și dea seama de valoarea ocaziei sale și, mai presus de orice învățător, să fie calificată pentru a o folosi cel mai bine. Totuși nu este nimeni căruia să-i fie dată așa puțină instruire. Pentru ajutorul aceleia care are cea mai puternică și mai întinsă influență în educație se depune cel mai puțin efort sistematic. (Ed. p. 275)

Pregătire atentă, completă și urgentă. - Cei cărora le este încredințată îngrijirea copilului sunt prea adesea ignoranți în ceea ce privește nevoile fizice ale acestuia; ei cunosc puțin despre legile sănătății sau despre principiile dezvoltării; nici nu sunt capabili să se îngrijească de creșterea lui mintală și spirituală. Poate că sunt în stare să conducă afaceri sau să strălucească în societate, poate că au realizări considerabile în literatură și știință, dar au puțină cunoștință în educarea copilului. . . . Asupra taților, la fel ca și asupra mamelor, apasă atât responsabilitatea educației timpurii, cât și a educației de mai târziu a copilului, iar nevoia cea mai urgentă a ambilor părinți este o pregătire atentă și completă. Înainte de a-și asuma răspunderea de a deveni tați și mame, bărbații și femeile ar trebui să devină familiari cu legile dezvoltării fizice - cu fiziologia și igiena, cu înțelegerea influențelor prenatale și a legilor eredității, cu menținerea unui mediu sănătos și a îmbrăcării corespunzătoare, cu importanța exercițiului și tratarea bolilor; ar trebui, de asemenea, să înțeleagă legile dezvoltării mintale și instruirea morală. . . . Educația nu va îndeplini ceea ce poate și ar trebui să săvârșească, atâta timp cât importanța lucrării părinților nu este înțeleasă pe deplin și ei nu primesc o pregătire în vederea acestei răspunderi sfinte. (Id. p. 275, 276) Părinții ar trebui să studieze legile naturii. Ar trebui să cunoască despre organismul omenesc. Ei trebuie să înțeleagă funcțiile diferitelor organe, relația și dependența lor. Ei ar trebui să studieze relația puterilor intelectuale cu cele fizice și condițiile cerute pentru activitatea sănătoasă a fiecăreia. A-ți asuma responsabilitatea de părinte fără o astfel de pregătire este un păcat. (MH. p. 380)

„Cine este în stare?” - Părinții ar putea bine să întrebe: „Cine este pregătit pentru aceste lucruri?” Numai Dumnezeu este pregătirea lor, iar dacă ei Îl lasă în afară, necăutând ajutorul și sfatul Lui, cu siguranță deznădejdea este partea lor. Prin rugăciune, însă, prin

studiul Bibliei și prin zel arzător ei pot aduce la îndeplinire în mod nobil această datorie importantă, urmând să fie răsplătiți însuși pentru tot timpul și grija lor. . . . Sursa de înțelepciune din care pot extrage toată cunoștința necesară în această direcție, este deschisă. (4T. p. 198) Uneori inima poate fi gata să slăbească, dar un simț viu al primejdiilor ce amenință fericirea prezentă și viitoare a iubiților lor ar trebui să-i conducă pe părinții creștini să caute mai serios ajutor la sursa de tărie și înțelepciune. În timp ce ei veghează asupra acestor suflete ca unii care trebuie să dea socoteală, faptul acesta ar trebui să-i facă mai prevăzători, mai hotărâți, mai calmi, și totuși fermi. (R&H. 30 august, 1881) În instruirea copilului trebuie înțeleasă voia lui Dumnezeu. - Părinții nu au nici o scuză dacă nu reușesc să obțină o clară înțelegere a voinței lui Dumnezeu pentru a asculta de legea împărăției Sale. Numai în felul acesta își pot conduce copiii spre ceruri. Frații mei și surorile mele, este datoria voastră să înțelegeți cerințele lui Dumnezeu. Cum vă puteți educa copiii în lucrurile lui Dumnezeu fără ca mai întâi voi înșivă să știți ce este bine și ce este rău și fără să realizați că ascultare înseamnă viață veșnică, iar neascultare moarte veșnică?

Pe parcursul întregii noastre vieți trebuie să înțelegem voia lui Dumnezeu. Numai făcând așa putem să ne educăm corect copiii. (MS. 103, 1902)

Manualul lui Dumnezeu cu instrucțiuni complete. - Părinții nu-și pot îndeplini responsabilitățile în mod corect dacă nu iau Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a vieții lor, dacă nu realizează că ei trebuie să educe și să modeleze caracterul fiecărei scumpe comori omenești, ca la sfârșit să obțină viața veșnică. (MS. 84, 1897) Biblia, o carte bogată în instrucțiuni, ar trebui să fie manualul lor. Dacă își îndrumă copiii potrivit cu preceptele sale, ei nu numai că le așează picioarele pe drumul cel bun, dar se și educă pe ei înșiși în cele mai sfinte datorii ale lor. (4T. p. 198) Lucrarea părinților este o lucrare importantă și solemnă. Datoriile ce le revin sunt mari. Dacă vor studia însă cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, vor găsi în el instrucțiuni complete și multe făgăduințe prețioase făcute pentru ei cu condiția să-și îndeplinească bine și cu credincioșie lucrarea. (ST. 8 aprilie, 1886) Reguli pentru părinți și copii. - Dumnezeu a dat reguli pentru călăuzirea părinților și a copiilor. Aceste reguli trebuie respectate cu strictețe. Copiilor nu trebuie să li se facă pe plac și să nu li se permită să creadă că-și pot satisface dorințele fără a cere sfatul părinților lor. . . . Nu poate exista nici o abatere de la regulile pe care le-a dat Dumnezeu pentru călăuzirea părinților și a copiilor care să nu fie păcătoasă. Dumnezeu așteaptă ca părinții să le dea copiilor lor acea educație care este în armonie cu principiile Cuvântului Său. Credința trebuie îmbinată cu faptele. Tot ceea ce este făcut în viața de familie sau în viața de școală, trebuie făcut decent și în ordine. (L. 9, 1904)

La lege și la mărturie. - Pentru ca lucrarea de educație în cămin să îndeplinească tot ceea ce a fost prevăzut de Dumnezeu, se cere ca părinții să fie studenți sânguincioși ai Scripturilor. Ei trebuie să fie elevii marelui Învățător. Legea iubirii și a bunătății trebuie să fie zi de zi pe buzele lor. Viețile lor trebuie să descopere harul și adevărul ce au fost văzute în viața Exemplului lor. Apoi o iubire sfințită va lega inimile părinților de ale copiilor, iar tinerii vor crește statornici în credință, înrădăcinați și întemeiați pe iubirea lui Dumnezeu. Când voința și căile lui Dumnezeu devin voința și căile părinților Adventiști de Ziua a Șaptea, copiii lor vor crește iubind pe Dumnezeu, onorându-L și ascultându-L. Satana nu va fi în stare să obțină controlul asupra minții lor, pentru că ei au fost educați să privească Cuvântul Domnului ca suprem și vor verifica prin lege și mărturie orice experiență ce vine asupra lor. (L. 356, 1907)

Dacă ați neglijat, răscumpărați vremea. - Părinții ar trebui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei înșiși și pentru familiile lor. Dar, în loc de aceasta, mulți copii sunt lăsați să crească neînvățați, nesupravegheați, nestăpâniți. Părinții ar trebui să facă acum tot ce stă în puterea lor ca să răscumpere ceea ce au neglijat și să-și plaseze copiii sub cele mai bune influențe. (MS. 76, 1905) Apoi cercetați Scripturile, părinți. Nu fiți numai ascultători; fiți și

împlinitori ai Cuvântului. Atingeți stan-dardele lui Dumnezeu în educarea copiilor voștri. (MS. 57, 1897)

Regula călăuzitoare: Ce spune Domnul? - Lucrarea tuturor părinților este de a-și instrui copiii în căile Domnului. Cu această chestiune nu se poate glumi și nu poate fi lăsată deoparte fără să aducă neplăcere lui Dumnezeu. Noi nu suntem chemați să hotărâm ce curs ar trebui să urmeze alții sau cum să rezolvăm totul în modul cel mai ușor, ci să ne întrebăm: Ce spune Domnul? Nici părinții, nici copiii nu pot găsi pace, fericire sau odihnă sufletească în vreo cale falsă. Dar atunci când frica de Dumnezeu, combinată cu iubire pentru Isus, domnește în inimă, pacea și bucuria vor fi simțite. Părinți, deschideți Cuvântul lui Dumnezeu înaintea Lui, care citește inima voastră și orice secret și întrebați: Ce spune Scriptura? Aceasta trebuie să fie regula vieții voastre. Cei care au iubire pentru suflete nu vor tăcea când le vor vedea în pericol. Suntem asigurați că nimic altceva nu poate să-i facă și să-i țină pe părinți înțelepți spre mântuire în lucrul cu mințile omenești, în afară de adevărul lui Dumnezeu. (R&H. 30 martie, 1897)

Pregătire individuală. - Dacă există vreun post de răspundere, mai presus de altele, care cere o cultivare a minții, în care puterile intelectuale și fizice au nevoie de atitudine și vigoare sănătoasă, acela este instruirea copiilor. (PHJ. iunie, 1890) În ce privește responsabilitatea individuală a mamelor, fiecare femeie ar trebui să-și dezvolte o minte bine echilibrată și un caracter curat, reflectând numai adevărul, binele și frumosul. Soția și mama își poate lega soțul și copiii de inima ei printr-o dragoste neîntreruptă arătată prin cuvinte gingașe și printr-un comportament curtenitor care, de regulă, vor fi copiate de copiii ei. (PHJ. septembrie, 1890)

Mamă, aceasta este lucrarea ta sacră. - Sora mea, Hristos ți-a încredințat lucrarea sacră de a-i învăța pe copii poruncile Sale. Ca să fii corespunzătoare pentru această lucrare, tu însuși trebuie să trăiești în ascultare de toate poruncile Lui. Cultivă o observare atentă a fiecărui cuvânt și a fiecărei fapte. Păzește-ți cuvintele în modul cel mai conștiincios. Învinge orice nechibzuință a temperamentului căci, dacă este manifestată nerăbdare, aceasta va ajuta pe adversar să facă viața de cămin dezagreabilă și neplăcută pentru copii. (L. 47a, 1902)

Lucrează în colaborare cu divinitatea. - Mamelor, lăsați ca inimile să vă fie deschise pentru a primi instrucțiunile lui Dumnezeu, având mereu în minte faptul că voi trebuie să vă îndepliniți partea în conformitate cu voința Lui. Trebuie să te așezi în lumină și să cauți înțelepciune de la Dumnezeu ca să poți ști cum să acționezi, ca să poți cunoaște pe Dumnezeu ca pe lucrătorul principal și să realizezi că ești împreună lucrătoare cu El. Inima să-ți fie preocupată cu contemplarea lucrurilor cerești. Exersează-ți talentele date de Dumnezeu în împlinirea datoriilor pe care le-a așezat asupra ta ca mamă și lucrează în colaborare cu puterile divine. Lucrează în mod inteligent și „fie că beți, că mâncați, fie că faceți orice altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” (ST. 9 aprilie, 1896) Mama trebuie să se predea pe sine și pe copiii ei în grija Mântuitorului milos. Ea ar trebui să caute cu stăruință, cu răbdare și curaj a-și îmbunătăți capacitățile pentru a putea folosi bine puterile cele mai înalte ale minții în educarea copiilor ei. Cea mai înaltă țință ar trebui să-i fie de a le da o educație care va primi aprobarea lui Dumnezeu. Pe măsură ce-și acceptă cu bunăvoință lucrarea, ea va primi putere să-și îndeplinească partea. (ST. 3 aprilie, 1901) Mama ar trebui să simtă nevoia de călăuzire a Duhului Sfânt pentru ca să aibă ea însăși experiența adevărată a supunerii față de calea și voia Domnului. Apoi, prin harul lui Hristos, ea poate fi un învățător înțelept, blând și iubitor pentru copiii ei. (R&H. 10 mai, 1898)

Dacă ai început greșit. - Părinților care și-au început greșit instruirea, le-aș spune: Nu disperați. Voi trebuie să fiți pe deplin predați lui Dumnezeu. Aveți nevoie de adevăratul spirit al ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să faceți reforme hotărâte în obiceiurile și practicile voastre, conformându-vă viața cu principiile salvatoare ale legii lui Dumnezeu. Când faceți așa, veți avea neprihănirea lui Hristos ce străbate această lege pentru că Îl iubiți pe

Dumnezeu și recunoașteți legea Sa ca o copie a caracterului Său. Credința adevărată în meritele lui Hristos nu este o închipuire. Este de cea mai mare importanță să aplicați atributele Domnului Hristos în viața și în caracterele voastre, să vă educați și formați cu efort perseverent copiii pentru a fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Un „așa zice Domnul” ar trebui să vă călăuzească în toate planurile de educație. . . . Să existe o pocăință profundă și deplină înaintea lui Dumnezeu. Începeți anul . . . căutându-L în mod serios pe Dumnezeu pentru har și pentru discernământ spiritual ca să descoperiți defectele din lucrarea din trecut. Pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu pentru neglijarea lucrării voastre ca misionari în familie. (MS. 12, 1898) Aceasta este ziua încrederii, răspunderii și ocaziei voastre. Curând va veni ziua socotelilor. Apucați-vă de lucrare cu rugăciune stăruitoare și efort plin de încredere. Învățați-i pe copii că este privilegiul lor de a primi în fiecare zi botezul Duhului Sfânt. Lasă-L pe Hristos să găsească în tine mâna Sa care să-I îndeplinească lucrările. Prin rugăciune vei putea câștiga o experiență ce-ți va aduce succes deplin în lucrarea cu copiii tăi. (CT. p. 131)

O C H E M A R E L A P R O G R E S P E R S O N A L

Este necesară înaintare continuă. - Lucrarea mamei este de așa natură încât cere progres continuu în propria-i viață pentru a-și putea conduce copiii la realizări tot mai înalte, dar Satana își pune în aplicare planurile sale de a face ca, atât sufletele copiilor, cât și ale părinților să pară în siguranță. Mamele sunt sustrate de la datoriile căminului și de la instruirea plină de grijă a copilașilor lor către slujirea de sine și slujirea lumii. (CTBH. p. 60) De dragul copiilor lor, dacă nu pentru alt motiv, mamele ar trebui să-și cultive intelectul pentru că ele au de purtat în lucrarea lor o răspundere mai mare decât cea a regelui pe tronul său. Puține mame își dau seama de greutatea încrederii ce le-a fost acordată sau de eficiența ce o pot obține pentru lucrarea lor deosebită prin efort răbdător și stăruitor în vederea educării de sine. Mai întâi mama are nevoie să-și cultive și să-și disciplineze strict toate facultățile minții și toate sentimentele inimii ca să nu aibă un caracter deformat sau neechilibrat și să lase semnele deficienței sau excentricității ei asupra urmașilor. Multe mame au nevoie să fie stimulate să vadă necesitatea reală de a-și schimba scopurile și caracterele pentru ca să îndeplinească în mod acceptabil datoriile pe care și le-au asumat de bună voie prin intrarea în viața de căsătorie. Sfera utilității femeii poate fi lărgită, iar influența ei poate fi extinsă la un grad aproape nelimitat, dacă ea va acorda atenția cuvenită lucrurilor care afectează destinul umanității. (PHJ. mai, 1890)

Creștere constantă în înțelepciune și eficiență. - Mamele, mai presus de toți alții, ar trebui să se obișnuiască să reflecteze și să cerceteze dacă vor să crească în înțelepciune și eficiență. Cei care stăruie în această direcție vor observa curând că dobândesc aptitudinea în care se credeau deficitari; ei învață să formeze în mod corect caracterele copiilor lor. Rezultatul muncii și gândirii depuse în această lucrare va fi văzut în ascultarea copiilor, în simplitatea, modestia și curăția lor. Acest rezultat va răsplăti din plin tot efortul depus. (ST. 9 februarie, 1882)

Părinții ar trebui să crească din punct de vedere intelectual și moral. - Este datoria mamelor să-și păstreze inima curată și să-și cultive mintea. Ele ar trebui să valorifice orice mijloc ce stă în puterea lor pentru corectarea lor spirituală și morală, ca să poată fi calificate să îmbogățească mintea copiilor lor. (3T. p. 147) Părinții ar trebui să învețe în mod constant în școala Domnului Hristos. Ei au nevoie de prospețime și putere ca în simplitatea lui Hristos să poată descoperi voia lui Dumnezeu membrilor mai tineri ai familiei Lui. (ST. 25 septembrie, 1901)

Puterea uimitoare a culturii creștine. - Părinții încă n-au ajuns să înțeleagă uimitoarea putere a culturii creștine. Există mine ale adevărului ce așteaptă să fie lucrate dar care au fost neglijate în mod ciudat. Această indiferență nepăsătoare nu primește aprobarea lui Dumnezeu. Părinți, Dumnezeu vă cheamă să priviți aceste probleme având ochii unși cu alifie cerească. Voi ați atins doar în treacăt suprafața. Luați-vă în primire lucrarea neglijată multă vreme și

Dumnezeu va coopera cu voi. Îndepliniți-vă lucrul cu toată inima, iar Dumnezeu vă va ajuta să faceți îmbunătățiri. Începeți prin a aduce Evanghelia în viața de cămin. (ST. 3 aprilie, 1901) Acum ne aflăm în atelierul lui Dumnezeu. Mulți din noi suntem pietre de carieră, colțuroase, dar pe măsură ce adevărul lui Dumnezeu este adus și așezat asupra noastră, fiecare imperfecțiune este îndepărtată și suntem pregătiți să strălucim ca pietre frumoase în templul ceresc, unde vom fi împreună nu doar cu îngerii sfinți, ci cu Însuși Împăratul cerurilor. (CTBH. p. 161)

Ținta: desăvârșirea. - Mame, nu vă veți dispensa de munca inutilă și lipsită de importanță pentru cele ce pier odată cu folosirea lor? Nu veți căuta să vă apropiați de Dumnezeu ca înțelepciunea Lui să vă poată călăuzi și harul Său să vă ajute într-o lucrare ce va dura cât veșnicia? Puneți-vă ca țintă să dezvoltați în copiii voștri un caracter desăvârșit. Amintiți-vă că numai aceia pot vedea pe Dumnezeu. . . .

Mulți părinți își neglijează lucrarea încredințată de Dumnezeu. Ei înșiși sunt departe de curăție și sfințenie și nu pot vedea defectele copiilor lor așa cum le-ar vedea dacă ochii lor ar privi și admira desăvârșirea Domnului Hristos. (ST. 1 iulie, 1886)

Cum să devii o mamă ideală. - În loc de a se scufunda într-o mlaștină de trudă casnică, lăsați soția și mama să-și facă timp să citească, să se mențină bine informată, să fie un partener pentru soțul ei și să țină legătura cu mintea în creștere a copiilor ei. Lăsați-o să folosească cu înțelepciune ocaziile ce le are de a-i influența pe cei dragi ai ei pentru o viață mai înaltă. Să-și ia timp pentru a face din Mântuitorul scump un tovarăș de fiecare zi și un prieten al familiei. Să-și facă timp pentru a studia Cuvântul Lui pentru a merge cu copiii în câmpii și a învăța despre Dumnezeu din frumusețea lucrărilor Sale. Să fie mereu voioasă și optimistă. În loc de a petrece fiecare minut cosând la nesfârșit, faceți seara un moment social plăcut, o reîntâlnire a familiei după datoriile zilei. Mulți bărbați ar fi conduși în acest fel să aleagă societatea căminului lor mai presus de cea a clubului sau a cârciumei. Mulți băieți ar fi păziți de stradă sau de magazinul din colț. Multe fete ar fi salvate de la tovarășii frivole, care conduc la rău. Influența căminului ar fi pentru părinți și copii ceea ce Dumnezeu a destinat-o să fie: o binecuvântare pentru întreaga durată a vieții. (MH. p. 294)

Fă din viața casnică un succes - sfat către o mamă. - Tu nu ar trebui să-ți urmărești propriile înclinații. Ar trebui să fii foarte atentă ca să dai un bun exemplu în toate lucrurile. Nu fi inactivă. Trezește-ți energiile adormite. Fă-te necesară soțului tău, fiind atentă și de ajutor. Fii o binecuvântare pentru el în toate lucrurile. Ia-ți în primire răspunderile esențiale. Studiază felul în care să îndeplinești cu râvnă datoriile obișnuite care par neinteresante, dar care sunt, de fapt, cele mai trebuincioase, legate de viața casnică. . . . Încearcă să faci un succes din viața ta casnică. Aceasta înseamnă a ocupa postul de soție și mamă mai mult decât așa cum ai crezut. . . . Ai nevoie de cultura și experiența vieții casnice. Ai nevoie de varietate, inițiere, efort stăruitor, cultivarea puterii voinței, lucruri pe care le aduce această viață casnică. (L. 5, 1884)

Părinți care sunt prea ocupați. - Mulți părinți se plâng de faptul că au așa de multe de făcut încât n-au timp să-și cultive mințile, să-și educe copiii pentru viața practică sau să-i învețe cum pot deveni miei în turma lui Hristos. (3T. p. 144, 145) Părinții nu trebuie să neglijeze întărirea propriilor lor minți împotriva păcatului, să se păzească de ceea ce nu numai că-i va ruina, dar va transmite durere și tot felul de nenorociri și de rele urmașilor lor. Educându-se corect pe ei înșiși, părinții să-și învețe copiii că cerul guvernează. (L. 86, 1899)

Părinții ar trebui să primească sfatul cu bunăvoință. - În timp ce ei dorm într-o indiferență păcătoasă, Satana seamănă în inimile copiilor lor seminte ce vor încolți și vor aduce un seceriș al morții. Totuși astfel de părinți se offensează adesea de sfatul dat cu privire la greșelile lor. Se poartă ca și cum ar vrea să-i întrebe pe cei ce oferă recomandarea: Ce drept ai tu să te amesteci în lucrurile ce-i privesc pe copiii mei? Dar nu sunt ei și copiii lui Dumnezeu? Cum privește El această primejdioasă neglijare a datoriei? Ce scuză vor prezenta

atunci când El îi va întreba de ce au adus copii pe lume și apoi i-au lăsat să fie jucării pentru ispitele lui Satana? (ST. 3 aprilie, 1901) Fiți gata să ascultați sfaturile altora. Să nu simțiți că nu-i privește pe frații sau surorile voastre felul în care vă tratați copii sau felul în care se comportă ei. (MS. 27, 1911)

Beneficiile adunărilor pentru sfat reciproc* - Dumnezeu a încredințat mâinilor noastre cea mai sacră lucrare, iar noi trebuie să ne adunăm împreună ca să primim instrucțiuni să putem fi în stare a îndeplini această lucrare. . . . Trebuie să ne întâlnim și să primim atingerea divină ca să putem înțelege lucrarea noastră în cămin. Părinții au nevoie să înțeleagă cum pot trimite din sanctuarul căminului pe fiii și fiicele lor astfel instruiți și educați încât ei vor fi în stare să strălucească ca lumini în lume. (6T. p. 32, 33) De la adunarea de tabără putem lua cu noi o înțelegere mai bună a datoriilor căminului nostru. Există lecții ce trebuie învățate aici, privind lucrarea pe care Domnul ar vrea ca surorile noastre s-o facă în căminul lor. Ele trebuie să învețe a cultiva politețea în vorbire când se adresează soțului și copiilor. Trebuie să învețe cum pot ajuta să aducă pe fiecare membru al familiei lor sub disciplina lui Dumnezeu. Tații și mamele trebuie să înțeleagă că se află sub obligația de a face căminul plăcut și atractiv și că ascultarea nu trebuie obținută prin ceartă și amenințare. Mulți părinți au încă de învățat că nimic bun nu se realizează prin accese de dojană aspră. Mulți nu iau în considerație nevoia de a vorbi blând cu copiii. Ei nu-și amintesc de faptul că acești micuți au fost cumpărați cu un preț și sunt proprietatea Domnului Isus. (MS. 65, 1908)

S E C Ţ I U N E A IV Ascultarea, lecția cea mai importantă

C H E I A F E R I C I R I I Ş I S U C C E S U L U I

Fericirea depinde de ascultare. - Tații, mamele și educatorii din școlile noastre să-și aducă aminte că a-i învăța pe copii ascultarea este o ramură superioară a educației. Prea puțină importanță i se acordă acestui compartiment al educației. (MS. 92, 1899) Copiii vor fi mai fericiți, cu mult mai fericiți sub disciplină corespunzătoare decât dacă sunt lăsați să facă ceea ce îi îndeamnă impulsurile lor needucate. (MS. 49, 1901) Ascultare promptă și continuă de regulile părintești înțelepte vor aduce fericire copiilor, onoare lui Dumnezeu și bine societății. Copiii ar trebui să învețe că libertatea lor deplină este în supunere față de legile casei. Creștinii vor învăța aceeași lecție - că libertatea lor desăvârșită este în ascultarea de legea lui Dumnezeu. (R&H. 30 august, 1881) Voia lui Dumnezeu este legea cerului. Atâta timp cât acea lege era regulă de viață, întreaga familie a lui Dumnezeu era sfântă și fericită. Când legea divină n-a mai fost ascultată, au fost introduse invidia, gelozia și dezbinarea, și o parte din locuitorii cerului au căzut. Atâta timp cât legea lui Dumnezeu este respectată în căminurile noastre pământești, familia va fi fericită. (R&H. 30 august, 1881)

Neascultarea a cauzat pierderea Edenului. - Istoria neascultării lui Adam și a Evei de la începutul existenței acestui pământ este deplin descoperită. Prin acea singură faptă de neascultare, primii noștri părinți au pierdut Edenul, frumosul lor cămin. Și acesta a fost un lucru atât de mic! Avem motive să fim recunoscători că n-a fost o chestiune mai mare căci, în acest caz, micile neglijențe în ceea ce privește ascultarea ar fi fost înmulțite. A fost cel mai mic test pe care Dumnezeu l-a putut da perechii sfinte în Eden. Neascultarea și călcarea legii sunt întotdeauna o mare ofensă la adresa lui Dumnezeu. Dacă nu este corectată, necredincioșia în cele mai mici lucruri, va duce curând la păcătuire în cele mari. Nu mărimea neascultării, ci neascultarea în sine este o crimă. (MS. 92, 1899)

Temelia prosperității materiale și spirituale. - Prosperitatea materială și spirituală sunt condiționate de ascultarea de legea lui Dumnezeu. Noi însă, nu citim Cuvântul lui Dumnezeu doar pentru a ne familiariza cu termenii binecuvântării date celor ce păzesc legea și o predau familiilor lor, ci ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu constituie viața noastră, fericirea noastră. Privim asupra lumii și o vedem gemând sub răutatea și violența oamenilor care au

degradat legea lui Dumnezeu. El Și-a retras binecuvântarea de la pomi și de la viță. Dacă n-ar trăi pe acest pământ și păzitorii poruncilor Lui, El nu Și-ar amâna judecățile. El Își extinde harul datorită dreptăților care Îl iubesc și se tem de El. (MS. 64, 1899)

Îndrumați-i pe copii pe calea ascultării. - Asupra părinților apasă datoria sacră de a-și călăuzi copiii pe calea strictei ascultări. Adevărata fericire în viața aceasta și în cea viitoare depinde de ascultarea de un „așa zice Domnul”. Părinți, lăsați ca viața Domnului Hristos să fie modelul. Satana va inventa orice mijloc posibil pentru a distruge acest standard înalt de evlavie motivând că ar fi prea strict. Lucrarea voastră este de a imprima asupra copiilor voștri, în primii lor ani, gândul că sunt formați după chipul lui Dumnezeu. Hristos a venit în această lume ca să le dea un exemplu viu a ceea ce ei toți trebuie să fie, iar părinții care pretind a crede adevărul pentru acest timp trebuie să-și învețe copiii să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de legea Lui. Aceasta este cea mai măreață și cea mai importantă lucrare pe care tații și mamele o pot face. . . . Planul lui Dumnezeu este ca până și copiii și tinerii să înțeleagă în mod inteligent ce cere Dumnezeu, ca să poată distinge între neprihănire și păcat, între ascultare și neascultare. (MS. 67, 1909)

Ascultarea să devină o plăcere. - Părinții trebuie să le predea copiilor învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo, nepermițând nici o neglijare a legii sfinte a lui Dumnezeu. Ei ar trebui să se bizuie pe puterea divină, cerând Domnului să-i ajute ca să-și păstreze copiii credincioși față de Acela care a dat pe singurul Său Fiu ca să-i aducă pe necredincioși și pe neascultători înapoi la supunere. El are o mare dorință să-i vadă găsimdu-și plăcerea în a face voia Lui, folosind în serviciul Său fiecare frântură din puterea încredințată lor, învățând pe toți cei care vin în sfera lor de influență că modul în care pot fi considerați neprihăniți prin meritele lui Hristos este să asculte de lege. (MS. 36, 1900)

A F I Î N V Ă Ţ A T D I N P R U N C I E

Începeți învățatul de timpuriu. - Ascultarea de autoritatea părintească ar trebui să fie insuflată în pruncie și cultivată în tinerețe. (R&H. 13 martie, 1894) Unii părinți gândesc că-și pot lăsa micuții să facă ce vor, iar când vor crește mai mari vor putea discuta cu ei, dar aceasta este o greșeală. Începeți să-i învățați ascultarea din pruncie. . . . Cereți ascultare în școala căminului vostru. (L. 74, 1898) Din cea mai fragedă pruncie, copiii ar trebui să fie învățați să asculte de părinții lor, să le respecte cuvântul și să le stimeze autoritatea. (R&H. 16 iulie, 1895)

Înainte de a fi dezvoltată judecata. - Una din primele lecții ce ar trebui să le învețe un copil este lecția ascultării. Înainte de a fi destul de mare pentru a judeca, poate fi învățat să asculte. (Ed. p. 287) Lucrarea mamei ar trebui să înceapă cu pruncul. Voința și temperamentul copilului trebuie cucerite, iar firea, adusă la supunere. Învăța-l să asculte, iar pe măsură ce crește nu-ți lăsa mâinile să se odihnească. (ST. 26 februarie, 1880)

Înainte de a se întări încăpățânarea. - Puțini sunt părinții care încep destul de devreme să-i învețe ascultarea pe copiii lor. De obicei copilul este lăsat până la doi sau trei ani, ca apoi părinții să înceapă a-l disciplina. Ei se abțin de la aceasta gândind că este prea tânăr ca să învețe să asculte. Dar, în tot acest timp, eul crește puternic în mica făptură și, cu fiecare zi ce trece, devine tot mai greu pentru părinți să câștige controlul asupra copilului. La o vârstă foarte timpurie, copii pot pricepe ce li se spune în mod clar și simplu, iar prin conducere plină de bunătate și chibzuință pot fi învățați să asculte. . . . Mama n-ar trebui să permită copilului să câștige vreun avantaj asupra ei în nici o împrejurare, iar pentru a-și menține autoritatea nu este necesar să recurgă la măsuri aspre; o mână fermă și sigură și o bunătate ce convinge pe copil de iubirea ta va atinge scopul. Dar lasă egoismul, mânia și încăpățânarea să-și aibă cursul în primii trei ani din viața copilului și va fi greu să-l aduci la supunere față de disciplina sănătoasă. Firea lui a devenit irascibilă, îi place să aibă propria lui cale și controlul părintesc este dezagreabil. Aceste tendințe rele se întăresc odată cu creșterea lui până când, la maturitate, egoismul suprem și lipsa stăpânirii de sine îl plasează la bunul plac al relelor ce

conduc dezordinea din țara noastră. (PHJ. aprilie, 1890) Niciodată n-ar trebui să li se permită {copiilor} să arate lipsă de respect față de părinți. Niciodată n-ar trebui permisă încăpățânarea fără a fi muștrată. Bunăstarea viitoare a copiilor cere disciplină blândă, iubitoare, dar fermă. (CT. p. 112)

Ascultarea de părinți duce la ascultare de Dumnezeu. - Tinerii și copiii ai căror părinți se roagă au fost mult privilegiați pentru că au o ocazie de a cunoaște și iubi pe Dumnezeu. Respectându-și părinții și dându-le ascultare, ei pot învăța cum să respecte și să asculte de Tatăl lor ceresc. Dacă ei se poartă ca niște copii ai luminii, vor fi amabili și curtenitori, iubitori și respectuoși față de părinții lor pe care îi văd și astfel vor fi bine calificați să-L iubească pe Dumnezeu pe care nu-L văd. Dacă ei sunt reprezentanți credincioși ai părinților lor, practicând adevărul cu ajutorul lui Dumnezeu, atunci, prin învățătură și exemplu ei mărturisesc că îi aparțin Lui și-L onorează printr-o viață bine ordonată și printr-o conversație evlavioasă. (YI. 15 iunie, 1893)

Numai cel ascultător va intra în ceruri. - Părinții și învățătorii să imprime în mintea copiilor faptul că Domnul îi încearcă în această viață să vadă dacă ei îi vor da ascultare cu iubire și venerație. Aceia care nu vor asculta de Hristos aici, nu-L vor asculta nici în lumea veșnică. (CSW. p. 79) Dacă părinții sau copiii sunt vreodată primiți în locașurile de sus, va fi pentru că ei au învățat în această lume să asculte de poruncile lui Dumnezeu. (MS. 60, 1903)

ASCULTARE A TREBUIESĂ DEVINĂ UN OBICEI

Depuneți efort blajin dar persistent. - Copiii trebuie învățați că talentele le-au fost date pentru onoarea și slava lui Dumnezeu. Pentru a atinge acest scop, ei trebuie să învețe lecția ascultării. . . . Prin efort blajin și persistent trebuie să fie stabilit obiceiul. Astfel pot fi prevenite într-o mare măsură acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate ce fac să se trezească în mintea tinerilor amărăciunea și înstrăinarea de părinți și învățători și adesea rezistență față de orice autoritate, omenească sau divină. (CT. p. 110)

Nu permiteți argumente sau eschivări. - Prima grijă a părinților ar trebui să fie aceea de a stabili o bună guvernare în familie. Cuvântul părinților ar trebui să fie lege, nepermițând nici un comentariu sau eschivare. Copiii trebuie să fie învățați din pruncie să-și asculte părinții fără nici o rezervă. (PHJ. ianuarie, 1890) Disciplina strictă poate produce neplăcere uneori și copiii vor dori să-și urmeze propria cale; totuși acolo unde au învățat lecția ascultării de părinți sunt mai bine pregătiți să se supună cerințelor lui Dumnezeu. În felul acesta, educația primită în copilărie influențează experiența religioasă și modelează caracterul omului. (ST. 26 februarie, 1880)

Nu permiteți nici o excepție. - Ca învățători în propriile familii, părinții trebuie să vegheze ca regulile să nu fie încălcate. . . . Permițând copiilor lor să înainteze în neascultare, ei nu practică disciplina potrivită. Copiii trebuie aduși la punctul supunerii și ascultării. Neascultarea nu trebuie să fie îngăduită. Păcatul stă la ușa părinților care permit copiilor lor să n-asculte. . . . Copiii să înțeleagă că ei trebuie să asculte. (MS. 82, 1901) Cereți ascultare promptă și desăvârșită. - Când părinții nu reușesc să ceară ascultare promptă și desăvârșită de la copii, ei neglijează să pună o temelie bună a caracterului în micuții lor. Ei nu fac decât să-și pregătească copiii ca să-i dezonoreze la bătrânețe și să le aducă întristare când vor fi aproape de mormânt. (MS. 18, 1891)

Cerințele să fie rezonabile. - Cerințele părinților trebuie să fie întotdeauna juste; să fie dată pe față bunătate, nu prin îngăduință nehibzuită, ci printr-o orientare atentă și plină de înțelepciune. Părinții trebuie să-i învețe pe copii într-un mod plăcut, fără a certa sau cicăli, căutând să lege inimile celor mici de ale lor, cu firele de mătase ale iubirii. Fie ca toți, tați și mame, învățători, frați și surori mai mari să devină o forță educativă ca să întărească fiecare interes spiritual și să aducă în viața de cămin și de școală o atmosferă sănătoasă care-i va ajuta pe cei mai mici să crească în sfatul și învățătura Domnului. (CT. p. 158, 159) În propria noastră experiență de educare a copiilor noștri și ai altora am dovedit că ei niciodată nu-și

iubesc mai puțin părinții și supraveghetorii din cauză că-i țin în frâu ca să nu facă rău. (R&H. 10 mai, 1898)

Ar trebui să fie arătate motivele pentru care să asculte. - Copiii trebuie să învețe să asculte în cadrul familiei. Ei trebuie să-și formeze un caracter simetric, pe care să-l poată aproba Dumnezeu, menținând legea în viața căminului. Părinții creștini trebuie să-și educe copiii să asculte de legea lui Dumnezeu. . . . Motivele pentru această ascultare și respect față de legea lui Dumnezeu pot fi imprimate în copii imediat ce aceștia pot să-i înțeleagă natura, așa încât ei vor ști ce să facă și de la ce să se abțină. (MS. 126, 1897)

Cuvântul părintelui să fie lege. - Copiii tăi, care sunt sub stăpânirea ta, trebuie să țină seama de tine. Cuvântul tău să fie lege pentru ei. (R&H. 19 septembrie, 1854) Mulți părinți creștini greșesc în a porunci copiilor lor după ei și se miră că aceștia sunt perversi, neascultători, nemulțumitori și nesfinți. Astfel de părinți se află sub mustrarea lui Dumnezeu. Ei au neglijat să-și crească copiii în sfatul și învățătura Domnului. Ei nu au reușit să-i învețe prima lecție a creștinătății: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. „Nebunia”, spune înțeleptul, „este lipită de inima copilului.” Iubirea de nebunie, dorința de a face rău, ura față de lucrurile sfinte, sunt câteva din dificultățile cărora părinții trebuie să le facă față în câmpul misionar al căminului. În puterea lui Dumnezeu, părinții trebuie să se ridice și să comande casei lor după ei. Ei trebuie să învețe să țină răul în frâu cu o mână hotărâtă, însă nu cu nerăbdare sau patimă. Ei nu trebuie să-i lase pe copii să ghicească ce este bine, ci ar trebui să le arate calea în termeni ce nu pot fi înțeleși greșit și să-i învețe să umble pe ea. (R&H. 4 mai, 1886)

Influența unui copil neascultător. - Un copil neascultător va face mult rău celor cu care vine în legătură pentru că el îi va transforma și pe alți copii după propriul său model. (R&H. 13 martie, 1894)

Cochetând cu păcatul. - Învățați-i pe copiii voștri să vă cinstească pentru că legea lui Dumnezeu așează această datorie asupra copiilor. Dacă le permiteți să vă ia în considerație în mod ușuratic dorințele și să nu dea atenție legilor casei, faceți cu ochiul păcatului, îi permiteți diavolului să lucreze după cum vrea și aceeași nesupunere, umblare după onoare și iubire de sine vor fi duse cu ei chiar și în viața religioasă și în biserică. Începutul întregului rău este trecut în cărțile din ceruri ca acuzație pentru neglijența părinților. (R&H. 14 aprilie 1885)

Obiceiul de a asculta stabilit prin repetare. - Lecțiile de ascultare și de respect față de autoritate trebuie repetate des. Acest fel de lucrare făcută în familie va fi o putere spre bine și nu numai copiii vor fi reținuți de la rău și constrânși să iubească adevărul și neprihănirea, dar și părinții vor beneficia în mod egal. Acest fel de lucrare pe care o cere Domnul, nu poate fi făcută fără multă examinare serioasă din partea lor și fără mult studiu al Cuvântului lui Dumnezeu pentru ca ei să poată educa potrivit cu instrucțiunile Sale. (MS. 24, 1894)

C O N T R O L U L D E S I N E

Pregătiți-i pe copii pentru viață și pentru datoriile ei. - Mama ar putea foarte bine să se întrebe cu profundă îngrijorare, în timp ce privește copiii dați în grija ei: Care este ținta cea măreață și obiectivul educației lor? Este aceea de a-i face potriviți pentru viață și datoriile ei, de a-i califica să ocupe o poziție onorabilă în lume, de a face bine, de a fi folositori semenilor lor, de a câștiga în cele din urmă răsplata celui neprihănit? Dacă-i așa, atunci prima lecție care le trebuie să le fie predată este stăpânirea de sine; pentru că nici o persoană nedisciplinată și încăpățânată nu poate spera să aibă succes în această lume sau răsplată în cea viitoare. (PHJ. mai, 1890)

Învăță-l pe copil să se supună. - Copiii mici, înainte de a avea un an, aud și înțeleg ce se vorbește cu privire la ei și știu până la ce limită sunt îngăduiți. Mame, voi trebuie să vă învățați copiii să se supună dorințelor voastre. Acest punct trebuie câștigat dacă vreți să dețineți controlul asupra lor și să vă păstrați demnitatea de mamă. Copiii voștri vor învăța repede chiar ceea ce așteptați de la ei; ei știu când voința lor o învinge pe a voastră și vor

căuta să câștige cele mai multe victorii. (ST. 16 martie, 1891) Este cea mai mare cruzime să permiți dezvoltarea obiceiurilor rele, să dai legea în mâinile copiilor lăsându-i să conducă. (CTBH. p. 68)

Nu satisfaceți dorințele egoiste. - Dacă părinții nu au grijă, își vor trata copiii în așa fel încât îi vor conduce să pretindă atenții și privilegii care le vor cere să se lipsească pe ei înșiși pentru a-și satisface micuții. Ei vor cere părinților să le facă anumite lucruri, să le satisfacă dorințele, iar aceștia vor ceda cererilor lor, nepăsându-le de faptul că aceasta inspiră egoism în copii lor. Făcând însă acest lucru, părinții își nedreptătesc copiii și vor afla mai târziu cât de dificil este să contracareze influența educației din primii ani de viață ai unui copil. Copiii au nevoie să învețe de timpuriu că dorințele nu le vor fi satisfăcute când sunt determinate de egoism. (ST. 13 august, 1896)

Nu dați copiilor nici un lucru pentru care plâng. - O lecție prețioasă pe care mama are nevoie s-o învețe mereu este că nu copilul trebuie să conducă; nu el este stăpânul, ci voința și dorințele ei trebuie să fie supreme. În felul acesta ea îl învață stăpânirea de sine. Nu le dați nici un lucru pentru care plâng, chiar dacă iubirea voastră delicată dorește foarte mult să o facă; pentru că, dacă au câștigat o dată biruința prin faptul că au plâns, se vor aștepta s-o facă din nou. A doua oară bătaia va fi mai vehementă. (MS. 43, 1900)

Nu permiteți niciodată manifestarea patimilor la mânie. - Între primele obligații ale mamei este aceea de a împiedica patima în micuții ei. Copiilor n-ar trebui să li se permită să manifeste mânie; n-ar trebui să li se permită să se trântescă pe dușumea lovind și plângând pentru că le-a fost refuzat ceva ce nu era cel mai bun pentru ei. Am fost necăjită când am văzut cum mulți părinți îngăduie copiilor lor manifestarea patimilor la mânie. Mamele par să privească la aceste accese de mânie ca la ceva ce trebuie suportat și par indiferente față de comportamentul copilului. Dar dacă un rău este permis o dată, el va fi repetat, iar repetarea lui va rezulta în obicei și astfel caracterul copilului va primi o formă rea. (ST. 16 martie, 1891)

Când să cerți duhul rău. - Am văzut adesea câte un copil trântindu-se și tipând dacă voința lui era împiedicată în vreun fel. Acum este momentul să cerți duhul rău. Vrajmașul va încerca să stăpânească mințile copiilor noștri, dar să-i permitem noi să-i modeleze după cum vrea el? Acești copilași nu pot discerne ce duh îi influențează și este datoria părinților să exercite judecata și prevederea pentru ei. Obiceiurile lor să fie urmărite cu atenție. Tendințele rele trebuie să fie împiedicate, iar mintea stimulată în favoarea binelui. Copilul ar trebui să fie încurajat în orice efort de a se stăpâni. (CTBH. p. 61)

Începeți cu "Cântările Betleemului". - Mamele trebuie să-și educe pruncii din brațele lor după principii și obiceiuri corecte. Ele n-ar trebui să le permită să se izbească cu capul de dușumea. . . . Mamele să-i educe din pruncie. Începeți cu cântările Betleemului. Aceste melodii plăcute vor avea o influență liniștitoare. Cântați-le aceste melodii calme despre Hristos și iubirea Lui. (MS. 9, 1893)

Nici o șovăială sau nehotărâre. - Temperamentul pervertit trebuie frânat în copil cât de repede posibil, deoarece cu cât această datorie este amânată, cu atât mai greu este de efectuat. Copiii cu o fire iute, înflăcărată, au nevoie de atenție specială din partea părinților. Cu ei ar trebui să se lucreze într-o manieră deosebit de blândă, dar fermă. În cazul lor, n-ar trebui să existe nici o șovăială sau nehotărâre din partea părinților. Trăsăturile de caracter ce în mod normal ar împiedica dezvoltarea greșelilor lor specifice trebuie să fie hrănite și întărite cu grijă. Indulgența față de un copil cu fire pătimașă și pervertită va avea ca rezultat ruina lui. Greșelile îi vor fi întărite odată cu vârsta, îi vor întârzia dezvoltarea minții și îi vor dezechilibra toate trăsăturile de caracter bune și nobile. (PHJ. ianuarie, 1890)

Exemplul stăpânirii de sine din partea părinților este vital. - Unii părinți nu au control asupra lor înșiși. Ei nu-și stăpânesc poftele nesănătoase sau temperamentul aprins; de aceea nu-i pot educa pe copii în ceea ce privește renunțarea la poftă și nici nu-i pot învăța stăpânirea de sine. (PHJ. octombrie, 1897) Dacă părinții doresc să-și învețe copiii controlul de sine,

trebuie să-și formeze obiceiul de a se stăpâni pe ei înșiși. Dojana severă și cicălitul încurajează un temperament iute și irascibil în copii. (ST. 24 noiembrie, 1881)

Neobosit în facerea binelui. - Părinții sunt prea iubitori de ușurătate și plăcere, ca să mai facă lucrarea arătată lor de Dumnezeu în viața de cămin. Dacă tinerii ar fi educați corect acasă, n-am vedea starea teribilă de rău ce există între ei astăzi. Dacă părinții și-ar lua în primire lucrarea încredințată de Dumnezeu și le-ar preda copiilor stăpânirea, lepădarea și controlul de sine, atât teoretic cât și prin exemplu, vor descoperi că în timp ce căutau să-și facă datoria așa încât să capete aprobarea lui Dumnezeu, ei înșiși învățau lecții prețioase în școala lui Hristos. Învățau răbdarea, stăpânirea de sine, iubirea și blândețea; și acestea sunt chiar lecțiile ce trebuie să le predea copiilor lor. După ce simțurile morale ale părinților sunt trezite și ei își iau în primire, cu energie reînnoită, lucrarea neglijată, n-ar trebui să fie descurajați sau să-și permită să fie împiedicați în lucrare. Prea mulți obosesc în facerea binelui. Când își dau seama că îi costă efort, continuă stăpânire de sine, har și cunoștință înmulțite pentru a face față urgențelor ce apar, se descurajează și renunță la luptă lăsând ca vrăjmașul sufletelor să-și urmeze calea. Zi de zi, lună de lună, an de an, lucrarea trebuie să meargă înainte până când caracterul copilului tău este format, iar obiceiurile stabilite în direcția cea bună. N-ar trebui să renunți și să-ți lași familia în voia soartei, într-o manieră liberă și lipsită de cărmuire. (R&H. 10 iulie, 1888)

Nu-ți pierde niciodată controlul de sine. - Niciodată n-ar trebui să ne pierdem stăpânirea de sine. Să păstrăm mereu înaintea noastră Modelul desăvârșit. Este păcat să vorbești nerăbdător și nervos sau să simți mânie - chiar dacă nu vorbești. Trebuie să ne purtăm cu vrednicie, reprezentându-L în mod corect pe Domnul Hristos. A spune un cuvânt mândru este ca și cum a-i lovi cremene de cremene: se aprind deodată simțăminte pline de furie. Niciodată să nu fii ca ghimpele de castană. Nu-ți permite să folosești în cămin cuvinte aspre și iritante. Ar trebui să inviți Oaspetele ceresc să vină în căminul tău, făcând posibil în același timp ca El și îngerii cerului să rămână cu tine. Tu trebuie să primești neprihănirea Domnului Hristos, sfințirea Duhului lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei ca să poți descoperi celor din jurul tău Lumina vieții. (MS. 102, 1901) „Cel încet la mânie”, spune înțeleptul, „este mai bun decât cel puternic; și acela care-și stăpânește spiritul, mai bun decât cel care cucerește o cetate.” Bărbatul sau femeia care-și păstrează echilibrul minții când este ispitit să îngăduie patima, se află în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor cerești pe o poziție mai înaltă decât cel mai renumit general care a condus vreodată la biruință o armată în luptă. Un împărat celebru, pe patul de moarte, a spus: „Dintre toate cuceririle mele nu este decât una ce să-mi aducă mângâiere acum, iar aceea este biruința ce am câștigat-o asupra propriului meu temperament furtunos.” Alexandru și Cezar au găsit că este mai ușor să supună o lume decât să se supună pe ei înșiși. După ce au cucerit națiune după națiune, au căzut: unul, „victima necumpătării, altul victima ambiției necugetate”. (Good Health, noiembrie, 1880)

L I N I Ș T E , R E S P E C T Ș I S T I M Ă

Reprimăți zgomotul și turbulența necuvenită. - N-o lăsați pe mamă să îngăduie ca mintea să-i fie ocupată cu prea multe lucruri. . . . Ea trebuie să îngrijească cu cea mai mare sârguință, cu vigilență și atenție de micuții ei care, dacă li se permite, vor urma orice impuls ce țâșnește din inimile lor neexersate și neștiutoare. În exuberanța spiritului lor, ei vor produce zgomot și turbulență în cămin. Acestea trebuie împiedicate. Copiii vor fi la fel de fericiți dacă vor fi educați să nu facă aceste lucruri. Trebuie să fie învățați să fie liniștiți și respectuoși când vin vizitatori. (MS. 64, 1899) În cămin să domnească liniștea. - Tați și mame, . . . învățați-i pe copiii voștri că trebuie să fie supuși legii. Nu le îngăduiți să creadă că, fiind copii, este privilegiul lor să facă în casă tot zgomotul pe care-l doresc. Trebuie făcute și aplicate reguli și norme înțelepte, ca frumusețea vieții de cămin să nu fie distrusă. (ST. 25 septembrie, 1901) Părinții fac mare rău copiilor când le permit să țipe și să strige. Nu trebuie să li se îngăduie să fie neglijenți și nestăpâniți. Dacă aceste trăsături de caracter neplăcute nu sunt împiedicate în

primii lor ani, copiii le vor lua cu ei, întărite și dezvoltate, în viața religioasă și de afaceri. Copiii vor fi tot la fel de fericiți dacă sunt învățați să păstreze liniște în casă. (ST. 25 septembrie, 1901)

Învățați respectul pentru judecata celor cu experiență. - Copiii trebuie învățați să respecte judecata celor cu experiență. Să fie educați în așa fel încât mintea să le fie unită cu aceea a părinților și a învățătorilor lor și instruiți în așa fel încât să poată vedea cât de potrivit este să asculte sfatul lor. Apoi, când vor pleca din mână ce i-a călăuzit, caracterele lor nu vor fi ca trestia bătută de vânt. (CT. p. 75) Delăsarea părinților încurajează lipsa de respect. - Dacă în propriile lor familii copiilor li se îngăduie să fie nerespectuoși, nemulțumitori și mofturoși, păcatele lor zac la ușa părinților. (L. 104, 1897) Mama . . . trebuie să conducă cu înțelepciune casa, în demnitatea ei de mamă. Influența ei în cămin să fie supremă; cuvântul ei, lege. Dacă este creștină, sub controlul lui Dumnezeu, va porunci respect copiilor ei. Spuneți-le copiilor exact ce așteptați de la ei. (CT. p. 111) Dacă părinții nu-și mențin autoritatea, când copiii vor merge la școală nu vor avea un respect deosebit pentru profesori sau pentru directorul școlii. Acasă nu au fost învățați niciodată să aibă stima și respectul pe care ar trebui să le aibă. Tata și mama sunt la același nivel cu copiii. (MS. 14, 1894)

Rezultatele impertinenței neîmpiedicate. - Arătați respect față de copiii voștri și nu le permiteți să vă spună nici un cuvânt nerespectuos. (MS. 114, 1903)

O atitudine înțeleaptă a tânărului. - Înțelept și binecuvântat este tânărul care va crede de datoria lui să-și privească părinții - sau în lipsa acestora, îndrumătorii, sau cei la care locuiește - ca sfinți, mângâietori și, în unele privințe, conducători, veghind să respecte restricțiile primite în cămin. (2T. p. 308)

Stima să fie cultivată cu grijă.* - Stima . . . este o formă de politețe ce trebuie cultivată cu grijă. Fiecare copil să fie învățat să arate adevărată stimă pentru Dumnezeu. (PK. p. 236) Domnul dorește să înțelegem că trebuie să-i plasăm pe copiii noștri într-o relație corectă cu lumea, biserica și familia. Primul punct ce trebuie luat în considerație este

*NOTĂ: Pentru o tratare mai deplină a acestui subiect vezi capitolul 80, "Stima pentru ceea ce este sfânt".

relația lor cu familia. Să-i învățăm să fie politicoși unul cu altul și politicoși cu Dumnezeu. „Ce vrei să spui”, veți întreba, „prin faptul că ar trebui să-i învățăm să fie politicoși cu Dumnezeu?” Vreau să spun că ei trebuie învățați să stimeze pe Tatăl nostru ceresc și să aprecieze infinita jertfă pe care Domnul Hristos a făcut-o în folosul nostru. . . . Părinții și copiii trebuie să mențină o relație atât de intimă cu Dumnezeu încât îngerii cerești să poată comunica cu ei. Acești soli sunt împiedicați să intre în nenumărate familii unde abundă fărădelegea și lipsa de politețe față de Dumnezeu. Să prindem din Cuvântul Lui spiritul cerului și să-l aducem aici, pe pământ în viețile noastre. (MS. 100, 1902)

Cum să înveți stima. - Părinții pot și ar trebui să-i facă interesați pe copiii lor în cunoștințele variate de pe paginile sacre; dar dacă vor ca fiii și fiicele lor să găsească interes în Cuvântul lui Dumnezeu, ei trebuie să fie în primul rând interesați. Trebuie să fie familiarizați cu învățăturile lui și, așa cum a poruncit Dumnezeu lui Israel, să-l spună „când vor fi acasă, când vor merge în călătorie, când se vor culca și când se vor scula.” Deuteronom 11,19. Cei care-și doresc copii care să-L iubească și să-L stimeze pe Dumnezeu, trebuie să vorbească despre bunătatea Lui, despre maiestatea și puterea Lui, așa cum sunt descoperite în Cuvântul Său și în lucrările creațiunii. (PP. p. 504)

Stima este arătată prin ascultare. - Să li se arate copiilor că adevărata stimă este dată pe față prin ascultare. Dumnezeu nu a poruncit nimic ce nu este esențial și nu există nici o altă cale de manifestare a reverenței plăcute Lui decât cea a ascultării de ce a spus El. (CT. p. 111)

A T E N Ţ I E Î N M Â N U I R E A O B I E C T E L O R D I N C A S Ă

Reprimați tendințele distructive. - Educația trebuie să fie absolută și uniformă. Fiecare mamă să fie sânguincioasă. Ea să nu îngăduie nici unui lucru să-i abată mintea. Nu trebuie să

le permită copiilor să-și urmeze voința needucată în mânuirea lucrurilor din casă. Ei ar trebui învățați să nu țină casa într-o dezordine continuă umblând cu toate obiectele pentru a se distra. Mame, învățați-i pe copiii voștri chiar din primii ani să nu ia lucrurile din casă drept jucării. Prin aceste lucruri mici se învață ordinea. Nu contează câtă obiecție pot face copiii, nu lăsați ca dorința distrugerii, care este mare în pruncie și copilărie, să fie întărită și cultivată. „Să faci” și „să nu faci” spune Dumnezeu. Fără pierderea cumpătului, dar categoric, părinții să le spună copiilor lor: Nu; și să arate că nu glumesc. Ei trebuie să refuze cu hotărâre a îngădui ca orice lucru din casă să fie mănuit în voie și aruncat în toate părțile pe dușumea sau în praf. Aceia care-i permit unui copil să-și urmeze cursul în acest fel îi fac un mare rău. Poate că nu este un copil rău dar educația lui îl face foarte neastâmpărat și distrugător. (MS. 64, 1899)

Învăță respect pentru lucrurile altora. - Unii părinți le îngăduie copiilor să fie distrugători și să folosească drept obiecte de joacă lucruri pe care nu au dreptul să le atingă. Copiii trebuie învățați să nu atingă lucrurile altora. Pentru confortul și fericirea familiei ei trebuie să învețe să păzească legile proprietății. Copiii nu sunt mai fericiți când li se permite să ia în mână orice văd. Dacă nu sunt educați să fie atenți, vor crește cu trăsături de caracter lipsite de atracție și distrugătoare. (ST. 25 septembrie, 1901)

Jucării rezistente și durabile. - Nu dați copiilor jucării ce se strică ușor; înseamnă să le predai lecții de distrugere. Să aibă câteva jucării rezistente și durabile. Astfel de sugestii, deși pot părea mici, înseamnă mult în educația copilului. (CT. p. 123)

PRINCIPII DE SĂNĂTATE

Începeți devreme educația cu privire la sănătate. - Creatorul omului a aranjat mecanismul viu în corpurile noastre. Fiecare funcție este făcută în chip minunat și cu înțelepciune. Dumnezeu Și-a luat angajamentul de a păstra această mașinărie umană în activitate sănătoasă, dacă agentul uman va asculta de legile Lui și va coopera cu El. . . . Noi putem privi și admira lucrarea lui Dumnezeu în lumea naturală dar, dintre toate, întocmirea umană este cea mai minunată. De la prima licărire a judecății, mintea omenească ar trebui să devină inteligentă în ceea ce privește structura fizică. Aici Iehova a dat o mostră a Lui Însuși pentru că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. (MM. p. 221) Primul studiu al tinerilor ar trebui să aibă scopul de a se cunoaște pe ei înșiși și felul în care să-și păstreze corpurile sănătoase. (3T. p. 142)

Lecții de primă importanță. - Mulți părinți și învățători eșuează în educația timpurie a copiilor, neînțelegând că cea mai mare atenție trebuie dată constituției fizice, ca să poată fi asigurată sănătatea corpului și a creierului. (HR. Dec. 1872) Fericirea viitoare a familiilor voastre și binele societății depinde în mare măsură de educația fizică și morală pe care o primesc copiii în primii ani de viață. (FE. p. 156)

Părinții să înțeleagă și să predea fiziologie. - Dacă părinții înșiși ar obține cunoștințe și ar realiza importanța punerii lor în practică în educarea copiilor lor iubiți, ar trebui să vedem o ordine diferită a lucrurilor printre tineri și copii. Copiii au nevoie să fie instruiți în ce privește propriile lor corpuri. Există doar puțini tineri care au o cunoaștere clară a tainelor vieții omenești. Ei cunosc doar puțin despre mașinăria vie. David zice: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată!” Învățați-i pe copiii voștri să studieze de la cauză la efect. Arătați-le că dacă violează legile ființei lor trebuie să plătească suferind boală. Dacă în efortul vostru nu puteți vedea nici o îmbunătățire deosebită, nu fiți descurajați; instruiți cu răbdare, dând învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo. . . . Insistați până când biruința este câștigată. Continuați să-i învățați pe copiii modul în care să aibă grijă de propriile corpuri. Indiferența cu privire la sănătatea trupului duce la nepăsare în caracterul moral. (2T. p. 536, 537)

Viețuirea sănătoasă ar trebui să fie o problemă de familie. - Viețuirea sănătoasă ar trebui făcută o problemă de familie. Părinții să se trezească la răspunderile date lor de Dumnezeu, să studieze principiile reformei sanitare și să-i învețe pe copiii lor că singura cale

sigură este calea tăgăduirii de sine. Majoritatea locuitorilor lumii, prin nesocotirea legilor fizice, își distrug puterea stăpânirii de sine și nu sunt în stare să aprecieze realitățile veșnice. Fiind în mod voit necunoscători ai propriei lor structuri, ei își conduc copiii pe drumul îngăduirii de sine, pregătindu-le astfel calea să sufere pedeapsa încălcării legilor naturii. (Id. vol. 6, p. 370) Ar trebui oferită instruire fizică. - Instruirea fizică, dezvoltarea corpului, este mult mai ușor de oferit decât instruirea spirituală. Camera copiilor, terenul de joacă, atelierul de lucru, semănatul seminței și adunatul recoltei - toate acestea oferă educație fizică. În circumstanțe favorabile obișnuite, un copil capătă în mod natural vigoarea sănătoasă și dezvoltarea potrivită a organelor corpului. Totuși, chiar și în domeniul fizic, copilul trebuie să fie instruit cu grijă. (CT. p. 108)

Ascultarea de legile naturii aduce sănătate și fericire. - Copiii noștri trebuie să fie învățați că pot avea cunoștințe despre organismul lor fizic. Ei pot fi făcuți să înțeleagă, la o vârstă fragedă, prin instruire răbdătoare, că, dacă vor să fie liberi de durere și boală, trebuie să asculte de legile ființei lor. Ei ar trebui să înțeleagă că viețile lor nu pot fi folositoare dacă sunt schilodiți de boală. Nici nu pot să placă lui Dumnezeu dacă aduc boală asupra lor prin nesocotirea legilor naturii. (HR. Dec. 1872)

CURĂȚENIA

Dumnezeu este minuțios. - Domnul a poruncit copiilor lui Israel să-și spele hainele și să îndepărteze toată necurăția din tabăra lor ca nu cumva trecând El pe acolo să le vadă murdăria. Dumnezeu trece astăzi pe la casele noastre și privește la condițiile nesănătoase ale familiilor și la obiceiurile rele. N-ar fi mai bine să facem o reformă și aceasta fără întârziere?

Părinți, Dumnezeu v-a făcut agenții Săi ca să puteți întipări principii drepte în mințile copiilor voștri. Voi îi aveți în grijă pe micuții Domnului și acel Dumnezeu care a fost așa minuțios cu privire la copiii lui Israel, ca ei să crească cu obiceiuri de curățenie, nu va sancționa orice necurăție în familiile de azi? Dumnezeu v-a dat lucrarea de a-i educa pe copiii voștri pe această linie și formându-le obiceiuri de curățenie, îi învățați lecții spirituale. Ei vor vedea că Dumnezeu îi dorește curății la inimă la fel ca și la trup și vor fi conduși la o înțelegere a principiilor curate pe care Dumnezeu le-a destinat să stimuleze orice acțiune a vieții lor. (MS. 32, 1899) Dacă Dumnezeu a fost așa de exact în a impune curățenia asupra acelor care călătoreau în pustie și erau aproape tot timpul în aer liber, El nu cere mai puțin de la noi care trăim în case închise, unde impuritățile sunt mai ușor de observat și au o influență mai nesănătoasă. (CH. p. 82)

Curățenia ar trebui să devină o a doua natură. - Lipsa de curățenie în casă este o mare greșală pentru că are efecte în educație și își răspândește influența peste tot. Chiar din pruncie ar trebui dată o direcție dreaptă minților și obiceiurilor copiilor. . . . Arătați-le că murdăria pe corp sau pe haine este neplăcută lui Dumnezeu. Învățați-i să mănânce curat. Trebuie exercitată vigilență continuă ca aceste obiceiuri să devină o a doua natură pentru ei. . . . Lipsa de curățenie va fi disprețuită așa cum ar trebui să fie. . . . O, dacă toți ar înțelege că aceste datorii mici nu trebuie neglijate! Întreaga lor viață ar fi modelată de obiceiurile și practicile copilăriei lor. Copiii sunt deosebit de sensibili la impresii, iar cunoștințele de igienă le pot fi comunicate prin nepermiterea dezordinei. (MS. 32, 1899)

Învățați dragoste față de curățenie și ură față de gunoi - Ar trebui să cultivați dragoste față de ordine și curățenie strictă. (2T. p. 66) Îmbrăcați-vă copiii într-un mod simplu și modest. Hainele lor să fie făcute din material durabil. Păstrați-i drăgălași și curați. Învățați-i să urască lucruri ca gunoiul și noroiul. (MS. 79, 1901) Lăsați ca interesul acordat acum planificării inutile cu privire la ceea ce veți mânca și bea și cu ce vă veți îmbrăca, să fie folosit pentru a-i păstra curați și cu hainele îngrijite. Nu mă înțelegeți greșit în aceasta. Nu spun că trebuie să-i țineți în casă ca pe păpuși. Nu este nimic necurat în nisip curat sau în pământ uscat; emanațiile corpului sunt cele ce murdăresc și cer ca hainele să fie schimbate, iar trupul spălat. (CTBH. p. 141)

Păstrați locuințele curate. - Întreaga familie poate fi ajutată și binecuvântată dacă părinții ar găsi ceva de făcut pentru copiii lor. De ce pastorii și învățătorii nu sunt mai expliți cu privire la acest subiect ce înseamnă așa de mult pentru sănătatea fizică și bunăstarea spirituală? Băieții și fetele ar trebui să se simtă parte constituantă a căminului. Ei să se străduiască a păstra locuințele curățite de orice este neplăcut la vedere. Ar trebui să fie date învățături pe această linie. (L. 108, 1898) Orice formă de murdărie duce la boală. Microbi producători de moarte abundă în colțuri întunecate și neglijate, în resturi în descompunere, în umezeală, în mucegai și putregai. Resturi de vegetale sau grămezi de frunze căzute n-ar trebui lăsate să rămână aproape de casă, să putrezească și să otrăvească aerul. Nimic necurat sau în putrefacție n-ar trebui să fie tolerat în interiorul casei. În orașe mari sau mici privite ca perfect sănătoase, multe epidemii de friguri au fost cauzate de materia în descompunere din jurul caselor unor locatari neglijenți. Curățenia desăvârșită, lumina soarelui din abundență, marea atenție la igienă în fiecare aspect al vieții de cămin sunt esențiale pentru ferirea de boală și pentru voioșia și vigoarea locuitorilor căminului. (MH. p. 276)

Curățenia personală, esențială pentru sănătate. - Curățenia amănunțită este esențială pentru sănătatea fizică, precum și pentru cea mintală. În mod continuu, corpul elimină impurități prin piele. Dacă pielea nu este păstrată curată prin îmbăiere frecventă, milioanele de pori sunt repede astupați, iar impuritățile ce ar trebui să iasă prin piele devin o povară în plus pentru alte organe excretoare. Cele mai multe persoane ar primi un beneficiu de la o baie rece sau călduță, în fiecare zi, dimineața sau seara. În loc să mărească posibilitatea de a contracta răceală, o baie făcută în mod corect fortifică împotriva răcelii, pentru că îmbunătățește circulația; sângele este adus la suprafață și este obținută o circulație mai ușoară și mai regulată. Minte și corpul sunt deopotrivă înviorate. Mușchii devin mai flexibili, intelectul mai sclipitor. Pentru nervi, baia este un calmant. Ajută intestinalele, stomacul și ficatul, dându-le sănătate și energie și ajută la digestie. De asemenea, este important ca îmbrăcămintea să fie păstrată curată. Hainele ce le purtăm absorb reziduurile ce ies prin pori. Dacă nu sunt schimbate și spălate frecvent, impuritățile vor fi reabsorbite. (Ibid.)

Împrejurimile curate sunt un sprijin pentru puritate. - Am văzut adesea pături ale copiilor într-o asemenea condiție încât mirosul respingător și otrăvitor ce emana în continuu din ele îmi era insuportabil. Păstrați toate lucrurile pe care le văd copiii sau care vin în contact cu corpurile lor ziua sau noaptea curate și bune pentru sănătate. Aceasta va fi o metodă de a-i educa să aleagă puritatea și să le placă curățenia. Dormitorul copiilor voștri să fie îngrijit, oricât de lipsit ar fi el de mobilă scumpă. (CTBH. p. 142) Menține un echilibru potrivit. - Curățenia și ordinea sunt datorii creștine, totuși, chiar și acestea pot fi duse prea departe și făcute esențiale, în timp ce chestiuni de o importanță mai mare sunt neglijate. Aceia care neglijează interesele copiilor pentru aceste considerente, de fapt zeciuiesc izma și mărarul în timp ce neglijează problemele mai cu greutate ale legii - dreptatea, mila și iubirea lui Dumnezeu. (Id. p. 68)

ÎNGRIJIRE, ORDINE ȘI REGULARITATE

Cultivați ordinea și bunul gust. - Cultivarea ordinei și a bunului gust sunt o parte importantă din educația copiilor. . . . Ca tutore și învățător al copiilor tăi ești obligat prin datorie să faci orice lucru mic în cămin cu precizie și în ordine. Învăță-i pe copii neprețuita lecție a păstrării hainelor în rânduială. Păstrează-ți propria îmbrăcămintă curată, plăcută și respectabilă. . . . Voi sunteți sub obligația lui Dumnezeu de a fi întotdeauna modele de decență în căminul vostru. . . . Amintește-ți că în cer nu este dezordine, iar căminul tău ar trebui să fie un cer, pe pământ. Amintește-ți că, făcând cu credincioșie, zi de zi, lucrurile mici ce sunt de făcut în cămin, ești împreună lucrător cu Dumnezeu, desăvârșind un caracter creștin. (L. 47a, 1902) Țineți minte, părinți, că lucrați pentru salvarea copiilor voștri. Dacă obiceiurile voastre sunt corecte, dacă dați pe față îngrijire și ordine, virtute și neprihănire,

sfințire a sufletului, trupului și duhului, răspundeți la cuvintele Mântuitorului: „Voi sunteți lumina lumii.” (MS. 79, 1901)

Antrenați în obiceiuri de îngrijire. - De la fiecare familie se cere să fie instruită în obiceiuri de îngrijire, curățenie și perfecțiune. Noi, cei care susținem că avem adevărul, trebuie să arătăm clar lumii că principiile adevărului și neprihănirii nu-i fac pe oameni aspri, grosolani neîngrijiți și dezordonați. . . . Iubirea față de Dumnezeu va fi exprimată în familie prin iubirea pentru copiii noștri. Adevărata dragoste nu-i va lăsa să alunece în neglijență și dezordine pentru că aceasta este calea cea mai ușoară; dar, prin exemplul curat așezat în fața lor de părinți, prin fermitate iubitoare dar neînduplecată în cultivarea obiceiurilor folositoare, ei îi vor educa pe copiii lor după aceleași criterii. (MS. 24, 1894)

Învățați copiii să aibă grijă de îmbrăcăminte. - Începeți de timpuriu a-i învăța pe cei mici să aibă grijă de îmbrăcăminte. Să aibă un loc unde să-și așeze lucrurile deoparte și să fie învățați să-și împăturească fiecare articol în mod îngrijit și să-l pună la locul lui. Dacă nu vă puteți permite să vă cumpărați măcar un dulăpior ieftin, folosiți o cutie de marfă, uscată, în care să potriviți rafturi și s-o acoperiți cu o pânză de culoare deschisă și cu desene frumoase pe ea. Această lucrare de a învăța bunul gust și ordinea va lua câte puțin timp în fiecare zi, dar va aduce răsplata în viitorul copiilor voștri și în cele din urmă veți câștiga timp și veți scăpa de grijă. (CTBH. p. 142)

Să-și păstreze camera ordonată. - Dacă au o cameră ce știu că este a lor și dacă sunt învățați să o păstreze ordonată și s-o facă plăcută, copiii vor avea un sentiment al proprietății - vor simți că au în casă o casă a lor și vor avea satisfacție păstrând-o îngrijită și frumoasă. Este necesar ca mama să le inspecteze lucrarea, să le dea sugestii și instrucțiuni. Aceasta este lucrarea mamei. (Id. p. 143)

Să aibă ore regulate de somn. - Cât de răspândit este obiceiul de a transforma ziua în noapte și noaptea în zi. Mulți tineri dorm nestingheriți dimineața când ar trebui să fie în picioare odată cu păsările ce cântă și ar trebui să fie în mișcare când toată natura este trează. (YI. 7 septembrie, 1893) Unii tineri sunt în dezacord cu ordinea și disciplina. Ei nu respectă regulile căminului sculându-se la o oră precisă. Stau în pat cu orele după ce s-a făcut ziuă, când oricine ar trebui să fie în mișcare. Țin lumina aprinsă noaptea depinzând de lumina artificială în locul celei pe care natura a asigurat-o la orele potrivite. Făcând astfel, ei nu numai că pierd ocazii prețioase, dar produc și cheltuieli în plus. Aproape în fiecare caz este prezentată scuza: „Nu pot să-mi termin lucrul; Am ceva de făcut; Nu mă pot culca devreme.” . . . Prețioasele obiceiuri ale ordinii sunt încălcate, iar momentele irosite în acest fel dimineața devreme, desigur că dereglează desfășurarea normală a lucrurilor pentru întreaga zi. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al ordinii și dorește ca și copiii Lui să vrea să se aducă pe ei înșiși sub ordinea și disciplina Lui. N-ar fi mai bine atunci să întrerupă acest obicei de a transforma noaptea în zi și orele proaspete ale dimineții în noapte? Dacă tineretul și-ar forma un obicei din regularitate și ordine, ar spori în sănătate, în spirit, în memorie și în dispoziție. Este datoria tuturor să respecte reguli stricte în obiceiurile vieții. Este pentru propriul tău bine, dragă tinere, atât fizic cât și moral. Când te scoli dimineața, ia în considerație, pe cât posibil, lucrul ce trebuie efectuat în timpul zilei. Dacă este necesar, să ai un carnețel în care să notezi lucrurile ce trebuie făcute și să-ți stabilești un timp în care să-ți faci lucrul. (YI. 28 ianuarie, 1897)

P U R I T A T E

Dați instrucțiuni cu privire la principiile purității. - Mame creștine, sunteți implorate de o mamă să realizați responsabilitatea ce apasă asupra voastră. Învățați-i din leagăn pe copii să practice lepădarea și controlul de sine. Faceți-i să aibă constituții sănătoase și principii morale bune. Imprimați în mintea lor fragedă adevărul că Dumnezeu nu ne-a destinat să trăim numai pentru satisfacerea prezentă, ci pentru binele nostru final. Aceste lecții vor fi ca și semințele căzute în sol fertil și vor aduce rod care vă va încânta inimile. (MS. 44, 1900) Ca să-i apere pe

copiii lor de influențele contaminatoare, părinții ar trebui să-i instruiască în principiile purității. Acei copii care își formează în cămin obiceiuri de ascultare și stăpânire de sine vor avea puțină dificultate în viața lor de școală și vor scăpa de multe ispite ce asaltează tineretul. Părinții ar trebui să-i antreneze pe copii să fie credincioși lui Dumnezeu în toate împrejurările și în toate locurile. Ei ar trebui să-i înconjoare cu influențe ce au tendința de a le întări caracterul. Cu un astfel de antrenament, atunci când sunt trimiși la școală, copiii nu vor fi o cauză de tulburare și neliniște. Ei vor fi un sprijin pentru profesori și un exemplu și o încurajare pentru colegi. (CT. p. 150)

Exercitați vigilență neîntreruptă. - Înșiși părinții și tutorii trebuie să-și mențină curăția inimii și a vieții dacă vor să-și aibă copiii puri. Ei trebuie să dea instrucțiunile necesare și, pe lângă aceasta, să exercite vigilență neîntreruptă. În fiecare zi, noi gânduri sunt trezite în mințile tinerilor, noi impresii făcute asupra inimilor lor. Prietenii pe care le formează, cărțile ce le citesc, obiceiurile ce le îndrăgesc - toate trebuie să fie supravegheate. (ST. 25 mai, 1882) Păstrați căminul pur și atractiv. - Căminul trebuie păstrat atractiv și curat. Colțurile murdare și neglijate din casă vor tinde să facă colțuri murdare și neglijate în suflet. Mame, voi sunteți educatorii copiilor voștri și puteți face mult dacă începeți de timpuriu să imprimați gânduri pure prin aranjarea camerelor într-un mod curat, cu gust și atractiv. (CTBH. p. 142, 143)

Supravegheați prietenii. - Dacă părinții doresc să aibă copiii inocenți trebuie să-i înconjoare cu prietenii pure, pe care Dumnezeu le poate aproba. (Id. p. 142) Cu ce grijă ar trebui să-i păzească părinții pe copiii lor de obiceiuri demoralizatoare, de nepăsare și de libertinaj! Tați și mame, vă dați voi seama de importanța responsabilității așezate asupra voastră? Le îngăduiți copiilor voștri să se asocieze cu alți copii fără să vă fie prezentați, să știți ce fel de educație primesc aceștia? Nu le permiteți să fie singuri cu alți copii. Acordați-le o atenție deosebită. În fiecare seară să știți unde sunt și ce fac. Sunt ei curați în toate obiceiurile lor? I-ați instruit în principiile curăției morale? Dacă ați neglijat să le predați învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo, nu lăsați să treacă nici o zi fără să le mărturisiți că ați neglijat acest lucru. Apoi spuneți-le că vreți să faceți acum lucrarea ce v-a indicat-o Dumnezeu. Cereți-le să vi se alăture în reformă. (MS. 119, 1901) S-ar putea ca vecinii să le permită copiilor lor să vină acasă la voi, ca să petreacă seara și noaptea cu copiii voștri. Aici este o încercare și o alegere pentru voi: să vă asumați riscul de a-i ofensa pe vecinii voștri trimițându-le copiii acasă sau să-i satisfaceți, lăsându-i cu copiii voștri, expunându-i în acest fel să fie instruiți în acele cunoștințe ce vor fi un blestem pentru întreaga lor viață. Ca să-i protejez pe copiii mei de corupție, nu le-am permis să doarmă în același pat sau în aceeași cameră cu alți băieți, iar când călătoream, după caz, le făceam mai degrabă un pat îngust pe dușumea decât să stea în pat cu alții. Am încercat să-i rețin de la împrietenirea cu băieți necuviincioși și grosolani și le-am prezentat îndemnuri și încurajări ca să le fac ocupația de acasă voioasă și fericită. Ținându-le mințile și mâinile ocupate aveau doar puțin timp și dispoziție să se joace pe stradă cu alți băieți și să obțină educația străzii. (SA. p. 56)

Ridicați bariere împotriva senzualității. - Aceia care au în grijă proprietatea lui Dumnezeu, reprezentată prin sufletele și trupurile copiilor făcuți după chipul Său, ar trebui să ridice bariere împotriva îngăduinței sexuale a acestui secol, ce ruinează sănătatea fizică și morală a mii de indivizi. Dacă s-ar urmări cauza adevărată a multora din crimele acestui timp, s-ar vedea că sunt datorate ignoranței taților și mamelor care sunt indiferenți față de acest subiect. Sănătatea și însăși viața sunt sacrificate datorită acestei ignoranțe regretabile. Părinți, dacă ați eșuat în a da copiilor voștri educația pe care Dumnezeu v-a însărcinat să le-o dați, sunteți răspunzători înaintea Lui de rezultate. Aceste rezultate nu se vor limita numai la copiii voștri. Așa după cum un ciulin îngăduit să crească în ogor produce o recoltă după soiul lui, tot la fel păcatele rezultate din neglijența voastră vor lucra spre ruina tuturor acelor care vin în sfera lor de influență. (R&H. 27 iunie, 1899)

Umpleți mintea cu imagini ale curăției. - Viața creștinului este o viață de continuă lepădare și stăpânire de sine. Acestea sunt lecțiile ce trebuie predate copiilor din pruncie. Învățați-i că trebuie să practice cumpătare, curăție în inimă, în gânduri și-n fapte, că ei aparțin lui Dumnezeu fiindcă au fost cumpărați cu un preț, chiar cu sângele prețios al Fiului Său iubit. (CTBH. p. 145) Dacă în anii lor fragezi mintea le este umplută cu imagini plăcute despre adevăr, curăție și bunătate, va fi format un gust pentru ceea ce este pur și înălțător, iar imaginația lor nu va fi coruptă sau contaminată cu ușurință. Dacă se urmărește calea opusă, dacă mintea părinților se ocupă în continuu cu scene josnice, dacă discuțiile lor persistă asupra trăsăturilor de caracter neplăcute, dacă își formează un obicei din a vorbi de rău despre acțiunile altora, cei mici vor primi lecții din cuvintele și expresiile de dispreț și vor urma exemplul vătămător. Efectele rele, ca și petele de lepră, vor săpa în ei în anii de mai târziu. Semințele semănate în copilărie de mama atentă și temătoare de Dumnezeu, vor deveni copaci ai neprihănirii, iar lecțiile date prin învățătură și exemplu de un tată temător de Dumnezeu, vor produce, ca și în cazul lui Iosif, o recoltă îmbelșugată în viitor. (Good Health, ianuarie, 1880)

SECȚIUNEA VI Lecții în virtuți practice

UTILITATEA

Învăță-l pe copil să fie util. - În școala căminului, copiii ar trebui să fie învățați cum să îndeplinească datoriile practice ale vieții de toate zilele. Pe când sunt încă mici, mama ar trebui să le dea de făcut în fiecare zi niște lucruri simple. Îi va lua mai mult timp să-i învețe cum să facă decât dacă ar face ea singură un lucru, dar să-și amintească faptul că ea trebuie să pună temelia utilității pentru clădirea caracterului lor. Să-și aducă aminte că familia este o școală în care ea este învățătorul principal. Este partea ei aceea de a-și învăța copiii cum să aducă la îndeplinire datoriile casnice repede și cu îndemânare. Ei ar trebui să fie instruiți să pună umărul la poverile căminului, cât mai devreme posibil. Din copilărie băieții și fetele să fie învățați să poarte poveri tot mai grele, ajutând în mod inteligent la lucrările familiei. (CT. p. 122)

Să treci cu vederea greșelile copilărești. - Mii de copiii nu sunt educați aproape deloc în propriile familii. „Prea multă bătaie de cap”, spune mama, „mai bine fac singură totul; așa e prea greu; tu mă deranjezi.” Nu-și mai amintește oare mama că ea însăși a avut de învățat puțin câte puțin înainte de a putea fi de ajutor? Este o nedreptate făcută copiilor în a refuza să-i înveți puțin câte puțin. Ține-i pe copii cu tine. Lasă-i să-ți pună întrebări și răspunde-le cu răbdare. Dacă copilașilor tăi ceva de făcut și lasă-i să aibă fericirea de a crede că te ajută. Nu trebuie să-i respingi pe copii când încearcă să facă lucrurile potrivite. Dacă fac greșeli, dacă se întâmplă accidente și se sparg lucruri, nu-i muștra. În viitor, întreaga lor viață depinde de educația ce le-o dai în anii copilăriei lor. Învățați-i că toate facultățile corpului și minții le-au fost date spre folosință și că toate sunt ale Domnului, angajate în serviciul Lui. Unora din acești copii, Domnul le dă o indicație timpurie a voiei Lui. Părinți și învățători, începeți devreme să-i învățați pe copii a-și cultiva capacitățile date de Dumnezeu. (L. 104, 1897)

Lăsați copiii să pună umărul la poverile căminului. - Faceți viața copiilor voștri plăcută și, în același timp, învățați-i să fie ascultători și de folos, purtând poveri mici, așa cum voi le purtați pe cele mai mari. Educați-i către obiceiuri de hărnicie și astfel vrăjmașul nu va face un atelier de lucru din mințile lor. Dați-le copiilor voștri ceva la care să se gândească, o preocupare ca ei să poată deveni folositori în această viață și în viața viitoare. (MS. 62, 1901) Din primii lor ani ar trebui să fie antrenați să poarte partea lor din poverile căminului; să fie învățați că obligațiile sunt comune. De asemenea, ei trebuie învățați să lucreze repede și curat. Această educație va fi de cea mai mare valoare pentru ei în anii ce urmează. (ST. 11 decembrie, 1901) Fiecare membru al familiei trebuie să înțeleagă clar partea ce se așteaptă de

la el s-o facă în unire cu ceilalți. Toți, de la copilul de șase ani în sus, să înțeleagă că de la ei se cere să poarte partea ce le revine din poverile vieții. (2T. p. 700)

O sursă de experiență și de plăcere. - Ce important este faptul că tații și mamele ar trebui să le dea copiilor lor, din fragedă pruncie, învățătura corectă! Ei trebuie să-i învețe să asculte porunca: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.” Iar copiii, pe măsură ce cresc, trebuie să aprecieze grija pe care părinții le-au acordat-o. Ei trebuie să-și găsească plăcerea cea mai mare în a-i ajuta pe tata și pe mama. (MS. 129, 1903)

Ocupația cea mai umilă poate fi plină de farmec. - Dacă ar fi învățați să privească șirul datoriilor de fiecare zi ca fiind calea trasată pentru ei de Domnul, o școală în care trebuie să fie instruiți să aducă un serviciu credincios și eficient, cu mult mai plăcut și mai onorabil le-ar apărea copiilor lucrul lor. Îndeplinirea obligațiilor zilnice ca pentru Domnul răspândește un farmec în jurul celei mai umile ocupații și unește lucrătorii de pe pământ cu ființele sfinte care fac voia lui Dumnezeu în ceruri. Iar în locul indicat nouă, ar trebui să ne achităm de datorii cu tot atâta credincioșie cu cât o fac îngerii în sfera lor mai înaltă. (ST. 11 octombrie, 1910)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

HĂRNICIE

O protecție pentru tineri. - Unul din cele mai sigure mijloace de a-i proteja pe tineri este ocupația folositoare. Copiii care sunt antrenați în obiceiuri de hărnicie, așa încât își folosesc tot timpul lor în mod util și plăcut, nu au nici o înclinație să se plângă de soarta lor și nu au timp pentru visări fără teme. Pericolul ca ei să-și formeze obiceiuri sau prietenii vicioase este mic. (CT. p. 122) Există o valoare negrăită în ocupația folositoare. Copiii să fie învățați să facă ceva util. Este nevoie de înțelepciune mai mult decât omenească pentru ca părinții să poată înțelege cât de bine să-și educe copiii pentru o viață fericită și utilă aici și pentru o servire mai înaltă și o bucurie mai mare în viața viitoare. (Id. p. 125)

Dați sarcini potrivite cu vârsta și capacitatea. - Copiii ar trebui obișnuiți din pruncie să facă lucruri potrivite pentru vârsta și capacitatea lor. Părinții ar trebui acum să-și încurajeze copiii să devină mai independenți. Tulburări serioase sunt gata să apară în curând pe pământ și ei ar trebui să fie antrenați în așa fel încât să le poată face față. (ST. 13 august, 1896) Învățați-i pe copiii voștri să fie folositori, să poarte răspunderi potrivite cu vârsta lor și apoi obiceiul de a lucra va deveni pentru ei o a doua natură, iar munca utilă nu li se va părea niciodată o corvoadă. (R&H. 24 iunie, 1890)

Rodul lenii. - Părinții nu pot comite un păcat mai mare decât acela de a neglija responsabilitățile date lor de Dumnezeu, lăsându-și copiii fără să facă nimic; deoarece acești copii vor învăța curând să iubească lenea, vor crește trândavi, devenind adulți care nu sunt buni de nimic. Când ajung la vârsta să-și câștige existența și sunt angajați, vor lucra într-un mod leneș și vor crede că vor fi plătiți ca și când ar fi făcut cu credincioșie lucrul deși pierd timpul. Este o mare diferență între lucrătorul din această categorie și acela care-și dă seama că trebuie să fie un ispravnic credincios. În orice domeniu s-ar angaja, tinerii trebuie să fie „fără preget în sânguință, plini de râvnă cu duhul, slujind Domnului”, pentru că acela care este necredincios în cele mai mici lucruri este necredincios și în cele mari. (MS. 117, 1899) Dacă au o pregătire corespunzătoare în cămin, copiii nu vor fi găsiți pe străzi, primind o educație la întâmplare pe care așa de mulți o primesc. Părinții care-și iubesc în mod inteligent copiii nu le vor permite să crească cu obiceiuri de lene și necunoscători în ce privește îndeplinirea datoriilor casnice. Ignoranța nu este aprobată de Dumnezeu și nu favorizează împlinirea lucrării. (CT. p. 149)

Folosirea înțeleaptă a timpului. - Acolo unde există lene din abundență, Satana lucrează cu ispitele lui să distrugă viața și caracterul. Dacă tinerii, fie ei bogați sau săraci, nu sunt instruiți pentru muncă utilă, sunt în pericol grav, deoarece Satana va găsi ocupație pentru ei după propria lui rânduială. Tinerii care nu sunt baricadați cu principii nu privesc timpul ca

pe o comoară prețioasă, încredințată de Dumnezeu, pentru care fiecare ființă omenească trebuie să dea socoteală. (MS. 43, 1900) Copiii ar trebui să fie educați să-și folosească timpul cât mai bine cu putință, să fie de ajutor pentru tata și mama și să fie conștienți de puterea de a-și folosi propriile capacități. Nu ar trebui să li se permită să se considere mai presus de orice muncă ce este necesară. (L. 11, 1888) Valoarea timpului este inestimabilă. Timpul pierdut nu poate fi niciodată recuperat. . . . Valorificarea momentelor pierdute este o comoară. (MS. 117, 1899)

Învinge orice obicei de indolență. - Dumnezeu a trasat în Cuvântul Lui un plan pentru educația copiilor, care ar trebui urmat de părinți. Ei să-și învețe copiii să învingă orice înclinație spre lene. Fiecare copil ar trebui învățat că are de făcut o lucrare în lume. (MS. 98, 1901) Lenea și nepăsarea nu sunt fructe crescute în pomul creștinului. (MS. 24, 1894) Lenea este un mare blestem. Dumnezeu i-a binecuvântat pe oameni cu nervi, organe și mușchi, iar ei să nu-și permită să le deterioreze din cauza lipsei de activitate, ci să le întărească și să le păstreze sănătoase prin exercițiu. Să nu ai nimic de făcut este o mare nenorocire, căci lenea a fost și va fi întotdeauna un blestem pentru familia omenească. (MS. 60, 1894) Copii, niciodată să nu vă dovediți a fi ispravnici necredincioși în cămin! Nu vă sustrageți niciodată de la datoria voastră! Lucrul bun și din greu face tendoane și mușchi tari. Ajutând la prosperitatea căminului veți aduce asupra voastră cele mai bogate binecuvântări. (MS. 117, 1899)

De ce lucru înainte de joacă? - Mama mea m-a învățat să lucrez. Eu obișnuiam s-o întreb: „De ce trebuie întotdeauna să lucrez așa de mult înainte de a mă juca?” „Ca să-ți educe și antreneze mintea pentru muncă utilă și să te păzească de rău, iar când vei crește mai mare îmi vei mulțumi pentru aceasta.” Când una din fetițele mele {o nepoată} mi-a spus: „De ce trebuie să tricotez? Bunicile tricotează”, i-am răspuns: „Vrei să-mi spui cum au învățat bunicile să tricoteze?” „Păi, au început când erau fetițe mici.” (MS. 19, 1887)

Valoarea unui program zilnic. - Este bine să luăm în considerație, pe cât posibil, ce este de îndeplinit în ziua respectivă. Faceți o listă cu diferite sarcini ce așteaptă să le dați atenție și hotărâți un anumit timp pentru efectuarea fiecăreia. Toate să fie făcute complet, curat și repede. Dacă-ți revine datoria de a face curățenia în camere, atunci ai grijă să fie bine aerisite, iar lenjeria de pat bine expusă la lumina soarelui. Acordă-ți un număr de minute și nu te opri să citești ziare și cărți ce-ți atrag privirea, ci spune-ți: „Nu, eu am doar atâtea minute în care să-mi fac lucrul și trebuie să-mi îndeplinesc obligația în timpul dat. . . .” Aceia care în mod natural sunt înceți în mișcări, trebuie să caute a deveni activi, rapizi, energici, amintindu-și cuvintele apostolului: „În sânguință fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu Duhul. Slujiți Domnului.” Dacă-ți revine sarcina de a pregăti masa, fă calcule cu grijă, ia-ți tot timpul necesar pentru a pregăti mâncarea și pune-o pe masă în ordinea potrivită și exact la timp. Să ai masa gata cu cinci minute mai devreme decât timpul ce ți l-ai propus este mai lăudabil decât s-o ai gata cinci minute mai târziu. Dacă însă ești sub stăpânirea mișcărilor încete și zăbavnice, dacă obiceiurile tale sunt din categoria leneșă, vei face o lucrare lungă dintr-una scurtă și este de datoria acelora care sunt înceți să facă reformă și să devină mai expeditivi. Dacă vor, ei pot să-și învingă obiceiurile de zăbavă și de nervozitate. În spălătul vaselor pot fi atenți și în același timp să lucreze repede. Exersați voința spre aceasta, iar mâinile se vor mișca cu repeziciune. (YI. 7 septembrie, 1893) Îmbinați fizicul cu intelectul. - Când în familia mea erau trimiși copii în gazdă și spuneau: „Mama mea nu vrea ca eu să-mi spăl vasele”, răspundeam: „Păi, să le spălăm noi în locul tău și să te taxăm cu o jumătate de dolar mai mult pentru gazdă?” „O, nu! Mama nu vrea să plătească mai mult pentru mine.” „Ei bine, atunci poți să te scoli de dimineață și s-o faci tu însuși” - spuneam eu. „Dumnezeu nu a plănuit niciodată ca tu să fii servit de noi. În loc ca mama ta să se scoale de dimineață și să pregătească dejunul în timp ce tu stai în pat, tu ar trebui să fii cel care spune: „Mamă, nu trebuie să te scoli de dimineață. Noi vom prelua aceste sarcini și vom îndeplini aceste datorii.” Ar trebui să-i lăsați pe aceia al căror păr încărunește să se odihnească dimineața.” De ce nu se

întâmplă așa? Unde este problema? Este la părinții care nu-și lasă copiii să aibă vreo sarcină în familie. Când acești copii pleacă departe la școală, spun: „Mama zice că nu vrea ca eu să lucrez.” Astfel de mame sunt nehibzuite. Ele își distrug copiii și apoi îi trimit la școală s-o păgubească. . . . Cea mai bună disciplină pe care o pot avea este lucrul. Nu este mai greu pentru ei decât pentru mamele lor. Îmbinați munca fizică cu cea intelectuală și puterile minții se vor dezvolta cu mult mai bine. (MS. 19, 1887) Inventati căi. - Părinții ar trebui să inventeze căi și mijloace pentru a-și ține copiii ocupați în mod folositor. Să le fie dată copiilor câte o porțiune mică de teren pe care s-o cultive, ca să aibă ceva de dat ca dar de bunăvoie. (MS. 67, 1901) Permiteți-le să vă ajute în orice fel pot și arătați-le că le apreciați ajutorul. Lăsați-i să simtă că sunt o parte din asociația familiei. Învățați-i să-și folosească mintea atât de mult cât pot să-și planifice lucrul în așa fel încât să-l poată face repede și bine. Învățați-i să fie prompti și energici în lucrul lor, să economisească timp așa ca nici un minut să nu fie pierdut în orele alocate lor pentru lucru. (MS. 60, 1903)

Munca este nobilă. - Să-i învățăm pe micuții noștri să ne ajute când mâinile lor sunt mici, iar puterea lor este neînsemnată. Să imprimăm în mintea lor faptul că munca este nobilă, că i-a fost menită omului de către cer, că ea a fost bucuria lui Adam în Eden ca un lucru esențial pentru dezvoltarea sănătoasă a minții și a corpului. Să-i învățăm că plăcerea nevinovată nu este nici măcar pe jumătate atât de satisfăcătoare ca plăcerea adusă de ocupația utilă. (PHJ. mai, 1890)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

S Â R G U I N Ț Ă Ș I P E R S E V E R E N Ț Ă

Satisfacție în sarcinile împlinite. - Adeseori copiii încep o porțiune de lucru cu entuziasm; dar, pentru că se încurcă sau se plictisesc de acesta, doresc să-l schimbe și să se apuce de ceva nou. Astfel ei se pot apuca de câteva lucruri, găsesc puțină descurajare și renunță la ele; și așa trec de la un lucru la altul, neterminând nimic. Părinții n-ar trebui să îngăduie ca dragostea de schimbare să-i stăpânească pe copii. Ei n-ar trebui să fie angajați atât de mult în alte lucruri încât să nu aibă timp de a le disciplina cu răbdare mintea în creștere. Cu câteva cuvinte de încurajare sau puțin ajutor la timpul potrivit pot să treacă peste descurajarea lor, iar satisfacția ce o vor avea văzând terminat lucrul ce l-au început îi va stimula spre o străduință mai mare. Mulți copii, din nevoia de cuvinte de încurajare și de o mână de ajutor în eforturile lor, se mâhnesc și trec de la un lucru la altul, astfel ducând cu ei acest regretabil defect chiar și în viața de adult. Ei nu reușesc să aibă succes în vreun lucru în care se angajează, pentru că nu au fost învățați să persevereze în circumstanțe descurajatoare. În felul acesta, viața multora se dovedește a fi în întregime un eșec din cauză că nu au fost disciplinați corect când erau mici. Educația primită în copilărie și tinerețe le afectează la maturitate întreaga carieră profesională, iar viața lor religioasă poartă amprenta corespunzătoare acestei educații. (3T. p. 147, 148)

Obiceiurile de lenevie sunt duse în viața de mai târziu. - Copiii care au fost răsfățați și cărora li s-a stat la dispoziție vor aștepta aceasta mereu, iar dacă așteptările lor nu sunt împlinite, sunt dezamăgiți și descurajați. Exact aceeași dispoziție va fi văzută în toată viața lor; vor fi neajutorați, sprijinindu-se pe alții pentru ajutor, așteptând favoarea și supunerea altora, iar dacă se întâmplă invers, chiar după ce s-au făcut mari, devenind bărbați și femei în toată puterea cuvântului, se consideră insultați și astfel se chinuie pe calea lor în lume, abia ducându-și propria greutate, murmurând și enervându-se că nimic nu-i mulțumește. (Id. vol. 1, p. 392, 393)

Dezvoltați obiceiuri de perfecțiune și rapiditate. - Copiii trebuie să învețe de la mamă obiceiuri de ordine, desăvârșire și rapiditate. A îngădui unui copil să efectueze într-o oră sau două o porțiune de lucru ce-ar putea fi făcută într-o jumătate de oră, înseamnă a-i permite să se obișnuiască să fie încet. Obiceiurile de hârnicie și perfecțiune vor fi o binecuvântare

nespusă pentru tineri în școala mai mare a vieții în care trebuie să intre pe măsură ce cresc. (CT. p. 122, 123)

Sfat îndeosebi pentru fete. - Un alt defect ce mi-a produs multă jenă și tulburare este obiceiul ce-l au unele fete de a lăsa limba în voie, irosind timp prețios în discuții. În timp ce fetele acordă atenție conversației, lucrul le rămâne în urmă. Aceste probleme au fost considerate ca fiind lucruri mici, nevrednice de luat în seamă. Mulți înțeleg greșit ce înseamnă un lucru mic. Lucrurile mici au o legătură importantă cu marele întreg. Dumnezeu nu neglijează mulțimea de lucruri mici ce au de a face cu binele familiei omenești. (YI. 7 septembrie, 1893)

Importanța „lucrurilor mici”. - Să nu subestimați niciodată valoarea lucrurilor mici. Ele furnizează actuala disciplină a vieții și de ele depinde ca sufletul să fie antrenat să poată crește în asemănare cu Hristos sau să poarte asemănarea cu cel rău. Dumnezeu să ne ajute să cultivăm în gândire, cuvânt și privire obiceiuri ce vor mărturisi tuturor despre faptul că am fost cu Isus și am învățat de la El. (YI. 9 martie, 1893)

Faceți din greșeli o treaptă. - Copilul și tânărul să fie învățat că fiecare greșeală, fiecare lipsă, fiecare dificultate biruită devine o treaptă spre lucruri mai bune și mai înalte. Prin astfel de experiențe au dobândit succes toți cei care au făcut vreodată viața vrednică de trăit. (CT. p. 60)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

LEPĂDARE DE SINE, ALTRUISM ȘI CONSIDERAȚIE

Lecții de care este nevoie în fiecare cămin. - În fiecare cămin trebuie predate lecții de lepădare de sine. Tați și mame, învățați-i pe copiii voștri să economisească. Încurajați-i să-și păstreze bănuții pentru lucrare misionară. Hristos este exemplul nostru. Pentru noi El a devenit sărac pentru ca prin sărăcia Lui să putem fi făcuți bogați. El ne-a învățat că toți trebuie să umblăm împreună în dragoste și unire, să lucrăm cum a lucrat El, să sacrificăm cum a sacrificat El, să iubim ca și copiii ai lui Dumnezeu. (9T. p. 130) Învățați lecția lepădării de sine și predați-o copiilor voștri. În lucrarea ce trebuie făcută e nevoie de tot ce poate fi economisit prin lepădare de sine. Suferințul trebuie alinat, cel gol îmbrăcat, cel flămând hrănit; adevărul pentru acest timp trebuie spus celor ce nu-l cunosc. (MYP. p. 314)

Sacrificiul ar trebui să devină obișnuință. - Prin învățătură și exemplu, învățați spiritul de sacrificiu, economia, generozitatea și independența. Oricine are un caracter adevărat va fi în stare să facă față dificultăților și va fi prompt în a urma un „așa zice Domnul”. Oamenii nu sunt pregătiți să înțeleagă obligația lor față de Dumnezeu până ce nu au învățat în școala lui Hristos să poarte jugul Lui de restricție și ascultare. Sacrificiul este primul început al lucrării noastre de înaintare a adevărului și de întemeiere a instituțiilor. Este o parte esențială a educației. Jertfirea trebuie să devină o obișnuință în toată lucrarea de zidire a caracterelor noastre în această viață, dacă vrem să avem în ceruri o clădire veșnică, clădită nu de mâini omenești. (6T. p. 214)

Cutia jertfirii de sine. - Copiii trebuie învățați lepădarea de sine. Odată, când mă aflam în Nashville, Domnul mi-a dat lumină în această privință. A luminat asupra mea cu mare forță faptul că în fiecare cămin ar trebui să fie o cutie a jertfirii de sine și că în această cutie copiii trebuie învățați să-și pună bănuții pe care altfel i-ar cheltui pe bomboane sau alte lucruri nefolositoare. . . . Veți descoperi că, pe măsură ce își depun bănuții în aceste cutii, copiii vor câștiga o mare binecuvântare. . . . Fiecare membru al familiei, de la cel mai mare și până la cel mai mic, trebuie să practice lepădarea de sine. (R&H. 22 iunie, 1905)

Copiii n-ar trebui să fie niciodată centrul atracției. - Copiii de la doi la patru ani n-ar trebui să fie încurajați să creadă că trebuie să aibă tot ce cer. Părinții trebuie să-i învețe lecția renunțării la sine și să nu-i trateze niciodată în așa fel încât să-i facă să creadă că ei sunt centrul și că totul se învârtă în jurul lor. Mulți copii au moștenit egoism dar părinții ar trebui să caute să smulgă orice fibră a acestei tendințe rele din firea lor. Hristos a dat multe muștrări

celor zgârciți și egoiști. Părinții ar trebui să caute să dezrădăcineze trăsăturile egoiste din caracterul copiilor lor încă de la prima manifestare a acestora, fie că s-au manifestat în prezența părinților sau în tovărășie cu alți copii. (ST. 13 august, 1896) Unii părinți investesc mult timp și atenție pentru a-și distra copiii dar aceștia trebuie antrenați să se amuze singuri, să-și exerseze propria pricepere și îndemănare. În felul acesta vor învăța să fie mulțumiți cu plăceri foarte simple. Ei trebuie învățați să suporte cu curaj micile lor dezamăgiri și încercări. În loc de a da atenție oricărei dureri neînsemnate sau lovituri ușoare, abateți-le gândul; învățați-i să treacă cu ușurință peste micile supărări sau lipsuri. (MH. p. 389)

Virtutea uitării de sine. - Una din caracteristicile ce trebuie în mod special nutrită și cultivată în fiecare copil este acea uitare de sine ce împarte vieții în mod involuntar atâta har. Din toate virtuțile caracterului, aceasta este una din cele mai frumoase, iar pentru adevărata lucrare a întregii vieți, este una din calificările esențiale. (Ed. p. 237) Studiați modul în care să-i învățați pe copii să fie atenți cu alții. Tinerii trebuie să fie obișnuiți de timpuriu cu supunerea, lepădarea de sine și căutarea fericirii altora. Ei trebuie învățați să-și supună temperamentul iute, să-și rețină vorba înflăcărată, să manifeste bunătate, curtoazie și stăpânire de sine neschimbătoare. (CT. p. 123, 124) Cu câtă grijă ar trebui părinții să-i conducă pe copii ca să neutralizeze orice faptă de egoism! Ei ar trebui să sugereze în mod continuu că prin care copiii lor pot deveni atenți față de alții și pot învăța să facă cinste părinților lor care fac totul pentru ei. (ST. 13 august, 1896)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

ECONOMIE ȘI CHIBZUINȚĂ

Eliminați obiceiurile extravagante. - Învățați-i pe copii că au un drept asupra a tot ce posedă și că nimic nu poate anula vreodată acest drept; tot ce au este al lor numai pe încredere, pentru a dovedi dacă vor fi ascultători. Banii sunt o comoară necesară; n-o lăsați să fie irosită cu aceia care n-au nevoie de ea. Cineva are trebuință de darul vostru de bunăvoie. . . . Dacă aveți obiceiuri extravagante, îndepărtați-le din viața voastră cât de repede posibil. Dacă nu faceți aceasta, veți fi ruinați pentru veșnicie. Iar obiceiurile de economie, hărnicie și sobrietate sunt, pentru voi și pentru copiii voștri, chiar în această lume, o parte mai bună decât o moștenire bogată. (MS. 139, 1898)

Instruiți copiii în economie. - Lumina dată mie acum de Domnul este că trebuie să fim atenți să nu cheltuim în mod nechibzuit timpul nostru prețios și banii. Multe lucruri pot conveni gusturilor noastre dar trebuie să ne ferim de a cheltui banii pe ceea ce nu este pâine. Vom avea nevoie de multe mijloace pentru a avansa cu hotărâre lucrarea în orașele noastre. Fiecare trebuie să aibă o parte de făcut în lucrarea Domnului. Părinții trebuie să-i învețe pe copii lecții de economie pentru ca și membrii mai tineri ai turmei să poată învăța să ia parte la responsabilitatea de a susține cauza lui Dumnezeu pentru aceste timpuri. (L. 4, 1911)

Iubirea neexprimată prin extravagantă. - Practicați economia în familiile voastre. Idoli sunt pretutindeni și adorați de mulți. Dați la o parte idolii voștri. Renunțați la plăcerile egoiste. Vă rog fierbinte, nu consumați mijloacele împodobindu-vă casele, pentru că sunt banii lui Dumnezeu și vor fi ceruți înapoi de la voi. Părinți, pentru Numele lui Hristos, nu folosiți banii Domnului pentru a satisface capriciile copiilor voștri! Nu-i învățați să caute moda și atitudinea de paradă pentru a obține o influență în lume. . . . Nu vă educați copiii să creadă că iubirea voastră pentru ei trebuie să fie exprimată prin îngăduirea mândriei, a extravagantei și a dragostei lor de etalare. Nu este timpul acum pentru a inventa căi de folosire a banilor. Trebuie să vă exploatați inventivitatea pentru a vedea cum puteți economisi mai bine. (MS. 139, 1898)

Lecția lui Hristos despre economie. - Există o lecție pentru noi în hrănirea celor cinci mii, o lecție cu o aplicație specială la acele timpuri când suntem plasați în circumstanțe dificile, constrânși să practicăm o economie severă. Săvârșind minunea și satisfăcând foamea

mulțimii, Hristos a avut grijă ca mâncarea rămasă să nu fie aruncată. (MS. 3, 1912) El le-a spus ucenicilor: „Strângeți firmiturile ce au rămas ca nimic să nu se piardă." Deși toate resursele cerului îi stăteau la dispoziție, El n-a suportat ca nici măcar o bucăică de pâine să fie irosită. (L. 20a, 1893)

Nu aruncați nimic folositor. - Nimic care se poate folosi nu trebuie să fie aruncat. Aceasta cere înțelepciune, prevedere și atenție continuă. Mi-a fost arătat că nepriceperea de a economisi în lucrurile mici este un motiv pentru care așa de multe familii suferă din lipsa celor necesare vieții. (MS. 3, 1912)

Ei n-au învățat niciodată să economisească. - Este mult de lucru pentru Maestrul, iar bărbați care astăzi ar putea ocupa poziții înalte în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu au căzut pentru că n-au învățat niciodată să economisească. Ei nu și-au limitat dorințele la veniturile lor când au intrat în cauză, iar obiceiurile de a risipi au dus la distrugerea rodniceii lor în lucrare. (L. 48, 1888)

Cum să învățați folosirea corectă a banilor. - Fiecare tânăr și fiecare copil să fie învățat nu doar să rezolve probleme imaginare, ci să păstreze un raport exact al câștigului și al cheltuielilor sale. Lăsați-l să învețe folosirea corectă a banilor chiar prin faptul că îi folosește. Dacă sunt aprovizionați de părinții lor sau din veniturile proprii, lăsați băieții și fetele să-și aleagă și să-și cumpere îmbrăcămintea, cărțile și alte lucruri necesare; păstrând o evidență a cheltuielilor, ei vor învăța valoarea și folosul banilor așa cum n-ar putea învăța pe nici o altă cale. (CS. p. 294)

Valoarea tinereții evidențelor. - Când sunt foarte tineri, copiii trebuie educați să citească, să scrie, să înțeleagă cifre, să-și țină evidențele proprii. Ei pot merge înainte, avansând pas cu pas în aceste cunoștințe. (CT. p. 168, 169) Copiii să fie învățați să păstreze un raport. Aceasta îi va face în stare să fie exacti. Băiatul cheltuitor va fi un bărbat cheltuitor. Fata înfumurată, egoistă, căreia îi pasă doar de sine, va fi la fel ca femeie. Trebuie să ne amintim că există alți tineri pentru care suntem răspunzători. Dacă-i instruiți pe copiii noștri să-și corecteze obiceiurile, prin ei vom fi în stare să influențăm pe alții. (L. 11, 1888)

S E C Ţ I U N E A VII Dezvoltând calități creștine

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI S I M P L I T A T E

Educați în simplitate naturală. - Cei mici trebuie educați în simplitate de copii. Ei ar trebui instruiți să fie satisfăcuți cu obligații mici, de ajutor și cu plăceri și experiențe potrivite vârstei lor. Copilăria corespunde cu firul verde din parabolă și firul verde are o frumusețe a lui deosebită. Copiii n-ar trebui forțați într-o maturitate precocă, ci să rețină cât mai mult timp posibil prospețimea și grația primilor ani. Cu cât viața copilului este mai liniștită și mai simplă - mai liberă de excitații artificiale și mai în armonie cu natura - cu atât este mai favorabilă vigorie fizice și intelectuale precum și tăriei spirituale. (Ed. p. 107) Prin exemplul lor, părinții ar trebui să încurajeze formarea obiceiurilor de simplitate și să-și scoată copiii dintr-un stil de viață artificial oferindu-le condiții de viață naturale. (ST. 2 octombrie, 1884)

Copiii nealintăți sunt cei mai atractivi. - Cei mai atractivi sunt acei copii care sunt naturali și nealintăți. Nu este înțelept să dai copiilor atenție deosebită. . . . Să nu fie încurajată vanitatea laudându-le înfățișarea, cuvintele sau faptele. Nici n-ar trebui să fie îmbrăcați într-o manieră costisitoare și bătătoare la ochi. Aceasta încurajează în ei mândrie și trezește invidia în inimile tovarășilor lor. Învățați-i pe copii că împodobirea adevărată nu este exterioară. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare

a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu." 1 Petru 3, 3. 4. (CT. p. 141)

Secretul adevăratului farmec. - Fetele ar trebui să fie învățate că adevăratul farmec al feminității nu constă doar în frumusețea formelor sau trăsăturilor sau în posedarea talentelor, ci într-un duh blând și liniștit, în răbdare, generozitate, bunătate și bunăvoință de a face și a suferi pentru alții. Ele trebuie învățate să lucreze și să studieze pentru un scop, să trăiască pentru o țință, să creadă în Dumnezeu, să se teamă de El și să-și respecte părinții. Apoi, pe măsură ce cresc, vor deveni mai curate la minte, mai conștiente de propriile capacități și mai iubitoare. Va fi imposibil să degradezi o asemenea femeie. Ele vor scăpa de ispitele și încercările ce au distrus pe mulți. (HR. decembrie, 1877)

Semințele vanității. - În multe familii semințele vanității și ale egoismului sunt semănate în inimile copiilor aproape în timpul prunciei. Istetiștii lor în ceea ce spun și fac este lăudată în prezența lor și repetată cu exagerare altora. Cei mici observă aceasta și se cred importanți; își iau libertatea de a întrerupe conversații, devin obraznici și fără rușine. Măgulirea și răsfățarea le dezvoltă vanitatea până când, nu rareori, cel mai mic conduce întreaga familie, inclusiv pe tata și mama. Înclinația formată de acest tip de educație nu poate fi îndepărtată pe măsură ce copilul se maturizează spre o educație mai coaptă. Ea crește odată cu el, iar ceea ce părea istețime în prunc devine vrednic de dispreț și rău în bărbat sau femeie. Ei caută să-și domine tovarășii și, dacă refuză cineva să se supună dorințelor lor, se consideră nedreptățiți și insultați. Aceasta pentru că în tinerețe, în loc să fie învățați lepădarea de sine necesară pentru a purta greutățile și truda vieții, au fost răsfățați spre paguba lor. (4 T. p.200, 201)

Nu încurajați iubirea de laudă. - Copiii au nevoie de apreciere, înțelegere și îmbărbătare; dar trebuie avut grijă să nu se încurajeze în ei dragostea de laudă. . . . Părintele sau învățătorul care are în vedere adevăratul caracter ideal și posibilitățile de a-l atinge nu poate aprecia sau stimula îngâmfare. El nu va încuraja în tineri dorința sau efortul de a-și etala aptitudinea sau dexteritatea. Acela care privește mai sus de el însuși va fi umil, și totuși va poseda o demnitate ce nu este stingherită sau tulburată de etalarea exterioară sau de măreția omenească. (Ed. p. 237)

Încurajați simplitatea în dietă și îmbrăcăminte. - Părinții au de îndeplinit datoria sacră de a-și învăța copiii să ajute la purtarea poverilor căminului și să fie mulțumiți cu mâncare ușoară și simplă și cu haine îngrijite și ieftine. (CT. p. 158) O, dacă mamele și tații și-ar da seama de responsabilitatea lor și de socoteala ce trebuie s-o dea înaintea lui Dumnezeu! Ce schimbare ar avea loc în societate! Copiii n-ar fi răsfățați prin laudă și alintare sau înfumurați prin îngăduință în îmbrăcăminte. (R&H. 13 aprilie, 1897)

Învățați simplitatea și încrederea. - Noi trebuie să-i învățăm pe copii lecții de simplitate și încredere. Să-i învățăm să iubească, să se teamă și să asculte de Creatorul lor. În toate planurile și scopurile vieții trebuie urmărită slava Lui ca țință supremă. Iubirea Lui ar trebui să fie motivul principal al fiecărei acțiuni. (R&H. 13 iunie, 1882)

Hristos, exemplul nostru. - Isus, Mântuitorul nostru, a umblat pe pământ cu demnitatea unui rege; cu toate acestea, El era blând și smerit cu inima. Era o lumină și o binecuvântare în orice cămin, deoarece ducea cu Sine voieșie, speranță și curaj. O, dacă am putea fi satisfăcuți cu mai puține dorințe ale inimii, cu mai puțină efortare pentru lucruri dificil de obținut cu care să ne înfrumusețăm casele, în timp ce un duh blând și liniștit, care este apreciat de Dumnezeu mai presus de pietre scumpe, nu este prețuit. Farmecul simplității, blândeții și afecțiunii adevărate ar face un paradis din casa cea mai umilă. Este mai bine să înduri cu voieșie orice inconvenient decât să nu ai pace și mulțumire. (4 T. p. 622)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
CURTOAZIE ȘI RĂZVÂR

Curtoazia începe în cămin.* - Părinți, învățați-i pe copiii voștri . . . cum să se comporte cu politețe adevărată în cămin. Învățați-i să arate bunătate și gingășie unul față de altul. Nu îngăduiți egoismului să locuiască în inimă sau să-și găsească locul în cămin. (MS. 47, 1900) Tinerii care cresc neatenți și necuviincioși în cuvinte și maniere, arată caracterul instruirii primite în familie. Părinții nu și-au dat seama de importanța isprăvniceii lor și au cules ce au semănat. (MS. 117, 1899)

Principiile cerului să pătrundă în cămin. - Principiile cerului trebuie aduse în conducerea căminului. Fiecare copil trebuie învățat să fie politicos, compătitor, iubitor, milos, curtenitor și delicat. (MS. 100, 1902) Când toți sunt membri ai familiei regale, va fi adevărată politețe în viața de cămin. Fiecare membru al familiei va căuta să facă totul cât mai plăcut pentru fiecare din ceilalți membri. (MS. 60, 1903)

Învățați prin povăț și exemplu. - Copiii, ca și cei mari, sunt expuși ispitelor, iar membrii mai mari ai familiei ar trebui să le dea, prin învățătură și exemplu, lecții de curtoazie, voioșie, afecțiune și de îndeplinire cu credincioșie a datoriilor lor zilnice. (MS. 27, 1896)

Respect pentru picioarele trudite ce se apropie de odihna lor. - Și Dumnezeu, în mod special, a impus respect delicat față de vârstnici. El spune: „Capul _____
NOTĂ: Vezi Căminul creștin, capitolul „Curtoazie și bunătate” cărunt este o coroană de slavă dacă se află pe calea neprihănirii.” Proverbe 16, 31. El vorbește despre bătălii luptate și victorii câștigate, despre poveri purtate și ispite rezistate. El vorbește despre picioare trudite apropiindu-se de locul lor de odihnă, despre locuri ce în curând vor fi goale. Ajutați-i pe copii să se gândească la aceasta, iar ei vor netezi calea bătrânilor prin curtoazia și respectul lor aducând farmec și frumusețe în viețile lor tinere pe măsură ce iau seama la porunca: „să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrân.” Leviticul 19, 32. (Ed. p. 244)

Învățați rezerva și modestia. - Mândria, părerea înaltă despre sine și obrăznicia sunt caracteristici evidente ale copiilor de azi, și sunt blestemul veacului. . . . Cele mai sacre lecții de modestie și umilință trebuie predate copiilor atât acasă, cât și în Școala de Sabat. (CSW. p. 46) Tu, căruia îți adresez aceste cuvinte, vei lua seama la instrucțiunile date? Lasă tinerii să primească avertizarea; să nu fie grăbiți a intra în conversație, ci să fie modești și retrași. Să fie gata să asculte lucruri ce vor aduce beneficii sufletului și să fie înceti la vorbire, în afară de cazul că trebuie să-L reprezinte pe Isus și să mărturisească pentru adevăr. Arată umilința minții prin modestia comportamentului. (YI. 11 iulie, 1895)

O apărare pentru virtute. - Țineți la piatra scumpă, inestimabilă, a modestiei. Aceasta va păzi virtutea. . . . Mă simt îndemnată de Duhul Domnului să determin pe surorile mele care mărturisesc a fi evlavioase, să cultive o modestie a comportamentului și o rezervă care șade bine. . . . Am întrebat: Când se vor purta surorile tinere cu decență? Știu că nu va fi nici o schimbare decisivă în mai bine atâta timp cât părinții nu simt importanța unei griji mai mari în educarea corectă a copiilor lor. Învățați-i să se poarte cu rezervă și modestie. (2 T. p. 458, 459)

Adevăratul farmec. - Farmecul adevărat al unui copil constă în modestie și ascultare, în urechi atente să audă cuvinte de îndrumare, în picioare și mâini binevoitoare să meargă și să lucreze pe calea datoriei. Bunătatea adevărată a unui copil va aduce propria răsplată, chiar în această viață. (R&H. 10 mai, 1898)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE VOIOȘIE ȘI MULȚUMIRE

Lăsați ca o influență dulce să umple căminul. - Mai presus de orice, părinții să-și înconjoare copiii cu o atmosferă de voioșie, curtoazie și dragoste. Un cămin în care dragostea locuiește și este exprimată prin priviri, cuvinte și fapte, este un loc unde îngerii sunt încântați să-și manifeste prezența. Părinți, lăsați ca raza iubirii, voioșiei și mulțumirii fericite să intre în inimile voastre și influența sa dulce și înveselitoare să vă umple căminul. Manifestați un spirit

bun și răbdător și încurajați același spirit și în copiii voștri, cultivând tot farmecul ce va lumina viața de cămin. Atmosfera creată astfel va fi pentru copii ceea ce aerul și lumina soarelui sunt pentru lumea vegetală, promovând sănătate și vigoare minții și trupului. (MH. p. 386, 387)

Înfățișarea să fie voioasă. - Nu există nimic posomorât în religia lui Isus. În timp ce toată ușurătatea, neseriozitatea și gluma, despre care apostolul spune că sunt nepotrivite, trebuie ocolite cu grijă, există o dulce pace și odihnă în Isus, ce va fi exprimată în înfățișare. Creștinii nu vor fi triști, abătuți sau deznădăjduiți. Ei vor fi raționali, însă vor arăta lumii o voioșie pe care numai harul o poate da. (R&H. 15 aprilie, 1884) Copiii sunt atrași de o purtare veselă și radioasă. Arătați-le bunătate și curtoazie, iar ei vor manifesta același spirit față de voi și unul față de altul. (Ed. p. 240) Educați sufletele spre voioșie, spre mulțumire și spre exprimarea recunoștinței față de Dumnezeu pentru marea dragoste cu care ne-a iubit. . . . Voioșia creștină este chiar frumusețea sfințeniei. (YI. 11 iulie, 1895)

Spuneți cuvinte plăcute și voioase. - Cuvintele plăcute și voioase nu costă mai mult decât cuvintele neplăcute și mânioase. Nu vă place să vi se spună cuvinte aspre? Amintiți-vă că atunci când spuneți astfel de cuvinte, alții simt înțepătura lor ascuțită. . . . Părinți, aduceți evlavie practică în cămin. Îngerii nu sunt atrași spre un cămin în care domnește discordia. Educați-i pe copii să spună cuvinte ce vor aduce voioșie și bucurie. (R&H. 31 decembrie, 1901)

Încurajați o dispoziție fericită. - Dacă există cineva care ar trebui să fie tot timpul recunoscător, acela este creștinul. Dacă este cineva care se bucură de fericire chiar în viața aceasta, acela este urmașul credincios al lui Isus Hristos. Este de datoria copiilor lui Dumnezeu să fie voioși. Ei ar trebui să încurajeze o dispoziție fericită. Dumnezeu nu poate fi slăvit de copiii Săi care trăiesc continuu sub un nor și care aruncă o umbră pe oriunde merg. Creștinul ar trebui să arunce raze de soare în loc de umbră. . . . El va avea o înfățișare voioasă. (R&H. 28 aprilie, 1859) Copiii urăsc întunecimea norilor și a tristeții. Inimile lor răspund la lumină, la voioșie, la dragoste. (CSW. p. 98)

Zâmbiți, părinți, zâmbiți! - Unii părinți, precum și unii învățători, par să uite că ei înșiși au fost cândva copii. Ei sunt plini de demnitate, reci și lipsiți de înțelegere. . . . Fețele lor poartă de obicei o expresie solemnă, muștrătoare. Bucuria copilărească sau caracterul năbădăios, activitatea continuă a vieții tinere nu găsește scuză în ochii lor. Greșelile neînsemnate din comportamentul altora sunt tratate ca păcate grave. O asemenea disciplină nu este asemenea cu cea a lui Hristos. Copiii astfel instruiți se tem de părinții sau de profesorii lor, dar nu-i iubesc. Ei nu le mărturisesc experiențele lor copilărești. Unele din cele mai valoroase calități ale minții și inimii sunt înghețate de moarte, ca și o plantă gingașă în fața vijeliei iernii.

Zâmbiți, părinți! zâmbiți învățători! Dacă inima vă este tristă, nu lăsați ca fața să arate aceasta. Lăsați ca voioșia dintr-o inimă iubitoare și plină de recunoștință să lumineze înfățișarea. Dezdoiți-vă de sub demnitatea voastră de fier, adaptați-vă la nevoile copiilor și faceți-i să vă iubească. Trebuie să le câștigați afecțiunea dacă vreți să imprimați adevărul religios în inimile lor. (R&H. 21 martie, 1882)

O rugăciune adecvată. - Faceți-vă lucrul plăcut prin cântări de laudă. Dacă vreți să aveți un raport curat în cărțile cerului, niciodată să nu vă supărați sau să vorbiți cu mânie. Rugăciunea voastră zilnică să fie: „Doamne, învață-mă să fac tot ce pot mai bine. Învață-mă să fac o lucrare mai bună. Dă-mi energie și voioșie.” . . . Aduceți-L pe Hristos în tot ce faceți. Atunci viețile vă vor fi umplute cu bucurie și recunoștință. . . . Să facem tot ce putem mai bine, înaintând cu atenție în serviciul Domnului, cu inimile pline de bucuria Lui. (AUR. 15 noiembrie, 1903)

Învățați-i pe copii să fie recunoscători. - „Te vei bucura de orice lucru bun pe care ți l-a dat Domnul Dumnezeuul tău.” Recunoștința și lauda ar trebui exprimate față de Dumnezeu

pentru binecuvântările vremelnice și pentru orice fel de mângâieri pe care le-a revărsat asupra noastră. Dumnezeu ar vrea ca fiecare familie pe care o pregătește să ocupe locurile veșnice de sus să-I dea slavă pentru bogatele comori ale harului Său. Dacă în viața de cămin copiii ar fi educați și antrenați să fie recunoscători Dătătorului pentru toate lucrurile bune, am vedea un element al harului ceresc manifestat în familiile noastre. Voioșia ar fi văzută în viața de cămin, iar tineretul venind din astfel de familii ar aduce cu ei, în școală și în biserică, un spirit de respect și venerație. În sanctuarul unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său ar fi o bună frecvență și o adorație pentru toate serviciile de închinare, iar lauda recunoscătoare și mulțumirea ar fi oferite pentru toate darurile providenței Sale. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi îndeplinit acum tot la fel de strict cum era poruncit vechiului Israel, tații și mamele ar da copiilor lor un exemplu de cea mai înaltă valoare. . . . Fiecare binecuvântare vremelnică ar fi primită cu recunoștință și fiecare binecuvântare spirituală ar deveni prețuită de două ori mai mult pentru că discernământul fiecărui membru al casei a fost sfințit de Cuvântul adevărului. Domnul Isus este foarte aproape de aceia care apreciază în acest fel darurile Sale îndurătoare, îndreptând toate lucrurile lor bune înapoi la Dumnezeul binevoitor, iubitor și grijuliu, recunoscându-L ca marele Izvor a toată mângâierea și consolarea, Sursa inepuizabilă de har. (MS. 67, 1907)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

C I N S T E A

Părinții să fie modele de corectitudine. - Părinți și învățători, fiți credincioși lui Dumnezeu. Viața să vă fie eliberată de practici necinstite. Nici o viclenie să nu se găsească pe buzele voastre. Oricât de neplăcut v-ar părea la un moment dat, lăsați ca vorbele, căile și faptele voastre să arate integritate în fața unui Dumnezeu sfânt. O, efectul primei lecții de necinste este teribil! Se va deda vreunul dintre aceia care pretind că sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu la practici înșelătoare și la minciună?

Nu dați niciodată copiilor voștri ocazia să aibă pretextul unei scuze spunând: Mama nu spune adevărul. Tata nu spune adevărul. Când sunteți probați în tribunalul ceresc, în raportul întocmit în dreptul numelui vostru să fie scris: un înșelător? Să fie urmașii voștri îndrumați greșit tocmai de exemplul celor care ar trebui să-i călăuzească în calea adevărului? În loc de aceasta, nu va fi permis puterii de a converti a lui Dumnezeu să intre în inimile mamelor și taților? Nu I se va îngădui Duhului Sfânt să-și pună pecetea asupra copiilor lor?

Nu se poate aștepta din partea copiilor să fie întru totul cinstiți, dar există pericolul ca, prin administrare neînțeleaptă, părinții să distrugă franchețea ce ar trebui să caracterizeze experiența copilului. Prin cuvânt și faptă, părinții ar trebui să facă tot ce le stă în putere ca să păstreze o simplitate naturală. Pe măsură ce copiii cresc, părinții n-ar trebui să le dea nici cea mai mică ocazie de a semăna acea sămânță ce se va dezvolta în înșelăciune și falsitate și se va maturiza în obiceiuri pe care nu te poți bizui. (R&H. 13 aprilie, 1897)

Nu ocoliți niciodată adevărul. - Părinții ar trebui să fie modele ale adevărului pentru că aceasta este lecția zilnică ce trebuie imprimată în inima copilului. Principii neclintite ar trebui să-i conducă pe părinți în toate problemele vieții, în special în educația și instruirea copiilor lor. „Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea îi va fi curată și fără prihană.” (Good Health, ianuarie, 1880) O mamă căreia îi lipsește discernământul și care nu urmează îndrumarea Domnului, s-ar putea să-și educe copiii să fie înșelători și ipocriți. Trăsăturile de caracter nutrite în felul acesta, pot deveni așa de persistente încât a minți va fi la fel de natural ca și a respira. Prefăcătoria va înlocui sinceritatea și realitatea. (R&H. 13 aprilie, 1897) Părinți, niciodată să nu ocoliți adevărul. Nu mințiți niciodată prin învățătură sau exemplu. Dacă vrei să-ți fie copilul cinstit, fii tu însuși cinstit. Fii corect și neabătut. N-ar trebui

îngăduită nici cea mai slabă ocolire a adevărului. Deoarece mama este obișnuită să ocolească adevărul și să fie necinstită, copilul îi urmează exemplul. (MS. 127, 1897)

Neadevărul este încurajat prin cuvinte aspre. - Când copiii voștri greșesc, nu deveniți nerăbdători cu ei. Când îi corecțați, nu vorbiți aspru și sever. Aceasta îi face confuzi și le este frică să spună adevărul. (MS. 2, 1903)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

ONESTITATE ȘI INTEGRITATE

Onestitatea să fie practică și învățată. - Este esențial ca cinstea să fie practică în toate amănuntele vieții mamei și este important în instruirea copiilor ca, atât fetele mici cât și băieții să fie învățați să nu ocolească niciodată adevărul sau să înșele nici chiar în cel mai mic lucru. (L. 41, 1888)

Standardul pe care-l cere Dumnezeu. - Dumnezeu vrea în slujba Sa, sub steagul Său, bărbați onești și imaculați în caracter, ca limba lor să nu rostească vreo aparență de neadevăr. Vorbirea trebuie să fie adevărată, privirea curată, iar acțiunile să fie în întregime și cu desăvârșire așa încât Dumnezeu să le poată recomanda. Trăim sub privirea unui Dumnezeu sfânt care declară solemn: „Știu faptele tale.” Ochiul divin este totdeauna asupra noastră. Nu putem ascunde de Dumnezeu nici o afacere necinstită. Faptul că Dumnezeu observă fiecare acțiune a noastră este un adevăr pe care doar câțiva îl realizează. (L. 41, 1888) Aceia care își dau seama de dependența lor de Dumnezeu vor simți că trebuie să fie cinstiți cu semenii lor și, mai presus de toate, că trebuie să fie cinstiți cu Dumnezeu, de la care vin toate binecuvântările vieții. Ocolirea poruncii sigure a lui Dumnezeu privind zecimile și darurile este înregistrată în cărțile cerului ca jaf față de El. (CS. p. 77, 78)

Măsuri și greutăți corecte. - Un om cinstit, potrivit cu standardul lui Hristos, este acela care va manifesta o integritate fermă. Greutățile înșelătoare și cumpenele false cu care mulți caută să-și avanseze interesele în lume, sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu. . . . Integritatea neclintită strălucește ca aurul prin zgura și gunoiul lumii. Amăgirea, falsitatea și necredincioșia pot fi acoperite cu o aparență înșelătoare și ascunse de ochii omului, dar nu de ochii lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, care urmăresc dezvoltarea caracterului și măsoară valoarea morală, înregistrează în cărțile cerului aceste tranzacții minore ce descoperă caracterul. (4 T. p. 310)

Cinstit cu timpul și cu banii. - Este nevoie de bărbați al căror simț al dreptății, chiar în cele mai mici lucruri, nu le va îngădui să-și petreacă timpul decât minuțios și corect, bărbați ce vor realiza că ei sunt instrumente ce aparțin lui Dumnezeu și care nu-și vor însuși pe nedrept nici un ban în folosul lor; bărbați care vor fi la fel de credincioși și exacti, atenți și sânguincioși în lucrul lor, în absența șefului ca și în prezența lui, dovedind prin credincioșia lor că nu lucrează doar de ochii lumii și ca să placă oamenilor, ci că sunt lucrători conștiincioși, credincioși și cinstiți, făcând dreptate nu pentru lauda omenească, ci pentru că iubesc și aleg dreptatea dintr-un simț mai înalt, acela al datoriei față de Dumnezeu. (Id. vol. 3, p. 25)

Exact ceea ce vrea el ca alții să gândească despre sine. - În orice problemă de afaceri, creștinul va fi chiar ceea ce vrea ca frații lui să creadă că este. Desfășurarea acțiunilor sale este călăuzită de principii de bază. El nu uneltește; de aceea nu are nimic de tănuț, nimic de acoperit printr-o înfățișare înșelătoare. El poate fi criticat, poate fi probat, dar integritatea lui hotărâtă va străluci ca aurul. Este o binecuvântare pentru toți aceia care sunt în legătură cu el, deoarece cuvântul lui este vrednic de încredere. El este un om care nu va profita de aproapele lui. Este un prieten și un binefăcător pentru toți, iar semenii săi își pun încrederea în sfatul lui. . . . Un om cu adevărat onest nu va profita de slăbiciune și incompetență pentru a-și umple portofelul. (L. 3, 1878)

Nu îngădui nici o deviere de la cinstea statornică. - În orice problemă de afaceri fii cinstit în mod statornic. Oricât de ispitit ai fi, niciodată să nu înșeli sau să minți, nici în cel mai mic lucru. Uneori, un impuls natural poate aduce ispita de a te abate de la calea neprefăcută a cinstei, dar nu devia de la principiu nici cât grosimea unui fir de păr. Du-ți la îndeplinire învoielile. Căutând să-ți schimbi planurile, vei arăta că nu ești demn de încredere și, dacă dai înapoi în afaceri mici, vei da înapoi și în cele mari. Sub astfel de circumstanțe unii sunt ispitiți să înșele, spunând: N-am fost înțeleș. Cuvintele mele au fost luate ca însemnând mai mult decât am intenționat. Realitatea este că ei au intenționat să spună exact ceea ce au spus dar au pierdut impulsul bun și au vrut să se retragă din învoiala lor, ca nu cumva să aibă vreo pierdere. Domnul cere de la noi să facem dreptate, să iubim mila, adevărul și neprihănirea. (L. 103, 1900)

Mențineți principii stricte. - În toate amănuntele vieții trebuie menținute cele mai stricte principii ale corectitudinii. . . . Devierea de la cinstea perfectă în problemele de afaceri poate apărea ca un lucru mic în estimarea unora, dar Mântuitorul nostru n-o privește astfel. Cuvintele Sale cu privire la acest lucru sunt clare și explicite: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.” Un om care-și înșală aproapele într-o proporție mică, va înșela într-o dimensiune mai mare dacă este ispitit. O reprezentare falsă într-o problemă mică este necinste în ochii lui Dumnezeu, la fel ca și falsitatea într-o problemă mai mare. (L. 3, 1878) Cinstea trebuie să marcheze orice acțiune a vieții noastre. Îngerii cerești examinează lucrarea pusă în mâinile noastre, iar acolo unde a fost o îndepărtare de la principiile adevărului, în rapoarte este scris: „găsit ușor”. (CS. p. 142)

CAPITOLUL TREIZECI

CONȘTIENȚA DE PUTERILE PROPRII ȘI SIMȚUL ONOAREI

Învățați fiecare copil să fie conștient de capacitățile proprii. - Pe cât posibil, fiecare copil trebuie învățat să-și recunoască propriile capacități. Exersând diferite facultăți, el va descoperi în ce este mai dotat și în ce este deficitar. Un instructor înțelept va acorda atenție deosebită dezvoltării trăsăturilor mai slabe, așa încât copilul să-și poată forma un caracter armonios, bine echilibrat. (FE. p. 57)

Prea multă tihnă va forma persoane plăpânde. - Ar fi mai bine dacă părinții, în timpul vieții lor, își vor învăța copiii să se ajute singuri, decât să le lase mult de învățat după moarte. Copiii lăsați să depindă în principal de propriile străduințe vor fi bărbați mai buni și femei mai bune și vor fi mai potriviți pentru viața practică decât aceia care au depins de averea tatălui lor. Copiii lăsați să depindă de resursele proprii, în general își apreciază capacitățile, își îmbunătățesc privilegiile și își cultivă și direcționează facultățile spre a atinge o țintă în viață. De obicei ei dezvoltă caractere bazate pe hărnicie, cumpătate și valoare morală ce stau la temelia succesului în viața creștină. Acei copii pentru care părinții au făcut cel mai mult, de obicei se simt cel mai puțin obligați față de părinți. (3 T. p. 122, 123)

Obstacolele dezvoltă puterea. - Obstacolele sunt acelea care-i fac pe oameni puternici. Nu ajutoarele, ci dificultățile, conflictele și refuzurile fac oameni cu vigoare morală. Prea multa tihnă și evitarea responsabilității au făcut niște plăpânzi și pitici din aceia care trebuiau să fie bărbați responsabili, cu putere morală și mușchi spirituali puternici. (Id. p. 495) Este necesar ca din primii ani să împletim în caracter principiile integrității neclintite, ca tinerele vlăstare să poată atinge la maturitate standardul cel mai înalt. Ei ar trebui să păstreze totdeauna înaintea ochilor faptul că au fost cumpărați cu un preț și ar trebui să slăvească pe Dumnezeu în trupul și în duhul lor care sunt ale Lui. Tineretul să se gândească în mod serios la ținta propusă și la lucrarea principală a vieții lor și să pună temelia în așa fel încât obiceiurile lor să fie eliberate de toată stricăciunea corupției. Dacă se vor afla într-o poziție

unde să influențeze pe alții, trebuie să fie conștienți de capacitățile proprii. (YI. 5 ianuarie, 1893)

Pregătiți-i pe copii să întâmpine problemele cu curaj. - Dincolo de disciplina căminului și a școlii, toți au de întâmpinat disciplina neîndurătoare a vieții. Cum să facem față acesteia cu înțelepciune este o lecție ce trebuie explicată fiecărui copil și fiecărui tânăr. Este adevărat că Dumnezeu ne iubește, că El lucrează pentru fericirea noastră și că, dacă legea Lui ar fi fost întotdeauna ascultată, n-ar fi trebuit să cunoaștem suferința niciodată și nu este mai puțin adevărat că în această lume, ca rezultat al păcatului, suferința, necazul și poverile vin în viața fiecăruia. Putem să le facem un bine copiilor și tinerilor pentru toată viața învățându-i să facă față cu curaj acestor necazuri și greutăți. În timp ce ar trebui să le acordăm înțelegere, niciodată să n-o facem astfel încât să încurajeze autocompătimirea. Ei au nevoie mai degrabă de ceea ce stimulează și întărește, decât de ceea ce slăbește. Ei trebuie învățați că această lume nu este un teren de paradă, ci un câmp de luptă. Toți sunt chemați să îndure asprimea ca buni soldați. Ei trebuie să fie puternici și eliberați de ei înșiși ca oameni. Să fie învățați că adevăratul test al caracterului se află în bunăvoința de a purta poveri, de a ocupa locul greu, de a face lucrul ce trebuie să fie făcut, chiar dacă nu le aduce nici o apreciere sau răsplată pământească. (Ed. p. 295)

Întăriți simțul onoarei. - Educatorul înțelept, lucrând cu elevii săi, va căuta să încurajeze încrederea și să întărească simțul onoarei. Copiii și tinerii vor avea de câștigat dacă li se acordă încredere. Mulți, chiar dintre copilași au un înalt simț al onoarei. Toți doresc să fie tratați cu încredere și respect și acesta este dreptul lor. Ei nu trebuie lăsați să simtă că nu pot pleca sau veni fără să fie păziți. Suspiciunea demoralizează, producând exact relele pe care caută să le prevină. . . . Faceți ca tinerii să simtă că sunt demni de încredere și vor fi doar puțini care nu vor căuta să se dovedească demni de încredere. (Id. p. 289, 290)

S E C Ţ I U N E A VIII Datoria supremă - dezvoltarea caracterului

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

I M P O R T A N Ţ A C A R A C T E R U L U I

Singura comoară ce poate fi luată din această lume. - Un caracter format în conformitate cu modelul divin este singura comoară pe care o putem lua cu noi din lumea aceasta în următoarea. Cei care sunt sub învățătura lui Hristos în această lume, vor lua cu ei în curțile cerești orice cunoștință divină. În cer va trebui să ne perfecționăm în mod continuu. Cât de importantă este atunci dezvoltarea caracterului în această viață. (COL. p. 332)

Adevăratul caracter este o calitate a sufletului. - Capacitatea intelectuală și geniul nu înseamnă caracter, deoarece acestea sunt adesea posedate de aceia care au un caracter departe de a fi numit bun. Reputația nu este caracter. Adevăratul caracter este o calitate a sufletului, ce se dă pe față în comportament. (YI. 3 noiembrie, 1886) Un caracter bun este un capital de o valoare mai mare decât aurul sau argintul. El nu este afectat de temeri sau de eșecuri, iar în acea zi când averiile pământești vor trece, el va aduce beneficii bogate. Integritatea, fermitatea și perseverența sunt calități pe care toți ar trebui să caute să le cultive în mod sânguinos; deoarece ele îmbracă pe posesor cu o putere irezistibilă - o putere ce-l întărește să facă binele, să reziste răului și să suporte împotrivirea. (CT. p. 225, 226)

Cele două elemente esențiale. - Tăria de caracter constă în două lucruri: puterea voinței și puterea stăpânirii de sine. Mulți tineri înțeleg greșit tăria de caracter ca fiind pasiunea puternică și nestăpânită; dar adevărul este că cel stăpânit de patimi este un om slab. Adevărata măreție și noblețe a omului este măsurată prin puterile lui de a-și supune

simțămintele și nu prin puterea ce o au simțămintele asupra lui. Cel mai tare om este acela care, deși sensibil la abuz, își va reține patima și-și va ierta dușmanii. (Id. p. 222)

Mai necesar decât înfățișarea exterioară. - Dacă s-ar fi considerat tot atât de important ca tineretul să posede un caracter frumos și o fire binevoitoare după cum este considerat ca ei să imite modele lumii în îmbrăcăminte și comportament, am vedea sute acolo unde astăzi este unul, venind pe scena vieții pregătiți să exercite o influență înnobilitoare asupra societății. (FE. p. 69)

Dezvoltarea caracterului este lucrarea unei vieți. - Formarea caracterului este lucrarea unei vieți întregi și este pentru veșnicie. Ce schimbare ar avea loc dacă toți ar putea să-și dea seama de aceasta și dacă s-ar trezi la gândul că noi ne hotărâm în mod individual propriul destin pentru viața veșnică sau pentru ruină veșnică! Cât de diferit ar fi petrecut acest timp de probă și cât de diferite ar fi caracterele ce populează lumea noastră! (YI. 19 februarie, 1903)

Dezvoltare și creștere. - Încolțirea seminței reprezintă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea plantei este un simbol al dezvoltării caracterului. Nu poate exista viață fără creștere. Planta trebuie să crească sau să moară. După cum creșterea ei este tăcută și imperceptibilă dar continuă, tot la fel este și creșterea caracterului. La fiecare etapă a dezvoltării, viața noastră poate fi perfectă; și totuși va exista înaintare continuă dacă este îndeplinit planul lui Dumnezeu pentru noi. (Ed. p. 105, 106)

Caracterul este secerișul vieții. - Recolta vieții este caracterul, iar acesta ne hotărăște destinul, atât pentru viața aceasta cât și pentru viața viitoare. Recolta este o înmulțire a seminței semănate. Fiecare sămânță aduce rod după soiul ei. Așa este și cu trăsăturile de caracter pe care le nutrim. Egoismul, iubirea de sine, părerea bună despre sine, îngăduința de sine se înmulțesc, iar sfârșitul este nenorocire și ruină. „Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.” Galateni 6, 8. Iubirea, mila și bunătatea aduc roada binecuvântării, un seceriș care este nepieritor. (Id. p. 109)

Cea mai mare dovadă a creștinătății. - Dacă mamele creștine ar dăruia societății copii cu integritate de caracter, cu principii ferme și cu o ținută morală sănătoasă, ea ar îndeplini cea mai importantă din toate lucrările misionare. Copiii lor, educați în mod desăvârșit să-și ocupe locul în societate, sunt cea mai mare dovadă a creștinătății ce poate fi dată lumii. (PHJ. iunie, 1890)

Influența unui copil instruit cum trebuie. - Niciodată n-a fost încredințată muritorilor o lucrare mai înaltă decât aceea de formare a caracterului. Copiii nu trebuie să fie doar educați, ci și instruiți cât mai bine; și cine poate spune viitorul unui copil în creștere sau al unui tânăr? Faceți ca cea mai mare atenție să fie acordată creșterii copiilor voștri. Un copil disciplinat cum se cuvine în învățătura adevărului, care are dragostea și frica de Dumnezeu împletite în caracter, va avea în lume o putere spre bine ce nu poate fi estimată. (ST. 13 iulie, 1888)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

CUM ESTE FORMAT CARACTERUL

Obținut prin efort perseverent și neobosit. - Caracterul nu vine din întâmplare. El nu este determinat de o izbucnire a temperamentului și de un pas în direcția greșită. Este repetarea unui fapt ce-l face să devină obicei și modelează caracterul spre bine sau spre rău. Caractere drepte pot fi formate numai prin efort perseverent și neobosit, prin îmbunătățirea fiecărui talent încredințat și a fiecărei capacități spre slava lui Dumnezeu. În loc de a face aceasta, mulți își permit să fie purtați oriunde poate să-i ducă impulsul sau circumstanțele. Aceasta nu este din cauză că duc lipsă de material bun, ci fiindcă nu realizează că Dumnezeu vrea ca ei să facă tot ce pot mai bine în tinerețe. (YI. 27 iulie, 1899) Prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de semenii noștri constă în dezvoltarea de sine. Fiecare facultate cu care ne-a înzestrat Creatorul trebuie cultivată până la cel mai înalt grad de perfecțiune pentru a putea fi în stare să facem cea mai mare parte din binele de care suntem capabili. Ca să ne

curățim și rafinăm caracterele, avem nevoie de harul dat de Hristos, ce ne va face în stare să vedem și să ne corectăm deficiențele și să ne îmbunătățim calitățile caracterului. (PHJ. aprilie, 1890)

Cultivând puterile date de Dumnezeu. - Într-o mare măsură, fiecare este arhitectul propriului caracter. Cu fiecare zi, construcția se apropie tot mai mult de terminare. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să luăm seama cum zidim și clădirea noastră să aibă temelia pe Stânca veșnică. Vine timpul când lucrarea noastră va sta descoperită chiar așa cum este. Acum este vremea ca toți să cultive puterile date Dumnezeu, ca să-și poată forma caractere pentru folosință aici și pentru o viață mai înaltă după aceea. Credința în Hristos ca Mântuitor personal va da tărie și soliditate caracterului. Aceia care au credință adevărată în Hristos vor fi raționali, amintindu-și că ochiul lui Dumnezeu este asupra lor, că Judecătorul tuturor oamenilor cântărește valoarea morală și că inteligențe cerești urmăresc cu atenție să vadă ce fel de caracter este dezvoltat. (CT. p. 223)

Este influențat de fiecare faptă. - Fiecare acțiune a vieții, oricât de lipsită de importanță, are influența ei în formarea caracterului. Un caracter bun este mai prețios decât averi lumești și lucrarea de formare a lui este cea mai nobilă lucrare în care se poate angaja omul. Caracterele formate de împrejurări sunt schimbătoare și discordante - o mulțime de contraste. Posesorii lor nu au nici un obiectiv înalt în viață. Ei nu au o influență înnobilitoare asupra caracterului altora. Ei sunt fără țință și fără putere. (4 T. p. 657)

Desăvârșit prin urmarea Modelului lui Dumnezeu. - Dumnezeu așteaptă ca noi să zidim caractere în conformitate cu Modelul așezat înaintea noastră. Trebuie să punem cărămidă peste cărămidă, adăugând har peste har, găsind punctele noastre slabe și corectându-le potrivit cu indicațiile date. Când se vede o fisură în pereții unei case, știm că ceva nu este în regulă cu clădirea. În zidirea caracterelor noastre adesea sunt văzute fisuri. Dacă aceste defecte nu sunt reparate, casa va cădea când furtuna încercării va bate asupra ei. (YI. 25 octombrie, 1900) Dumnezeu ne dă tărie, putere de judecată și timp pentru ca să clădim caractere pe care să-și poată pune pecetea aprobării. El dorește ca fiecare copil al Său să construiască un caracter nobil, săvârșind fapte curate și înălțătoare, ca la sfârșit să poată prezenta o structură simetrică, un templu frumos, prețuit de om și de Dumnezeu. În formarea caracterului trebuie să clădim pe Hristos. El este temelia sigură, o temelie ce nu poate fi clintită niciodată. Furtuna ispitei și încercării nu poate clătina clădirea consolidată pe Stânca veșnică. Cel ce ar vrea să crească, să devină o construcție frumoasă pentru Domnul, trebuie să cultive fiecare putere a ființei sale. Numai prin folosirea corectă a talentelor se poate caracterul dezvolta armonios. În felul acesta punem la temelie ceea ce este reprezentat în Cuvânt ca fiind aur, argint și pietre scumpe - material ce va trece testul focului purificator al lui Dumnezeu. În zidirea caracterelor noastre, Domnul Hristos ne este exemplul. (YI. 16 mai, 1901)

Trebuie opusă rezistență ispitei. - Viața lui Daniel este o ilustrație inspirată a ceea ce constituie un caracter sfințit. Ea prezintă o lecție pentru toți și în special pentru tineri. O ascultare strictă de cerințele lui Dumnezeu este binefăcătoare sănătății trupului și minții. (FE. p. 80) Părinții l-au instruit pe Daniel în copilărie, în obiceiuri de strictă cumpătare. L-au învățat că trebuia să se conformeze legilor naturii în toate obiceiurile lui; că ceea ce mânca și bea avea o directă influență asupra naturii sale fizice, intelectuale și morale și că era răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru capacitățile sale; că le-a primit ca pe un dar de la Dumnezeu și nu trebuia, acționând într-un mod sau altul, să le micșoreze sau să le paralizeze. Ca rezultat al acestei învățături, legea lui Dumnezeu era înălțată în mintea lui și adorată în inima lui. În timpul primilor ani de captivitate, Daniel trecea printr-o experiență impusă ce trebuia să-l familiarizeze cu strălucirea de la curte, cu ipocrizia și cu păgânismul. Cu adevărat, ciudată școală să-l pregătească pentru o viață de seriozitate, hărnicie și credincioșie! Și totuși el a trăit necorupt de atmosfera de care era înconjurat. Daniel și tovarășii lui s-au bucurat de

beneficiile unei instruirii și educații corecte în primii ani de viață, dar aceste avantaje singure nu i-ar fi făcut ceea ce erau. A venit timpul când trebuiau să acționeze pentru ei înșiși, când viitorul lor depindea de propria alegere. Atunci ei au hotărât să rămână credincioși lecțiilor primite în copilărie. Frica de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii, era temelia măreției lor. Spiritul Lui a întărit fiecare obiectiv sincer și fiecare decizie nobilă. (MS. 132, 1901)

Ținta trebuie să fie înaltă. - Dacă tinerii de astăzi ar vrea să stea cum a stat Daniel, ar trebui să pună la lucru fiecare nerv și mușchi spiritual. Domnul nu dorește ca ei să rămână începători, ci să atingă cea mai înaltă treaptă a scării, ca de pe ea să poată păși în împărăția lui Dumnezeu. (YI. 27 iulie, 1899) Dacă tinerii ar aprecia în mod corect această problemă importantă a dezvoltării caracterului, ar vedea necesitatea îndeplinirii lucrării lor în așa fel încât aceasta să reziste testului cercetării înaintea lui Dumnezeu. Cel mai umil și mai slab, prin efort perseverent în a rezista ispitei și în a căuta înțelepciune de sus, poate atinge înălțimi ce acum par imposibile. Aceste realizări nu pot veni fără un scop bine determinat de a fi credincios în îndeplinirea datoriilor mici. Se cere atenție continuă ca trăsăturile necinstite să nu fie lăsate să se întărească. Tineretul poate avea putere morală căci Isus a venit în lume ca să poată fi exemplul nostru și să dea tinerilor și celor de orice vârstă ajutor divin. (YI. 3 noiembrie, 1886)

Sfatul și muștrarea trebuie luate în seamă. - Cei care au defecte în caracter, în comportare, în obiceiuri și practici, trebuie să dea atenție sfatului și observației. Această lume este atelierul lui Dumnezeu și fiecare piatră ce poate fi folosită în templul ceresc trebuie cioplită și șlefuită până devine o piatră încercată și scumpă, potrivită pentru locul său în clădirea Domnului, dar dacă refuzăm să fim instruiți și disciplinați, vom fi ca pietrele neșlefuite, iar la sfârșit vom fi aruncați deoparte ca nefolositori. (YI. 31 august, 1893) Poate fi nevoie de mult lucru la zidirea caracterului tău, poate că ești o piatră aspră ce trebuie netezită și lustruită înainte de a putea ocupa un loc în templul lui Dumnezeu. Nu trebuie să fii surprins dacă, folosind ciocanul și dalta, Dumnezeu îți taie colțurile ascuțite ale caracterului până ce ești pregătit să ocupi locul pe care El îl are pentru tine. Nici o ființă omenească nu poate efectua această lucrare. Ea poate fi făcută numai de Dumnezeu. Și fii sigur că El nu va da nici o lovitură inutilă. Fiecare lovitură este dată cu iubire, pentru fericirea ta veșnică. El cunoaște slăbiciunile tale și lucrează ca să repare, nu ca să distrugă. (7 T. p. 264)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

RĂSPUNDEREA PĂRINTEASCĂ ÎN FORMAREA CARACTERULUI

O însărcinare divină către părinți. - Dumnezeu le-a dat părinților lucrarea de a forma caracterele copiilor lor după Modelul divin. Prin harul Său, ei pot îndeplini însărcinarea; dar se va cere efort răbdător și stăruitor și nu mai puțină fermitate și hotărâre pentru a îndruma voința și a reține pasiunile. Un ogor părăsit produce doar spini și măracini. Cel care ar vrea să asigure o recoltă pentru folosință sau pentru frumusețe, trebuie să prepare solul și să semene sămânța, apoi să sape în jurul vlăstarelor tinere, smulgând buruienile și afânând pământul, iar plantele prețioase vor înflori și îi vor răsplăti în mod bogat grija și munca. (ST. 24 noiembrie, 1881) Dezvoltarea caracterului este cea mai importantă lucrare încredințată vreodată ființelor omenești și studierea ei cu sârguință n-a fost, niciodată mai înainte, așa de importantă ca acum. Nici o generație dinaintea noastră n-a fost chemată să întâmpine probleme așa de importante; niciodată până acum, tinerii și tinerele n-au fost confrunțați cu pericole așa de mari cum sunt confrunțați astăzi. (Ed. p. 225) Aici este lucrarea voastră, părinți: de a dezvolta caracterele copiilor voștri în armonie cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Această lucrare trebuie să ocupe primul loc, pentru că aici sunt implicate interese veșnice. Formarea caracterelor copiilor voștri are o mai mare importanță decât cultivarea fermelor, este mai vitală decât clădirea caselor în care să locuiți, mai urgentă decât întreprinderea oricărui fel de afacere sau profesie. (ST. 10 septembrie, 1894)

Căminul, locul cel mai bun pentru dezvoltarea caracterului. - Nici școala bisericii, nici colegiul nu oferă ocaziile din cămin de a așeza clădirea caracterului unui copil pe temelia cea adevărată. (CT. p. 162)

Caracterele deformate trebuie îndreptate. - Cei care nu-și îndreaptă caracterul strâmb în viața aceasta, nu au parte de viața viitoare, nemuritoare. O, cât de important este pentru tineret să țină calea dreaptă! Părinții au o parte importantă în această problemă. Asupra lor apasă responsabilitatea sacră a educării copiilor pentru Dumnezeu. Lor le-a fost dată lucrarea de a-i ajuta pe cei mici ai lor să-și formeze caractere ce le va câștiga intrarea în curțile de sus. (L. 78, 1901)

Părinți, nu vă poticniți aici. - Părinți, de dragul lui Hristos, nu vă poticniți în cea mai importantă lucrare a voastră, aceea a modelării caracterelor copiilor pentru acum și pentru veșnicie. O greșeală din partea voastră în neglijarea instrucțiunilor date cu credincioșie sau în îngăduirea acelei afecțiuni neînțelepte ce vă face orbi față de defectele lor și vă împiedică de a le da restricțiile cuvenite, le va aduce ruina. Calea voastră poate da o direcție greșită întregii lor cariere viitoare. Voi hotărâți în locul lor ce vor fi și ce vor face pentru Hristos, pentru oameni și pentru propriile lor suflete. Purtați-vă cinstit și cu credincioșie față de copiii voștri. Lucrați cu curaj și cu răbdare. Nu vă temeți de nici o împotrivire, nu cruțați timp sau muncă, greutate sau suferință. Viitorul copiilor voștri va mărturisi despre caracterul lucrării voastre. Credincioșia voastră față de Domnul Hristos poate fi exprimată în caracterul simetric al copiilor voștri mai bine decât pe orice altă cale. Ei sunt proprietatea lui Hristos, cumpărați cu propriul Său sânge. Dacă influența lor este în întregime de partea Domnului Hristos, ei sunt colaboratorii Lui, ajutându-i pe alții să găsească drumul vieții. Dacă neglijați lucrarea încredințată de Dumnezeu, modul vostru neînțelept de disciplină îi plasează între aceia care se despart de Hristos și întăresc împărăția întunericului. (5 T. p. 39, 40) O casă curată dar copii needucați. - Am văzut o mamă al cărei ochi critic putea să discearnă orice imperfecțiune în aranjarea mobilei din casa ei și care era foarte minuțioasă să-și aibă curățenia cu desăvârșire terminată la o anumită oră pe care și-a fixat-o și o făcea frecvent cu prețul sănătății fizice și spirituale, în timp ce copiii ei erau lăsați să alerge în stradă și să obțină educația străzii. Acești copii creșteau nepoliticoși, egoiști, obraznici și neascultători. Mama, cu toate că avea servitoare plătită, era așa de mult angajată în grijile casnice încât nu-și putea face timp să-și educe copiii cum se cuvine. I-a lăsat să crească cu caractere deformate, needucați și neinstruiți. N-am putea să credem decât că gustul fin al mamei nu a fost exersat în direcția cea bună, altfel ea ar fi văzut necesitatea modelării minții și manierelor copiilor ei și nevoia educării lor astfel încât să aibă caractere simetrice și temperamente plăcute. Dacă mama ar fi lăsat pe plan secundar aceste lucruri cărora le-a permis să-i solicite atenția în primul rând, ea ar fi privit instruirea fizică, intelectuală și morală a copiilor ei ca fiind de o importanță aproape inestimabilă. Cine își asumă răspunderea de mamă trebuie să se simtă sub cea mai solemnă obligație față de Dumnezeu și față de copiii ei, de a-i educa în așa fel încât ei să aibă o dispoziție binevoitoare și afectuasă, să fie curați în principii morale, rafinați în gust și plăcuți în caracter. (ST. 5 august, 1875)

Numai prin Duhul Domnului. - Ne vom considera capabili să ne modelăm viețile și caracterele pentru a intra pe porțile slavei? N-o putem face. Noi suntem dependenți în fiecare moment de Duhul lui Dumnezeu care acționează asupra noastră și asupra copiilor noștri. (MS. 12, 1895) Dacă părinții ar vrea să vadă o stare de lucruri diferită în familia lor, să se consacre ei înșiși în întregime lui Dumnezeu, iar Domnul va găsi căi și mijloace prin care o transformare poate avea loc în casele lor. (MS. 151, 1897) Partea lui Dumnezeu și a voastră. - Părinți creștini, vă implor să vă treziți. . . . Dacă vă neglijați datoria și vă sustrageți de la răspunderea voastră, așteptând ca Domnul să facă lucrul vostru, veți fi dezamăgiți. Când ați făcut cu credincioșie tot ce s-a putut, aduceți-i pe copiii voștri la Isus și cu credință stăruitoare mijlociți pentru ei. Domnul va fi ajutorul vostru; El va lucra cu eforturile voastre; în puterea

Lui veți câștiga biruința. . . . Când părinții vor manifesta un astfel de interes pentru copiii lor încât Dumnezeu să-i poată avea, El le va asculta rugăciunile și va lucra cu eforturile lor; dar Dumnezeu nu intenționează să facă lucrarea ce le-a încredințat-o părinților. (R&H. 13 septembrie, 1881)

Creatorul te va ajuta. - Mamelor, amintiți-vă că în lucrarea voastră Creatorul universului vă va da ajutor. Prin tăria Lui și în Numele Său vă veți conduce copiii să fie biruitori. Învățați-i să privească la Domnul pentru putere. Spuneți-le că El aude rugăciunile lor. Învățați-i să biruiască răul prin bine. Învățați-i să exercite o influență ce înalță și înnobilează. Conduceți-i să se unească cu Dumnezeu și atunci vor avea tărie să reziste celei mai puternice ispite. Atunci vor primi răsplata biruitorului. (R&H. 9 iulie, 1901) Mântuitorul îndurător veghează asupra voastră cu dragoste și milă, gata să vă asculte rugăciunile și să vă dea ajutorul de care aveți nevoie în lucrarea vieții voastre. Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, credincioșia și facerea de bine sunt elementele caracterului creștin. Aceste prețioase daruri sunt roade ale Duhului. Ele sunt coroana și scutul creștinului. (PHJ. septembrie, 1890)

Un cuvânt de încurajare către cei care au greșit. - Cei care și-au educat copiii într-un mod nepotrivit nu trebuie să dispere; să se întoarcă la Dumnezeu și să caute adevăratul spirit al ascultării și vor fi în stare să facă reforme hotărâte. Supunându-vă obiceiurile față de principiile salvatoare ale legii sfinte a lui Dumnezeu, veți avea o influență asupra copiilor voștri. (ST. 17 septembrie, 1894)

Unii copii vor refuza să dea atenție sfatului părintesc. - S-ar putea ca părinții să facă tot ce stă în pute-rea lor să le dea copiilor orice avantaj și învățătură ca să-și poată preda inimile lui Dumnezeu; Totuși copiii s-ar putea să refuze a umbla în lumină și prin umblarea lor rea aruncă blamul asupra părinților care-i iubesc și tânjesc de dor pentru salvarea lor.

Satana este cel care ispitește copiii să urmeze o cale a păcatului și neascultării. . . . Dacă ei refuză să umble în lumină, dacă refuză să-și supună lui Dumnezeu voința și calea și persistă în a urma drumul păcatului în nepocăință, lumina și privilegiile ce le-au avut se vor ridica la judecată împotriva lor pentru că n-au umblat în lumină și n-au știut încotro merg. Satana îi conduce, iar ei devin un subiect de discuție în lume. Oamenii vor spune: „Uitați-vă la copiii aceia! Părinții lor sunt foarte religioși dar vedeți că ei sunt mai răi decât copiii mei, iar eu nu pretind a fi creștin.” În felul acesta, copiii care primesc instrucțiuni bune de la părinții lor și totuși nu le dau atenție, aruncă un reproș asupra părinților, dezonorându-i și făcându-i de rușine în fața unei lumi păgâne. De asemenea, ei aduc un reproș asupra religiei lui Isus Hristos, pe calea faptelor lor rele. (YI. 10 august, 1893)

Părinți, aceasta este lucrarea voastră. - Părinți, lucrarea voastră este de a dezvolta în copii răbdare, fidelitate și dragoste adevărată. Lucrând în mod corect cu copiii pe care vi i-a dat Dumnezeu, îi ajutați să pună temelia unui caracter curat și bine echilibrat. Voi întipăriți în mintea lor principiile pe care într-o zi le vor urma în propriile lor familii. Rezultatul eforturilor voastre bine direcționate va fi văzut pe măsură ce își vor conduce familiile lor pe calea Domnului. (R&H. 6 iunie, 1899)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

CUM ESTERUINAT CARACTERUL

Părinții pot semăna sămânța ruinei. - Părinții incorecți îi învață pe copiii lor lecții ce se vor dovedi distrugătoare pentru ei și, de asemenea, plantează spini pentru propriile lor picioare. . . . Într-o mare măsură fericirea viitoare a copiilor se află în mâinile părinților. Asupra lor stă importanta lucrare a formării caracterelor acestor copii. Învățăturile date în copilărie îi vor urmări pe toți prin viață. Părinții seamănă sămânța ce va încolți și va aduce

roadă fie spre bine, fie spre rău. Ei îi pot pregăti pe fiii și fiicele lor fie pentru fericire, fie pentru nenorocire. (1 T. p. 393)

Prin indulgență sau prin reguli de fier. - Copiii sunt adesea răsfățați din pruncie și obiceiurile rele sunt fixate. Părinții au îndoit mlădița. Prin felul lor de educație, caracterul se dezvoltă fie deformat, fie în simetrie și frumusețe. Dar, în timp ce mulți greșesc de partea indulgenței, alții merg la extrema opusă și își conduc copiii cu un toiag de fier. Nici unii din aceștia nu urmează învățăturile Bibliei, ci fac o lucrare înfricoșătoare. Ei modelează mintea copiilor și trebuie să dea socoteală în ziua lui Dumnezeu pentru modul în care au făcut aceasta. Veșnicia va descoperi rezultatele lucrării făcute în această viață. (Id. vol. 4, p. 368, 369)

Nereușind să educe pentru Dumnezeu. - Prin nereușita de a-i educa pe copiii lor să țină calea Domnului și să facă acele lucruri pe care El le-a poruncit, părinții neglijează o datorie solemnă. (MS. 12, 1898) Unii {copii} au fost lăsați să facă ce le place; altora li s-au găsit greșeli și au fost descurajați. Doar puțin farmec, voioșie și cuvinte de aprobare le-au fost dăruite. (MS. 34, 1893) O, numai dacă ar lucra mamele cu înțelepciune, cu calm și cu hotărâre să instruiască și să supună temperamentul firesc al copiilor lor, ce volum de păcat ar fi înăbușit în fașă și de ce oștire de necazuri ar fi scutită biserica! . . . Multe suflete vor fi pe veci pierdute datorită neglijenței părinților de a-și disciplina copiii cum se cuvine și de a-i învăța în tinerețe supunerea față de autoritate. Tolerarea greșelilor și domolirea acceselor de furie nu înseamnă înfigerea toporului la rădăcina răului, ci se dovedește a fi ruina a mii de suflete. O, cum vor răspunde părinții față de Dumnezeu pentru această înspăimântătoare neglijare a datoriei! (4T. p. 92, 93)

Prin neglijența ce cochetează cu păcatul. - Copiii au nevoie de îngrijire și îndrumare vigilentă ca niciodată mai înainte, pentru că Satana se străduiește să câștige controlul asupra minții și inimii și să îndepărteze Duhul lui Dumnezeu. Starea înspăimântătoare a tineretului din vremea noastră constituie unul din cele mai puternice semne că trăim în ultimele zile, dar căderea multora poate fi urmarea directă a conducerii greșite a părinților. Spiritul de murmurare împotriva muștrării a prins rădăcină și aduce roada lui de nesupunere. Părinții nu sunt satisfăcuți cu caracterul pe care copiii dezvoltă, dar, în același timp, ei nu reușesc să vadă greșelile ce-i fac pe copii așa cum sunt. . . .

Dumnezeu condamnă atât neglijența ce glumește cu păcatul și crima, cât și insensibilitatea ce descoperă prea târziu prezența dăunătoare a păcatului în familiile pretenșilor creștini. (Id. p. 199, 200)

Prin lipsa restricției. - Din cauză că nu li se impune restricție și nu sunt îndrumați corect, unii copii cresc cu caractere deformate, cu principii morale slabe și cu puțină educație în datoriile practice ale vieții. Ei sunt lăsați să facă ce le place cu impulsurile lor, cu timpul și puterile lor intelectuale. Cauza lui Dumnezeu pierde datorită neglijării acestor talente, iar răspunderea o poartă tații și mamele; și ce scuză vor prezenta oare Aceluia ai cărui ispravnici sunt, ei, căroră li s-a încredințat datoria sacră a modelării sufletelor ca, sub îngrijirea lor, acestea să-și sporească toate puterile, spre slava Creatorului lor? (Id. vol. 5, p. 326) Părinții au crezut că-și iubesc copiii dar s-au dovedit a fi cei mai răi dușmani ai lor. Ei au lăsat răul să înainteze neînfrânat. Le-au permis copiilor să cultive păcatul, ceea ce se aseamănă cu îndrăgirea și îngrijirea unei vipere care otrăvește nu doar victima care o îngrijește, ci și pe toți aceia cu care vine în contact. (FE. p. 52, 53)

Prin trecerea cu vederea a greșelilor evidente. - În loc să se alăture celor care poartă poverile, să ridice standardul principiilor morale, lucrând cu inima și sufletul în frică de Dumnezeu ca să corecteze greșelile în copiii lor, mulți părinți își liniștesc conștiința spunând: „Copiii mei nu sunt mai răi decât alții.” Ei caută să ascundă greșelile fățușe, neplăcute lui Dumnezeu, ca nu cumva copiii lor să fie ofensați și să recurgă la metode desperate. Dacă în inimile lor este un spirit de revoltă, este mult mai bine să-l supuneți acum decât să-i permiteți

să crească și să se întărească prin indulgență. Dacă părinții și-ar face datoria, am vedea o altă stare de lucruri. Mulți din acești părinți au căzut de la credință. Ei nu au înțelepciune de la Dumnezeu ca să observe șiretlicurile lui Satana și să reziste capcanelor lui. (4T. p. 650, 651)

Prin răsfățarea copiilor și prin indulgență. - În mod frecvent, părinții sunt indulgenți cu copilașii lor și-i răsfăță pentru că li se pare mai ușor să-i conducă în felul acesta. E mai comod să-i lași în voia lor decât să le înfrânezi înclinațiile nesupuse ce se ridică cu putere în pieptul lor. Totuși acest mod este laș. Este un lucru rău ca în felul acesta să micșorezi responsabilitatea, căci va veni timpul când acești copii, ale căror înclinații nestăvilită s-au întărit devenind pe deplin vicii, vor aduce reproș și rușine asupra lor și asupra familiilor lor. Ei intră în viața activă nepregătiți pentru ispitele ei, nefiind destul de puternici ca să suporte complicațiile și necazurile; înflăcărați, poruncitori și nedisciplinați, ei caută să-i supună pe alții voinței lor și, nereușind, se consideră tratați cu răceală de lume și se întorc împotriva ei. (Id. p. 201)

Prin semănarea semințelor vanității. - Oriunde mergem, vedem copii tratați cu indulgență, răsfățati și lăudați fără rezervă. Aceasta tinde să-i facă înfumurați, fără rușine și vanitoși. Semințele frivolității sunt semănate cu ușurință în inima omenească de către părinți și tutori nechibzuiți care laudă și sunt indulgenți cu tânărul care se află în grija lor, fără să se gândească la viitor. Încăpățănarea și mândria sunt rele ce au transformat îngeri în demoni și au închis porțile cerului pentru ei. Și totuși părinții, inconștienți, își instruiesc în mod sistematic copiii să fie agenții lui Satana. (PHJ. ianuarie, 1890)

Prin a deveni sclavii copiilor de vârsta adolescenței. - Ce mulți părinți istoviți și împovărați au devenit sclavii copiilor în timp ce, potrivit cu educația și instrucțiunile lor, copiii trăiesc pentru a se mulțumi, a se distra și a se slăvi pe ei înșiși. Părinții seamănă în inimile copiilor lor sămânța ce produce o recoltă pe care nu se îngrijesc s-o culegă. Sub această educație, la vârsta de zece, doisprezece sau șaisprezece ani, copiii se cred foarte înțelepți, își imaginează că sunt extraordinari și se privesc ca fiind întru totul prea pricepuți ca să fie supuși părinților, prea elevați ca să se coboare la datoriile vieții de fiecare zi. Iubirea de plăcere le stăpânește mintea, iar egoismul, mândria și revolta aduc rezultate amare în viața lor. Ei acceptă insinuările lui Satana și cultivă o ambiție nesfârșită de a-și face o apariție măreață în lume. (YI. 20 iulie, 1893)

Prin îndrumarea greșită a iubirii și compasiunii. - Părinții pot să-și îngăduie să le arate copiilor lor o afecțiune care să-i coste ascultarea de legea sfântă a lui Dumnezeu. Călăuziți de această afecțiune, ei nu ascultă de Dumnezeu, permițându-le copiilor să-și formeze impulsuri rele și se abțin să dea învățăturile și disciplina pe care Dumnezeu le-a poruncit s-o dea. Părinții își pun în primejdie sufletele lor și ale copiilor lor atunci când nesocotesc astfel poruncile lui Dumnezeu. (R&H. 6 aprilie, 1897) Slăbiciunea de a nu pretinde ascultare, iubirea și compasiunea înțelese și manifestate greșit și noțiunea falsă că înțelepciunea constă în a fi indulgent și nu în a împiedica constituie un sistem de educație ce întristează pe îngeri, dar care îl încântă pe Satana, căci el aduce sute și mii de copii în rândurile sale. De aceea orbește el ochii părinților, le amortește simțurile și le încețoșează mintea. Ei văd că fiii lor nu sunt plăcuți și responsabili, iar fiicele lor nu sunt agreabile și ascultătoare; totuși, copiii se înmulțesc în familiile lor ca să le otrăvească viața, să le umple inima cu tristețe și să fie adăugați la numărul acelor pe care Satana îi folosește ca să atragă sufletele la distrugere. (5T. p. 324)

Prin nereușita de a pretinde ascultare. - Când copiii nerecunoscători sunt hrăniți, îmbrăcați și lăsați să plece necorecți, sunt încurajați de fapt să continue în calea lor rea. Și, în măsura în care părinții și tutorii lor sunt îngăduitori cu ei în felul acesta și nu le pretind ascultare, le sunt părtași la poftele lor rele. Astfel de copii ar putea fi la fel de bine la un loc cu cei răi a căror cale păcătoasă au ales s-o urmeze, decât să rămână în familii creștine, să otrăvească pe alții. În acest veac al răutății, fiecare creștin trebuie să condamne în mod hotărât

faptele satanice ale copiilor neascultători. Tinerii răi n-ar trebui tratați ca buni și ascultători, ci ca tulburători ai păcii și corupători ai tovarășilor lor. (MS. 119, 1901)

Prin permisiunea dată copiilor de a-și urma propriile gânduri. - Influența predominantă în societate este în favoarea îngăduirii tinerilor să-și urmeze înclinațiile naturale ale minții. (MYP. p. 373) Ei {părinții} cred că pot câștiga dragostea copiilor, satisfăcându-le dorințele și lăsându-i să-și urmeze propriile înclinații. Ce greșală! Copiii îngăduiți în felul acesta cresc neînfrânați în dorințele lor, cu firi nesupuse, egoiști, pretențioși și poruncitori, un blestem pentru ei înșiși și pentru cei din jurul lor. (IT. p. 393)

Prin permiterea atitudinilor greșite. - Lecțiile copilăriei, bune sau rele, nu sunt învățate în zadar. În tinerețe, caracterul este dezvoltat înspre bine sau rău. Acasă poate exista laudă și flatare; în lume, fiecare este apreciat după propriile merite. Cei răsfățați, cărora le-a fost cedată, întreaga autoritate a căminului, sunt zilnic subiectul degradării, fiind constrânși să asculte de alții. Mulți sunt învățați chiar atunci, prin aceste lecții practice ale vieții, care le este locul adevărat. Adeseori, prin refuzuri, dezamăgiri și vorbire fără menajamente din partea superiorilor lor își găsesc ei adevărata poziție și sunt umiliți să înțeleagă și să-și accepte locul potrivit. Este însă un chin sever la care sunt supuși și ar fi putut fi preîntâmpinat printr-o educație adecvată în tinerețe. Majoritatea celor rău disciplinați trec prin viață având intenții contrare celor ale lumii, suferind eșec când ar fi trebuit să aibă succes. Ei ajung să simtă că lumea le poartă pică deoarece nu-i fletează și nu-i mângâie și se răzbună prin opoziție și sfidare. Uneori, circumstanțele îi obligă să simuleze o umilință pe care n-o simt și care nu-i ajută să dea pe față un farmec natural, iar adevăratele lor caractere vor fi cu siguranță descoperite mai devreme sau mai târziu. . . . De ce își educă părinții în așa fel copiii încât să fie în conflict cu toți cei cu care vin în contact? (Id. vol. 4, p. 201, 202)

Prin pregătirea copiilor pentru a iubi societatea. - Copiii nu trebuie formați ca amatori de societate - jertfe pentru Moloh, ci ca membri ai familiei Domnului. Părinții să fie plini de compasiunea lui Hristos ca să poată lucra pentru salvarea sufletelor așezate sub influența lor. Să nu aibă mintea absorbită în întregime cu modele și practicile lumii și să nu-și educe copiii să participe la reuniuni, concerte și dansuri, sau să dea și să frecventeze petreceri, pentru că aceste lucruri neamurile le caută. (R&H. 13 martie, 1894)

Prin permiterea unei căutări egoiste a fericirii. - Există mulți tineri care ar fi putut fi o binecuvântare pentru societate și o onoare pentru cauza lui Dumnezeu dacă ar fi pășit în viață cu idei corecte despre ce constituie succesul, dar, în loc să fie conduși de judecată și principii, au fost învățați să se supună înclinației capricioase și au căutat să-și facă doar lor pe plac, îngăduindu-și plăceri egoiste, crezând că în felul acesta obțin fericirea. Ei însă nu reușesc să-și atingă obiectivul deoarece căutarea fericirii pe calea egoismului nu aduce decât nenorocire. Ei sunt nefolositori atât în societate, cât și în cauza lui Dumnezeu. Perspectivele lor sunt din cele mai descurajatoare, atât pentru lumea aceasta cât și pentru cea viitoare, căci prin iubirea de plăcere egoistă le pierd pe amândouă. (YI. 20 iulie, 1893)

Prin lipsa de evlavie în cămin. - În familiile pretins creștine, unde tații și mamele trebuie să fie cercetători sânguincioși ai Scripturilor pentru ca să poată cunoaște fiecare specificare și restricție a Cuvântului lui Dumnezeu, se manifestă neglijarea instrucțiunilor Cuvântului și a creșterii copiilor în sfatul și învățătura Domnului. Părinții preinși creștini dau greș în a practica evlavia în familie. Cum pot tații și mamele să reprezinte caracterul lui Hristos în viața de cămin, când ei sunt mulțumiți să atingă un standard scăzut și ieftin? Sigiliul viului Dumnezeu va fi așezat numai asupra acelor care vor purta o asemănare cu Hristos în caracter. (R&H. 21 mai, 1895)

Dacă părinții erau ascultători de Dumnezeu. - Dumnezeu nu va îndreptăți guvernarea rea a părinților. Astăzi sute de copii îngroașă rândurile dușmanului, trăind și lucrând departe de cauza lui Dumnezeu. Ei sunt neascultători, nemulțumitori, nesfinți, dar păcatul zace la ușa părinților lor. Părinți creștini, mii de copii pier în păcatele lor din cauza nereușitei părinților

lor de a conduce căminul cu înțelepciune. Dacă părinții ar fi ascultat de Conducătorul nevăzut al armatelor lui Israel, a cărui slavă era ascunsă în stâlpul de nor, n-ar fi fost văzută starea nefericită de lucruri existentă acum în atât de multe familii. (R&H. 6 iunie, 1899)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

CUM POT PĂRINȚII CONSTRUI CARACTERE PUTERNICE

Consacrați-i cugetarea și timpul cel mai bun. - Părinții primesc copilul, o povară neajutorată în brațele lor; el nu știe nimic și trebuie învățat să-L iubească pe Dumnezeu; trebuie crescut în sfatul și învățătura Domnului, format după modelul divin. Când părinții văd importanța lucrării lor în educarea copiilor, când văd că ea implică interese veșnice, atunci își dau seama că trebuie să consacre cel mai bun timp și chibzuință acestei lucrări. (ST. 16 martie, 1891)

Dobândiți o înțelegere a principiilor implicate. - Lecțiile învățate și obiceiurile formate în pruncie și copilărie au mai mult de-a face cu formarea caracterului și cu direcția vieții decât toată instruirea și educația din anii de mai târziu. Părinții trebuie să ia în considerație lucrul acesta, să înțeleagă principiile ce stau la baza îngrijirii și educării copiilor și să fie în stare să-i crească în sănătate fizică, intelectuală și morală. (MH. p. 380)

Interziceți superficialitatea. - Trăim într-un veac în care aproape totul este superficial. Există doar puțină stabilitate și fermitate a caracterului, deoarece instruirea și educarea copiilor din fragedă pruncie este superficială. Caracterul lor este construit pe nisip mișcător. Lepădarea de sine și stăpânirea nu au fost modelate în caracterul lor. Ei au fost răsfățați și îngăduiți atât de mult încât nu mai sunt buni pentru viața practică. Iubirea de plăcere stăpânește mințile, iar copiii sunt flatați și alinați spre ruina lor. (HR. decembrie, 1872)

Fortificați copiii prin rugăciune și credință. - Ai adus pe lume copii care nu au avut nici un cuvânt de spus cu privire la existența lor. Te-ai făcut răspunzător într-o mare măsură pentru fericirea și binele lor veșnic. Povara de a-i forma pe acești copii pentru Dumnezeu este asupra ta fie că simți, fie că nu. Să păzești cu grijă geloasă prima apropiere a vicleanului dușman și fi pregătit să iei măsuri împotriva lui. Clădește o fortăreață a rugăciunii și credinței în jurul copiilor tăi și, în plus, exercită o supraveghere sânguincioasă. Nu ești nici un moment la adăpost de atacurile lui Satana. Nu ai timp de răgaz de la munca serioasă și vigilentă. N-ar trebui să dormi nici o clipă la postul tău. Acesta este cel mai important război. În el sunt implicate interese veșnice. Este o problemă de viață și de moarte pentru tine și familia ta. (2 T. p. 397, 398)

Luați o poziție fermă, hotărâtă. - În general, părinții își pun prea mult încrederea în copiii lor și, deseori, când le acordă încredere, aceștia se complac în fărâdelegi ascunse. Părinți, supravegheați-vă copiii cu grijă geloasă! Îndemnați-i, muștrați-i și sfătuiți-i când vă ridicați și când vă așezați, când plecați și când veniți, „învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo". Supuneți-i pe copiii voștri când sunt tineri. Acest lucru este neglijat în mod tragic de către mulți părinți care nu iau o poziție atât de fermă și de hotărâtă după cum ar trebui cu privire la copiii lor. (Id. vol. 1, p. 156)

Semănați cu răbdare prețioasa sămânță. - „Ce seamănă omul, aceea va secera." Părinți, lucrarea voastră este de a câștiga încrederea copiilor voștri și de a semăna sămânța cea prețioasă cu iubire și răbdare. Faceți-vă lucrul cu mulțumire, fără să vă plângeți vreodată de dificultate, grijă și trudă. Dacă prin eforturi răbdătoare, pline de bunătate, asemenea lui Hristos, puteți prezenta un suflet desăvârșit în Hristos Isus, viața voastră n-a fost în zadar. Păstrați-vă propriul suflet plin de speranță și răbdare. Nu lăsați nici o descurajare să apară pe înfățișarea sau în atitudinea voastră. Aveți în mâini formarea unui caracter cu ajutorul lui Dumnezeu, care poate să lucreze în via Maestrului și să câștige multe suflete la Isus. Încurajați-vă întotdeauna copiii să atingă un standard înalt în toate obiceiurile și tendințele lor.

Fiți răbdători cu nedesăvârșirile lor, așa cum Dumnezeu este răbdător cu voi în nedesăvârșirile voastre, suferind cu voi și veghind asupra voastră ca să puteți aduce rod spre slava Lui. Încurajați-vă copiii să se străduiască să adauge la realizările lor calitățile ce le lipsesc. (MS. 136, 1898)

Învățați supunerea față de lege. - Tați și mame, fiți practici. Învățați-i pe copiii voștri să asculte de lege. (MS. 49, 1901) Mila și bunătatea nu constau în a permite copilului să-și aibă propria cale, în a i te supune și în a neglija să-l corectezi pe motiv că îl iubești prea mult pentru a-l pedepsi. Ce fel de iubire este aceea care-i permite copilului să dezvolte trăsături de caracter ce-l vor face pe el și pe oricine altcineva nenorocit? La o parte cu astfel de iubire! Dragostea adevărată va urmări binele prezent și veșnic al sufletului. (R&H. 16 iulie, 1895) Ce drept au părinții să aducă pe lume copii, să-i neglijeze și să-i lase să crească fără cultură și instruire creștină? Părinții trebuie să fie responsabili. Învățați-i stăpânirea de sine. Învățați-i că trebuie să fie stăpâniți, nu să stăpânească. (MS. 9, 1893)

Armonizați fizicul, intelectul și spiritualul. - Capacitățile fizice, intelectuale și spirituale trebuie dezvoltate pentru a forma un caracter bine echilibrat. Copiii să fie supravegheați, îndrumați și disciplinați pentru a realiza acest lucru cu succes. (4 T. p. 197, 198) Constituția fizică a lui Isus, precum și dezvoltarea Lui spirituală este adusă înaintea noastră prin cuvintele: „Copilul creștea în înțelepciune” și „în statură”. În copilărie și tinerețe trebuie acordată atenție dezvoltării fizice. Părinții să-și învețe copiii cu obiceiuri bune în mâncare și băutură, în îmbrăcăminte și exercițiu și va fi pusă o temelie solidă pentru o bună sănătate în restul vieții. Organismul trebuie să aibă îngrijire specială pentru ca puterile trupului să nu fie micșorate, ci dezvoltate până la măsura lor deplină. Aceasta îi va așeza pe copii și pe tineri într-o poziție favorabilă astfel încât, cu o pregătire religioasă cuvenită, ei să poată crește în înțelepciune ca și Hristos. (YI. 27 iulie, 1893)

Sănătatea este asociată cu intelectul și capacitățile morale. - Pentru a trezi simțurile morale ale copiilor voștri la drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lor, ar trebui să imprimați în mintea și în inimile lor felul în care să asculte de legile lui Dumnezeu în structura lor fizică, deoarece sănătatea are de a face într-o mare măsură cu intelectul și capacitățile lor morale. Dacă au sănătate și curăție de inimă, sunt mai bine pregătiți să trăiască și să fie o binecuvântare pentru lume. A le orienta mintea în direcția bună și la timpul potrivit este o lucrare foarte importantă deoarece foarte mult depinde de decizia luată la momentul critic. Ce important este atunci ca mințile părinților să fie cât se poate de eliberate de grija complicată și epuizantă a lucrurilor inutile, ca să poată gândi și acționa cu judecată calmă, înțelepciune și iubire, făcând din sănătatea fizică și morală a copiilor lor prima și cea mai înaltă motivație. (HR. decembrie, 1872) Părinții se miră de ce copiii sunt cu mult mai greu de stăpânit decât obișnuiau să fie, când în cele mai multe cazuri propria lor conducere criminală i-a făcut astfel. Calitatea mâncării de pe mesele lor și pe care îi încurajează pe copii s-o mănânce le excită fără încetare pasiunile animalice și le slăbesc aptitudinile morale și intelectuale. (PHJ. octombrie, 1897)

Hrana curată pentru minte este esențială. - Educați facultățile și gusturile celor dragi ai voștri. Căutați să le preocupați mintea în așa fel încât să nu fie loc pentru gânduri și îngăduințe josnice și corupătoare. Harul Domnului Hristos este singurul antidot sau singura măsură de prevenire a răului. Voi puteți alege, dacă vreți, ca mintea copiilor voștri să fie ocupată fie cu gânduri curate, necorupte, fie cu rele ce există pretutindeni - mândria și pierderea din vedere a Răscumpărătorului lor. Mintea, la fel ca trupul, are nevoie de hrană curată pentru a obține sănătate și tărie. Dați copiilor voștri ceva de gândit, ce este în afara lor și mai presus de ei înșiși. Mintea care trăiește într-o atmosferă pură și sfântă nu devine ușuratică, neserioasă și egoistă. (L. 27, 1890) Trăim într-un timp când tot ce este fals și superficial este înălțat mai presus de ceea ce este real, natural și trainic. Mintea trebuie păstrată departe de tot ce ar conduce-o într-o direcție greșită. Să nu fie încărcată cu istorisiri

de calitate slabă, ce nu adaugă tărie puterilor intelectuale. Gândurile vor fi de aceeași natură ca și hrana ce o asigurăm pentru minte. (5T. p. 544)

Un intelect genial nu este suficient. - Poate că ești satisfăcut de inteligența eminentă a copilului tău, dar dacă aceasta nu se află sub controlul unei inimi sfințite, va lucra împotriva scopurilor lui Dumnezeu. Numai un simț înalt al cerințelor lui Dumnezeu față de noi poate da stabilitatea de caracter potrivită, capacitatea de discernământ a minții și profunzimea înțelegerii lucrurilor esențiale pentru succes, atât în această lume cât și în lumea viitoare. (R&H. 23 aprilie, 1889)

Ținte înalte în dezvoltarea caracterului. - Dacă-i învățăm pe copiii noștri să fie harnici, jumătate din pericol a trecut, deoarece lenea duce la tot felul de ademeniri la păcat. Să ne educăm copiii să fie simpli în maniere, fără a fi obraznici, să fie binevoitori și gata să se sacrifice, fără a fi extravaganti, să fie economi, fără a deveni avari. Și, mai presus de toate, să-i învățăm cerințele ce le are Dumnezeu față de ei, că este datoria lor de a duce religia în orice aspect al vieții, că ei trebuie să-L iubească pe Dumnezeu în mod suprem și să iubească pe aproapele lor, fără a neglija micile acte de politețe ale vieții ce sunt esențiale pentru fericire. (PHJ. mai, 1890)

Rugați-vă pentru înțelepciune cerească. - Părinții trebuie să mediteze și să se roage stăruitor lui Dumnezeu pentru înțelepciune și ajutor divin ca să-și educe copiii cum se cuvine, pentru ca aceștia să-și poată dezvolta caracterele după voia lui Dumnezeu. Grijă lor n-ar trebui să fie cum să-și educe copiii ca să poată fi lăudați și onorați de lume, ci cum să-i poată educa pentru a-și forma caractere frumoase, pe care Dumnezeu să le poată aproba. Este nevoie de multă rugăciune și studiu pentru înțelepciune cerească, pentru a ști cum să lucreze cu mințile tinere, căci foarte multe depind de direcția ce o dau părinții minții și voinței copiilor lor. (HR. decembrie, 1872)

Trebuie acordată călăuzire morală și spirituală. - Părinții trebuie făcuți să-și înțeleagă obligația de a da lumii copii cu caractere bine dezvoltate, care vor avea putere morală să reziste ispitei și a căror viață va fi o onoare pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru semenii lor. Cei care intră în viața de adult cu principii neclintite vor fi pregătiți să stea nepătați în mijlocul poluării morale a acestui veac corupt. (CTBH. p. 75)

Învățați-i pe copii să aleagă pentru ei înșiși. - Tinerii și copiii să fie învățați să-și aleagă acel veșmânt regesc, țesut în războiul cerului, „inul subțire, strălucitor și curat” (Apocalipsa 19, 8), ce-l vor purta toți cei sfinți de pe pământ. Acest veșmânt, propriul caracter al Domnului Hristos, fără pată, este oferit fiecărei ființe umane, dar toți aceia care-l primesc îl vor primi și-l vor purta încă de aici. Copiii să fie învățați că, în timp ce își deschid mintea la gânduri curate și iubitoare și săvârșesc fapte de iubire și de ajutor, ei înșiși se îmbracă cu frumoasa haină a caracterului Său. Această îmbrăcăminte îi va face plăcuți și iubiți aici, iar după aceea, va fi titlul admiterii lor în palatul Regelui. (Ed. p. 249)

S E C Ț I U N E A I X Elemente fundamentale ale zidirii caracterului

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

A V A N T A J U L P R I M I L O R A N I

Prima parte a copilăriei - perioada cea mai importantă. - Nu se poate spune vreodată că se acordă prea multă importanță instruirii timpurii a copiilor. Lecțiile ce le învață copilul în primii șapte ani de viață au mai mult de-a face cu formarea caracterului decât tot ce învață în anii următori. (MS. 2, 1903) Din pruncie caracterul copilului trebuie modelat și format în conformitate cu planul divin. În mintea lui receptivă trebuie imprimate numai calități. (ST. 25)

septembrie, 1901) Lucrarea părinților cu copilul trebuie să înceapă în frageda lui pruncie, ca el să poată primi impresia cea corectă asupra caracterului înainte ca lumea să-și pună amprenta ei pe minte și pe inimă. (R&H. 30 august, 1881)

Vârsta cea mai susceptibilă. - Primii ani din viața unui copil constituie perioada în care mintea este cea mai receptivă la impresii, fie bune, fie rele. În decursul acestor ani este făcut un progres categoric, fie într-o direcție bună, fie într-o direcție rea. Pe de o parte poate fi câștigată multă informație fără valoare, iar pe de altă parte cunoștințe solide și prețioase. Tăria intelectului, cunoașterea substanțială sunt averi pe care aurul Ofirului nu le-ar putea cumpăra. Prețul lor este mai presus de aur sau argint. (CT. p. 132)

Primele impresii sunt rareori uitate. - Nici un prunc, copil sau tânăr n-ar trebui să audă vreun cuvânt nerăbdător de la tata, mama sau alt membru al familiei, deoarece ei primesc impresii foarte de timpuriu în viața lor și, ce-i fac părinții să fie astăzi, aceea vor fi ei mâine și poimâine și răspoimâine. Primele lecții imprimate asupra unui copil sunt rareori uitate. . . . Impresiile făcute asupra inimii la începutul vieții sunt văzute în anii de mai târziu. Ele pot fi acoperite dar rareori șterse. (MS. 57, 1897)

Temelia este pusă în primii trei ani. - Mame, aveți grijă să-i disciplinați cum se cuvine pe copiii voștri în timpul primilor trei ani ai vieții lor. Nu le îngăduiți să-și formeze propriile lor dorințe și poftă. Mama trebuie să fie mintea copilului ei. Primii trei ani constituie timpul în care poți îndoi rămurilele micuțe. Mamele trebuie să înțeleagă importanța legată de această perioadă. Atunci e timpul când se pune temelia. Dacă aceste prime lecții au fost defectuoase, cum foarte adesea sunt, de dragul lui Hristos, de dragul viitorului copiilor voștri și al binelui lor veșnic, căutați să reparați răul ce l-ați făcut. Dacă ați așteptat până ce copiii voștri au împlinit trei ani ca să începeți să-i învățați stăpânirea de sine și ascultarea, străduiți-vă s-o faceți acum, chiar dacă va fi mult mai greu. (MS. 64, 1899)

Nu-i așa de dificil cum se presupune de obicei. - Multă îngrijorare părintească și necaz ar fi scutite dacă, încă din leagăn, copiii ar fi învățați că voința lor nu trebuie făcută lege, iar capriciile lor nu trebuie îngăduite mereu. Nu este atât de greu cum se crede în general să înveți copilul mic să-și înăbușe izbucnirile temperamentului și crizele patimii. (PHJ. aprilie, 1890)

Nu amânați această lucrare. - Mulți își neglijează datoria în timpul primilor ani din viața copiilor lor, gândind că, după ce vor mai crește, vor fi atenți să țină în frâu răul și să-l educe în mod corect. Dar de fapt timpul când ar trebui să facă acest lucru este tocmai atunci când copiii sunt doar prunci în brațele lor. Nu este corect ca părinții să-și alinte copiii și să le satisfacă toate dorințele, dar nici nu este corect ca să abuzeze de ei. O cale de acțiune fermă, hotărâtă și cinstită va da cele mai bune rezultate. (4T. p. 313) Când am atras atenția părinților la obiceiurile rele ce le încurajau în copiii lor foarte tineri, unii părinți păreau cu totul indiferenți. Alții spuneau zâmbind: „Draguții de ei! Nu pot suporta să mă opun lor în vreun fel. Se vor schimba în mai bine când vor fi mai mari. Atunci vor fi rușinați de aceste izbucniri înflăcărâte. Nu-i bine să fii prea minuțios și strict cu cei micuți. Ei vor depăși faza acestor obiceiuri de a spune minciuni și de a înșela, de a fi leneși și egoiști." O metodă cu adevărat foarte ușoară de a scăpa de problemă, dar aceasta nu este în conformitate cu voința lui Dumnezeu. (MS. 43, 1900)

Contracarați efortul lui Satana de a-i cere pe copilași pentru el. - Părinți, în general voi dați greș în a vă începe lucrarea la timp. Îl lăsați pe Satana să ocupe mai înainte solul inimii, semănând primele semințe. (R&H. 14 aprilie, 1885) Aveți o lucrare de făcut pentru ca Satana să nu câștige control asupra copiilor voștri și să nu vi-i ia din brațe. Mame, voi ar trebui să aveți grijă ca puterile întunericului să nu-i stăpânească pe micuții voștri și să vă concentrați voința ca dușmanul să nu-și înalțe steagul întunericului în căminul vostru. (ST. 22 iulie, 1889)

Pregătind, de asemenea, pentru viața practică. - Sunt puțini cei care își fac timp să ia în considerație cu atenție ce cantitate de cunoștințe, atât despre lucrurile trecătoare cât și despre

cele veșnice, poate fi acumulată de copil în primii săi doisprezece sau cinsprezece ani. În acești primi ani de viață, copiii nu trebuie să obțină numai cunoștințe din cărți, ci să învețe virtuți esențiale în viața practică; acestea din urmă n-ar trebui neglijate în favoarea celor dintâi. (MS. 43, 1900)

Moștenirea lui Napoleon. - Caracterul lui Napoleon Bonaparte a fost influențat în foarte mare măsură de educația din copilărie. Instructori neînțelepți i-au inspirat dragostea de cucerire simulând armate și punându-l în fruntea lor drept comandant. Aici a fost pusă temelia pentru cariera lui de luptă și vărsare de sânge. Dacă aceeași grijă și efort ar fi fost direcționate în a face din el un om bun, îmbibând inima lui tânără cu spiritul Evangheliei, cât de diferită ar fi fost istoria lui! (ST. 11 octombrie, 1910)

Hume și Voltaire. - Este trist că Hume, scepticul, la începutul vieții sale a crezut în Cuvântul lui Dumnezeu cu scrupulozitate. Fiind în legătură cu o societate de dezbateri, a fost numit să prezinte argumente în favoarea necredinței. El a studiat cu seriozitate și sânguință, iar mintea lui ascuțită și activă a fost îmbibată cu denaturările scepticismului. Curând el a ajuns să creadă învățătura lui amăgitoare și întreaga lui viață a purtat, după aceea, pecetea necredinței. La vârsta de cinci ani, Voltaire a încredințat memoriei o poezie păgână, iar influența ei vătămătoare n-a fost ștearsă niciodată din mintea lui. El a devenit unul din agenții cei mai plini de succes ai lui Satana în a conduce pe oameni departe de Dumnezeu. Mii se vor ridica la judecată și-l vor acuza pe necredinciosul Voltaire pentru pieirea sufletelor lor.

Prin gândurile și simțămintele nutrite în primii ani, fiecare tânăr își hotărăște istoria propriei vieți. Obiceiurile de corectitudine, bărbăție și puritate formate în tânăr vor deveni o parte a caracterului și, de obicei, vor marca drumul persoanei prin viață. Tinerii pot deveni vicioși sau virtuoși, după cum aleg. Ei pot fi renumiți pentru fapte cinstite și nobile, dar la fel de bine pot fi renumiți pentru crime mari și răutate. (ST. 11 octombrie, 1910)

Răsplata Anei. - Fiecărei mame îi sunt încredințate ocazii de o valoare inestimabilă, interese infinite de prețioase. În timpul primilor trei ani din viața lui Samuel, profetul, mama lui l-a învățat cu atenție să deosebească între bine și rău. Prin fiecare obiect familiar din jurul lui, ea căuta să-i în-drepte gândurile spre Creatorul. În îndeplinirea jurământului ei de a-și preda Domnului fiul, cu mare lepădare de sine ea l-a plasat sub îngrijirea lui Eli, marele preot, ca să fie instruit pentru slujire în casa lui Dumnezeu. . . . Educația lui timpurie l-a condus să aleagă a-și menține integritatea creștină. Ce răsplată pentru Ana! Ce îndemn la credincioșie în exemplul ei! (R&H. 8 septembrie, 1904)

Cum a fost păzită mintea lui Iosif. - În tinerețea lui Iosif, Iacov i-a predat lecții dând expresie credinței sale neclintite în Dumnezeu și relatându-i mereu dovezile prețioase ale bunătății Lui iubitoare și ale grijii Sale neîntrerupte. Acestea au fost exact lecțiile de care a avut nevoie în exil sau printre oameni idolatri. În timpul de probă, a pus în practică aceste lecții. Când se afla în cea mai severă încercare, a privit la Tatăl lui ceresc în care a învățat să se încreadă. Dacă învățăturile și exemplul tatălui lui Iosif ar fi fost de un caracter opus, pana inspirației n-ar fi trasat niciodată pe paginile sfinte istoria integrității și virtuții ce strălucește din caracterul lui Iosif. Impresiile timpurii făcute asupra minții sale, i-au păzit inima în timpul ispitei cumplite și l-a făcut să exclame: „Cum aş putea să fac un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Good health, ianuarie, 1880)

Roadă unei instruiți înțelepte. - E trist faptul că orice slăbiciune și nehotărâre din partea mamei este repede observată de copii; în aceste momente ispititorul lucrează asupra minții lor, făcându-i să persiste în înclinațiile lor. Dacă părinții și-ar cultiva calitățile pe care trebuie să le folosească în instruirea adecvată a copiilor lor, dacă ar așeza în mod deschis înaintea acestora regulile ce trebuie să le urmeze și să nu tolereze a fi încălcate, Domnul ar coopera cu ei și i-ar binecuvânta și pe părinți și pe copii. (MS. 133, 1898) La o vârstă foarte timpurie, copiii devin sensibili la influențe demoralizatoare, dar părinții care pretind a fi creștini nu par să discearnă răul modului lor de conducere. O, dacă ar putea ei să realizeze că

direcția dată unui copil în primii lui ani oferă caracterului o tendință și formează destinul fie pentru viață veșnică, fie pentru moarte veșnică! Copiii sunt sensibili la impresii morale și spirituale, iar cei educați înțelept în copilărie pot greși uneori, dar nu vor merge departe pe un drum greșit. (ST. 16 aprilie, 1896)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

P U T E R E A O B I C E I U L U I

Cum sunt întemeiate obiceiurile. - Numai o faptă, bună sau rea, nu formează caracterul; gândurile și simțămintele îngăduite însă, pregătesc calea pentru fapte de același fel. (YI. 15 decembrie, 1886) Prin repetarea unei fapte sunt statornicite obiceiurile și este consolidat caracterul. (ST. 6 august, 1912)

Timpul de a forma obiceiuri bune. - Caracterul este format într-o mare măsură, în primii ani. Obiceiurile întemeiate atunci au mai mare influență decât orice dotare naturală în a face oameni, fie uriași, fie pitici din punct de vedere intelectual, deoarece cel mai bun talent, prin obiceiuri rele, poate fi deformat și slăbit. Cu cât mai devreme cineva contractează obiceiuri dăunătoare, cu atât mai puternic va fi ținut în sclavia lor și cu atât mai sigur ele îi vor coborî standardul spiritualității. Pe de altă parte, dacă obiceiuri corecte și pure sunt formate în tinerețe, vor marca de obicei calea posesorului prin viață. În cele mai multe cazuri s-a descoperit că aceia care în viața de mai târziu venerază pe Dumnezeu și onorează dreptatea, au învățat această lecție înainte de a fi timpul ca lumea să-și imprime chipul ei de păcat asupra sufletului. Adulții sunt în general tot atât de insensibili la impresii noi cât este stânca cea tare, tinerii însă, sunt sensibili. (CTBH. p. 45)

Obiceiurile pot fi modificate, dar rareori schimbate. - Ceea ce aude și vede un copil trasează asupra minții delicate linii adânci, pe care nici o împrejurare din viața de mai târziu nu le poate șterge complet. Acum ia formă intelectul, iar sentimentele primesc orientare și tărie. Fapte repetate într-o direcție anumită devin obiceiuri. Acestea pot fi modificate prin instruire severă mai târziu, în decursul vieții, dar rareori sunt schimbate. (Good health, ianuarie, 1880) Odată formate, obiceiurile devin din ce în ce mai ferm imprimare asupra caracterului. Inteligența primește formă în mod continuu de la ocazii și avantaje folosite rău sau bine. Zi de zi formăm caractere ce-i vor plasa pe elevi ca soldați bine disciplinați sub steagul Prințului Emanuel sau ca rebeli sub steagul prințului întunericului. În care din ele vor fi? (MS. 69, 1897)

Este necesar efort stăruitor. - Ceea ce ne aventurăm să facem o dată suntem în stare să facem mai ușor a doua oară. Obiceiurile de seriozitate, de stăpânire de sine, de economie, de hărnicie de conversație sănătoasă și sensibilă, de răbdare și de politețe adevărată nu sunt acumulate fără supraveghere atentă și minuțioasă asupra propriei persoane. Este mult mai ușor să devii corupt și vicios decât să biruiești defectele ținând eul în stăpânire și nutriend adevăratele calități. Se cere efort stăruitor dacă vrem să fie desăvârșite vreodată calitățile creștine în viața noastră. (4 T. p. 452)

Copiii corupți primejduiesc pe alții. - Părinții temători de Dumnezeu vor chibzui și vor plănui cu privire la felul în care să-și educe copiii în obiceiuri corecte. Mai degrabă vor alege ei tovarășii copiilor lor decât să-i lase să și-i aleagă singuri. (R&H. 24 iunie, 1890) Dacă, în prima parte a copilăriei lor, nu sunt educați cu stăruință și răbdare în mod corect, copiii își vor forma obiceiuri rele. Aceste obiceiuri se vor dezvolta mai târziu în viața lor și-i vor corupe pe alții. Aceia a căror minte a primit un impuls slab, care au fost sărăciți prin influențe greșite în cămin și prin practici înșelătoare, duc cu ei prin viață obiceiuri rele. Dacă ei se decid pentru o profesiune de credință, aceste obiceiuri vor fi descoperite în viața lor religioasă. (R&H. 30 martie, 1897)

Regele Saul, un exemplu trist. - Istoria primului împărat al lui Israel prezintă un trist exemplu al puterii obiceiurilor rele timpurii. În tinerețea lui Saul nu s-a temut și nu l-a iubit pe Dumnezeu; acel spirit impetuos, needucat din timp să se supună, era întotdeauna gata să se revolte împotriva autorității divine. Cei care în tinerețea lor nutresc un respect sfânt pentru voia lui Dumnezeu și care își îndeplinesc cu credincioșie datoriile în lucrul lor vor fi pregătiți pentru o slujire mai înaltă pentru viața de mai târziu. Dar oamenii nu pot perverti ani de zile puterile date lor de Dumnezeu pentru ca apoi, când vor să le schimbe, să găsească aceste puteri proaspete și libere pentru o direcție cu totul opusă. (PP. p. 622) Se poate ca un copil să primească învățătură religioasă sănătoasă dar, dacă părinții, învățătorii sau tutorii permit caracterului său să fie direcționat de un obicei rău, acel obicei, nebiruit, va deveni o putere dominantă și copilul este pierdut. (5T. p. 53)

Acțiunile mici sunt importante. - Fiecare orientare a acțiunii are o importanță și un caracter dublu: virtuos sau vicios, bun sau rău, potrivit cu motivul ce determină acțiunea. O faptă rea, prin repetare frecventă, lasă o urmă permanentă asupra minții făptuitorului și, de asemenea, asupra minții celor care sunt în legătură cu el, în orice fel de relație spirituală sau fizică. Părinții sau învățătorii care nu dau importanță micilor incorectitudini, stabilesc acele obiceiuri în tineri. (R&H. 17 mai, 1898) Părinții trebuie să se ocupe cu credincioșie de sufletele încredințate lor. Să nu-și încurajeze copiii la mândrie, extravaganta sau dragoste de etalare. Ei n-ar trebui să-i învețe sau să le permită să învețe mici pozne ce par a fi istețime la vârsta lor, dar pe care va trebui să le uite sau va fi necesar să fie corecți când sunt mai mari. (1T. p. 396) Greșelile și poznele mici pot părea amuzante și poate că sunt permise și încurajate când copilul este mic, dar, pe măsură ce crește, ele devin dezgustătoare și ofensatoare. (L. 1, 1877)

Obiceiurile rele sunt formate mai ușor decât cele bune. -Toată învățătura ce poate fi înșușită nu va distruge niciodată rezultatele rele ale unei educații slabe în copilărie. O neglijență des repetată devine obicei. O faptă rea pregătește calea pentru alta. Obiceiurile rele sunt mai ușor formate decât cele bune și sunt părăsite mai greu. (R&H. 5 decembrie, 1899) Copiii mici, lăsați în voia lor, învață răul mult mai repede decât binele. Obiceiurile rele se potrivesc cel mai bine cu inima naturală a omului, iar lucrurile văzute și auzite în pruncie și copilărie sunt adânc imprimate în minte. (PHJ. septembrie, 1897)

Obiceiurile timpurii decid viitoarea biruință sau înfrângere. - Fiecare vom fi, pentru acum și pentru veșnicie, ceea ce obiceiurile noastre ne fac să fim. Viețile acelor care își formează obiceiuri corecte și sunt credincioși în îndeplinirea fiecărei obligații vor fi ca lumini strălucitoare, revărsând raze luminoase asupra cărării altora; dar dacă obiceiuri de necredincioșie sunt permise, dacă obiceiuri de slăbiciune, indolență și neglijență sunt îngăduite a se întări, un nor mai întunecat decât miezul nopții se va lăsa asupra posesorului în viața aceasta și-l vor exclude pentru totdeauna de la viața viitoare. (4T. p. 452) În copilărie și tinerețe caracterul este cel mai sensibil. Este momentul prielnic pentru a dobândi puterea stăpânirii de sine. De la vatra focului și de la masa familiei sunt exercitate influențe ale căror rezultate durează cât veșnicia. Mai mult decât orice înzestrare naturală, obiceiurile întemeiate în primii ani hotărăsc dacă un om va fi biruitor sau înfrânt în lupta vieții. (DA. p. 101)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

STUDIAȚI VÂRSTA, FIREA ȘI TEMPERAMENTUL

Nu-i grăbiți pe copii să iasă din copilărie. - Părinții n-ar trebui să-i grăbească niciodată pe copiii lor să iasă din copilărie. Lăsați ca lecțiile date să fie de un astfel de caracter ce le va inspira inimile cu obiective înalte; dar lăsați-i să fie copii și să crească cu acea simplă încredere, candoare și sinceritate ce-i va pregăti să intre în împărăția cerurilor. (Good health, martie, 1880)

Există o frumusețe corespunzătoare fiecărei perioade. - Părinții și învățătorii trebuie să urmărească să cultive anumite tendințe în tineri, astfel încât în orice etapă a vieții ei să poată reprezenta frumusețea potrivită acelei perioade, desfășurând-o în mod natural, așa cum fac florile din grădină. (Ed. p. 107) Una din cele mai frumoase și mai importante parabole ale Domnului Hristos este aceea a semănătorului și a seminței. . . . Adevărurile ce le învață această parabolă erau făcute o realitate vie în propria Lui viață. În natura Sa fizică precum și în cea spirituală, El a urmat ordinea divină a creșterii, ilustrată prin plantă, așa cum dorește să facă toți. Deși era Maiestatea cerului, Împăratul slavei, El a devenit un prunc în Betleem, iar pentru o vreme a fost un copil neajutorat în brațele mamei Sale.

În copilărie, Isus a făcut lucrările unui copil ascultător. El a vorbit și a acționat cu înțelepciunea unui copil și nu a unui bărbat, cinstindu-și părinții, împlinind dorințele lor, ajutându-i potrivit cu capacitatea unui copil. Dar la fiecare etapă a dezvoltării Sale, era desăvârșit, cu grația simplă și naturală a unei vieți fără păcat. Cartea Sfântă spune despre copilăria Lui: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” Iar despre tine-rețea Lui este consemnat: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” Luca 2, 40; 52. (CT. p. 140, 141)

Diversitatea firilor în membrii familiei. - În mod frecvent există deosebiri evidente între firile și caracterele din aceeași familie, deoarece este intenția lui Dumnezeu ca persoane de diferite temperamente să se asocieze. În acest caz, fiecare membru al familiei ar trebui să privească cu sfințenie sentimentele altora și să respecte dreptul lor. Prin aceste mijloace vor fi cultivate stima și îngăduința mutuală, prejudecata va fi estompată, iar punctele aspre ale caracterului, netezite. Armonia poate fi asigurată, iar îmbinarea temperamentelor variate poate fi un beneficiu pentru fiecare. (ST. 9 septembrie, 1886)

Studiați mintea și caracterul fiecăruia în parte. - Fiecare copil adus pe lume, mărește răspunderea părinților. . . . Firile, tendințele și trăsăturile lor de caracter trebuie studiate. Puterile de discernământ ale părinților ar trebui să fie educate cu foarte mare atenție ca ei să poată fi făcuți în stare să reprime tendințele rele și să încurajeze impresii bune și principii corecte. Violența sau asprimea nu sunt necesare în această lucrare. Să fie cultivată stăpânirea de sine și impresia ei lăsată asupra minții și inimii copilului. (MS. 12, 1898) Este o lucrare foarte frumoasă aceea de a te ocupa de mințile omenești. Nu toți copiii pot fi tratați în același fel, căci restricția ce trebuie pusă asupra unuia, ar zdrobi viața altuia. (MS. 32, 1899)

Stimulați trăsăturile mai slabe, reprimați pe cele greșite. - Există puține minți bine echilibrate pentru că părinții sunt în mod păcătos neglijenți față de datoria lor de a stimula trăsăturile mai slabe și a reprima pe cele greșite. Ei nu-și amintesc de faptul că se află sub cea mai solemnă obligație de a supraveghea tendințele fiecărui copil, că este datoria lor de a-i forma pe copii cu obiceiuri bune și moduri corecte de gândire. (ST. 31 ianuarie, 1884)

Învăță firea fiecărui copil. - Copiii trebuie să aibă îngrijire constantă, dar nu trebuie să-și lăși să vadă că-i păzești tot timpul. Învăță firea fiecăruia așa cum este descoperită în relațiile lor unul cu altul și apoi caută să corectezi greșelile lor, încurajând trăsăturile opuse. Copiii trebuie să fie învățați că, atât dezvoltarea puterilor intelectuale cât și a celor fizice se află în ei înșiși; este rezultatul efortului. Ei să învețe de timpuriu că fericirea nu este găsită în satisfacții egoiste; ea vine ca urmare a împlinirii datoriei. În același timp, mama ar trebui să caute să-i facă fericiți pe copiii ei. (ST. 9 februarie, 1882)

Nevoile intelectuale sunt la fel de importante ca și cele fizice. - Unii părinți împlinesc cu atenție nevoile vremelnice ale copiilor lor; îi îngrijesc cu bunătate și credincioșie în boală și își consideră datoria îndeplinită. Ei greșesc aici. Lucrarea lor abia a început. Ar trebui să se aibă grijă de nevoile minții. Se cere îndemănare pentru a aplica remediul potrivit să vindece o minte rănită. Copiii au încercări exact la fel de grele, exact la fel de dureroase în natura lor ca cele ale persoanelor mai mari. Chiar părinții nu se simt la fel tot timpul. Mintea le este adesea

încurcată. Ei lucrează cu opinii și simțăminte greșite. Satana îi lovește, iar ei cedează ispitelor lui. Vorbesc pe un ton răstit și într-un mod ce stârnește mânie în copiii lor, iar uneori sunt exigenți și nervoși. Bieții copii se împărtășesc de același spirit, iar părinții nu sunt pregătiți să-i ajute deoarece ei au fost cauza tulburării. Uneori totul pare să meargă rău, este numai nervozitate de jur împrejur și toți au o zi nefericită și grea. Părinții dau vina pe bieții lor copii și îi cred foarte neascultători și obraznici, cei mai răi copii din lume, în timp ce cauza tulburării se află în ei înșiși. (1T. p. 384)

Încurajați bunăvoința. - Mentea dezechilibrată, temperamentul iute, nervozitatea, invidia sau gelozia sunt mărturia neglijenței părinților. Aceste trăsături rele de caracter aduc multă nefericire posesorului. Cât de mulți nu reușesc să primească de la colegi și prieteni iubirea pe care aceștia ar putea-o avea pentru ei dacă ar fi mai amabili! Cât de mulți creează necazuri oriunde merg și în orice sunt angajați! (FE. p. 67)

Temperamentele diferite necesită disciplină diferită. - Copiii au temperamente diferite, iar părinții nu pot da întotdeauna același fel de disciplină fiecăruia. Există diferite calități ale minții și ar trebui studiate cu rugăciune ca să poată fi modelate astfel încât să îndeplinească obiectivul destinat de Dumnezeu. (Good health, iulie, 1880) Mame, . . . luați-vă timp să vă cunoașteți copiii. Studiați-le natura și temperamentul ca să știți în ce fel să lucrați cu ei. Unii au nevoie de mai multă atenție decât alții. (R&H. 9 iulie, 1901)

Lucrând cu copii nepromițători. - Sunt unii copii care au nevoie de mai multă disciplină răbdătoare și instruire binevoitoare decât alții. Ei au primit ca moștenire trăsături de caracter defectuoase și din cauza aceasta au nevoie de mai multă milă și iubire. Prin muncă stăruitoare, acești copii neascultători pot fi pregătiți pentru un loc în lucrarea Maestrului. Ei s-ar putea să aibă puteri nedevelopate care, odată trezite, îi vor face în stare s-o ia cu mult înaintea acelor de la care se aștepta mai mult. Dacă aveți copii cu temperamente ciudate, nu lăsați ca, din cauza aceasta, răul descurajării să apese asupra vieții lor. . . . Ajutați-i, manifestând răbdare și compasiune. Întăriți-i să biruiască defectele caracterului lor, spunându-le cuvinte iubitoare și manifestând bunătate. (CT. p. 115, 116)

Poți instrui mai mult decât crezi. - Imediat ce mama ajunge să-L iubească pe Isus, va dori să-și educe copiii pentru El. Poți educa firea copiilor din primii lor ani, cu mult mai mult decât crezi. Acel Nume scump al lui Isus ar trebui să fie un cuvânt familiar. (MS. 17, 1893)

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

VOINȚA, UN FACTOR ÎN SUCCES

Fiecare copil trebuie să înțeleagă puterea voinței. - Voința este puterea conducătoare în natura omului, aducând toate celelalte facultăți sub stăpânirea ei. Voința nu este gustul sau înclinația, ci puterea hotărâtoare ce lucrează în copiii oamenilor ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu. (5T. p. 513) Fiecare copil trebuie să înțeleagă adevărata forță a voinței. El ar trebui condus să vadă ce mare este responsabilitatea implicată în acest dar. Voința este . . . puterea de decizie sau de alegere. (Ed. p. 289)

Succesul vine atunci când voința este supusă lui Dumnezeu. - Fiecare ființă umană înzestrată cu rațiune are putere să aleagă binele. În fiecare experiență a vieții, Cuvântul lui Dumnezeu adresat nouă este: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” Iosua 24, 15. Fiecare își poate așeza voința de partea voinței lui Dumnezeu, poate alege să-L asculte, iar prin aceasta, unindu-se cu forțele divine, poate sta acolo unde nimic nu-l poate forța să facă rău. În fiecare tânăr și în fiecare copil există puterea de a forma, cu ajutorul lui Dumnezeu, un caracter integru, și de a trăi o viață utilă. Părintele sau învățătorul care dă astfel de învățături încât îl educă pe copil să fie stăpân pe sine, va fi cel mai folositor și întotdeauna plin de succes. Pentru observatorul superficial, lucrarea lui poate părea a nu fi cea mai avantajoasă, poate să nu fie apreciată așa de mult ca a unuia care ține mintea și voința copilului sub autoritate absolută, dar anii ce vor veni vor arăta rezultatul metodei mai bune de educație. (Ibid)

Nu slăbiți, ci orientați voința copilului. - Păstrați toată tăria voinței, deoarece ființa umană are nevoie de ea în întregime, dar dați-i orientarea potrivită. Tratați-o cu înțelepciune și blândețe ca pe o comoară sacră. N-o sfărâmați în bucăți, ci, prin învățătură și exemplu corect, modelați-o și finisați-o cu înțelepciune până ce copilul ajunge la vârsta responsabilității. (CT. p. 116) Copiii trebuie învățați de timpuriu să-și supună voința și înclinația lor voinței și autorității părinților. Când părinții le predau copiilor lor aceste lecții, ei îi educă să se supună lui Dumnezeu, ascultând de cerințele Sale, și îi pregătesc să fie membri ai familiei lui Hristos. (MS. 119, 1899)

A fi îndrumat, nu zdrobit. - Studiul părinților și învățătorilor ar trebui să fie căutarea modului de a orienta dezvoltarea copilului, fără a o stânjeni prin control exagerat. Prea multă conducere este la fel de rea ca și prea puțină. Efortul de a „frânge voința” unui copil este o greșeală teribilă. Mințile sunt constituite în mod diferit; în timp ce forța poate asigura supunere exterioară, în multe cazuri rezultatul este o răzvrătire și mai hotărâtă a inimii copilului. Chiar dacă părintele sau învățătorul ar avea succes în câștigarea controlului pe care-l urmărește, rezultatul poate fi dăunător pentru copil. . . . Deoarece supunerea este mult mai dificilă pentru unii elevi decât pentru alții, învățătorul trebuie să facă ascultarea de cerințele lui cât mai ușoară cu putință. Voința să fie îndrumată și modelată, nu ignorată sau strivită. (Ed. 288, 289)

Îndrumă; nu mânia niciodată. - Permiteți-le copiilor de sub îngrijirea voastră să aibă o individualitate, așa cum aveți și voi. Încercați întotdeauna să-i ghidați, dar niciodată să nu-i forțați. (5T. p. 653)

Exersarea voinței dezvoltă și întărește mintea. - Un copil poate fi instruit în așa fel încât să nu aibă . . . propria lui voință. Până și individualitatea lui poate fi contopită în cel care îi supraveghează educația; voința lui este, din toate punctele de vedere, sub conducerea voinței învățătorului. Copiii educați astfel vor fi totdeauna deficitari în energie morală și în responsabilitate individuală. Ei nu au fost învățați să acționeze după judecată și principiu; voința lor a fost stăpânită de altul, iar mintea nu le-a fost provocată ca să se poată dezvolta și întări prin exercițiu. Ei nu au fost orientați și disciplinați cu respect față de constituțiile lor specifice și față de capacitățile minții, ca să-și folosească puterile cele mai mari atunci când este nevoie. (CT. p. 47)

Când există o ciocnire a voințelor. - Când copilul are o voință încăpățânată, mama, dacă-și înțelege răspunderea, va realiza că această voință îndărătnică este o parte a moștenirii pe care ea i-a dat-o. Ea nu va privi la voința lui ca la ceva ce trebuie frânt. Sunt ocazii când hotărârea mamei întâlnește hotărârea copilului și când voința fermă, matură a mamei întâlnește voința fără judecată a copilului; într-un asemenea caz, ori mama conduce din cauza avantajului vârstei și experienței, ori voința ei este condusă de voința tânără și nedisciplinată a copilului. Este nevoie de multă înțelepciune, căci, prin conducere neînțeleaptă, prin constrângere aspră, copilul poate fi distrus atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare. Totul poate fi pierdut printr-o lipsă de înțelepciune. Ar fi de dorit ca o astfel de criză să apară cât mai rar, căci atât mama cât și copilul vor avea o luptă grea. Se cere mare atenție pentru a evita o astfel de problemă. Odată ce s-a intrat, însă, într-o asemenea situație, copilul trebuie condus să se supună înțelepciunii superioare a părintelui. Mama să-și țină cuvintele sub stăpânire perfectă. Să nu fie porunci spuse cu voce tare. Nu trebuie făcut nimic ce ar dezvolta un spirit sfidător în copil. Mama să studieze cum poate lucra cu el în așa fel încât să fie atras la Isus. Ea trebuie să se roage în credință ca Satana să nu fie biruitor asupra voinței copilului. Îngeri cerești urmăresc scena. Mama trebuie să realizeze că Dumnezeu este ajutorul ei, că dragostea este succesul și puterea ei. Dacă este o creștină înțeleaptă, nu va încerca să-l forțeze pe copil să se supună. Ea se va ruga; și pe măsură ce se roagă va fi conștientă de o reînnoire a vieții spirituale în ea însăși. Va vedea în același timp că puterea ce lucrează în ea, lucrează și în copil. Copilul, în loc de a fi constrâns, este îndrumat și devine mai ascultător, iar

bătălia este câștigată. Orice gând binevoitor, orice faptă răbdătoare și orice cuvânt de restricție înțeleaptă sunt ca niște mere de aur în coșulețe de argint. Mama a câștigat o biruință mai prețioasă decât ar putea limba să exprime. Ea a reînnoit lumina și a mărit experiența. „Adevărata Lumină, ce luminează pe orice om venind în lume”, a spus voința ei. Este pace după furtună, ca strălucirea soarelui după ploaie. (L. 55, 1902)

Părinții ar trebui să-și păstreze sentimentele tinereții. - Prea puțini își dau seama de importanța conservării, cât de mult posibil, a sentimentelor lor din tinerețe și de a nu deveni aspri și lipsiți de milă în felul lor de a fi. Lui Dumnezeu I-ar place ca părinții să îmbine simplitatea fermecătoare a unui copil cu tăria, înțelepciunea și maturitatea de bărbat sau femeie. Unii nu au avut niciodată o copilărie adevărată. Ei nu s-au bucurat niciodată de libertatea, simplitatea și prospețimea vieții ce înmugurește. Ei au fost certați și umiliți, respinși și bătuți până ce inocența și sinceritatea copilului s-au transformat în frică, invidie, gelozie și înșelăciune. Rareori unii ca aceștia au caracteristicile ce vor face fericită copilăria celor dragi ai lor. (Good health, martie, 1880)

O mare greșală. - O mare greșală este făcută atunci când frânghiile controlului sunt așezate în mâinile copilului și i se permite să fie stăpân în cămin. Aceasta dă o orientare necorespunzătoare acelui lucru minunat, numit puterea voinței. Aceasta, însă, s-a întâmplat și va continua să se întâmple din cauză că tații și mamele sunt orbi în discernământul și estimarea lor. (MS. 126, 1897)

O mamă care a cedat copilului ei plângător. - Copilul tău . . . are nevoie ca mâna înțelepciunii să-l îndrume corect. I s-a îngăduit să plângă pentru ceea ce voia, până ce și-a făcut un obicei din asta. I s-a permis să plângă după tatăl lui. Alții au povestit mereu în auzul său cum plânge el după tata până când și-a format obiceiul să facă astfel. Dacă așa avea copilul tău, în trei săptămâni ar fi transformat. L-aș lăsa să înțeleagă că ceea ce spun eu este lege și, cu blândețe și hotărâre, mi-aș fi îndeplinit scopurile. Nu mi-aș supune voința mea voinței copilului. Tu ai o lucrare de făcut aici și ai pierdut mult fiindcă nu te-ai apucat de ea mai înainte. (L. 5, 1884)

Viața nefericită a unui copil răsfățat. - Orice copil care nu este disciplinat cu atenție și cu rugăciune va fi nefericit în timpul lui de probă și va forma trăsături de caracter atât de neplăcute încât Domnul nu va putea să-l alăture familiei Lui din ceruri. Pentru un copil răsfățat întreaga viață devine o povară greu de suportat. În încercări, în dezamăgiri, în ispite, el își va urma voința nedisciplinată și greșit orientată. (MS. 126, 1897) Copiii cărora li se permite să aibă propria cale nu sunt fericiți. Inima nesupusă nu are în ea însăși elementele odihnei și satisfacției. Minte și inima trebuie disciplinate și aduse sub restricția cuvenită, pentru ca astfel caracterul să se armonizeze cu legile înțelepte ce guvernează ființa noastră. Neliniștea și nemulțumirea sunt roadele indulgenței și egoismului. (4T. p. 202)

Substratul multor încercări. - Experiențele triste ce s-au dovedit așa de primejdioase pentru prosperitatea unei biserici și care i-au făcut pe mulți necredincioși să se poticnească și să se depărteze cu suspiciune și nemulțumire se ridică de obicei dintr-un spirit nesupus și rebel, produsul indulgenței părintești în copilărie. Câte vieți sunt spulberate, câte crime sunt comise sub influența unei patimi ce se aprinde repede și care ar fi putut fi împiedicată în copilărie, când mintea era sensibilă, ușor de influențat spre ceea ce este bine și era supusă unei voințe iubitoare de mamă. Educarea inefficientă a copiilor stă la temelia unui mare volum de decădere morală. (Ibid.)

CAPITOLUL PATRUZECI

EXEMPLIFICAȚI PRINCIPIILE CREȘTINE

Copiii îi vor imita pe părinți. - Tați și mame, voi sunteți învățători, iar copiii voștri, elevi. Tonul vocii voastre, comportamentul și spiritul vostru sunt copiate de cei mici. (ST. 11 martie, 1886) Copiii își imită părinții; așadar, trebuie acordată mare atenție în a le oferi

exemple corecte. Părinții care sunt buni și politicoși acasă și în același timp fermi și categorici, vor vedea aceleași trăsături manifestate în copiii lor. Dacă ei sunt integri, cinstiți și onorabili, copiii lor se prea poate să semene cu ei în aceste particularități. Dacă ei îl respectă pe Dumnezeu și I se închină, copiii lor, instruiți în același fel, nu vor uita, de asemenea, să-I slujească. (ST. p. 319, 320) În familie, tații și mamele ar trebui să prezinte totdeauna înaintea copiilor lor exemplul pe care îl doresc să fie urmat. Ei să manifeste unul față de altul un respect gingaș în cuvânt, privire și faptă. Să facă cunoscut faptul că Duhul Sfânt îi stăpânește, prezentând copiilor lor caracterul Domnului Isus Hristos. Puterile imitației sunt tari, iar în copilărie și tinerețe, când această capacitate are cea mai activă perioadă, înaintea tânărului trebuie așezat un model perfect. Copiii să aibă încredere în părinții lor și în felul acesta să-și însușească lecțiile pe care părinții doresc să le predea. (R&H. 13 martie, 1894)

Educați prin învățatură și exemplu. - Mama, în educarea copiilor ei, se află într-o continuă școală. În timp ce-și învață copiii, ea însăși învață zilnic. Lecțiile ce le predă copiilor ei în stăpânire de sine trebuie să fie practicate de ea însăși. Lucrând cu diferite minți și stări sufletești ale copiilor ei, ea are nevoie de puteri receptive ascuțite, altfel va fi în primejdie de a judeca greșit și de a proceda cu părtinire cu copiii. Ea ar trebui să practice legea bunătății în viața de familie dacă vrea să aibă copii politicoși și buni. Astfel ei repetă zilnic lecțiile prin învățatură și exemplu. (PHJ. iunie, 1890) Profesorii, la școală, vor face ceva pentru a-i educa pe copiii voștri, dar exemplul vostru va face mai mult decât poate fi îndeplinit prin orice alte mijloace. Conversația voastră, felul în care vă organizați problemele de afaceri, ceea ce vă place și ce nu, toate ajută la modelarea caracterului. Firea binevoitoare, autocontrolul, stăpânirea de sine, curtoazia pe care copilul le vede în tine, vor fi lecții zilnice pentru el. Ca și timpul, această educație merge întotdeauna înainte, iar tendința acestei școli de fiecare zi ar trebui să facă din copilul tău ceea ce el trebuie să fie. (R&H. 27 iunie, 1899) Ai grijă să nu fi nepoliticos cu copiii tăi. . . . Cere ascultare și nu-ți îngădui să vorbești neglijent cu ei, pentru că manierele și cuvintele tale sunt manualul lor. Ajută-i cu blândețe și gingășie în această perioadă din viața lor. Lasă ca razele prezenței tale să le lumineze inimile. Fetele și băieții în creștere sunt foarte sensibili și, prin asprime, le poți deteriora întreaga viață. Fiți atente, mame, să nu certați cu severitate, căci aceasta nu ajută niciodată. (MS. 127, 1898)

Părinții să fie modele ale stăpânirii de sine. - Copiii trebuie să fie, pe cât posibil, cât mai feriți de frământare. În consecință, mama să fie calmă și fără grabă, liberă de orice repeziciune și pripeală nervoasă. Aceasta este o școală a disciplinei pentru ea, ca și pentru copil. În timp ce-i învață pe cei mici lecția lepădării de sine, ea se educă să fie un tipar pentru copiii ei. În timp ce lucrează solul inimii lor cu interes plin de delicatețe pentru a putea supune înclinațiile naturale păcătoase, ea cultivă în cuvintele și comportarea ei darurile Duhului. (MS. 43, 1900) O biruință câștigată asupra ta însuși, va fi de o mare valoare și încurajare pentru copiii tăi. Poți sta pe o poziție avantajoasă spunând: eu sunt proprietatea lui Dumnezeu; sunt clădirea lui Dumnezeu. Mă așez sub mâna Lui să fiu format după asemănarea divină, ca să pot fi conlucrător cu Dumnezeu în modelarea minții și caracterului copiilor mei așa încât să fie mai ușor pentru ei să umble în căile Domnului. . . . Tați și mame, când ajungeți să vă stăpâniți pe voi înșivă, veți câștiga mari biruințe în stăpânirea copiilor voștri. (L. 75, 1898)

Roadele stăpânirii de sine. - Părinți, de fiecare dată când vă pierdeți controlul de sine, când vorbiți și acționați cu nerăbdare, păcătuiți împotriva lui Dumnezeu. Îngerul raportor scrie fiecare cuvânt neatent și lipsit de răbdare adresat lor, fără băgare de seamă sau în glumă; el notează fiecare cuvânt ce nu este curat și înalt, ca o pată pe caracterul vostru creștin. Vorbiți cu bunăvoință copiilor voștri. Amintiți-vă cât de sensibili sunteți voi și cât de puțin puteți suporta să fiți muștrați. Nu așezați asupra lor ceea ce nici voi nu puteți purta, căci ei sunt mai slabi decât voi și nu pot să suporte așa de mult. Roadele stăpânirii de sine, chibzuinței și osteneții voastre vor fi însutite. Lăsați cuvintele voastre plăcute și voioase să fie ca razele de soare în cămin. (ST. 10 aprilie, 1884) Dacă părinții așteaptă din partea copiilor să fie corecți și

să facă ce este bine, ei înșiși trebuie să fie corecți în teorie și în practică. (Good health, ianuarie, 1880)

Copiii sunt influențați de comportamentul pretenșilor creștini. - Există copii care au fost învățați de mici să țină sabbatul. Unii din aceștia sunt copii foarte buni, credincioși față de datorie în ceea ce privește chestiunile vremelnice, dar ei nu simt nici o convingere de păcat și nevoie de pocăință. Unii ca aceștia sunt într-o condiție primejdioasă. Ei privesc la comportamentul și eforturile pretenșilor creștini. Văd pe unii care fac o înaltă mărturisire de credință dar care nu sunt creștini conștiincioși, și ei își compară propriile vederi și acțiuni cu aceste pietre de poticnire; și, fiindcă nu există vreo manifestare exterioară a păcatelor în viețile lor, se măgulesc că sunt aproape perfecți. (4T. p. 40) Învățătura Scripturii nu are un efect mai mare asupra tineretului din cauza atâtor părinți și învățători ce pretind a crede Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce viețile lor îi tăgăduiesc puterea. Câteodată tinerii sunt făcuți să simtă puterea Cuvântului. Ei văd scumpătatea iubirii lui Hristos. Văd frumusețea caracterului Său și posibilitățile unei vieți predate în serviciul Lui. Dar, în contrast, văd viața acelora care pretind a respecta învățăturile lui Dumnezeu. (Ed. p. 259)

Părinții trebuie să spună „Nu” ispitei. - Mame, neurmând practicile lumii, puteți așeza înaintea copiilor voștri un exemplu de credincioșie față de Dumnezeu și așa îi învățați să spună nu. Spuneți-le copiilor voștri ce înseamnă învățătura: „Dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei.” Dar dacă vreți ca ei să fie capabili să spună nu ispitei, voi înșivă trebuie să fiți în stare să spuneți nu. Acest lucru este la fel de necesar pentru adult, ca și pentru copil. (R&H, 31 martie, 1891)

Exemplificați blândețea. - Părinți, fiți buni și blânzi cu copiii voștri, și ei vor învăța blândețea. Să demonstrăm în familiile noastre că suntem creștini. Eu consider fără valoare credința ce nu este demonstrată în viața de cămin prin amabilitate, răbdare și dragoste. (MS. 97, 1909)

Fiți cu băgare de seamă la tonul vocii la fel ca și la cuvinte. - Nu lăsați nici un cuvânt iritat, aspru sau repezit să vă scape de pe buze. Harul lui Hristos așteaptă să fie cerut de voi. Spiritul Lui vă va lua în stăpânire mintea și conștiința, dirijându-vă cuvintele și faptele. Nu vă pierdeți niciodată respectul de sine prin cuvinte pripite și necugetate. Vedeți să vă fie cuvintele curate și conversația sfântă. Dați copiilor voștri un exemplu a ceea ce doriți ca ei să fie. . . . Să fie pace, cuvinte plăcute și înfățișare voioasă. (L. - Scrisoarea 28, 1890) Părinții nu-și pot lua un aer de stăpân fără să-și asume, în același timp și riscuri. Ei nu trebuie să arate un spirit de stăpân, criticând și căutând greșeli. Cuvintele și tonul cu care le rostesc sunt lecții pentru copiii lor, fie spre bine, fie spre rău. Taților și mamelor, dacă de pe buzele voastre ies cuvinte mincinoase, vă învățați copiii să vorbească în același fel, iar influența purificatoare a Duhului Sfânt este făcută fără efect. Este esențial să faci mereu binele, cu răbdare, dacă vrei să-ți îndeplinești datoria față de copiii tăi. (L. 8a, 1896) Părinții sunt agenții lui Dumnezeu în modelarea caracterului. - Mintea copiilor voștri capătă formă, sentimentele și caracterele se modelează, dar după ce tipar? Părinții să-și aducă aminte că sunt intermediari în aceste tranzacții și în timp ce dorm, poate, în mormânt, lucrarea rămasă în urma lor dăinuiește și va da o mărturie despre ei: bună sau rea. (PHJ. iunie, 1890)

Imprimând chipul Celui Divin. - Voi trebuie să instruiți, să avertizați și să sfătuiți, amintindu-vă întotdeauna că privirea, cuvintele și faptele voastre se află într-o relație directă cu calea viitoare a celor dragi ai voștri. Lucrarea voastră nu este de a picta o formă a frumuseții pe pânză sau de a o dăltui în marmoră, ci de a imprima asupra unui suflet omenesc chipul Celui Divin. (ST. 25 mai, 1882)

S E C Ţ I U N E A X Disciplina și administrarea ei

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

SCOPURILE DISCIPLINEI

Autoconducerea, obiectivul suprem. - Scopul disciplinei este de a instrui copilul să se autoconducă. El trebuie să fie învățat independență și stăpânire de sine. De aceea, imediat ce poate să înțeleagă, judecata lui trebuie înrolată de partea ascultării. Lăsați ca toate lucrurile cu care vine în legătură să fie de așa natură încât să arate că ascultarea este dreaptă și logică. Ajutați-l să vadă că toate lucrurile sunt sub lege și că neascultarea duce, în final, la dezastru și suferință. Când Dumnezeu spune: „Să nu”, în dragostea Lui, ne avertizează de consecințele neascultării pentru a ne salva de la vătămare și pierdere. (Ed. p. 287)

Angajând puterea voinței. - Adevărata țintă a muștrării este atinsă numai atunci când cel greșit este condus să-și vadă greșeala, iar voința lui este angajată în corectarea greșelii. Când aceasta s-a realizat, arătați-i sursa de iertare și putere. (Id. p. 291) Aceia care își educă elevii să simtă că puterea de a deveni bărbați și femei de cinste și de folos se află în ei înșiși, vor fi cel mai adesea încununați cu succes. (FE. p. 58)

Corecți obiceiurile, înclinațiile și tendințele rele. - Este lucrarea părinților aceea de a frâna, îndruma și ține sub control. Ei nu le pot face un rău mai mare copiilor lor decât de a le permite să-și satisfacă toate dorințele și imaginațiile lor copilărești și de a-i lăsa să-și urmeze propriile înclinații; nu le pot aduce o daună mai mare decât aceea de a lăsa asupra minții lor impresia că trebuie să trăiască pentru a se satisface și a se distra, pentru a-și alege propriile lor căi și pentru a-și găsi propria lor plăcere și companie. . . . Tinerii au nevoie de părinți care să-i disciplineze și să-i educe, să le corecteze obiceiurile și înclinațiile rele și să le reprime tendințele rele. (MS. 12, 1898)

Sfârâmați fortăreața lui Satana. - Mame, destinul copiilor voștri se află într-o mare măsură în mâinile voastre. Dacă nu vă îndepliniți datoria, îi plasați în rândurile lui Satana și-i faceți agenții lui în distrugerea altor suflete. Pe de altă parte, disciplina voastră credincioasă și exemplul vostru îi pot conduce la Hristos iar ei, la rândul lor, vor influența pe alții, și astfel multe suflete pot fi salvate prin intermediul vostru. (ST. 9 februarie, 1882) Să privim cu atenție și să începem să înnodăm legăturile rupte. Să sfârâmăm fortăreața dușmanului. Să corectăm cu milă pe cei iubiți ai noștri și să-i păzim de puterea vrăjmașului. Nu fiți descurajați. (R&H. 16 iulie, 1895)

Învățați respectul față de autoritatea părintească și cea divină. - Copiii. . . ar trebui să fie instruiți, educați și disciplinați până devin ascultători de părinți, respectându-le autoritatea. Pe această cale va fi sădit în inimile lor respectul pentru autoritatea divină, iar educația din familie va fi ca o instruire pregătitoare pentru familia din cer. Educația din timpul copilăriei și tinereții ar trebui să aibă un asemenea caracter încât copiii să fie pregătiți a-și lua în primire datoriile religioase și astfel să fie corespunzători pentru a intra în curțile de sus. (R&H. 13 martie, 1894) El, care este Izvorul a toată cunoștința, a stabilit condiția calificării pentru a intra în cerul plin de fericire, în cuvintele: „Feriți sunt cei care împlinesc poruncile Lui ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este prețul cerului, iar ascultarea în Domnul de părinți este lecția extrem de importantă pe care o au de învățat copiii. (MS. 12, 1896)

Ascultare din principiu, nu din constrângere. - Spune copiilor tăi exact ce vrei de la ei. Apoi lasă-i să înțeleagă că ceea ce spui este lege și trebuie să fie ascultat. Astfel îi antrenezi să respecte poruncile lui Dumnezeu care declară deschis: „să faci” și „să nu faci”. Este mult mai bine pentru băiatul tău să asculte din principiu decât din constrângere. (R&H. 15 septembrie 1904)

O lecție de încredere absolută. - Isaac este legat de mâinile iubitoare și tremurânde ale tatălui său milos, pentru că așa a spus Dumnezeu. Fiul se supune jertfirii pentru că el crede în

integritatea tatălui lui. . . . Această faptă a credinței lui Avraam este înregistrată pentru beneficiul nostru. Ea ne învață marea lecție a încrederii în cerințele lui Dumnezeu, oricât de neînțelese și tăioase ar fi ele și îi învață pe copii supunerea desăvârșită față de părinții lor și față de Dumnezeu. Prin ascultarea lui Avraam suntem învățați că nimic nu este prea scump pentru noi ca să-I dăm lui Dumnezeu. (3T. p. 368)

Tinerii vor răspunde la încredere. - Tinerilor trebuie să li se imprime ideea că se poate avea încredere în ei. Ei au un simț al onoarei și vor să fie respectați, și acesta este dreptul lor. Dacă elevii capătă impresia că nu pot să plece sau să vină, să stea la masă sau să fie oriunde, chiar și în camerele lor, fără a fi supravegheați, fără ca un ochi critic să fie asupra lor pentru a consemna și acuza, aceasta le va slăbi moralul și nu vor găsi nici o plăcere în joaca lor. Această conștiință a unei supravegheri continue este mai mult decât o supraveghere părintească. Este mult mai rea, căci niște părinți înțelepți, cu tact pot vedea adesea dincolo de aparențe, pot discerne lucrarea minții neobosite sub năzuințele tinereții sau sub forțele ispitelor și pot face planuri de lucru pentru a contracara răul. Dar această pază continuă nu este normală și produce rele nedorite. Pentru ca tinerii să fie sănătoși, să-și dezvolte sănătatea fizică și un caracter simetric, au nevoie de exercițiu, voieșie și o atmosferă fericită și plăcută. (FE. p. 114)

Autoconducerea contra autorității absolute. - Există multe familii cu copii care par să fie bine instruiți în timp ce se află sub disciplina educației, dar când sistemul ce i-a ținut în cadrul unor reguli severe este sfărâmat, par incapabili să gândească, să acționeze sau să decidă singuri. Acești copii au fost atât de mult timp sub o lege de fier, nefiind lăsați să gândească și să acționeze pe cont propriu în acele situații în care ar fi fost cu totul indicat și ar fi trebuit să li se permită aceasta, încât nu au nici o încredere în ei înșiși să ia inițiativă biziindu-se pe propria judecată și având o opinie proprie. Atunci când pleacă de la părinții lor să acționeze pe cont propriu sunt conduși cu ușurință de judecata altora într-o direcție greșită. Ei nu au tărie de caracter. Nu au fost lăsați să-și folosească judecata atât de repede și atât de departe cât era posibil și de aceea mintea lor nu a fost dezvoltată și întărită cum trebuie. Atât de mult timp au fost stăpâniți în mod absolut de părinți, încât depind cu totul de aceștia; părinții sunt minte și judecată pentru ei. Pe de altă parte, tinerii nu trebuie lăsați să gândească și să acționeze independent de judecata părinților și a profesorilor. . . . Ei trebuie educați în așa fel încât mintea să le fie unită cu a părinților și a învățătorilor și instruiți în așa fel încât să poată vedea că e bine să asculte de sfatul lor. Apoi, când pleacă de sub mâna călăuzitoare a acestora, caracterele lor nu vor fi ca trestia tremurând în bătaia vântului.

Instruirea severă a tineretului va produce întotdeauna o clasă slabă în putere intelectuală și morală, dacă tinerii nu sunt orientați corespunzător ca să gândească și să acționeze singuri, în măsura în care le permit capacitățile și intelectul propriu, ca prin aceste mijloace să poată avea o creștere a gândirii, a sentimentelor demnității personale și a încrederii în capacitățile lor. Când vor fi în societate, gata să acționeze pe cont propriu, vor descoperi faptul că au fost dresați ca animalele și nu educați. Voința lor, în loc să fie îndrumată, a fost forțată la supunere prin disciplina aspră a părinților și învățătorilor. (3T. p. 132, 133)

Rezultate rele când o minte domină alta. - Acei părinți și învățători care se fălesc cu faptul că au control deplin asupra minții și voinței copiilor de sub îngrijirea lor și-ar alunga această fală dacă ar putea urmări viitorul vieților copiilor care sunt aduși la supunere cu forța și de frică. Aceștia sunt aproape total nepregătiți să ia parte la asprimile vieții. Când acești tineri nu mai sunt sub controlul părinților și învățătorilor lor și sunt constrânși să gândească și să acționeze singuri, este aproape sigur că o vor lua pe o cale greșită și vor ceda puterii ispitei. Ei nu fac un succes din această viață, iar aceste deficiențe se văd și în viața lor religioasă. Dacă instructorii copiilor și tineretului ar putea vedea rezultatele viitoare ale disciplinei lor greșite, și-ar schimba planul de educație. Acea categorie de învățători care sunt satisfăcuți că

au control aproape deplin asupra voinței școlarilor nu are cel mai mare succes, deși pentru un timp aparența poate fi măgulitoare. Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca o minte omenească să fie sub controlul deplin al alteia, iar cei care depun eforturi pentru a avea individualitatea elevilor contopită cu a lor și caută să fie voință, minte și conștiință pentru ei își asumă răspunderi înfricoșătoare. S-ar putea ca în anumite ocazii acești școlari să pară niște soldați bine instruiți, dar când constrângerea este îndepărtată se va vedea în ei o dorință de a acționa independent și din principiu ferm. (Id. p. 133, 134)

Prin îndemânare și efort răbdător. - Se cere îndemânare și efort răbdător pentru a forma tineretul în mod corect. În special copiii, care au venit în această lume împovărați de o moștenire a răului - rezultatul direct al păcatelor părinților lor - au nevoie de cea mai atentă creștere pentru a-și dezvolta și întări facultățile morale și intelectuale. Responsabilitatea părinților este cu adevărat grea. Tendințele rele trebuie împiedicate cu mare grijă și mustrate cu delicatețe, iar mintea trebuie stimulată în favoarea binelui. Copilul trebuie încurajat să încerce să se autoconducă. Toată această lucrare trebuie făcută în mod logic, altfel scopul dorit va fi zădărnicit. (CTBH. p. 138)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI DISCIPLINA ÎN CĂMIN

Familii ordonate și bine disciplinate. - Este datoria celor ce pretind că sunt creștini să prezinte lumii familii ordonate și disciplinate, familii care vor arăta puterea adevăratului creștinism. (R&H. 13 aprilie, 1897) Nu este un lucru ușor să educi și instruiști copiii în mod înțelept. Pe măsură ce părinții încearcă să țină judecata și frica de Domnul înaintea lor, vor apare dificultăți. Copiii vor da pe față încăpățânarea lipită de inima lor, dragostea de nebunie și independență și ura față de restricție și disciplină. Ei practică înșelăciunea și rostesc neadevăruri. Prea mulți părinți, în loc de a-și pedepsi copiii pentru aceste greșeli, își închid ochii ca să nu vadă în profunzime sau să discearnă adevărata însemnătate a acestor lucruri. De aceea copii își continuă obiceiurile amăgitoare, formându-și caractere pe care Dumnezeu nu le poate aproba. Standardul înălțat în Cuvântul lui Dumnezeu este lăsat la o parte de către unii părinți cărora nu le place să folosească, după cum se exprima cineva, cămașa de forță în educarea copiilor lor. Mulți părinți au neplăcere față de principiile Cuvântului lui Dumnezeu pentru că acestea așează prea multă răspundere asupra lor. Dar, privind dincolo de ele, așa cum toți părinții au datoria s-o facă, ele arată că metodele lui Dumnezeu sunt cele mai bune și că singura cale a siguranței și fericirii se află în ascultare de voia Lui. (R&H. 30 martie, 1897)

Restricția copiilor nu este o treabă ușoară. - Cu starea actuală de lucruri în societate nu este o treabă ușoară pentru părinți să-și limiteze copiii și să-i instruiască potrivit cu regula biblică a binelui. Când îi educă în armonie cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și, ca Avraam din vechime, poruncesc casei lor după ei, copiii îi cred pe părinți prea grijulii și exagerat de pretențioși. (ST. 17 aprilie, 1884) Idei false privind restricția. - Dacă vreți binecuvântarea lui Dumnezeu, părinți, faceți cum a făcut Avraam. Reprimăți răul și încurajați binele. Uneori poate fi necesar să porunciți în loc să consultați înclinația și plăcerea copiilor. A permite unui copil să-și urmeze impulsurile naturale înseamnă a-i îngădui să se degradeze și să devină expert în rău. Părinții înțelepți nu le vor spune copiilor lor: „Urmați-vă propria alegere; mergeți unde vreți și faceți ce vreți”, ci: „Ascultați de învățătura Domnului.” Trebuie făcute și aplicate reguli și legi înțelepte pentru ca frumusețea vieții de cămin să nu poată fi deteriorată. (CT. p. 112)

De ce a pierit familia lui Acan. - V-ați gândit de ce toți cei ce erau în legătură cu Acan au fost, de asemenea pedepsiți de Dumnezeu? Din cauză că nu au fost instruiți și educați potrivit cu indicațiile date lor în marele standard al legii lui Dumnezeu. Părinții lui Acan și-au educat fiul astfel încât acesta nu se simțea obligat să asculte Cuvântul Domnului. Principiile imprimate în viața lui l-au condus să lucreze cu copiii săi astfel încât și ei au fost corupți.

Mintea acționează și reacționează asupra minții, iar pedeapsa ce a inclus și rudele lui Acan cu el descoperă faptul că toți erau implicați în păcat. (MS. 67, 1894)

Afecțiunea părintească oarbă este cel mai mare obstacol în educație. - Păcatul neglijenței părintești este aproape universal. Prea adesea există dragoste oarbă pentru cei legați de noi prin legături naturale. Această afecțiune este dusă departe; nu este echilibrată nici de înțelepciune, nici de frica de Dumnezeu. Dragostea părintească oarbă este cel mai mare obstacol în calea educației adecvate a copiilor. Ea împiedică disciplina și educația cerute de Domnul. Uneori, din cauza acestei afecțiuni, părinții par lipsiți de judecată. Este ca mila șubredă a celui rău - cruzimea deghizată în veșmântul așa-numitei iubiri. Este un curent primejdios ce duce copiii la pierzare. (R&H. 6 aprilie, 1897) Părinții se află într-un pericol permanent de a-și îngădui afecțiunile naturale în locul ascultării de legea lui Dumnezeu. Mulți părinți, pentru a plăcea copiilor lor, le permit ceea ce Dumnezeu interzice. (R&H. 29 ianuarie, 1901)

Părinții sunt responsabili pentru ceea ce ar fi putut fi copiii. - Dacă tatăl și mama, ca învățători în cămin, îngăduie copiilor să ia frâul conducerii în mâinile lor și să devină nesupuși, sunt făcuți răspunzători pentru ceea ce ar fi putut fi copiii lor dacă ei nu le permiteau aceasta. (R&H. 15 septembrie, 1904) Cei ce-și urmează înclinațiile proprii în afecțiune oarbă pentru copiii lor, îngăduindu-le satisfacerea dorințelor egoiste și nu poartă autoritatea lui Dumnezeu pentru a mostra păcatul și a corecta răul, fac să se vadă că ei onorează pe copiii lor cei răi mai mult decât îl onorează pe Dumnezeu. Ei caută mai mult să-și protejeze reputația decât să-L slăvească pe Dumnezeu și sunt mai doritori să fie plăcuți copiilor lor decât Domnului. Aceia care au prea puțin curaj să condamne răul sau care, prin indolență și lipsă de interes nu depun efort stăruitor să purifice familia sau biserica lui Dumnezeu, sunt făcuți răspunzători de răul ce ar putea rezulta din neglijarea datoriei lor. Noi suntem la fel de responsabili pentru relele ce le-am fi putut corecta în alții, prin exercitarea autorității părintești sau pastorale, ca și când faptele ar fi ale noastre proprii. (PP. p. 578)

Nu este loc pentru părtinire. - Este foarte natural pentru părinți să fie părtinitori cu copiii lor. În special dacă acești părinți simt că ei înșiși posedă calități superioare, își vor privi copiii ca fiind superiori altora. Așadar, multe lucruri ce ar fi dezaprobat cu severitate în alții, sunt neglijate în copiii lor ca fiind acte de istețime și inteligență. În timp ce a-ceastă subiectivitate este naturală, este nedreaptă și necreștinească. Un mare rău este făcut copiilor când permitem greșelilor lor să rămână necorectate. (ST. 24 noiembrie, 1881)

Nu faceți compromis cu răul. - Trebuie făcut clar faptul că guvernarea lui Dumnezeu nu cunoaște compromis cu răul. Neascultarea nu trebuie tolerată nici acasă, nici la școală. Nici un părinte sau profesor care are pe inimă bunăstarea celor ce se află sub îngrijirea lui nu va face compromis cu încăpățănarea ce sfidează autoritatea sau recurge la eschivare pentru a scăpa de ascultare. Nu dragostea, ci sentimentalismul nu se poartă corect cu păcatul și încearcă să asigure ascultarea prin rugămintele sau mituire, iar în final acceptă un substituent în locul lucrului cerut. (Ed. p. 290) În nenumărate familii există astăzi prea multă îngăduință de sine și neascultare trecute cu vederea pentru a nu fi corectate sau este manifestat un spirit apăsător, de stăpân, ce creează cele mai mari rele în natura copiilor. Părinții îi corectează uneori într-un mod atât de nehibzuit încât viața le este făcută nefericită, iar ei pierd tot respectul pentru tată, mamă, frați și surori. (L. 75, 1898)

Părinții nu reușesc să înțeleagă corect principiile. - Este dureros să vezi lipsa de pricepere a părinților în exersarea autorității date lor de Dumnezeu. Bărbați care în orice altceva sunt consecvenți și inteligenți eșuează în ceea ce privește înțelegerea principiilor ce ar trebui să fie aplicate în instruirea micuților lor. Ei nu reușesc să le dea învățături corecte exact la timpul potrivit, când este cea mai mare nevoie de instrucțiuni drepte, un exemplu bun și o hotărâre neclintită pentru a conduce pe drumul bun mințile neexperimentate și ignorante în ceea ce privește influențele înșelătoare și primejdioase cărora trebuie să le facă față oriunde.

(MS. 119, 1899) Cea mai mare suferință a venit asupra familiei omenești pentru că părinții s-au depărtat de planul divin ca să-și urmeze imaginația lor și ideile proprii dezvoltate în mod nedesăvârșit. Mulți părinți își urmează impulsul. Ei uită faptul că binele prezent și viitor al copiilor lor cere disciplină inteligentă. (MS. 49, 1901)

Dumnezeu nu acceptă nici o scuză pentru conducere greșită. - Prea adesea revolta este statornicită în inimile copiilor prin disciplina greșită din partea părinților, când, dacă s-ar fi urmat altă cale, copiii și-ar fi format caractere bune și armonioase. (3T. p. 532, 533) Câtă vreme părinții au puterea de a-i disciplina, educa și instrui pe copiii lor, să-și exercite această putere pentru Dumnezeu. El cere de la ei ascultare pură, fără greșală și neabătută. Nu va accepta nimic altceva. El nu va scuza conducerea greșită a copiilor. (R&H. 13 aprilie, 1897)

Biruiți spiritul natural al încăpățânării. - Unii copii sunt în mod natural mai încăpățânați decât alții și nu se vor supune disciplinei. În consecință, ei se fac neplăcuți și dezagreabili. Dacă mama nu are înțelepciunea să lucreze cu această fază a caracterului, va urma cea mai nefericită stare de lucruri, deoarece astfel de copii își vor avea propria cale spre distrugerea lor. Dar cât de teribil este ca un copil să nutrească un spirit al încăpățânării nu numai în copilărie, ci și în anii de mai târziu și din cauza lipsei de înțelegere din copilărie ei nutresc, la maturitate, amărăciune și răutate împotriva mamei care n-a reușit să-și pună copiii sub restricție. (MS. 18, 1891)

Nu spune niciodată copilului: „Nu pot face nimic cu tine”. - Niciodată să nu te audă copilul spunând: „Nu pot face nimic cu tine”. Atâta vreme cât putem avea acces la tronul lui Dumnezeu, noi ca părinți ar trebui să fim rușinați să rostim asemenea cuvinte. Strigă la Domnul Isus și El te va ajuta să-ți aduci micuții la El. (R&H. 16 iulie, 1895)

Guvernarea familiei să fie studiată sârguincios. - Am auzit mame spunând că nu pot să guverneze, cum pot altele, că acesta este un talent deosebit pe care ele nu-l posedă. Acelea care își dau seama de deficiența lor în această privință ar trebui să facă din subiectul conducerii familiei studiul lor cel mai sârguincios. Și totuși, cele mai valoroase sugestii ale altora nu trebuie adoptate fără chibzuială și discernământ. Acestea s-ar putea să nu fie adaptate în mod egal circumstanțelor fiecărei mame sau unei anumite dispoziții și unui anumit temperament al fiecărui copil din familie. Mama să studieze cu atenție experiența altora, să noteze diferența dintre metodele lor și ale ei și, cu grijă, să le încerce pe acelea ce pot fi de o reală valoare. Dacă un mod de disciplină nu aduce rezultatele dorite, să fie încercat alt plan, iar efectele să fie urmărite cu atenție. Mai presus decât toate celelalte, mamele trebuie să se obișnuiască cu gândirea și cercetarea. Dacă vor persevera pe această cale, ele vor observa că dobândesc capacitatea în care se credeau deficitare și că învață să formeze în mod corect caracterele copiilor lor. Rezultatele muncii și gândirii dedicate acestei lucrări vor fi văzute în ascultarea, simplitatea, modestia și puritatea copiilor și vor răsplăti cu îmbelșugare tot efortul depus. (ST. 11 martie, 1886)

Părinții să fie uniți în disciplină. - Mama ar trebui să aibă întotdeauna cooperarea tatălui în eforturile ei de a pune temelia unui bun caracter creștin în copiii săi. Un tată care-și iubește copiii n-ar trebui să închidă ochii la greșelile lor pe motivul că nu este plăcut să administreze corecția. (1T. p. 546, 547) În mintea copilului trebuie să fie statornicite principii corecte. Dacă părinții sunt uniți în această lucrare de disciplină, copilul va înțelege ce se cere de la el. Dar dacă tatăl, prin cuvinte sau privire arată că nu aprobă disciplina mamei, dacă simte că ea este prea strictă și crede că el trebuie să compenseze asprimea cu răsfăț și indulgență, copilul va fi ruinat. Înșelăciunea va fi practică de părinții îngăduitori, iar copilul va învăța curând că poate face ce-i place. Părinții care comit acest păcat împotriva copiilor, sunt răspunzători de pierderea sufletelor lor. (MS. 58, 1899)

Influența combinată a afecțiunii și autorității. - Lăsați ca lumina harului cersesc să strălucească în caracterul vostru, pentru a putea fi raze de soare în cămin. Să fie pace, cuvinte plăcute și fețe voioase. Aceasta nu este cea dragoste oarbă, cea delicatețe ce încurajează

păcatul prin indulgență neînțeleaptă și care este cea mai mare cruzime, nu este acea iubire falsă ce permite copiilor să conducă și-i face pe părinți sclavii capriciilor lor. N-ar trebui să existe părtinire părintească, nici opresiune; influența combinată a iubirii și autorității va așeza tiparul bun asupra familiei. (R&H. 15 septembrie, 1891)

Reprezentați caracterul lui Dumnezeu în disciplină. - Fiți buni, hotărâți în îndeplinirea învățăturilor Bibliei, dar liberi de orice patimă. Țineți minte că atunci când deveniți aspri și iritabili în fața micuților voștri îi învățați să fie la fel. Dumnezeu vă cere să-i educați pe copii folosind în disciplina voastră toată tactica unui învățător înțelept, stăpânit de Dumnezeu. Dacă puterea transformatoare a lui Dumnezeu este exercitată în căminul vostru, voi înșivă veți avea mereu de învățat. Veți reprezenta caracterul Domnului Hristos, iar eforturile voastre în această direcție vor plăcea lui Dumnezeu. Nu neglijați niciodată lucrarea ce trebuie făcută pentru membrii mai mici ai familiei Domnului. Părinți, voi sunteți lumina căminului vostru. Lăsați atunci lumina voastră să lumineze în cuvinte plăcute și în tonuri mângâietoare ale vocii. Îndepărtați din ele tot veninul prin rugăciune la Dumnezeu pentru stăpânire de sine, iar îngerii vor fi în căminul vostru pentru că ei vor remarca lumina voastră. Disciplina ce o dați copiilor în familia voastră condusă în mod corect va merge în torente puternice și limpezi mai departe, spre lume. (MS. 142, 1898)

Nici o deviere de la principiile drepte. - În vechime se acorda atenție autorității părintești. Copiii erau atunci supuși părinților lor cu frică și respect pentru ei, dar în aceste ultime zile ordinea este inversată. Unii părinți sunt supuși copiilor lor. Se tem să se opună voinței copiilor și prin urmare cedează. Dar atâta timp cât copiii se află sub acoperișul părinților lor, depinzând de ei, ar trebui să le fie supuși. Părinții trebuie să lucreze cu hotărâre, cerând ca părerile lor despre ceea ce este corect să fie urmate întocmai. (1T. p. 216, 217)

Dacă neascultarea voită persistă, luați măsuri extreme. - Unii părinți indulgenți și orbi în dragostea lor se tem să exercite acea autoritate sănătoasă asupra fiilor lor neascultători, ca nu cumva aceștia să fugă de-acasă. Ar fi mai bine pentru unii să facă așa decât să rămână acasă, să trăiască pe seama bunurilor asigurate de părinți și în același timp să calce în picioare toată autoritatea, atât umană, cât și divină. Pentru asemenea copii cea mai folositoare experiență ar fi să aibă din plin acea independență ce o cred foarte de dorit, ca să învețe că este nevoie de străduință ca să trăiești. Părinții să-i spună băiatului care amenință că fuge de-acasă: „Fiul meu, dacă tu ești hotărât să părăsești căminul mai degrabă decât să fii de acord cu regulile drepte și bune, noi n-o să te împiedicăm. Dacă tu crezi că o să găsești lumea mai prietenoasă decât părinții care te-au crescut din pruncie, trebuie să înveți din greșeala ta. Când dorești să vii acasă la tatăl tău, să fii supus autorității lui, ești binevenit. Obligațiile sunt reciproce. Atâta timp cât ai mâncare, îmbrăcăminte și îngrijire părintească, te afli, în schimb, sub obligația de a asculta de regulile căminului și de disciplina sănătoasă. Casa mea nu poate fi poluată cu miros greu de tutun, cu lucruri profane sau cu beție. Eu doresc ca îngerii lui Dumnezeu să vină în căminul meu. Dacă ești deplin hotărât să-l slujești pe Satana, te vei simți la fel de bine departe, cu aceia a căror companie o iubești, ca și când ai fi acasă. " O astfel de purtare ar corecta calea descendentă a mii de suflete. Dar prea adesea copiii știu că, chiar dacă fac ce pot mai rău, totuși o mamă neînțeleaptă va pleda pentru ei și le va ascunde greșeala. Mulți fii răzvrătiți jubilează din cauză că părinții nu au curajul să-i împiedice. . . . Ei nu impun ascultare. Astfel de părinți își încurajează copiii în ușurătate și dezonorează pe Dumnezeu prin indulgența lor nesăbuită. Acești tineri rebeli și corupți sunt aceia care formează elementele cele mai greu de stăpânit din școli și colegii. (R&H. 13 iunie, 1882)

Nu obosiți în facerea binelui. - Lucrarea părinților este continuă. N-ar trebui desfășurată în mod viguros într-o zi și neglijată în ziua următoare. Mulți sunt gata să înceapă lucrarea dar nu sunt dotori să persevereze în ea. Ei vor să facă ceva mare, vreun sacrificiu mare dar se dau înapoi de la grija și efortul neîntrerupt în lucrurile mici ale vieții de fiecare zi, de la disciplinarea și instruirea frecventă a tendințelor nesupuse, de la lucrarea de a da

învățătură, muștrare și încurajare, puțin câte puțin, după cum este nevoie. Ei doresc să-i vadă pe copii corectându-și greșelile și formându-și caracterele de-odată, ajungând în vârful muntelui dintr-un salt și nu prin pași succesivi. Iar pentru că speranțele lor nu sunt realizate imediat, se descurajează. Astfel de persoane să prindă curaj gândindu-se la cuvintele apostolului: „Să nu obosim în facerea binelui: căci la vremea potrivită vom secera dacă nu vom cădea de oboseală.” (ST. 24 noiembrie, 1881) Copiii păzitori ai sabatului pot deveni nerăbdători la limitări și cred că părinții lor sunt prea stricți; pot apărea chiar sentimente grele și gânduri de nemulțumire și nefericire pot fi nutrite de ei împotriva acelor care lucrează pentru binele lor prezent și viitor. Dar dacă vor mai trece câțiva ani, ei își vor binecuvânta părinții pentru acea grijă strictă și veghere credincioasă asupra lor la vârsta când erau lipsiți de experiență. (1T. p. 400)

Citește avertismentele din Cuvântul lui Dumnezeu. - Când copiii greșesc, părinții ar trebui să-și facă timp să le citească cu delicatețe din Cuvântul lui Dumnezeu avertismente ce se aplică în special în cazul lor. Când sunt încercați, ispitiți sau descurajați amintiți-le cuvinte prețioase de mângâiere și, cu blândețe, conduceți-i să-și pună încrederea în Domnul Isus. Astfel, mintea tânără poate fi îndrumată spre ceea ce este curat și nobil. Pe măsură ce marile probleme ale vieții și felul în care Dumnezeu lucrează cu oamenii sunt dezvăluite înțelegerii și în timp ce lecțiile adevărului divin sunt imprimate asupra inimii, puterile minții sunt exersate, iar judecata este angajată. În felul acesta părinții pot să modeleze zilnic caracterele copiilor lor, ca ei să poată fi calificați pentru viața viitoare. (R&H. 13 iunie, 1882)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU DISCIPLINA PENTRU CORECTARE

Cereți Domnului să vină și să conducă. - Pretinde ascultare în familia ta. În timp ce faci asta însă, caută-L pe Domnul împreună cu copiii tăi și cere-I să vină și să conducă. Poate că ei au făcut ceva ce cere pedeapsă, dar dacă lucrezi cu ei în spiritul lui Hristos ei își vor arunca brațele în jurul gâtului tău; se vor umili înaintea Domnului și-și vor recunoaște greșeala. Asta-i destul. Atunci nu mai au nevoie de pedeapsă. Să mulțumim Domnului că El a deschis calea prin care putem ajunge la fiecare suflet. (MS. 21, 1909) Copiii trebuie corectați dacă sunt neascultători. . . . Înainte de a-i corecta, mergi deoparte singur și cere Domnului să le înmoaie și supună inima și să-ți dea înțelepciune în atitudinea ta față de ei. Nu știu ca această metodă să fi dat greș vreodată, în vreo împrejurare. Nu-l poți face pe un copil să înțeleagă lucrurile spirituale când inima este agitată de patimă. (MS. 27, 1911)

Instruiește copiii cu răbdare. - Domnul vrea ca inimile acestor copii să fie predate în serviciul Lui din cea mai fragedă pruncie. Cât timp sunt prea mici ca să poată judeca, abate-le mintea cât poți mai bine, iar pe măsură ce cresc mai mari educă-i, prin învățătură și exemplu, că nu le poți satisface dorințele rele.

Instruiește-i cu răbdare. Uneori va trebui să fie pedepsiți, dar niciodată să n-o faci în așa fel încât să simtă că au fost pedepsiți la mânie. Așa faci doar un rău mai mare. Multe diferențe nefericite din cercul familiei ar putea fi evitate dacă părinții ar asculta de sfatul Domnului în educarea copiilor lor. (MS. 93, 1909)

Părinții să fie sub disciplina lui Dumnezeu. - Mame, oricât de provocatori ar fi copiii voștri în ignoranța lor, nu dați loc la nerăbdare. Învățați-i cu răbdare și cu iubire. Fiți hotărâte cu ei. Nu lăsați pe Satana să-i stăpânească. Disciplinați-i numai atunci când voi înșivă sunteți sub disciplina lui Dumnezeu. Hristos va câștiga biruința în viețile copiilor voștri dacă veți învăța de la El, care este blând și smerit, curat și neîntinat. (L. 272, 1903) Dar dacă încercați să conduceți fără a exersa auto-control, fără un sistem de organizare, cugetare și rugăciune, sigur, veți secera consecințe amare. (ST. 9 februarie, 1882)

Niciodată să nu corectați la mânie. - Ar trebui să-ți corectezi copiii în iubire. Nu-i lăsa de capul lor până când te superi și atunci îi pedepsești. Asemenea corectare ajută răul în loc

să-l vindece. (R&H. 19 septembrie, 1854) A manifesta mânie asupra unui copil greșit înseamnă a mări răul. Aceasta trezește cele mai rele patimi ale copilului și-l face să simtă că nu-ți pasă de el. El gândește în sinea lui că dacă ți-ar fi păsat de el n-ai fi putut să-l tratezi așa. Și credeți că Dumnezeu nu ia cunoștință de felul în care sunt corecți acești copii? El cunoaște și, de asemenea, știe care ar fi putut fi binecuvântările rezultate dacă lucrarea de corectare era făcută în așa fel încât să câștige mai degrabă decât să respingă. . . .

Vă rog fierbinte, nu vă corecți copiii cu mânie. A-cela este un timp al tuturor timpurilor când ar trebui să acționați cu umilință, răbdare și rugăciune. Apoi este timpul să îngenunchiați cu copilul și să cereți iertare de la Domnul. Căutați să-i câștigați la Hristos prin manifestarea bunătății și iubirii și veți vedea că o putere mai înaltă decât orice putere de pe pământ conlucrează cu eforturile voastre. (MS. 53, 1912) Când ești obligat să corectezi un copil, nu-ți ridica vocea. . . . Nu-ți pierde stăpânirea de sine. Părintele care dă loc la mânie când corectează un copil, este mai greșit decât copilul. (ST. 17 februarie, 1904)

Dojana aspră și iritarea nu ajută niciodată. - Cuvintele aspre și mânioase nu sunt de origine divină. Dimpotrivă, ele stârnesc cele mai rele simțăminte ale inimii omenești. Când copiii fac rău și sunt plini de revoltă, iar tu ești ispitit să vorbești și să acționezi cu asprime, așteaptă înainte de a-i corecta. Dă-le ocazia să gândească și îngăduie temperamentului tău să se liniștească. Pe măsură ce lucrezi cu bunăvoință și gingășie cu copiii tăi, și tu și ei veți primi binecuvântarea Domnului. Și crezi că în acea zi a judecății lui Dumnezeu va regreta cineva că a fost răbdător și bun cu copiii lui? (MS. 114, 1903)

Nervozitatea nu este o scuză pentru nerăbdare. - Părinții își scuză uneori metoda lor greșită motivând că nu se simt bine. Ei sunt nervoși și cred că nu pot să fie răbdători și calmi și că nu pot să vorbească plăcut. Se înșeală singuri și-i fac plăcerea lui Satana care jubilează pentru că harul lui Dumnezeu nu este privit de ei ca fiind de ajuns pentru a birui slăbiciunile naturale. Ei pot și ar trebui să se stăpânească întotdeauna. Dumnezeu le cere asta. (1T. p. 385) Uneori, când sunt obosiți de muncă sau apăsăți de griji, părinții nu mențin un spirit calm, ci manifestă o lipsă de reținere ce nu place lui Dumnezeu și aduce un nor asupra familiei. Părinți, când sunteți iritați, ar trebui să nu comiteți un păcat așa de mare încât să otrăviți întreaga familie cu această irascibilitate primejdioasă. În asemenea ocazii puneți o strajă dublă asupra voastră înșivă și hotărâți-vă ca nimic altceva să nu scape de pe buze decât cuvinte plăcute și voioase. Printr-o asemenea exersare a stăpânirii de sine veți deveni mai puternici. Sistemul vostru nervos nu va fi așa de sensibil. . . . Domnul Isus ne cunoaște slăbiciunile și El Însuși a luat parte la experiența noastră în toate lucrurile în afară de păcat; de aceea ne-a pregătit o cale potrivită cu tăria și capacitatea noastră.

Uneori totul pare să meargă rău în cercul familiei. Peste tot în jur este doar nervozitate și toți par foarte nenorociți și nefericiți. Părinții dau vina pe bieții copii și-i cred foarte neascultători și nesupuși, cei mai răi copii din lume, în timp ce cauza tulburării se află în ei înșiși. Dumnezeu le cere să exercite stăpânire de sine. Ei ar trebui să-și dea seama că, atunci când cedează la nerăbdare și nervozitate, îi fac pe alții să sufere. Cei din jur sunt afectați de spiritul pe care îl manifestă ei, iar dacă, la rândul lor și ei acționează în același spirit, răul se mărește. (ST. 17 aprilie, 1884)

Uneori există putere în tăcere. - Cei ce doresc să-i stăpânească pe alții trebuie să se stăpânească pe ei înșiși. . . . Când un părinte sau învățător devine nerăbdător și este în pericol să vorbească neînțelept, este mai bine să tacă. Există o putere minunată în tăcere. (Ed. p. 292)

Dați porunci puține; apoi cereți ascultare. - Mamele să fie atente să nu facă cereri inutile pentru a-și etala autoritatea în fața altora. Dați porunci puține, dar urmăriți ca acestea să fie ascultate. (ST. 9 februarie, 1882) În disciplinarea copiilor voștri. . . . nu-i scutiți de ceea ce le-ați cerut să facă. Nu lăsați ca mintea să vă fie absorbită în alte lucruri astfel încât să vă facă să deveniți nepăsători. Nu obosiți în supraveghere deoarece copiii voștri uită și fac ceea ce le-ați interzis să facă. (MS. 32, 1899) În toate cerințele voastre, căutați să asigurați cel mai

înalt bine al copiilor și aveți grijă ca aceste cuvinte să fie ascultate. Energia și hotărârea să vă fie neclintite, dar întotdeauna supuse față de Spiritul lui Hristos. (ST. 13 septembrie, 1910)

Lucrând cu un copil neglijent. - Când ceri copilului tău să facă un anumit lucru, iar el răspunde: „Da, voi face” și apoi neglijează să-și îndeplinească cuvântul, nu trebuie să lași situația astfel. Trebuie să-i ceri socoteală pentru această neglijență. Dacă treci cu vederea, fără să-i atragi atenția, îl educi să-și formeze obiceiuri de neglijență și necredincioșie. Dumnezeu a dat fiecărui copil o isprăvnicie. Copiii trebuie să asculte de părinți. Ei trebuie să ajute la purtatul poverilor și responsabilităților căminului, iar când neglijează să facă lucrarea încredințată lor trebuie trași la răspundere și solicitați s-o îndeplinească. (MS. 127, 1899)

Rezultatele unei discipline pripite și spasmodice. - Când au greșit, copiii sunt convinși de păcatul lor și sunt umiliți și abătuți. A-i certa pentru greșelile lor va rezulta adesea în a-i face încăpățânați și ascunși. Ca și mânzii neascultători, ei par să producă tulburare, iar dojana nu le va face nici un bine. Părinții ar trebui să caute să le abată mintea în alte direcții. Necazul este că părinții nu sunt uniformi în guvernare, ci lucrează mai mult din impuls decât din principiu. Ei se aprind de mânie și nu dau un bun exemplu copiilor lor, așa cum ar trebui să facă părinții creștini. Într-o zi trec cu vederea faptele rele ale copiilor, iar în ziua următoare nu manifestă răbdare sau stăpânire de sine. Ei nu țin calea Domnului ca să facă dreptate și judecată. Adesea sunt mai vinovați decât copiii lor. Unii copii vor uita repede răul făcut lor de tata sau mama; dar alții, care sunt altfel constituiți, nu pot uita pedeapsa severă și lipsită de logică pe care n-o meritau. În felul acesta sufletele le sunt rănite, iar mintea tulburată. Mama își pierde ocaziile de a imprima principiile corecte în mintea copilului, pentru că nu și-a menținut controlul de sine și nu a dat pe față o minte bine echilibrată în comportare și în cuvinte. (MS. 38, 1895) Fii atât de calm și lipsit de mânie, încât ei să fie convinși că-i iubești, chiar dacă îi pedepsești. (MS. 2, 1903)

Stimulările sunt uneori mai bune decât pedeapsa. - Eu am simțit un interes atât de profund în această ramură a lucrării încât am adoptat copii ca să poată fi educați în mod corect. În loc de a-i pedepsi când făceau rău, le ofeream stimulări ca să facă ce e bine. O fetiță avea obiceiul să se trântescă pe dușumea dacă nu era lăsată să facă ce-i place. I-am spus: „Dacă astăzi nu-ți vei pierde controlul asupra temperamentului nici o dată, unchiul White și cu mine te vom lua cu trăsura și vom petrece o zi fericită la țară. Dar dacă te trântești pe jos o singură dată astăzi, îți vei pierde dreptul la plăcere.” Pe această cale am lucrat pentru astfel de copii, iar acum mă simt recunoscătoare că am avut privilegiul să fac această lucrare. (MS. 95, 1909) Corectează răul cu promptitudine, înțelepciune și fermitate. - Neascultarea trebuie pedepsită, iar faptele rele, corectate. Nelegiuirea ce este lipită de inima copilului trebuie înfruntată și biruită de părinți și învățători. Cu răul trebuie să se lucreze prompt și înțelept, cu fermitate și hotărâre. Cu mare atenție să se lucreze cu ura față de restricție, cu iubirea de îngăduință de sine și cu indiferența față de lucrurile veșnice. Dacă răul nu este eradicat, sufletul este pierdut; mai mult decât atât: cine se predă lui Satana pentru a-l urma, caută în mod continuu să amăgească și pe alții. Din anii cei mai fragezi ai copiilor noștri, să căutăm a învinge în ei spiritul lumesc. (L. 166, 1901)

Nuiaua este uneori necesară. - Mama poate că întreabă: „Să nu-mi pedepsesc niciodată copilul?” Bătaia poate fi necesară când alte mijloace eșuează, totuși ea n-ar trebui să folosească nuiaua dacă poate s-o evite. Dacă măsurile mai blajine însă se dovedesc insuficiente, pedeapsa ce-l va face pe copil să-și vină în fire ar trebui administrată cu iubire. De multe ori, o astfel de corecție va fi destul pentru toată viața ca să arate copilului că nu el este cel care conduce. Când acest pas devine necesar, copilul ar trebui să fie profund impresionat de gândul că acesta nu este făcut pentru satisfacerea părintelui sau pentru îngăduirea unei autorități arbitrare, ci pentru propriul său bine. El trebuie învățat că fiecare greșeală necorectată îi va aduce nefericire lui însuși și neplăcere lui Dumnezeu. Sub o astfel

de disciplină copiii își vor găsi cea mai mare fericire în a-și supune voința lor voinței Tatălui ceresc. (CT. p. 116, 117)

Ca ultimă instanță. - De multe ori vei descoperi că, dacă vei discuta cu ei în mod logic, cu bunătate, nu va trebui să fie bătuți. O astfel de metodă de a proceda îi va face să aibă încredere în tine. Vor face din tine confidentul lor. Vor veni la tine să-ți spună: Am greșit astăzi în ocazia cutare și vreau să mă ierți și să-l rogi și pe Dumnezeu să mă ierte. Am trecut prin scene ca acestea și de aceea știu. . . . Sunt recunoscătoare că am avut curajul ca, atunci când au greșit, să lucrez cu ei în mod hotărât, să mă rog cu ei și să țin înaintea lor standardele Cuvântului lui Dumnezeu. Mă bucur că le-am prezentat făgăduințele făcute biruitorului și răsplătirile acelor care sunt credincioși. (MS. 27, 1911)

Niciodată să nu loviți cu patimă. - Să nu dați niciodată o lovitură cu patimă decât dacă vreți ca el să învețe să se certe și să se lupte. Ca părinți, voi țineți locul lui Dumnezeu pentru copiii voștri și trebuie să fiți în gardă. (MS. 32, 1899) Poate că va trebui să pedepsiți cu nuiua. Acest lucru este uneori esențial, dar amână orice rezolvare a dificultății până când ai clarificat cazul cu tine însuși. Întreabă-te: Mi-am predat voința și calea lui Dumnezeu? M-am plasat în acea poziție în care Dumnezeu mă poate folosi, încât să pot avea înțelepciune, răbdare, bunătate și dragoste în lucrul cu elementele refractare din familie? (MS. 79, 1901)

Avertisment pentru un tată iute la mână. - Frate L., te-ai gândit la ceea ce înseamnă un copil și încotro merge el? Copiii dumitale sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului, frați și surori dați în grija dumitale de către Tatăl ceresc, ca să-i formezi și să-i educi pentru cer. Când îi tratezi cu asprime, așa cum o faci adesea, te gândești că Dumnezeu îți va cere socoteală pentru acest fel de purtare? N-ar trebui să te porți așa de aspru cu copiii dumitale. Un copil nu este un cal sau un câine, ca să fie comandat potrivit cu voința dumitale imperioasă sau să fie mânat cu un băț sau o nuiua sau cu palme. Unii copiii sunt atât de defectuoși în temperamentele lor, încât pricinuirea durerii este necesară, dar foarte multe cazuri sunt înrăutățite prin această disciplină. . . . Niciodată nu-ți ridica mâna să le dai o lovitură, decât în cazul în care, cu o conștiință curată, poți să te pleci înaintea lui Dumnezeu și să-I ceri binecuvântarea asupra corecției pe care ești gata s-o dai. Încurajează iubirea în inima copiilor tăi. Prezintă înaintea lor motive înalte și corecte pentru stăpânire de sine. Nu le da impresia că ei trebuie să se supună controlului pentru că este voința ta arbitrară, pentru că ei sunt slabi, iar tu ești tare, pentru că tu ești tatăl, iar ei copiii. Dacă dorești să-ți ruinezi familia, continuă să guvernezi prin forță brutală și în mod sigur vei reuși. (2T. p. 259, 260)

Nu zgâlțâi niciodată un copil insultat. - Părinții nu le-au dat copiilor lor educația corectă. Adesea ei manifestă aceleași defecte ce sunt văzute în copii. Mănâncă necorespunzător și aceasta le solicită energiile nervoase către stomac, iar ei nu au vitalitate să se dezvolte în alte direcții. Nu-și pot stăpâni copiii cum se cuvine din cauza lipsei de răbdare și nu pot să-i învețe calea dreaptă. Poate că îi stăpânesc cu asprime și-i lovesc cu nerăbdare. Eu am spus că a zgâlțâi un copil nu înseamnă a scoate spiritul rău, ci a agita două spirite rele. Dacă un copil este greșit, a-l scutura îl va face mai rău. Nu-l va supune. (Id. p. 365)

Folosește mai întâi raționamentul și rugăciunea. - În primul rând discută rațional cu copiii tăi, arătându-le în mod clar greșelile și ajută-i să înțeleagă că nu au păcătuț numai împotriva ta, ci și împotriva lui Dumnezeu. Cu inima plină de milă și de părere de rău pentru copiii tăi greșiți, roagă-te cu ei înainte de a-i corecta. Atunci ei vor vedea că nu-i pedepsești pentru că ți-au făcut neplăceri sau din cauză că dorești să-ți reverși nemulțumirea asupra lor, ci dintr-un simț al datoriei, pentru binele lor, iar ei te vor iubi și respecta. (ST. 10 aprilie, 1884) Acea rugăciune poate să facă o astfel de impresie asupra minții lor încât ei să vadă că nu ești lipsit de rațiune, iar dacă văd acest lucru, ai câștigat o mare biruință. Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută în cercul familiilor noastre în aceste ultime zile. (MS. 73, 1909)

Eficacitatea rugăciunii într-o criză disciplinară. - Dacă ei greșesc, nu-i amenința cu pedeapsa lui Dumnezeu, ci adu-i la Domnul Hristos în rugăciunile tale. (MS. 27, 1893)

Înainte de a-i cauza copilului tău durere fizică, dacă ești tată creștin sau mamă creștină, vei descoperi dragostea ce o ai pentru cel greșit al tău. Când te pleci cu el înaintea lui Dumnezeu, prezintă Mântuitorului plin de compasiune propriile Sale cuvinte: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.” Marcu 10, 14. Acea rugăciune va aduce îngeri de partea ta. Copilul tău nu va uita astfel de experiențe, iar binecuvântarea lui Dumnezeu se va afla asupra unei astfel de învățături, conducându-l la Domnul Hristos. Când copiii realizează că părinții încearcă să-i ajute, își vor orienta energiile în direcția cea bună. (CT. p. 117, 118)

Experiențe personale în disciplină. - Niciodată nu le-am permis copiilor mei, când erau mici, să creadă că ar putea să mă necăjească. De asemenea, am adus în familia mea alți copii, din alte familii, dar niciodată nu le-am îngăduit să creadă că pot s-o supere pe mama lor. Nu mi-am îngăduit niciodată să spun vreun cuvânt aspru sau să devin nerăbdătoare sau nervoasă cu copiii. N-au reușit să mă învingă niciodată; nici măcar o singură dată n-au reușit să mă provoace la mânie. Când spiritul meu era agitat sau mă simțeam provocată, spuneam: „Copii, să lăsăm asta acum; să nu mai vorbim nimic despre ea acum. O vom discuta înainte de culcare.” Având tot acest timp până seara ca să reflecteze, se linișteau, iar eu puteam să-i conduc foarte frumos. . . . Există o cale corectă și una greșită. Eu n-am ridicat niciodată mâna împotriva copiilor mei înainte de a discuta cu ei; dacă ei izbucneau în lacrimi și-și vedeau greșeala (și întotdeauna făceau așa când le arătam ce-au greșit și mă rugam cu ei), dacă erau supuși (și întotdeauna erau când discutam cu ei), atunci îi aveam sub control. Niciodată n-au fost altfel. Când mă rugam cu ei erau zdrobiți, își aruncau brațele în jurul gâtului meu și plângeau. . . . În corectarea copiilor mei, n-am îngăduit niciodată ca măcar vocea să-mi fie schimbată în vreun fel. Când vedeam ceva greșit, așteptam până trecea „fierbințeala”, apoi, după ce au avut șansa să reflecteze, erau rușinați și îi câștigam. Se rușinau dacă le dădeam o oră sau două să se gândească la aceste lucruri. Eu mergeam întotdeauna deoparte și mă rugam, apoi nu le mai vorbeam despre lucrul respectiv. După ce erau lăsați singuri un timp, veneau ei la mine să vorbim. „Ei bine”, le spuneam, „vom aștepta până diseară”. Seara aveam un timp pentru rugăciune și apoi le spuneam că și-au rănit propriile suflete și că au întristat Duhul lui Dumnezeu prin comportarea lor greșită. (MS. 82, 1901)

Faceți-vă timp pentru rugăciune. - Când mă simțeam iritată și eram ispitită să spun cuvinte de care mi-ar fi fost rușine, tăceam, ieșeam imediat din cameră și-L rugam pe Dumnezeu să-mi dea răbdare ca să-i învăț pe acești copii. Puteam apoi să mă întorc și să vorbesc cu ei, să le spun că nu trebuie să mai facă vreodată această greșală. Putem lua o astfel de poziție în această privință încât să nu-i provocăm pe copii la mânie. Ar trebui să vorbim cu blândețe și răbdare amintindu-ne mereu cât de neascultători suntem noi și cum vrem să fim tratați de Tatăl nostru ceresc.

Acestea sunt lecții pe care trebuie să le învețe părinții, iar odată ce le-ați învățat, veți fi cei mai buni studenți în școala Domnului Hristos, iar copiii voștri vor fi cei mai buni copii. Deoarece aveți un control foarte bun asupra lor, îi puteți învăța pe această cale să aibă respect pentru Dumnezeu și să păzească legea Lui. Făcând astfel aduceți în societate copii care vor fi o binecuvântare pentru toți cei din jurul lor. Îi pregătiți să fie conlucrători cu Dumnezeu. (MS. 19, 1887)

Durerea disciplinei poate fi urmată de bucurie. - Adevărata cale de a lucra cu încercarea nu este de a căuta să scapi de ea, ci de a o transforma. Aceasta se aplică la toată disciplina: la cea timpurie, cât și la cea de mai târziu. Neglijarea instruirii de la început a copilului și întărirea consecventă a tendințelor rele face mai dificilă educația lui de mai târziu și disciplina devine prea adesea un proces dureros. Dureros pentru natura căzută și potrivit dorințelor și înclinațiilor naturale; durerea poate fi însă pierdută din vedere într-o bucurie mai înaltă. Copilul și tânărul să fie învățați că fiecare greșală și fiecare dificultate învinsă devine o treaptă către lucruri mai bune și mai înalte. Prin astfel de experiențe au dobândit succes toți

cei care au făcut vreodată viața vrednică de trăit. (Ed. p. 295, 296) Urmați Cartea divină călăuzitoare. - Părinții care ar vrea să-și crească în mod corespunzător copiii au nevoie de înțelepciune din cer pentru a acționa drept în toate problemele ce au de-a face cu disciplina în familie. (PHJ. ianuarie, 1890) Biblia este un ghid în conducerea copiilor. Dacă părinții doresc, pot afla trasată aici o direcție pentru educarea și instruirea copiilor lor așa încât nu pot să umble bâjbâind. . . . Când această Carte călăuză este urmată, părinții, în loc să fie indulgenți peste limită cu copiii, vor folosi mai des nuiua disciplinei; în loc să fie orbi față de greșelile și temperamentul lor pervertit și receptivi numai la calitățile lor, vor avea un discernământ clar și vor privi asupra acestor lucruri în lumina Bibliei. Ei vor ști că trebuie să-i stăpânească în mod corect. (MS. 57, 1897) Dumnezeu nu poate lua răzvrătiți în împărăția Sa, de aceea face din ascultarea de poruncile Lui o cerință deosebită. Părinții trebuie să-i învețe în mod sânguincios pe copii lor ceea ce spune Domnul. Atunci Dumnezeu va arăta îngerilor și oamenilor că El va construi un cerc de protecție în jurul poporului Său. (MS. 64, 1899)

Partea voastră și partea lui Dumnezeu. - Părinți, când v-ați făcut cu credincioșie datoria, în măsura capacității voastre, atunci puteți cere Domnului, cu credință, să facă pentru copiii voștri ceea ce voi nu puteți face. (ST. 9 februarie, 1882) După ce v-ați făcut cu credincioșie datoria față de copiii voștri, aduceți-i la Dumnezeu și rugați-L să vă ajute. Spuneți-I că v-ați făcut partea și apoi, cu credință, rugați-L să facă partea Lui, pe care voi nu o puteți face. Rugați-L să le calmeze firile, să-i facă liniștiți și blânzi prin Duhul Lui cel Sfânt. El vă va auzi când vă rugați. Îi va face plăcere să răspundă rugăciunilor voastre. Prin Cuvântul Lui, El v-a poruncit să-i corectați pe copiii voștri și să nu „vă lăsați influențați de plânsul lor” și trebuie să se acorde atenție Cuvântului Său în aceste lucruri. (R&H. 19 septembrie, 1854)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

C U I U B I R E Ș I F E R M I T A T E

Două căi și sfârșitul lor. - Există două căi de a lucra cu copiii, căi ce diferă considerabil în principiu și rezultate. Credincioșia și dragostea, unite cu înțelepciunea și fermitatea, în conformitate cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, vor aduce fericire atât în viața aceasta cât și în cea viitoare. Neglijarea datoriei, indulgența nesocotită, nereușita de a împiedica sau corecta nebuniile tinereții vor rezulta în nefericire și distrugere finală pentru copii și în dezamăgire și suferință pentru părinți. (R&H. 30 august, 1881) Iubirea are o soră geamănă: datoria. Iubirea și datoria stau una lângă alta. Iubirea exersată în timp ce datoria este neglijată îi va face pe copii încăpățânați, perverși, egoiști și neascultători. Dacă datoria rigidă este lăsată să stea singură, fără dragostea ce domolește și câștigă, va avea un rezultat asemănător. Ca să poată fi disciplinați cum se cuvine, datoria și iubirea trebuie să fie îmbinate. (3T. p. 195)

Greșelile necorectate aduc nefericire. - Atunci când pare necesar să-i refuzi unui copil dorințele sau să te împotrivești voinței lui, trebuie să i se explice în mod clar că acest refuz nu este făcut pentru a-i mulțumi pe părinți sau pentru a îngădui autoritatea arbitrară, ci pentru propriul lui bine. El ar trebui învățat că fiecare greșeală necorectată îi va aduce nefericire lui însuși și lui Dumnezeu. Sub o astfel de disciplină, copiii își vor găsi cea mai mare plăcere în a se supune voinței Tatălui lor ceresc. (FE. p. 68) Tinerii care-și urmează propriile impulsuri și înclinații, nu pot avea fericire adevărată în viața aceasta, iar la sfârșit vor pierde viața veșnică. (R&H. 27 iunie, 1899)

Bunătatea să fie legea căminului. - Metoda de guvernare a lui Dumnezeu este un exemplu al felului în care trebuie educați copiii. În servirea Domnului nu există asuprire și nu trebuie să existe asuprire în cămin și nici în școală. Totuși, nici părinții și nici profesorii n-ar trebui să permită ca desconsiderarea cuvântului lor să treacă neobservată. Dacă ei neglijează să corecteze greșelile copiilor, Dumnezeu le va cere socoteală pentru neglijența lor. Cu

cenzura să fie însă zgârciți. Bunătatea să fie legea căminului și a școlii. Copiii să fie învățați a păzi legea Domnului, iar o influență fermă și iubitoare să-i oprească de la rău. (CT. p. 155)

Țineți seama de neștiința copilărească. - Tați și mame, voi trebuie să reprezentați caracterul lui Dumnezeu în cămin. Voi trebuie să cereți ascultare nu printr-o furtună de cuvinte, ci într-o manieră amabilă și iubitoare. Trebuie să fiți atât de plini de înțelegere încât copiii să fie atrași spre voi. (MS. 79, 1901) Fiți plăcuți în cămin. Opriți orice cuvânt ce ar trezi o dispoziție nesfântă. „Părinți, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri” este o poruncă divină. Amintiți-vă că ei sunt tineri în ani și experiență. În stăpânirea și disciplinarea lor fiți fermi, dar buni. (R&H. 21 aprilie, 1904) Copiii nu discern întotdeauna între bine și rău, iar când greșesc sunt tratați adesea cu asprime în loc să fie învățați cu bunăvoință. (MS. 12, 1898) În Cuvântul lui Dumnezeu nu este dată nici o autorizație pentru severitatea sau oprirea părintească și nici pentru neascultarea filială. Legea lui Dumnezeu în viața de familie și în cârmuirea națiunilor se revarsă dintr-o inimă plină de iubire infinită. (L. 8a, 1896)

Compătimire pentru copilul nepromițător. - Am văzut nevoia părinților de înțelepciunea Domnului Hristos în lucrarea cu copiii lor greșiți. . . . Cel care pare lipsit de perspective este cel care are nevoie de cea mai mare răbdare și bunăvoință și de cea mai delicată compasiune, dar mulți părinți dau pe față un spirit rece și nemilos ce nu va conduce niciodată pe cel greșit la pocăință. Inimile părinților să fie înmuiate de harul Domnului Hristos, iar iubirea Lui va găsi o cale spre suflet. (MS. 22, 1890) Regula Mântuitorului: „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Luca 6, 31), ar trebui să fie regula tuturor acelor care iau asupra lor răspunderea de educare a copiilor și tinerilor. Ei sunt membri mai tineri ai familiei Domnului, moștenitori împreună cu noi ai darului vieții. Regula Domnului Hristos ar trebui respectată față de cei mai insensibili, mai tineri, mai nepricepuți și chiar față de cei mai greșiți și mai răzvrățiți. (Ed. p. 292, 293)

Ajutați-i pe copii să biruiască. - Dumnezeu are o considerație delicată față de copii. El vrea ca ei să câștige biruințe în fiecare zi. Să ne străduim cu toții să-i ajutăm pe copii să fie biruitori. Nu lăsați să se îndrepte spre ei jigniri chiar de la membrii propriei lor familii. Nu permiteți ca faptele și cuvintele voastre să fie de așa natură încât copiii să fie provocați la mânie. Totuși, ei trebuie să fie disciplinați cu credincioșie și corecți când greșesc. (MS. 47, 1908)

Aduceți laude ori de câte ori este posibil. - Lăudați-i pe copii când fac bine deoarece aprecierea justă este de un ajutor tot atât de mare pentru ei ca și pentru cei mai înaintați în vârstă și în înțelegere. Nu fiți niciodată dificili în sanctuarul căminului. Fiți amabili și blânzi, arătând politețe creștină, mulțumind și laudându-i pe copiii voștri pentru ajutorul ce vi-l dau. (MS. 14, 1905) Fiți plăcuți. Nu vorbiți niciodată tare sau cu patimă. În stăpânirea și disciplinarea copiilor voștri fiți fermi, dar blânzi. Încurajați-i să-și facă datoria ca membri ai familiei. Exprimați-vă aprecierea față de eforturile ce le depun pentru a-și reține înclinațiile de a face rău. (MS. 22, 1904) Fiți exact ceea ce doriți să fie copiii voștri când vor avea grijă de propriile lor familii. Vorbiți așa cum ați vrea să vorbească ei. (MS. 42, 1903)

Păziți-vă tonul vocii. - Vorbiți întotdeauna cu o voce calmă și serioasă în care nu este exprimată nici o urmă de patimă. Pentru a asigura ascultare promptă, nu este necesară patima. Tați și mame, voi sunteți răspunzători față de copiii voștri. Fiți atenți sub ce influență îi așezați. Nu vă pierdeți influența asupra lor prin ceartă și iritabilitate. Voi trebuie să-i îndrumați, nu să agitați patimile minții lor. La orice provocare, fiți atenți ca tonul vocii voastre să nu trădeze nici o urmă de iritare. Ei să nu vadă în voi o manifestare a spiritului lui Satana. Aceasta nu vă va ajuta să-i pregătiți și ajutați pentru viața veșnică. MS. 47, 1908)

Dreptatea să fie amestecată cu milă. - Dumnezeu este legiuitorul și împăratul nostru, iar părinții trebuie să se așeze sub conducerea Lui. Această guvernare interzice orice oprire din partea părinților și orice neascultare din partea copiilor. Dumnezeu este plin de bunătate iubitoare, de milă și adevăr. Legea Lui este sfântă, dreaptă și bună și trebuie ascultată de

părinți și de copii. Normele ce ar trebui să reglementeze viețile părinților și ale copiilor se revărsă dintr-o inimă plină de iubire infinită, iar binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu vor fi oferite acelor părinți care aplică legea Sa în familiile lor și acelor copii care ascultă de această lege. Trebuie să fie simțită influența îmbinată a milei și dreptății. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” Sub această disciplină, familiile vor umbla pe calea Domnului, să facă dreptate și judecată. Părintele care permite ca guvernarea lui să devină un despotism, face o greșală teribilă. El nu face rău numai copiilor, ci și lui însuși, înăbușind în inimile lor tinere dragostea ce s-ar revărsa în cuvinte și fapte pline de afecțiune. Politețea, înțelegerea și iubirea manifestate față de copii se vor reflecta asupra părinților. Ce seamănă, aceea vor și secera. . . . Când căutați să aplicați dreptatea, amintiți-vă că ea are o soră geamănă, care este mila. Cele două stau una lângă alta și nu pot fi separate. (R&H. 30 august, 1881)

Severitatea trezește spiritul combativ. Sfat către părinții aspri. - Severitatea și dreptatea lipsite de iubire, nu-i vor conduce pe copiii voștri să facă binele. Observați cât de repede este trezit în ei spiritul combativ. Există o cale mai bună de a lucra cu ei decât constrângerea. Dreptatea are o soră geamănă: iubirea. Lăsați ca iubirea și dreptatea să-și dea mâna în toată activitatea voastră de conducere și, cu siguranță, veți avea ajutorul lui Dumnezeu să conlucreze cu eforturile voastre. Domnul, Mântuitorul vostru îndurător, vrea să vă binecuvânteze și să vă dea gândurile Sale, harul Său și salvarea Sa ca să puteți avea un caracter care să fie aprobat de El. (L. 19a, 1891) Autoritatea părinților ar trebui să fie de necontestat, totuși nu trebuie să se abuzeze de această putere. În stăpânirea copiilor lui, tatăl n-ar trebui să guverneze după capriciu, ci după standardul Bibliei. Atunci când își îngăduie ca trăsăturile lui aspre de caracter să conducă, devine un despot. (R&H. 30 august, 1881)

Mustrați cu blândețe plină de iubire. - Fără îndoială că veți vedea greșeli și încăpățănare din partea copiilor voștri. Unii părinți vă vor spune că ei discută cu copiii lor și-i pedepsesc, dar că nu văd nici o îmbunătățire. Astfel de părinți să încerce metode noi. Să îmbine politețea, bunătatea și iubirea cu guvernarea familiei și, totuși, să fie neclintii ca stânca față de principiile corecte. (MS. 38, 1895) Nimeni din cei care lucrează cu tinerii să nu fie împietriți, ci afectuoși, blânzi, miloși, curtenitori, atrăgători și prietenoși; să știe, totuși, că este nevoie de avertizări și chiar de mustrare pentru a opri niște fapte rele. (MS. 68, 1897) Sunt instruită să le spun părinților: ridicați standardul comportamentului în familiile voastre. Învățați-vă copiii să asculte. Stăpânii prin influența iubirii combinate cu o autoritate asemănătoare autorității Domnului Hristos. Viețile voastre să fie astfel încât să se spună despre voi cuvintele de apreciere ce au fost spuse despre Corneliu, care „era temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui”. (R&H. 21 aprilie, 1904)

Nu exercitați nici severitate, nici indulgență excesivă. - Noi nu aprobăm acea disciplină care i-ar descuraja pe copii printr-o interdicție nemiloasă sau care i-ar irita printr-o corecție plină de patimă și apoi, sub impulsul schimbărilor, să-i sufocă cu sărutări sau să le facă rău prin plăceri dăunătoare. Atât indulgența excesivă, cât și severitatea neadecvată trebuie evitate. După cum vigilența și hotărârea sunt indispensabile, la fel sunt și compasiunea și gingășia. Părinți, amintiți-vă că aveți de-a face cu copii ce luptă cu ispita și că le este tot la fel de greu să reziste acestor îndemnuri la rău ca și adulților când sunt asaltați. Copiii care doresc cu adevărat să facă binele pot cădea iar și iar și, de fiecare dată au nevoie de încurajare la putere și perseverență. Supravegheați cu rugăciune și cu mare atenție activitatea acestor minți tinere. Întăriți orice impuls bun, încurajați orice faptă nobilă. (ST. 24 noiembrie, 1881)

Mențineți fermitate constantă și control lipsit de patimă. - Copiii au naturi sensibile și iubitoare. Ei sunt satisfăcuți ușor și întristați ușor. Prin disciplină blândă în cuvinte și fapte mamele își pot lega copiii de inima lor. Fermitatea constantă și controlul lipsit de patimă sunt necesare pentru disciplina fiecărei familii. Spuneți ceea ce aveți de spus în mod calm, acționați cu atenție și aduceți la îndeplinire ceea ce spuneți, fără abatere. Veți fi răsplătiți

pentru manifestarea iubirii în legăturile ce le aveți cu copiii voștri. Nu-i respingeți prin lipsă de înțelegere față de jocurile lor copilărești, față de bucuriile și necazurile lor. Nu lăsați niciodată să apară vreo încruntare pe fruntea voastră sau să vă scape vreun cuvânt aspru de pe buze. (3T. p. 532) Chiar și amabilitatea trebuie să aibă limite. Autoritatea trebuie sprijinită de severitate fermă, altfel va fi primită de mulți cu batjocură și dispreț. Așa-numita delicatețe, convingerea prin rugăminți și lingușiri, cât și indulgența părinților și tutorilor față de tineri este cel mai mare rău ce poate veni asupra lor. Fermitatea, hotărârea și cerințele pozitive sunt esențiale în fiecare familie. (Id. vol. 5, p. 45)

Amintiți-vă de propriile greșeli. - Tații și mamele să-și amintească de faptul că ei înșiși nu sunt decât niște copii care au crescut. Deși pe cărarea lor a strălucit o mare lumină și au avut o experiență îndelungată, totuși, cât de ușor sunt aprinși de invidie, gelozie și bănuieli rele. Din cauza propriilor lor greșeli și lipsuri, ei ar trebui să învețe să lucreze blând cu copiii care greșesc. (MS. 53, nedatat) Poate că vă simțiți necăjiți uneori deoarece copiii voștri fac exact invers de cum i-ați învățat. Dar v-ați gândit vreodată de câte ori voi mergeți contrar cu ceea ce v-a poruncit Domnul să faceți? (MS. 45, 1911)

Cum să câștigăm dragostea și încrederea. - Există primejdia ca, atât părinții cât și învățătorii să dicteze și să poruncească prea mult, în timp ce nu reușesc pe deplin să aibă relații sociale cu copiii sau școlarii lor. Uneori sunt prea rezervați și-și exercită autoritatea într-o manieră rece și neînțelegătoare, ce nu poate câștiga inimile copiilor și ale elevilor. Dacă i-ar strânge pe copii aproape de ei, arătându-le că-i iubesc, dacă ar arăta interes în toate eforturile lor, chiar și în jocurile lor, fiind uneori copii ca și ei, i-ar face foarte fericiți și le-ar câștiga dragostea și încrederea; copiii ar învăța mai repede să respecte și să iubească autoritatea părinților și învățătorilor lor. (CT. p. 76, 77)

Căutați să-L imitați pe Domnul Hristos. - El {Hristos} S-a identificat cu cel nevoiaș și nenorocit. El a luat copilașii în brațe și S-a coborât la nivelul tinerilor. Inima Lui plină de iubire putea să înțeleagă încercările și trebuințele lor și să se bucure de fericirea lor. Spiritul Său, epuizat de zarva și confuzia cetății aglomerate, obosit de contactul cu oamenii vicleni și ipocriți, găsea liniște și pace în societatea copiilor inocenți. Prezența Lui nu i-a respins niciodată. Maiestatea cerului a binevoit să răspundă la întrebările lor și a simplificat lecțiile Sale importante pentru a întâmpina puterea lor copilărească de înțelegere. El a plantat în mințile lor tinere și în creștere semințele adevărului ce vor încolți și vor produce un seceriș bogat în anii de mai târziu. (4T. p. 141)

Un tânăr vinovat, care avea nevoie de înțelegere. - Am citit scrisoarea ta cu interes și compătimire. Aș spune că fiul tău are nevoie acum, ca niciodată mai înainte, de un tată. El a greșit, tu știi asta, iar el știe că tu știi; și cuvintele ce i le-ai fi spus în nevinovăția lui fără nici un risc și care n-ar fi produs rezultate rele, ar părea acum ca lipsite de bunătate și ascutite ca un cuțit. . . . Eu știu că părinții simt rușinea faptelor rele ale unui copil care i-a dezonorat foarte mult, dar ar putea cel greșit să rănească și să întristeze inima părinților pământești mai mult decât rănim noi, copiii lui Dumnezeu, inima Părintelui nostru ceresc, care ne-a dat și ne dă dragostea Lui, invitându-ne să ne pocăim de păcatele și fărâdelegile noastre, ca El să ne ierte nelegiuirea?

Nu-ți retrace iubirea acum. Este nevoie de acea iubire și înțelegere ca niciodată mai înainte. Când alții privesc cu răceală și dau cea mai rea interpretare faptelor greșite ale băiatului tău, n-ar trebui oare ca tatăl și mama să caute cu delicatețe compătimitoare a-i îndrepta pașii pe o cale sigură? Eu nu cunosc caracterul păcatelor fiului tău, dar pot spune cu siguranță că, oricare ar fi acesta, nu trebuie să lași ca nici un comentariu făcut de buze omenești și nici o presiune a acțiunilor omenești ale acelor care cred că fac dreptate să te conducă să urmezi o cale ce-l poate face pe fiul tău să interpreteze că tu te simți prea înjosit și dezonorat ca să-i mai acorzi încredere și să-i ierți nelegiuirea. Nimic să nu te facă să-ți pierzi speranța, nimic să nu-ți întrerupă iubirea și blândețea față de cel greșit. Tocmai pentru că este

greșit are nevoie de tine și are nevoie de un tată și de o mamă care să-l ajute să se recupereze din capcana lui Satana. Apucă-l repede cu credință și dragoste și prinde-l de Mântuitorul plin de milă, amintindu-i că are pe Cineva care se interesează de el chiar mai mult decât o faci tu. . . Nu-i vorbiți fără curaj și speranță. Vorbiți-i cu curaj. Spuneți-i că se poate salva și că voi, tatăl și mama lui, îl veți ajuta să se prindă de cer și să-și așeze picioarele pe Stânca solidă, Isus Hristos, pentru a găsi un sprijin sigur și o tărie neclintită în Domnul Isus. Dacă greșeala sa a fost atât de dureroasă, va apăsa mereu asupra lui. Este nevoie de un mod corect de a acționa pentru a salva un suflet de la moarte și de a-l feri să comită o mulțime de păcate. (L. 18, 1890)

Căutați ajutor divin pentru a birui temperamentul irascibil.- Doresc să spun fiecărui tată și fiecărei mame: Dacă aveți un temperament irascibil, căutați-L pe Dumnezeu ca să vă ajute să-l biruiți. Când sunteți provocați la nerăbdare, mergeți în cămăruța voastră, îngenunchiați și rugați-L pe Dumnezeu ca să vă ajute să puteți avea o influență bună asupra copiilor voștri. (MS. 33, 1909) Mamelor, atunci când cedați la nerăbdare și-i manevrați cu asprime pe copiii voștri, nu învățați de la Domnul Hristos, ci de la un alt stăpân. Domnul Isus spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Când găsiți că lucrarea voastră este grea, când vă plângeți de dificultăți și încercări, când spuneți că nu aveți tărie să rezistați ispitelor și că viața de creștin este un urcuș anevoios, fiți siguri că nu purtați jugul lui Hristos; purtați jugul altui stăpân. (ST. 22 iulie, 1889)

Reflectând chipul divin. - Biserica are nevoie de oameni cu duhul blând și liniștit, răbdători și îndelung răbdători. Ei să învețe aceste atribute lucrând cu familiile lor. Părinții să se gândească la interesele veșnice ale copiilor lor cu mult mai mult decât se gândesc la confortul lor prezent. Să-i privească pe copiii lor ca pe membri mai tineri ai familiei Domnului, să-i educe și să-i disciplineze în așa fel încât să-i determine să reflecte chipul divin. (R&H. 16 iulie, 1895)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

RELELE INDULGENȚEI

Iubirea adevărată nu este indulgență. - Dragostea este cheia pentru inima unui copil, dar iubirea care-i conduce pe părinți să le permită copiilor dorințe nelegiuite nu este o iubire care să lucreze spre binele lor. Afecțiunea zeloasă izvorâtă din iubirea Domnului Isus îi va face pe părinți în stare să exercite o autoritate judicioasă și să ceară ascultare promptă. Inimile părinților și ale copiilor trebuie să fie sudate împreună așa încât, ca familie, să poată fi un canal prin care să curgă înțelepciune, virtute, îngăduință, bunătate și iubire. (R&H. 24 iunie, 1890)

Prea multă libertate face fii risipitori. - Motivul pentru care copiii nu devin evlavioși este că li se îngăduie prea multă libertate. Se acordă indulgență voinței și înclinației lor. . . . Mulți fii s-au depărtat de la principii pentru că părinții nu au fost implinitori ai Cuvântului. Mintea și țința trebuie susținute de principii ferme, neabătute și sfințite. Consecvența și afecțiunea trebuie să fie promovate printr-un exemplu consistent și plin de iubire. (L. 117, 1898)

Cu cât există mai multă indulgență cu atât mai grea este educarea copiilor. - Părinți, faceți căminul fericit pentru copiii voștri. Prin aceasta nu vreau să spun că trebuie să fiți indulgenți cu ei. Cu cât sunteți mai indulgenți față de ei, cu atât vor fi mai greu de stăpânit și cu atât mai dificil va fi pentru ei să trăiască o viață cinstită și nobilă când vor ieși în lume. Dacă le permiteți să facă ce le place, puritatea și frumusețea caracterului lor se va ofili repede. Învățați-i să asculte. Lăsați-i să vadă că autoritatea voastră trebuie respectată. Aceasta poate părea să le producă puțină nefericire acum, dar îi va scuti de multă nefericire în viitor. (MS. 2, 1903) A tolera un copil când este tânăr și greșit este un păcat. Copilul trebuie ținut sub

control. (L. 144, 1906) Dacă li se îngăduie copiilor să aibă propria lor cale, ei vor căpăta ideea că trebuie să fie așteptați, îngrijiți, răsfățați și amuzați. Ei cred că dorințele și voința lor trebuie satisfăcute. (MS. 27, 1896) N-ar trebui ca ea {mama} să-și lase copilul în voia lui din când în când, să-l lase să facă ceea ce dorește și să-i permită să fie neascultător? Sigur că nu! Făcând astfel îl lasă pe Satana să-și înfigă steagul infernal în casa ei. Ea trebuie să lupte în bătălia în care copilul nu poate lupta. Aceasta este lucrarea ei: să mustre diavolul, să-L caute pe Dumnezeu în mod stăruitor și să nu-l lase pe Satana să-i ia copilul chiar din brațele ei. (MS. 70, nedatat)

Indulgența provoacă neliniște și nemulțumire. - În unele familii, dorințele copilului sunt lege. I se dă tot ce dorește. Este încurajat să nu-i placă nimic din ce nu-i place. Se așteaptă ca aceste îngăduințe să-l facă fericit pe copil dar chiar acestea îl fac fără astâmpăr, nemulțumit și nesatisfăcut de nimic. Indulgența i-a stricat apetitul pentru mâncarea simplă și sănătoasă și pentru folosirea simplă și sănătoasă a timpului. Căutarea satisfacției a făcut lucrarea de a împiedica dezvoltarea aceluia caracter pentru acum și pentru veșnicie. (MS. 126, 1897)

Mustrea eficientă a lui Elisei pentru lipsă de respect. - Ideea că trebuie să ne supunem căilor copiilor pervertiți este o greșală. Chiar la începutul lucrării sale, Elisei a fost sfidat și ridiculizat de tinerii din Betel. El era un om de o blândețe aleasă dar Duhul lui Dumnezeu l-a impulsionat să pronunțe un blestem asupra aceluia care s-au dat la insulte. Ei au auzit despre înălțarea lui Ilie și au făcut din acest eveniment solemn subiectul batjocurii lor. Elisei a dovedit că nu trebuia luat în derâdere de bătrâni sau tineri în chemarea lui sfântă. Atunci când ei i-au spus că mai bine s-ar sui, așa cum a făcut Ilie înaintea lui, el i-a blestemat în numele Domnului. Judecata teribilă ce a venit asupra lor a fost judecata lui Dumnezeu. După aceasta, Elisei n-a mai avut nici un necaz în misiunea lui. Timp de cinzeci de ani a intrat și a ieșit pe poarta Betelului, a plecat și a venit din oraș în oraș, prin mulțimile celor mai răi și necuviincioși, celor mai indolenți și mai desfrânați tineri; dar nici unul nu l-a ridiculizat vreodată și n-a privit cu ușurătate calificarea lui ca profet al Celui Prea Înalt. (5T. p. 44, 45)

Nu vă lăsați convinși de lingușiri. - Părinții vor avea mult de răspuns în ziua socotelilor din cauza indulgenței lor dăunătoare față de copiii lor. Mulți satisfac fiecare dorință lipsită de rațiune pentru că este mai ușor să scape în felul acesta de insistență. Un copil ar trebui instruit astfel încât un refuz să fie primit cu un spirit bun și acceptat ca definitiv. (PHJ. mai, 1890)

Nu acceptați spusele copilului mai pe sus de spusele altora. - Părinții n-ar trebui să treacă cu ușurință peste păcatele copiilor lor. Când aceste păcate sunt arătate de niște prieteni credincioși, părintele n-ar trebui să simtă că drepturile lui au fost invadate și că a primit o ofensă personală. Obiceiurile fiecărui tânăr și copil afectează binele societății. Cursul rău al unui tânăr poate conduce pe mulți alții pe o cale rea. (R&H. 13 iunie, 1882) Nu îngăduiți copiilor să vadă că vorbele lor au prioritate față de relațiile creștinilor mai în vârstă. Nu le puteți face un rău mai mare. Spunând: „Eu îl cred pe copilul meu mai mult decât pe cei a căror dovadă o am că sunt copiii lui Dumnezeu, îi încurajați în obiceiul falsificării”. (R&H. 13 aprilie, 1897)

Moștenirea unui copil răsfățat. - Este imposibil să descrii în cuvinte răul ce rezultă când un copil este lăsat de capul lui. Unii care rățesc din cauza neglijenței din copilărie, își vor reveni mai târziu prin insuflarea lecțiilor practice; mulți sunt însă pierduți pentru totdeauna pentru că în copilărie și tinerețe au primit numai o educație unilaterală. Copilul răsfățat are o povară grea de purtat în viață. În încercare, în dezamăgire, în ispită, el își va urma voința nedisciplinată și greșit direcționată. Copiii care n-au învățat niciodată să asculte, vor avea caractere slabe și impulsive. Ei caută să conducă, dar n-au învățat să se supună. Ei nu au puterea morală să-și înfrâneze temperamentul capricios, să-și corecteze obiceiurile rele sau să-și supună voința necontrolată. Greșelile needucate și nedisciplinate în copilărie devin

moștenirea maturității. Minte perversă nu poate să discearnă cum ar trebui între ce este adevărat și ce este fals. (CT. p. 112, 113)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

DISCIPLINA SLABĂ ȘI ROADELE EI

Educația greșită afectează întreaga viață religioasă. - Un blestem zace asupra părinților care nu și-au instruit copiii să fie temători de Dumnezeu, permițându-le să se maturizeze nedisciplinați și nestăpâniți. În propria copilărie li s-a permis să dea pe față patimă și încăpățănare și să acționeze din impuls, iar ei aduc același spirit în familiile lor. Ei au un temperament defectuos și sunt plini de patimă în felul lor de guvernare. Chiar când au acceptat pe Hristos, n-au biruit patimile cărora li s-a permis să stăpânească în inima lor de copil. Ei duc cu sine prin întreaga viață religioasă rezultatele educației lor timpurii. Este cel mai dificil lucru să înlături impresia făcută în acest fel asupra plantei Domnului; căci după cum este îndoită rămurica, așa va fi înclinat și copacul. Dacă astfel de părinți acceptă adevărul, ei au de purtat o luptă grea. Ei pot fi transformați în caracter, dar întreaga lor experiență religioasă este afectată de disciplina slabă primită la începutul vieții. Copiii lor, de asemenea, au de suferit din cauza instruirii deficitare, căci părinții le imprimă greșelile proprii până la al treilea și al patrulea neam. (R&H. 9 octombrie, 1900)

Eli ai zilelor noastre. - Când părinții aprobă și perpetuează în felul acesta greșelile în copiii lor, cum a făcut Eli, Dumnezeu îi va aduce în mod sigur în situația de a vedea că n-au distrus numai propria lor influență, dar și pe aceea a tinerilor pe care ar fi trebuit să-i stăpânească. . . . Ei vor avea de învățat lecții amare. (MS. 33, 1903) O, dacă Eli ai zilelor noastre, care sunt peste tot, prezentând scuze pentru încăpățănarea copiilor lor, și-ar impune autoritatea dată lor de Dumnezeu ca să-și țină în frâu și să-și corecteze copiii! Părinții și tutorii care trec cu vederea și scuză păcatul celor care sunt în grija lor, să-și aducă aminte că ei devin astfel complici la aceste rele. Dacă, în locul indulgenței nelimitate, nuiaua pedepsei ar fi folosită mai des, nu cu patimă, ci cu iubire și rugăciune, am vedea familii mai fericite și o stare mai bună a societății. (ST. 1881) Neglijența lui Eli este adusă în mod clar înaintea fiecărui tată și înaintea fiecărei mame de pe pământ. Din afecțiunea lui nesfântă sau din lipsa dorinței de a îndeplini o datorie neplăcută, el a cules un seceriș de fărâdelege în fiii săi perversi. Atât părintele care a permis răul, cât și copiii care l-au practicat erau vinovați înaintea lui Dumnezeu și El n-a acceptat nici o jertfă și nici un dar pentru păcatul lor. (R&H. 4 mai, 1886)

Societate blestemată de caractere defectuase. - Vai! Când vor fi înțelepți părinții? Când vor vedea și-și vor da seama de caracterul lucrării lor când neglijează să ceară ascultare și respect potrivit cu instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu? Rezultatele acestei educații slabe sunt văzute în copii când ies în lume și-și ocupă locul în fruntea propriilor familii. Ei perpetuează greșeala părinților. Trăsăturile lor deficitare au deplină libertate de acțiune și ei transmit altora gusturi și obiceiuri rele, precum și temperamentele ce au fost îngăduite să se dezvolte în caracterele lor. Astfel, în loc de a fi o binecuvântare, ei devin un blestem pentru societate. (ST. p. 324, 325) Răutatea ce există astăzi în lume poate fi urmarea faptului că părinții au neglijat să se disciplineze pe ei înșiși și pe copiii lor. Mii și mii din victimele lui Satana sunt ceea ce sunt din cauza modului neînțelept în care au fost guvernați în copilărie. Muștrarea aspră a lui Dumnezeu se află asupra acestei guvernări greșite. (MS. 49, 1901)

Slăbind frâul disciplinei. - Copiii care nu sunt conduși corect, care nu sunt educați să asculte și să respecte, se leagă de lume, îi au la mână pe părinți și, punând un câpăstru asupra lor îi conduc unde vor. Chiar atunci când copiii ar trebui să arate respect fără discuție și ascultare de sfatul părinților, prea adesea părinții slăbesc frâul disciplinei. Părinții care înainte erau exemple strălucite de evlavie neclintită, sunt acum conduși de copiii lor. Fermitatea a

dispărut. Tați care au purtat crucea lui Hristos, care au păstrat chipul Domnului Isus asupra lor, care au fost neabătuți de la țință, sunt conduși de copiii lor pe căi dubioase și nesigure. (R&H. 13 aprilie, 1897)

Făcând voia copiilor mai mari. - Tați și mame care ar trebui să înțeleagă responsabilitatea ce le revine, își slăbesc disciplina pentru a satisface înclinațiile fiilor și fiicelor lor în creștere. Voia copilului este legea recunoscută. Mame care au fost ferme, consecvente și hotărâte în adeziunea lor la principii, menținând simplitatea și fidelitatea, devin indulgente pe măsură ce copiii lor cresc. În iubirea lor de etalare își dau cu propriile mâini copiii lui Satana, așa cum evreii apostatați și-i treceau prin foc pentru Moloh. (MS. 119, 1899)

Dezonorând pe Dumnezeu pentru a câștiga favoarea copilului. - Tați și mame dau cale liberă înclinațiilor copiilor necredincioși și-i ajută cu bani și cu condiții favorabile ca să-și facă apariția în lume. O, ce socoteală vor avea de dat lui Dumnezeu astfel de părinți! Ei îl dezonorează pe Dumnezeu și acordă toată onoarea copiilor lor încăpățânați, deschizându-și ușile pentru distracții pe care în trecut le condamnau din principiu. Ei au permis jocuri de cărți, petreceri cu dans și baluri pentru a-și câștiga copiii de partea lumii. Atunci când influența lor asupra copiilor ar trebui să fie cea mai puternică, purtând o mărturie a ceea ce înseamnă adevăratul creștinism, ei se așează, asemeni lui Eli, sub blestemul lui Dumnezeu, dezonorându-L și neluând în seamă cerințele Lui, cu scopul de a câștiga favoarea copiilor lor. Dar o evlavie la modă nu va fi de mare valoare în ceasul morții. Deși unii slujitori ai evangheliei pot aproba o astfel de religie, părinții își vor da seama că părăsesc cununa slavei ca să obțină lauri fără nici o valoare. Doamne, ajută-i pe tați și mame să se trezească la datoria lor! (R&H. 13 aprilie, 1897) Fii ceea ce dorești să fie copiii tăi. - Fiți ceea ce doriți să vă fie copiii. Părinții au perpetuat prin învățătură și exemplu chipul caracterului lor în urmași. Temperamentele și cuvintele schimbătoare, aspre și lipsite de politețe sunt imprimate asupra copiilor și asupra copiilor copiilor și astfel defectele părinților în guvernare mărturisesc împotriva lor din generație în generație. (ST. 17 septembrie, 1894)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

REAȚIA COPILULUI

La provocare. - Copiii sunt sfătuiți să asculte în Domnul de părinții lor dar și părinților li se poruncește: „Nu întărați la mânia pe copiii voștri ca să nu fie descurajați”. (MS. 38, 1895) Deseori facem mai mult pentru a provoca decât pentru a câștiga. Am văzut cum o mamă a smuls din mâna copilului ei ceva ce-i oferea acestuia o plăcere deosebită. Copilul n-a știut motivul pentru care a fost tratat astfel și, după cum e normal, s-a simțit abuzat. Apoi a urmat o ceartă între părinte și copil și o pedeapsă tăioasă a încheiat scena, atât cât privește aparența exterioară; dar bătălia a lăsat asupra acelei minți gingașe o impresie ce nu poate fi ștearsă ușor. Această mamă a acționat neînțelept. N-a judecat de la cauză la efect. Fapta ei aspră și nehibzuită a agitat cele mai rele patimi în inima copilului, iar într-o ocazie asemănătoare aceste pasiuni vor fi trezite și întărite. (CT. p. 117)

La găsire de greșeli. - Nu aveți nici un drept să aduceți un nor întunecos peste fericirea copiilor voștri prin cicălire sau critică severă pentru greșeli mărunte. Răul săvârșit ar trebui făcut să apară chiar așa de păcătos cum este în realitate și ar trebui adoptată o măsură fermă și hotărâtă pentru a preveni repetarea lui; totuși copiii să nu fie lăsați într-o stare a minții lipsită de speranță, ci cu o doză de curaj, ca să poată face îmbunătățiri și să câștige încrederea și aprobarea voastră. Copiii poate că doresc să facă bine, poate și-au pus țința în inima lor să fie ascultători, dar au nevoie de încurajare. (ST. 1884 10 aprilie, 1884)

La disciplină prea aspră. - O, cum este dezonorat Dumnezeu într-un cămin în care nu există o înțelegere adevărată a ceea ce constituie disciplina familiei, iar copiii devin confuzi în a înțelege disciplina și guvernarea. Este adevărat că disciplina prea aspră, prea multă critică,

legi și reguli inutile duc la lipsă de respect față de autoritate și, în cele din urmă, la neglijarea acelor orânduiri pe care Domnul Hristos le voia îndeplinite. (R&H. 13 martie, 1894) Când părinții dau pe față un spirit aspru, sever și despotice, în copii este trezit un spirit de încăpățănare și îndărătnicie. Astfel ei eșuează în exercitarea influenței liniștitoare pe care ar putea s-o aibă asupra copiilor lor.

Părinți, nu puteți vedea că vorbele aspre produc rezistență? Ce ați face voi dacă ați fi tratați cu atâta nechibzuință cum îi tratați voi pe micuții voștri? Aveți datoria să studiați de la cauză la efect. Când v-ați certat sever copiii, când i-ați bătut cu lovituri mânioase pe cei prea mici să se apere, v-ați întrebat ce efect ar putea avea asemenea tratament asupra voastră? V-ați gândit cât de sensibili sunteți voi la cuvinte de dezaprobare și reproș? Cât de repede vă simțiți răniți când credeți că cineva nu vă recunoaște capacitățile? Voi nu sunteți decât niște copii mari. Gândiți-vă atunci cum trebuie să se simtă copiii voștri când le spuneți cuvinte aspre și tăioase pedepsindu-i sever pentru greșeli ce nu sunt în ochii lui Dumnezeu nici pe jumătate atât de supărătoare cum este tratamentul vostru față de ei. (MS. 42, 1903) Mulți părinți ce mărturisesc a fi creștini nu sunt convertiți. Hristos nu locuiește în inimile lor prin credință! Asprimea și imprudența lor, temperamentul lor nestăpânit îi dezgustă pe copii și-i fac să se opună tuturor învățăturilor lor religioase. (L. 18b, 1891)

La dezaprobare continuă. - În eforturile noastre de a corecta răul, să ne păzim de tendința de a găsi greșeli sau de a dezaproba. Dezaprobarea continuă zăpăcește dar nu îmbunătățește. O atmosferă de critică lipsită de compătimire ucide efortul de a lucra cu multe minți și adesea cu cele mai sensibile minți. Florile nu se desfac la suflarea unui vânt distrugător. Un copil criticat frecvent pentru o anumită greșală, ajunge să privească acea greșală ca fiind o particularitate a lui împotriva căreia este zadarnic să mai lupte. În felul acesta sunt create descurajarea și deznădejdea, deseori ascunse sub o aparență de indiferență sau bravadă. (Ed. p. 291)

La poruncă și dojană severă. - Unii părinți stârnesc multe furtuni prin lipsa lor de autocontrol. În loc să le ceară cu bunățate copiilor să facă un lucru, ei le ordonă pe un ton dojenitor și în același timp pe buzele lor este o critică sau un reproș pe care copiii nu-l meritau. Părinți, urmând această cale față de copiii voștri, le veți distruge voioșia și entuziasmul. Ei fac ce le porunciți, nu din dragoste, ci pentru că nu îndrăznesc să facă altfel. Inima lor nu este acolo. Este o corvoadă în loc să fie o plăcere și aceasta îi face deseori să uite a urma toate indicațiile voastre, ceea ce vă mărește iritarea și înrăutățește situația copiilor. Când găsirea greșelilor este repetată și purtarea lor rea le este prezentată în culori vii, descurajarea vine peste ei, iar ei nu sunt atenți chiar dacă le-ar place să fie. Un spirit de nepăsare îi cuprinde, iar ei caută departe de cămin, departe de părinții lor acea plăcere și bucurie pe care nu le-au găsit acasă. Își iau compania străzii și curând sunt la fel de corupți ca și cei mai răi. (1T. p. 384, 385)

La modul arbitrar de a acționa. - Voința părinților trebuie să se afle sub disciplina Domnului Hristos. Modelați și stăpâniți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ei pot să stabilească o guvernare necontestată asupra copiilor. Dar dacă părinții sunt severi și pretențioși în disciplina lor, fac o lucrare iremediabilă. Prin felul lor arbitrar de a acționa stârnesc un spirit de nedreptate. (MS. 7, 1899)

La nedreptate. - Copiii sunt sensibili la cea mai mică nedreptate, iar unii se descurajează și nu țin seama nici de vocea mânioasă ce strigă și comandă, nici de amenințările cu pedeapsa. Prea adesea, printr-o disciplină greșită din partea părinților, se pun bazele revoltei în inimile copiilor, pe câtă vreme, dacă s-ar fi urmat o cale corectă, copiii și-ar fi format caractere bune și armonioase. O mamă care nu are control perfect asupra ei însăși, nu este potrivită pentru conducerea copiilor. (3T. p. 532, 533) La o lovitură sau un ghiont. - Credeți că atunci când mama îl smucește pe copil sau îi dă o lovitură îl face în stare să vadă

frumusețea caracterului creștin? Nicidecum! Acest lucru tinde doar să dea naștere la sentimente rele în inimă, iar copilul nu este de loc corectat. (MS. 45, 1911)

La cuvinte aspre și lipsite de simpatie. - Hristos este gata să-i învețe pe tată și pe mamă cum să fie adevărați educatori. Aceia care învață în școala Lui . . . nu vor vorbi niciodată pe un ton aspru și lipsit de simpatie, deoarece cuvintele spuse astfel zgârie urechile, slăbesc nervii, cauzează suferință psihică și creează o stare a minții ce face imposibilă înfrânarea temperamentului copilului căruia i s-au spus astfel de cuvinte. De multe ori acesta este motivul pentru care copiii vorbesc atât de nerespectuos cu părinții. (L. 47a, 1902)

La ridiculizare și batjocură. - Ei {părinții} nu sunt autorizați să irite, să certe cu asprime și să ridiculizeze. Ei n-ar trebui să-i ironizeze niciodată pe copiii lor pentru trăsăturile de caracter pervertite pe care ei înșiși li le-au transmis. Acest fel de disciplină nu va vindeca niciodată răul. Părinți, folosiți învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-i avertiza și a-i muștra pe copiii voștri încăpățânați. Arătați-le un „așa zice Domnul” pentru cerințele voastre. O muștrare ce vine asemenea Cuvântului lui Dumnezeu este mult mai eficace decât una pe tonuri mânioase și aspre de pe buzele părinților. (FE. p. 67, 68)

La nerăbdare. - Nerăbdarea părinților stârnește nerăbdare în copii. Patima manifestată de părinți creează patimă în copii și agită relele naturii lor. . . . De fiecare dată când își pierd controlul de sine, când vorbesc și acționează lipsiți de răbdare, ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. (1T. p. 398)

La ceartă aspră alternând cu convingere prin lingușire. - Am văzut adesea copii care, când li se refuza ceea ce voiau, se trânteau pe dușumea supărați, dând din picioare și țipând, în timp ce mama nechibzuită când îi lingușea ca să-i convingă, când îi certa sever în speranța de a-i readuce în fire. Acest tratament nu face decât să sporească patima copilului. Data viitoare el folosește această metodă cu și mai mare încăpățănare, încrezător că va câștiga ca și în ziua precedentă. În felul acesta nuiua este cruțată, iar copilul pierdut. Mama n-ar trebui să-i permită copilului, în nici-o instanță, să câștige vreun avantaj asupra ei. Și pentru a menține această autoritate, nu este necesar să recurgă la măsuri aspre; o mână fermă și statornică și o bunătate ce-l convinge pe copil de iubirea ta, vor atinge scopul. (PHJ. aprilie, 1890)

La lipsă de fermitate și hotărâre. - Nehotărârea și lipsa de fermitate pot aduce mult rău. Am cunoscut părinți care-i spuneau copilului că nu poate avea un anumit lucru, iar apoi se înduplecau crezând că poate sunt prea stricți și-i dădeau exact lucrul refuzat la început. În felul acesta sunt pricinuite răni pentru toată viața. Este o lege importantă a minții ce n-ar trebui trecută cu vederea - că atunci când un obiect dorit este refuzat cu atâta fermitate încât să nu rămână nici o speranță, mintea va înceta curând să mai tânjească după el și va fi ocupată în urmărirea altui obiectiv. Dar, atâta timp cât există vreo speranță de a obține obiectivul dorit, va fi depus efort pentru a-l obține. . . .

Când este necesar ca părinții să dea o poruncă directă, pedeapsa pentru neascultare ar trebui să fie la fel de invariabilă ca și legile naturii. Copiii care sunt sub această regulă fermă și decisivă știu că, atunci când un lucru este interzis sau refuzat, nu poate fi obținut prin sâcâială sau șiretlic. De aici ei învață repede să se supună și sunt mult mai fericiți făcând astfel. Copiii părinților nehotărâți și prea indulgenți au o speranță constantă că, prin lingușire, plâns sau supărare, pot căpăta obiectul dorit sau că se pot aventura să nu asculte fără a suferi pedeapsa. În felul acesta ei sunt ținuți într-o stare de speranță, dorință și incertitudine care îi face neliniștiți, irascibili și nesupuși. Dumnezeu îi consideră pe astfel de părinți vinovați de distrugerea fericirii copiilor lor. Această conducere greșită este cauza lipsei de căință și de religiozitate a mii de persoane. Ea s-a dovedit a fi ruina multora care au mărturisit numele de creștin. (ST. 9 februarie, 1882)

La restricții nenecesare. - Când părinții îmbătrânesc și au de crescut copii tineri, tatăl probabil simte că acești copii trebuie să urmeze poteca accidentată și aspră pe care el însuși merge. Este dificil pentru el să realizeze nevoia copiilor lui de a avea viața făcută fericită și

plăcută de către părinții lor. Mulți părinți refuză copiilor o îngăduință în ceea ce este lipsit de pericol și inocent și le este așa de frică să nu-i încurajeze în cultivarea dorințelor pentru plăceri nelegiuite încât nu le permit copiilor lor nici bucuriile pe care aceștia ar trebui să le aibă. De frica rezultatelor rele, ei refuză a îngădui niște plăceri simple ce i-ar fi păzit chiar de răul pe care caută să-l evite; în felul acesta copiii cred că nu are rost să aștepte vreo favoare și de aceea nici nu cer. Ei pleacă pe furiș la plăceri ce gândesc că vor fi interzise. Încrederea dintre părinți și copii este astfel distrusă. (ST. 27 august, 1912)

La refuzul privilegiilor rezonabile. - Dacă tații și mamele n-au avut o copilărie fericită, de ce ar trebui, din cauza mării lor pierderi în această privință, să umbrească viețile copiilor? Tatăl poate crede că aceasta este singura cale bună pentru a fi urmată. Să-și amintească însă de faptul că nu toate mințile sunt la fel constituite și, cu cât este mai mare efortul de a împiedica, cu atât va fi mai greu de stăpânit dorința de a obține ceea ce este refuzat, iar rezultatul va fi neascultarea față de autoritatea părintească. Tatăl va fi mâhnit de ceea ce el consideră a fi calea nesupusă a fiului său, iar inima sa va simți durere în timpul răzvrătirii lui. Dar n-ar fi bine pentru el să ia în considerație faptul că prima cauză a neascultării fiului său a fost propria-i lipsă de bunăvoință de a-l lăsa să facă ceea ce nu era păcat? Părintele crede că i s-au dat suficiente motive fiului său pentru a se abține de la plăcerea lui, din moment ce el i-a refuzat-o. Dar părinții ar trebui să-și amintească de faptul că și copiii sunt ființe inteligente și ar trebui să procedeze cu ei în același fel în care doresc ei înșiși să fie tratați. (ST. 27 august, 1912)

La severitate. - Părinții care exercită un spirit de dominație și autoritate, transmis de către părinții lor, și care-i face să fie pretențioși în disciplină și educație, nu-și vor instrui corect copii. Prin severitatea ce o manifestă față de greșelile lor, ei stârnesc cele mai rele patimi ale inimii omenești și-i lasă pe copii cu un sentiment de nedreptate și incorectitudine. Ei găsesc în copii exact firea pe care ei înșiși le-au împărtășit-o. Asemenea părinți își conduc copiii departe de Dumnezeu vorbindu-le despre subiecte religioase, deoarece religia creștină este făcută neatractivă și chiar respingătoare de către această reprezentare greșită a adevărului. Copiii vor spune: „Ei, bine! Dacă asta e religie, nu vreau nimic din ea.” Astfel în inimă este creată vrăjmășie împotriva religiei. Iar din cauza unei impuneri arbitrare a autorității, copiii sunt conduși să disprețuiască legea și guvernarea cerului. Părinții au definit destinul veșnic al copiilor lor prin modul lor greșit de conducere. (R&H. 13 martie, 1894)

La maniera liniștită și amabilă. - Dacă părinții doresc să aibă copii plăcuți, n-ar trebui să le vorbească niciodată într-un mod certăreț. Adeseori mama își îngăduie să devină iritabilă și nervoasă. De multe ori îl smucește pe copil și-i vorbește aspru. Dacă un copil este tratat într-o manieră prietenoasă și liniștită, aceasta va face mult pentru a conserva în el un temperament plăcut. (R&H. 17 mai, 1898)

La dragoste fierbinte și stăruitoare. - Tatăl, ca preot al familiei, ar trebui să se poarte cu blândețe și răbdare cu copiii lui. El ar trebui să fie atent ca să nu trezească în ei o dispoziție combativă. Să nu permită ca păcatul să treacă necorectat și totuși există o cale de a corecta fără a stârni patimile cele mai rele din inima omenească. Să le vorbească cu iubire copiilor, spunându-le cât de întristat este Mântuitorul din cauza umblării lor; să îngenuncheze apoi cu ei înaintea tronului harului și să-i prezinte lui Hristos, rugându-L să aibă milă de ei și să-i conducă să se pocăiască și să ceară iertare. Aproape întotdeauna, o astfel de disciplină va zdrobi inima cea mai îndărătnică.

Dumnezeu dorește ca noi să lucrăm simplu cu copiii noștri. Noi suntem predispuși să uităm că acești copii nu au avut avantajul anilor lungi de instruire pe care l-au avut oamenii mai în vârstă. Dacă cei mici nu acționează conform cu ideile noastre, credem uneori că merită o dojană. Dar aceasta nu va îndrepta situația. Duceți-i la Mântuitorul și spuneți-I Lui totul; apoi credeți că binecuvântările Lui vor veni asupra lor. (MS. 1903)

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

A T I T U D I N E A R U D E L O R

Rudele indulgente sunt o problemă. - Fiți atenți cum lăsați conducerea copiilor voștri pe seama altora. Nimeni nu vă poate elibera de responsabilitatea încredințată vouă de Dumnezeu. Mulți copii au fost complet ruinați prin intervenția rudelor sau a prietenilor în guvernarea căminului. Mamele n-ar trebui să le permită niciodată surorilor sau mamelor lor să stânjenească înțeleapta conducere a copiilor lor. Mama se poate să fi primit cea mai bună educație de la mama ei, totuși, în nouă cazuri din zece, ca bunică, ea va răsfăța copiii fiicei ei prin indulgență și laude nesăbuite. Tot efortul răbdător al mamei poate fi distrus prin acest fel de tratament. Este proverbial că bunicii, de regulă, nu sunt potriviți să-și crească nepoții. Bărbații și femeile ar trebui să acorde părinților lor tot respectul și stima dar în problema conducerii propriilor copii, ei n-ar trebui să îngăduie nici o interferență, ci să țină frâul cârmuirii în mâinile lor. (PHJ. ianuarie, 1890)

Când râd la lipsa de respect și la patimă. - Oriunde merg, sunt îndurerată de neglijarea disciplinei și a restricției adecvate în cămin. Copiilor mici li se îngăduie să răspundă înapoi, să manifeste lipsă de respect și impertinență, folosind un limbaj ce n-ar trebui să-i fie permis nici unui copil să-l adreseze vreodată celor mai mari. Părinții care permit folosirea limbajului indecent sunt mai vinovați decât copiii lor. Impertinența n-ar trebui tolerată unui copil nici măcar o singură dată. Dar tați și mame, unchi, mătuși și bunici râd la manifestarea patimii în creatura mică de numai un an. Neascultarea sa copilărească și modul imperfect în care-și exprimă lipsa de respect sunt privite ca istețime. În felul acesta, obiceiurile rele sunt întărite, iar copilul crește pentru a fi obiectul neplăcerii tuturor celor din jur. (ST. 9 februarie, 1882) Când descurajează corecția adecvată. - Eu tremur în special pentru mame când le văd așa de oarbe și simțind atât de puțin responsabilitățile ce-i revin unei mame. Ele îl văd pe Satana lucrând în copilul încăpățânat în vârstă de numai câteva luni. Plin de patimă răzbunătoare, el pare să aibă stăpânire deplină. Dar s-ar putea să fie în casă, o bunică, o mătușă sau vreo altă rudă sau prieten care va căuta să-l facă pe părinte să creadă că ar fi o cruzime să corecteze acel copil; când, de fapt, tocmai contrariul este adevărat; și este cea mai mare cruzime a-i permite lui Satana să-l stăpânească pe copilul gingaș și lipsit de ajutor. Satana trebuie muștrat. Strânsoarea cu care îl ține pe copil trebuie sfărâmată. Dacă este necesară corecție, fiți credincioși și sinceri. Dragostea față de Dumnezeu, adevărata milă față de copil, va duce la îndeplinirea datoriei cu credincioșie. (R&H. 14 aprilie, 1885)

Complicațiile unui grup de familie. - Nu este lucrul cel mai bun pentru copiii a două sau trei familii care sunt înrudite prin căsătorie, să locuiască la distanțe mici unele de altele. Influența nu este bună asupra părților. Lucrul ce-l privește pe unul, îi privește pe toți. Încurcăturile și necazurile pe care fiecare familie trebuie să le experimenteze într-o măsură mai mare sau mai mică și care, pe cât posibil, ar trebui restrânse în limitele cercului familiei, sunt extinse la rudele familiei și duse la adunările religioase. Există lucruri ce n-ar trebui să fie cunoscute de a treia persoană, oricât de prietenoasă și îndeaproape înrudită ar fi. Indivizii și familiile ar trebui să și le poarte. Dar relația strânsă și constantă a câtorva familii are tendința de a rupe demnitatea ce ar trebui să fie menținută în fiecare cămin. În îndeplinirea delicatei datorii de muștrare și povățuire există pericolul de a răni simțămintele dacă nu este făcută cu cea mai mare blândețe și băgare de seamă. Cele mai bune exemple de caracter sunt predispuse la erori și greșeli și ar trebui exersată mare grijă ca nu cumva să facem mare caz de lucruri mărunte. Astfel de relație în familie și în biserică . . . este foarte plăcută simțămintelor naturale dar, luând în considerație toate aspectele, ea nu este cea mai bună pentru dezvoltarea caracterelor creștine simetrice. . . . Toate părțile ar fi mult mai fericite să stea separate și să se viziteze ocazional, iar influența unuia asupra celuilalt ar fi de zece ori mai mare. Deoarece aceste familii sunt unite prin căsătorie și se implică una în societatea celeilalte, fiecare este

atent la greșelile și erorile celorlalți și simte că are datoria de a-i corecta; și pentru că aceste rude sunt cu adevărat scumpe una alteia, ele sunt întristate datorită lucrurilor mici ce nu le-ar observa la aceia care nu sunt atât de aproape înrudiți. Chinuri cumplite ale minții sunt îndurate deoarece apare simțământul că ei n-au fost tratați nepărtinitor și cu tot respectul meritat. Uneori apar mici gelozii și din țânțar se face armăsar. Aceste mici neînțelegeri și contradicții produc o mai mare suferință minții decât încercările ce vin din alte surse. (3T. p. 55, 56)

S E C Ţ I U N E A X I I Dezvoltarea puterilor intelectuale

CAPITOLUL CINCIZECI

CE CUPRINDE ADEVĂRATA EDUCAŢIE ?

Întinderea adevăratei educații. - Adevărata educație înseamnă mai mult decât a urma o anumită metodă de studiu. Este întinsă. Ea include dezvoltarea armonioasă a tuturor puterilor fizice și a facultăților mintale. Ea învață despre dragostea și frica de Dumnezeu și constituie o pregătire pentru îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor vieții. (CT. p. 64) Educația adecvată cuprinde nu numai disciplina mintală, ci acea instruire ce va asigura principii morale sănătoase și o comportare corectă. (Id. p. 331) Prima lecție majoră din toată educația este să cunoști și să înțelegi voia lui Dumnezeu. În fiecare zi a vieții noastre ar trebui să depunem efortul de a obține această cunoaștere. A învăța știința doar prin interpretare omenească înseamnă a obține o educație falsă, dar a învăța de la Dumnezeu și de la Hristos înseamnă a învăța știința cerului. Confuzia din educație se datorează faptului că n-a fost înălțată înțelepciunea și cunoașterea de Dumnezeu. (Id. p. 447)

O influență împotriva rivalității egoiste și a lăcomiei. - Într-un timp ca acesta, care este orientarea educației date? Către ce se atrage de cele mai multe ori atenția? La egoism. O mare parte din educația ce se dă nu merită acest nume. Ambiția egoistă, dorința după putere, disprețuirea drepturilor și nevoilor omenirii, care sunt blestemul lumii noastre, găsesc o contrainfluență în adevărata educație. Planul de viață al lui Dumnezeu are un loc pentru fiecare ființă omenească. Fiecare trebuie să-și dezvolte talentele la gradul cel mai înalt, iar credincioșia în îndeplinirea acestui lucru îl va face demn de cinste, indiferent că darurile sunt puține sau multe. În planul lui Dumnezeu nu este loc pentru rivalitate egoistă. Aceia care se măsoară cu ei înșiși și se pun alături cu ei înșiși sunt fără pricepere. (II Corinteni 10, 12) Tot ceea ce facem trebuie să fie făcut „după puterea pe care o dă Dumnezeu.” I Petru 4, 11. Trebuie să fie făcut „din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.” Coloseni, 3, 23; 24. Serviciul făcut și educația dobândită prin aplicarea acestor principii sunt de mare valoare. Dar cât de diferită este mare parte din educația de acum! Din cei mai fragezi ani ai copilăriei ea este un apel la întrecere și rivalitate; ea încurajează egoismul, rădăcina tuturor relelor. (Ed. p. 225, 226)

Modelul a fost dat în Eden. - Sistemul educației instituit la începutul lumii trebuia să fie un model pentru om în decursul timpului. Ca o ilustrare a principiilor sale, o școală model a fost întemeiată în Eden, căminul primilor noștri părinți. Grădina Eden era sala de clasă, natura era manualul, iar Creatorul Însuși era instructorul. (Id. p. 20)

Exemplificat în Marele Învățător. - În instruirea ucenicilor Săi, Mântuitorul a urmat sistemul de educație statornicit la început. Cei doisprezece aleși mai întâi, împreună cu alți câțiva, care, slujind nevoilor lor, veneau în legătură cu ei din când în când, au format familia lui Isus. Ei erau împreună cu El în casă, la masă, în cămăruță și în natură. Ei Îl însoțeau în călătorie, împărțeau încercările și greutățile Sale și, cât le stătea în putință, Îl ajutau în

lucrarea Lui. Uneori El îi învăța când ședea împreună pe coasta dealului, uneori lângă mare sau dintr-o barcă de pescari, iar uneori mergând pe cale. Atunci când vorbea mulțimii, întotdeauna ucenicii formau cercul cel mai apropiat de El. Ei se strângeau în jurul Lui ca să nu piardă nimic din învățăturile Sale. Ascultau cu atenție, doritori să înțeleagă adevărurile pe care ei aveau să le învețe în toate țările și în toate timpurile. (Id. p. 84, 85)

Adevărata educație este practică și teoretică. - În copilărie și tinerețe, educația practică și cea teoretică ar trebui să fie combinate, iar mintea să înmagazineze cunoștințe. . . . Copiii trebuie învățați să aibă o parte în datoriile casnice. Ei trebuie să fie instruiți în ce mod să ajute pe tata și pe mama în lucrurile mici pe care le pot face. Mintea lor să fie antrenată să gândească, iar memoria solicitată să-și amintească lucrarea încredințată lor. În formarea obiceiurilor de a fi utili în cămin, ei sunt educați în îndeplinirea datoriilor practice, potrivite vârstei lor. (FE. p. 368, 369)

Nu este alegerea firească a tineretului. - Tinerii nu aleg în mod natural felul de educație ce-i face potriviți pentru viața practică. Ei vor să-și impună dorințele, ceea ce le place și ce nu, preferințele și înclinațiile lor; dar dacă părinții au vederi corecte despre Dumnezeu, despre adevăr și despre influențele și tovărășiile ce ar trebui să-i înconjoare pe copiii lor, ei vor simți că asupra lor apasă răspunderea încredințată de Dumnezeu de a-i îndruma cu atenție pe tinerii lipsiți de experiență. (CT. p. 132)

Nu este o metodă de a scăpa de sub poverile vieții. - Tineretul să fie impresionat de gândul că educația nu are scopul de a-i învăța cum să scape de sarcinile neplăcute și de poverile grele ale vieții, ci că obiectivul ei este de a ușura munca învățând metode mai bune și ținte mai înalte. Învățați-i că adevăratul scop al vieții nu este de a asigura cel mai mare câștig posibil pentru ei înșiși, ci de a-L onora pe Creatorul lor îndeplinindu-și partea în lucrarea din lume și dând o mână de ajutor celor mai slabi și mai neștiutori. (Ed. p. 221, 222)

Educația trebuie să trezească spiritul slujirii. - Mai presus de orice altă forță, slujirea de dragul lui Hristos în lucrurile mici ale experienței de fiecare zi are putere de a modela caracterul și de a conduce viața în rândurile servirii neegoiste. Lucrarea părinților și a învățătorilor este de a trezi acest spirit, de a-l încuraja și de a-l dirija în mod corect. Nu le-ar putea fi încredințată o lucrare mai importantă decât aceasta. Spiritul slujirii este spiritul cerului și îngerii vor conlucra cu orice efort depus în vederea dezvoltării și încurajării lui. O astfel de educație trebuie să fie bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Numai aici sunt date învățăturile ei în plinătatea lor. Biblia ar trebui să fie făcută temelia studiului și învățaturii. Cunoașterea lui Dumnezeu și a Aceluia pe care L-a trimis El este esențială. (MH. p. 401)

Ea plasează educația morală mai presus de cultura intelectuală. - Copiii au mare nevoie de educație corespunzătoare pentru a putea fi de folos în lume. Dar orice efort ce înalță cultura intelectuală deasupra învățaturii morale este orientat greșit. Povara principală a părinților și învățătorilor ar trebui să fie aceea de a-i instrui, cultiva, șlefui și perfecționa pe tineri și copii. (CT. p. 84, 85)

Scopul ei este zidirea caracterului. - Educația de cea mai înaltă clasă este aceea care va da cunoștință și disciplină care va duce la cea mai bună dezvoltare a caracterului și va face sufletul corespunzător pentru viața care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Veșnicia nu trebuie să iasă din calculele noastre. Cea mai înaltă educație este aceea care-i va învăța pe copiii și tinerii noștri știința creștinismului, le va da o cunoaștere a căilor lui Dumnezeu și le va împărtăși lecțiile pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Lui despre caracterul părintesc al lui Dumnezeu. (Id. p. 45, 46)

Ea este o instruire ce îndrumă și dezvoltă. - Există un timp pentru instruirea copiilor și un timp pentru educarea tinerilor și este esențial ca acestea două să fie combinate în școală într-o mare măsură. Copiii pot fi instruiți pentru slujirea păcatului sau pentru slujirea neprihănirii. Educarea timpurie a tinerilor le formează caracterele atât pentru viața lor seculară cât și pentru cea religioasă. Solomon spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze

și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea." Este un limbaj pozitiv. Învățătura pe care o recomandă Solomon este de a îndruma, educa și dezvolta. Pentru ca părinții și instructorii să facă această lucrare, trebuie ca ei înșiși să înțeleagă „calea” pe care ar trebui s-o urmeze un copil. Aceasta include mai mult decât doar a avea cunoștințe din cărți. Ea înseamnă tot ceea ce este bun, virtuos, drept și sfânt. Ea cuprinde practicarea cumpătărilor, evlaviei, amabilității frățești și a dragostei față de Dumnezeu și a unuia față de altul. Pentru a atinge acest obiectiv, trebuie să se acorde atenție educației fizice, intelectuale, morale și religioase a copiilor. (3T. p. 131, 132)

Ea pregătește lucrători pentru Dumnezeu. - Taților și mamelor le revine răspunderea de a le da o educație creștină copiilor încredințați lor. Ei nu trebuie să lase în nici un caz ca vreo altă preocupare să le absoarbă mintea, timpul și talentele în așa măsură încât copiii să fie lăsați să devieze până când sunt separați de Dumnezeu. Să nu le permită copiilor lor să le alunece din mână și să ajungă pe mâinile necredincioșilor. Ei trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a-i păzi de îmbibarea cu spiritul lumii. Trebuie să-i educe pentru a deveni lucrători împreună cu Dumnezeu. Ei să fie mâna omenească a lui Dumnezeu, devenind, atât ei cât și copiii lor, corespunzători pentru o viață fără sfârșit. (FE. p. 545)

Ea învață iubirea și frica de Dumnezeu. - Părinți creștini, de dragul lui Hristos, nu vă veți examina dorințele și țințele ce le aveți pentru copiii voștri, să vedeți dacă vor trece testul legii lui Dumnezeu? Educația vitală este aceea ce-i va învăța dragostea și frica de Dumnezeu. (R&H. 24 iunie, 1890) Este privită de mulți ca demodată. - Acea educație care durează cât veșnicia este aproape în întregime neglijată ca fiind demodată și nedorită. A-i educa pe copii să se apuce de lucrarea de zidire a caracterului în raport cu binele lor prezent, cu pacea și fericirea lor actuală și a le călăuzi pașii pe calea pregătită pentru cei răscumpărați de Domnul să umble pe ea, este considerată o metodă învechită și, în consecință, neesențială. Pentru a intra pe porțile cetății lui Dumnezeu ca biruitori, copiii voștri trebuie să fie educați să se teamă de Dumnezeu și să păzească poruncile Lui în această viață. (FE. p. 111)

Este în progres continuu și niciodată terminată. - Lucrarea vieții noastre de aici este o pregătire pentru viața veșnică. Educația începută aici nu va fi terminată în viața aceasta. Ea va continua de-a lungul veșniciei, progresând continuu, nefiind completată vreodată. Tot mai deplin și mai deplin va fi descoperită înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu în planul de mântuire. Mântuitorul, pe măsură ce Își va conduce copiii la izvoarele apelor vie, le va împărtăși rezerve bogate de cunoștință. Și, zi de zi, lucrările minunate ale lui Dumnezeu, dovezile puterii Lui în crearea și susținerea universului, se vor deschide în fața minții într-o frumusețe nouă. În lumina care strălucește de la tron, misterele vor dispărea, iar sufletul va fi plin de uimire la simplitatea lucrurilor ce n-au fost înțelese niciodată mai înainte. (MH. p. 466)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

PREGĂTIREA PENTRU ȘCOALĂ

Primii opt sau zece ani. - Copiii nu trebuie să fie mult timp închiși în casă și nu trebuie să li se ceară să se silească la studiu până ce n-a fost așezată o bună temelie a dezvoltării fizice. Pentru primii opt sau zece ani din viața unui copil, câmpul sau grădina este cea mai bună sală de clasă, mama, cel mai bun învățător, iar natura, cel mai bun manual. Chiar atunci când copilul este destul de mare pentru a merge la școală, sănătatea lui ar trebui privită ca fiind de mai mare importanță decât cunoștința din cărți. El ar trebui să fie înconjurat cu condițiile cele mai favorabile creșterii fizice și intelectuale. (Ed. p. 208) Se obișnuiește să se trimită copii foarte mici la școală. Li se cere să studieze din cărți lucruri ce le solicită mintea prea tânără. . . . Această cale nu este înțeleaptă. Un copil nervos n-ar trebui să fie suprasolicitat în nici o direcție. (FE. p. 416)

Programul copilului în timpul vârstei fragede. - În timpul primilor șase sau șapte ani din viața unui copil, ar trebui acordată atenție deosebită instruirii sale fizice mai mult decât celei intelectuale. După această perioadă, dacă constituția fizică este bună, educația ambelor părți ar trebui să primească atenție. Prima parte a copilăriei se întinde până la vârsta de șase sau șapte ani. Până la această perioadă, copiii ar trebui să fie lăsați, ca mieluşei, să colinde prin jurul casei și prin curte în vioiciunea spiritului lor, zburdând și sărind, liberi de grijă și necaz. Părinții, în special mamele, ar trebui să fie singurii învățători ai acestor minți tinere. Ei n-ar trebui să-i educe din cărți. Copiii, de obicei, vor fi curioși să învețe lucrurile naturii. Ei vor pune întrebări cu privire la lucrurile pe care le văd și le aud, iar părinții ar trebui să îmbunătățească ocaziile de a instrui și a răspunde cu răbdare acelor mici solicitări. Astfel ei pot câștiga un avantaj asupra dușmanului și pot să fortifice mințile copiilor semănând în inima lor sămânță bună și nelăsând ca răul să prindă rădăcină. Învățătura iubitoare a mamei la o vârstă fragedă este ceea ce au nevoie copiii în formarea caracterului. (PHJ. septembrie, 1897)

Lecții în perioada de tranziție. - Mama trebuie să fie învățătorul, iar căminul școala în care fiecare copil să primească primele sale lecții care să includă și obiceiuri de hărnicie. Mame, lăsați-i pe cei mici să se joace în aer liber, să asculte cântecul păsărilor și să învețe iubirea lui Dumnezeu așa cum este ea exprimată în lucrările Sale frumoase. Învățați-i lecții simple din cartea naturii și din lucrurile înconjurătoare, iar pe măsură ce mintea li se dezvoltă, lecțiile din cărți pot fi adăugate și fixate bine în memorie. Ei să învețe, de asemenea, să fie folositori din cei mai fragezi ani. Învățați-i să gândească în felul următor: fiind membri ai familiei, ei trebuie să fie de ajutor împlinind cu interes partea ce le revine din poverile gospodăriei și să găsească un exercițiu sănătos în îndeplinirea datoriilor casnice. (FE. p. 416, 417)

Nu trebuie să fie un proces dureros. - O astfel de educație este de o nespusă valoare pentru un copil și nu trebuie să fie un proces dureros. Ea poate fi dată în așa fel încât copilul să găsească plăcere în a fi de ajutor. Mamele pot să-și amuze copiii în timp ce îi învață să săvârșească mici fapte de iubire, mici datorii casnice. Aceasta este lucrarea mamei: să-și învețe cu răbdare copiii, învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo. Și făcând acest lucru, însăși mama va câștiga o inestimabilă instruire și disciplină. (L. 1902)

Principiile morale periclitate de tovarășii de școală. - Nu-i dați pe micuții voștri la școală prea de timpuriu. Mama trebuie să fie atentă cum încredințează altor mâini modelarea minții copilășului. (CTBH. p. 67) Multe mame simt că nu au timp ca să-și educe copiii și, pentru a-i da la o parte din cale și pentru a scăpa de gălăgia și tulburarea lor, îi trimit la școală. . . . Nu numai că sănătatea fizică și mintală a copiilor a fost primejduită din cauză că au fost dați la școală prea devreme, dar ei au pierdut din punct de vedere moral. Au avut ocazia să cunoască copii cu maniere necultivate. Au fost aruncați în societatea celor grosolani și aspri, care mint, înjură, fură și înșală și care își găsesc plăcerea în a împărtăși celor mai mici decât ei cunoștințele lor despre viciu. Copiii mici, dacă sunt lăsați în voia lor, învață mai repede răul decât binele. Obiceiurile rele se potrivesc cel mai bine cu inima firească, iar lucrurile pe care ei le văd și le aud în pruncie și în copilărie sunt adânc imprimate în mintea lor. Semințele rele semănate în inimile lor tinere vor prinde rădăcină și vor deveni spini ascuțiți ce vor răni inimile părinților lor. (SA. p. 130, 132)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

A L E G E R E A Ș C O L I I

Noi suferim pierderi teribile. - Uneori mă pomenesc dorind ca Dumnezeu să vorbească părinților cu voce ta-re, așa cum a vorbit soției lui Manoah, spunându-le ce să facă în educarea copiilor lor. Noi suferim pierderi teribile în fiecare ramură a lucrării prin neglijarea

educației în cămin. Aceasta ne-a convins de nevoia de școli în care să predomină o influență religioasă. Dacă poate fi făcut ceva să contracareze marele rău, în puterea lui Isus o vom face. (MS. 119, 1899)

Înfruntând o problemă importantă. - Părinți și tutori, plasați-i pe copii în școlile în care influențele sunt asemănătoare cu cele ale educației bine dirijate din cămin; școli în care profesorii îi vor duce mereu înainte punct cu punct și în care atmosfera spirituală este o mireasmă de viață spre viață. . . . Dacă tinerii noștri, care au primit instruire și educație înțeleaptă de la părinți evlavioși, vor continua sau nu să fie sfințiți prin adevăr, după ce au plecat din familiile lor, depinde în mare măsură de influența ce-o găsesc între aceia de la care așteaptă să primească învățătură creștină. (2 T. p. 226)

Care clasă de educatori? - În lume există două clase de educatori. Una din care Dumnezeu face canale de lumină, iar cealaltă este clasa acelor pe care Satana îi folosește ca agenți ai lui, care sunt înțelepți în a face răul. O clasă contemplează caracterul lui Dumnezeu și crește în cunoașterea lui Isus pe care Dumnezeu L-a trimis în lume. Aceia care fac parte din această categorie devin în întregime predați acelor lucruri care aduc iluminare cerească, înțelepciune de sus spre înălțarea sufletului. Orice capacitate a ființei lor este supusă lui Dumnezeu, iar gândurile le sunt subordonate lui Hristos. Cealaltă clasă este în alianță cu prințul întinericului, care este tot timpul în alertă să poată găsi o ocazie de a-i învăța și pe alții cunoștința răului. (FE. p. 174)

Alegeți școala în care Dumnezeu este temelie. - În planificarea educației copiilor lor în afara căminului, părinții trebuie să realizeze că aceștia nu mai sunt în siguranță dacă-i trimit la școlile publice și ar trebui să se străduiască să-i trimită la școlile unde vor obține o educație bazată pe o temelie biblică. Asupra fiecărui părinte creștin apasă solemnă obligație de a da copiilor săi o educație ce-i va conduce să dobândească o cunoaștere de Domnul și să devină părtași de natură divină prin ascultare de calea și de voia Domnului. (CT. p. 205)

Luati în considerație sfatul lui Dumnezeu pentru Israel. - În timp ce judecățile lui Dumnezeu cădeau asupra țării Egiptului, Domnul a poruncit israeliților nu numai să-și țină copiii în casă, dar să își aducă și vitele de la pășune. . . . Așa cum israeliții și-au ținut copiii înăuntrul caselor lor când judecățile lui Dumnezeu erau în țara Egiptului, tot astfel, în acest timp de pericol serios, noi trebuie să ne ținem copiii separați și deosebiți de lume. Trebuie să-i învățăm că poruncile lui Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât ne dăm noi seama. Aceia care le păzesc nu vor imita practicile călcătorilor legii lui Dumnezeu.

Părinții trebuie să privească cu respect Cuvântul lui Dumnezeu, ascultând de învățăturile Sale. Părinților de astăzi, la fel ca israeliților, Dumnezeu le declară: „Acele cuvinte . . . să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” Cu toate aceste învățături clare, unii din poporul lui Dumnezeu le permit copiilor lor să meargă la școli publice, unde vin în contact cu cei decăzuți din punct de vedere moral. În aceste școli, copiii lor nu pot să studieze Biblia sau să învețe principiile ei. Părinți creștini, trebuie să luați măsuri pentru copiii voștri ca ei să fie educați în învățătura Bibliei. (MS. 100, 1902)

Adevărul Bibliei anihilat, copilul confuz. - Primesc copiii noștri de la profesorii din școlile publice idei în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu? Este păcatul prezentat ca o insultă împotriva lui Dumnezeu? Este predată elevilor ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu ca începutul a toată înțelepciunea? Noi ne trimitem copiii la școala de sabbat ca să poată fi instruiți cu privire la adevăr, iar apoi, când merg la școală, li se predau zilnic lecții ce conțin neadevăr pe care să le învețe. Aceste lucruri aduc confuzie în minte și n-ar trebui; căci, dacă tânărul primește idei ce pervertesc adevărul, cum va fi contracarată influența acestei educații?

Putem să ne mirăm că în astfel de circumstanțe unii din tinerii noștri nu apreciază beneficiile religioase? Ne putem întreba de ce sunt purtați de ispite? Să ne mirăm că, neglijate cum au fost, energiile lor sunt devotate distracțiilor ce nu le fac bine, că aspirațiile lor religioase sunt slăbite și viața lor spirituală întunecată? Minte va fi de același caracter cu lucrurile cu care se hrănește, secerișul de aceeași natură cu sămânța ce a fost semănată. Nu arată aceste fapte destul de clar necesitatea de a proteja educația tinerilor din cei mai fragezi ani? Nu va fi mai bine pentru tineri să crească cu o măsură de necunoaștere a ceea ce este în general acceptat ca fiind educație, decât să devină nepăsători față de adevărul lui Dumnezeu? (6T. p. 193, 194)

Școli în toate bisericile noastre. - Ar trebui să existe școli în toate comunitățile noastre, iar în aceste școli, profesori misionari. Este esențial ca profesorii să fie instruiți să-și îndeplinească bine partea în importanta lucrare de educare a copiilor păzitorilor sabatului, nu numai în științe, ci și în Scripturi. Aceste școli, înființate în diferite localități și conduse de bărbați sau de femei temătoare de Dumnezeu, după cum e cazul, ar trebui să fie clădite pe aceleași principii ca și școlile profeților. (CT. p. 168) Școli la bisericile din orașe. - Este de primă importanță să fie organizate școli în comunități, la care să poată fi trimiși copiii și totuși să fie în grija mamelor lor și să aibă ocazia să practice lecții de a fi folositori, căci Dumnezeu a plănuțit ca acestea să fie învățate în cămin. . . . Mult mai mult poate fi făcut pentru a-i salva și educa pe copiii acelora care în prezent nu pot ieși din orașe. Aceasta este o chestiune vrednică de cele mai mari eforturi. Trebuie întemeiate școli la comunități pentru copiii din orașe, iar în legătură cu aceste școli trebuie luate măsuri pentru predarea studiilor mai înalte, acolo unde aceasta se cere. (R&H. 17 decembrie, 1903)

Asigurați școli pentru comunitățile mici. - Multe familii care, cu scopul de a-i educa pe copiii lor, se mută în locuri unde sunt organizate școli mari de-ale noastre, ar face un serviciu mai bun pentru Maestru rămânând acolo unde se află. Ei ar trebui să încurajeze comunitatea în care sunt membri să înființeze o școală unde copii lor să poată primi o educație creștină practică din toate punctele de vedere. Va fi mult mai bine pentru copiii lor, pentru ei înșiși și pentru cauza lui Dumnezeu dacă ar rămâne în comunitățile mai mici, unde sunt necesari, în loc de a merge în bisericile mai mari unde, pentru că nu este nevoie de ajutorul lor, sunt într-o continuă ispită de a cădea în inactivitate spirituală.

Oriunde există câțiva păzitori ai sabatului, părinții ar trebui să se unească în a asigura un loc pentru o școală în care să fie instruiți copiii și tinerii lor. Ei ar trebui să angajeze un învățător creștin care, ca un misionar consacrat, să-i educe pe copii în așa fel încât să-i conducă a deveni misionari. Să fie angajați profesori care să dea o educație minuțioasă în materiile obișnuite, Biblia fiind făcută temelia și viața tuturor studiilor. (6T. p. 198) În localități în care sunt puțini credincioși, să se unească două sau trei comunități în ridicarea unei construcții umile pentru o școală a comunității. (Id. p. 109) Dacă părinții și-ar da seama de importanța acestor mici centre de educație, și ar colabora să facă lucrarea dorită de Dumnezeu pentru acest timp, planurile vrăjmașului ar fi zădărnice. (MS. 33, 1908)

Școli de comunitate în cămin. - Atât cât este posibil, toți copiii noștri trebuie să aibă privilegiul unei educații creștine. Ca să asigurăm aceasta, uneori trebuie să înființăm școli de comunitate în cămin. Ar fi bine dacă s-ar uni câteva familii, locuind în apropiere, să angajeze un învățător umil și temător de Dumnezeu care să le dea părinților acel ajutor de care au nevoie în educarea copiilor lor. Va fi o mare binecuvântare pentru multe grupe izolate de păzitori ai Sabatului și un plan mult mai plăcut Domnului decât acela ce a fost urmat uneori, de a trimite copiii departe de casă la vreuna din școlile noastre mai mari.

Este nevoie ca grupele noastre mici de păzitori ai sabatului să țină lumina în fața vecinilor lor, iar de copii este nevoie în casele lor unde pot fi de ajutor părinților după ce se termină orele de studiu. Cel mai bun loc pentru copii este căminul creștin bine ordonat, unde

ei pot primi de mici, de la părinți, acea disciplină care este după placul lui Dumnezeu. (CT. p. 158)

O problemă pentru membrii izolați. - Unele familii de păzitori ai sabatului locuiesc singure sau foarte departe unele de altele. Acestea și-au trimis uneori copiii la școlile noastre cu internat, unde au primit ajutor în educație și s-au întors acasă pentru a fi o binecuvântare în propriul cămin. Dar unii nu pot să-și trimită copiii departe de casă pentru a fi educați. În asemenea cazuri, părinții să se străduiască să angajeze un profesor religios exemplar care va simți o plăcere să lucreze pentru Maestru în orice calitate și va fi binevoitor a cultiva orice parte a viei Domnului. Tații și mamele ar trebui să coopereze cu profesorul, trudind cu sârguință pentru convertirea copiilor lor. (6T. p. 198, 199)

Lucrează ca pentru viață pentru a salva copii. - În unele țări, părinții sunt obligați de lege să-și dea copiii la școală. Lucrați pentru a-i salva pe acești copii de la înecarea în influențele corupătoare și poluante ale lumii, ca și când ați lucra pentru viața voastră. Noi suntem departe de a ne împlini datoria în această privință. În multe locuri ar fi trebuit să avem școli funcționând de ani de zile. Multe localități ar fi avut astfel reprezentanți ai adevărului care ar fi dat reputație lucrării Domnului. În loc de a concentra așa de multe clădiri mari în câteva locuri, școli ar trebui să fie întemeiate în multe localități. Acum, aceste școli să înceapă sub o conducere înțeleaptă, astfel încât copiii și tinerii să poată fi educați în propriile lor comunități. Este o ofensă dureroasă pentru Dumnezeu faptul că a existat așa o mare neglijență în acest domeniu, când Providența ne-a aprovizionat atât de abundent cu avantaje cu care să lucrăm. (Id. p. 199, 200)

O școală înființată să nu fie abandonată. - Activitatea școlară, într-un loc unde a fost înființată o școală de comunitate, n-ar trebui să fie vreodată abandonată, în afară de cazul în care Dumnezeu poruncește în mod direct să se facă astfel. Influențe ostile pot părea să uneltească împotriva școlii, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, profesorul poate face o lucrare salvatoare mărtașă în a schimba ordinea lucrurilor. (CT. p. 157)

A-i ridica pe copiii neascultători și obraznici. - Uneori există în școală un element nedisciplinat care face lucrarea foarte grea. Copiii care nu au primit o educație corectă produc multă tulburare și întristează inima profesorului prin perversitatea lor. Dar el să nu se descurajeze. Proba și încercarea aduc experiență. Dacă există copii obraznici și neascultători, atunci este mai mare nevoie de efort intens. Faptul că există copii cu astfel de caractere este motivul pentru care ar trebui să fie întemeiate școli la comunități. Copiii ai căror părinți au neglijat să-i educe și să-i disciplineze, trebuie să fie salvați dacă este posibil. (Id. p. 153)

A converti tineri lumești. - Cu ani în urmă ar fi trebuit să fie ridicate școli și în alte locuri pe lângă ___, nu clădiri mari, ci clădiri potrivite pentru școli de comunitate, în care copiii și tinerii să poată primi o adevărată educație. Manualele folosite ar trebui să fie de așa natură încât să aducă în atenție legea lui Dumnezeu. Biblia ar trebui să fie făcută temelia educației. În această lucrare, lumina, tăria și puterea adevărului vor fi amplificate. Tinerii din lume a căror minte n-a fost coruptă de senzualitate, vor veni în legătură cu aceste școli și acolo vor fi convertiți. . . . Sunt instruită că acest fel de lucrare misionară va avea cea mai grăitoare influență în extinderea luminii și în cunoașterea adevărului. (MS. 150, 1899)

A menține cele mai înalte standarde. - Caracterul lucrării făcute în școlile noastre de comunitate trebuie să fie de cel mai înalt ordin. Domnul Isus Hristos, Restauratorul, este singurul remediu pentru o educație greșită, iar lecțiile predate din Cuvântul Său trebuie ținute în permanență înaintea tinerilor în forma cea mai atrăgătoare. Disciplina școlară ar trebui să suplimenteze educația din familie, iar simplitatea și evlavlia să fie menținute atât acasă cât și la școală. (CT. p. 174)

A pregăti pentru clasa mai înaltă de sus. - El le trimite părinților strigătul de avertizare: Strângeți-vă copiii în casele voastre. Strângeți-i departe de aceia care desconsideră poruncile lui Dumnezeu, care învață și practică răul. Ieșiți din orașele mari cât de repede posibil.

Înființați școli ale bisericii. Dați-le copiilor voștri Cuvântul lui Dumnezeu ca temelie a întregii lor educații. Acesta este plin de lecții frumoase și, dacă elevii fac din el studiul lor în clasa primară de aici de jos, vor fi pregătiți pentru clasa superioară de sus. (6T. p. 195)

Dumnezeu a asigurat provizii. - Școlile noastre sunt mijloacele speciale ale lui Dumnezeu de a pregăti copiii pentru lucrare misionară. Părinții trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea și să-și ajute copiii să aprecieze marile privilegii și binecuvântări pe care Dumnezeu li le-a asigurat prin mijloacele educaționale. (CT. p. 149)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

RĂSPUNDEREA BISERICII

Biserica să fie ca un străjer. - Domnul va folosi școala comunității pentru a-i ajuta pe părinți în educarea și pregătirea copiilor lor pentru timpurile ce ne stau în față. Atunci biserica să se ocupe de activitatea școlară cu sânguință și să facă din aceasta ceea ce Domnul dorește ca ea să fie. (CT. p. 167) Dumnezeu a numit biserica să fie ca un străjer, să aibă o grijă gelasă de tinerii și de copiii ei și, ca o santinelă, să vadă apropierea dușmanului și să dea avertizarea de primejdie. Dar biserica nu realizează situația. Ea doarme în post. În acest timp de pericol grav tații și mamele ar trebui să se ridice și să lucreze ca pentru propria lor viață, altfel mulți dintre tineri vor fi pierduți pentru totdeauna. (Id. p. 165)

Legea lui Dumnezeu trebuie înălțată. - Biserica are de făcut o lucrare specială în educarea și formarea copiilor pentru ca, atunci când aceștia vor merge la școală sau în orice altă tovărășie, să nu poată fi influențați de cei cu obiceiuri stricate. Lumea este plină de păcat și desconsideră cerințele lui Dumnezeu. . . . Bisericele protestante au acceptat falsul sabat, copilul papalității și l-au înălțat deasupra zilei sfinte a lui Dumnezeu. Este lucrarea noastră aceea de a le arăta clar copiilor că prima zi a săptămânii nu este adevăratul sabat, iar păzirea ei, potrivit cu lumina ce o avem referitor la sabatul adevărat, este o contrazicere evidentă a legii lui Dumnezeu. (6T. p. 193)

Lucrători îndemânateci trebuie instruiți pentru Hristos. - Ca biserică și ca indivizi, dacă judecăm limpede, trebuie să facem mai multe eforturi generoase pentru instruirea tinerilor noștri ca ei să poată fi mai bine pregătiți pentru diferitele ramuri ale măreței lucrări încredințată mâinilor noastre. Ar trebui să facem planuri înțelepte pentru ca mințile ingenioase ale acelor cu talent să poată fi întărite, disciplinate și șlefuite la cel mai înalt nivel, ca lucrarea lui Hristos să nu fie împiedicată de lipsa lucrătorilor îndemânateci care să-și facă lucrul cu sânguință și credincioșie. (CT. p. 43)

Toți să suporte cheltuiala. - Toți să ia parte la cheltuială. Biserica trebuie să-i ajute pe aceia care s-ar cuveni să primească beneficiile sale ca să meargă la școală. Ar trebui ajutate familiile sărace. Nu ne putem numi adevărați misionari dacă-i neglijăm pe cei de lângă ușa noastră care sunt la vârsta cea mai critică și care au nevoie de ajutorul nostru pentru a le asigura cunoștința și experiența ce-i va face potriviți pentru slujirea lui Dumnezeu. Domnul ar vrea să fie făcute eforturi stăruitoare în educarea copiilor noștri. (6T. p. 217)

Ușurați povara financiară a educării tinerilor destoinici. - Comunitățile din diferite localități ar trebui să simtă că o răspundere solemnă apasă asupra lor de a instrui tineretul și de a educa talentul să se angajeze în lucrare misionară. Când ei văd în biserică pe aceia care promit a fi lucrători folositori, dar nu sunt în stare să se susțină în școală, ar trebui să-și asume răspunderea de a-i trimite la una din școlile noastre. În comunități există aptitudini excelente ce trebuie puse la lucru. Există persoane care ar face un serviciu bun în via Domnului, dar mulți sunt prea săraci pentru a obține, fără ajutor, educația necesară. Biserica ar trebui să simtă un privilegiu de a lua parte la acoperirea cheltuielilor unora ca aceștia. Cei ce au adevărul în inimă sunt întotdeauna deschiși, ajutând unde este nevoie. Ei încep, iar alții le imită exemplul. Dacă sunt unii care ar trebui să aibă beneficiul școlii dar nu pot plăti întregul preț pentru școlarizare, biserica să-și arate dărnicia ajutându-i. (CT. p. 69)

Un fond al școlii pentru educație avansată. - Prin contribuții generoase să fie creat un fond pentru avansarea lucrării educaționale. Avem nevoie de bărbați bine pregătiți, bine educați pentru a lucra în interesul bisericii. Ei ar trebui să prezinte faptul că nu ne putem încredința tinerii seminariilor și colegiilor înființate de alte denominațiuni, ci că este datoria noastră să le creăm posibilități de a frecventa școli în care educația lor religioasă să nu fie neglijată. (Id. p. 44, 45)

Dați la proiectele misionare dar nu neglijați tineretul de acasă. - Să dea membrii bisericii mijloace pentru înaintarea cauzei lui Hristos pentru alții și să lase ca proprii copii să continue lucrarea și slujirea lui Satana? (6T. p. 218) În timp ce ar trebui să depunem eforturi stăruitoare pentru masele de oameni din jurul nostru și să ducem lucrarea în câmpuri străine, nici o cantitate de muncă în acest domeniu nu ne poate scuza să neglijăm educarea copiilor și tinerilor noștri. Ei trebuie să fie formați a deveni lucrători pentru Dumnezeu. Atât părinții cât și profesorii trebuie să întipărească, prin învățătură și exemplu, principiile adevărului și cinstei în mintea și inima tinerilor în așa fel încât ei să devină bărbați și femei tari ca oțelul pentru Dumnezeu și pentru cauza Lui. (CT. p. 165)

Rugați-vă în credință; Dumnezeu va deschide căi. - Unii pot întreba: „Cum pot fi înființate aceste școli?” Noi nu suntem un popor bogat dar dacă ne rugăm în credință și lăsăm pe Domnul să lucreze pentru noi, El ne va deschide căi să întemeiem școli mici, în locuri retrase, pentru educarea tineretului nostru, nu numai din Scripturi și din manuale ci și în multe domenii ale lucrului manual. (Id. p. 204)

„Să ne ridicăm și să construim”. - Noi trebuie să întemeiem lucrarea pe principii corecte aici la Crystal Springs {Sanatoriu, California}. Aici sunt copiii noștri. Vom îngădui să fie contaminați de lume - de păcatul ei, de nepăsarea ei față de poruncile lui Dumnezeu? Îi întreb pe aceia care vor să-și trimită copiii la școlile publice, unde sunt expuși la stricăciune: Cum vă puteți asuma un asemenea risc?

Dorim să ridicăm o clădire pentru o școală a comunității pentru copiii noștri. Din cauza multor cereri de ajutoare pare un lucru dificil să asigurăm bani suficienți sau să trezim un interes destul de mare pentru a construi o școală mică și convenabilă. Am spus comitetului școlii că le voi arenda ceva pământ pentru atâta timp cât se îngrijesc să-l folosească pentru scopurile școlii. Eu sper ca acel interes să fie trezit într-atât încât să ne facă în stare să ridicăm o clădire în care copiii noștri să poată fi învățați Cuvântul lui Dumnezeu, care este sângele și trupul Fiului lui Dumnezeu. . . . Nu vă veți arăta interesați în construirea acestei școli în care Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie predat? Un om, când a fost întrebat cât de mult dorește să ofere școlii prin muncă, a spus că dacă îi dăm trei dolari pe zi, masă și cazare, ne va ajuta. Dar noi nu vrem oferte de felul acesta. Ajutorul ne va veni. Sperăm să avem o școală în care să fie predată Biblia, în care să se înalțe rugăciuni către Dumnezeu și în care copiii să poată fi instruiți în principiile Bibliei. Sperăm ca oricine poate pune umărul cu noi, să aibă o parte în înălțarea acestei clădiri. Sperăm să pregătim o mică armată de lucrători pe dealul acesta*. (MS. 100, 1902)

Ajutor cu muncă și cu finanțe. - Știm că toți sunt interesați în succesul acestei inițiative. Cei care au timp liber, să ofere câteva zile ajutând la construirea acestei școli. Încă nu au fost încasați destui bani pentru a plăti în întregime materialele necesare. Suntem bucuroși pentru ceea ce s-a dat, dar acum cerem fiecăruia să sprijinească cu interes această lucrare astfel încât să avem în curând un loc în care copiii noștri să poată studia Biblia, care este temelia întregii _____ * Notă: Aceasta este o parte a unui discurs adresat pe 14 iunie 1902, îndrumând la construirea unei școli de comunitate în apropiere de locuința ei.

educații adevărate. Frica de Domnul, prima lecție ce ar trebui predată, este începutul înțelepciunii. Nu există nici un motiv pentru care lucrul să fie târăgănat. Fiecare să dea ajutor, stăruind cu interes susținut până ce clădirea este terminată. Fiecare să facă ceva. Poate că unii

trebuie să se trezească la ora patru dimineața ca să ajute. De obicei eu îmi încep lucrul înainte de ora patru. Imediat ce se luminează, unii pot începe lucrul la clădire, cu una sau două ore înainte de masa de dimineață. Alții probabil că n-ar putea să facă aceasta dar toți pot face ceva pentru a arăta interesul lor în a oferi copiilor posibilitatea de a fi educați într-o școală unde ei pot fi disciplinați și formați pentru slujirea lui Dumnezeu. Binecuvântarea Lui va veni cu siguranță asupra fiecărui efort de acest fel. . . . Frați și surori, ce veți face ca să ajutați la construirea unei școli? Credem că fiecare va vedea ca un privilegiu și o binecuvântare să avem această școală. Dacă ne vom apuca uniți de lucru, vom avea în curând o școală în care copiii noștri vor învăța zi de zi calea Domnului. Pe măsură ce facem tot ce putem mai bine, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni asupra noastră. Nu ne vom ridica să construim? (MS. 100, 1902)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU PROFESORII ÎN COLABORARE CU PĂRINȚII

Nevoia de înțelegere plină de compasiune. - Profesorii de acasă ar trebui să aibă o înțelegere plină de compasiune față de lucrarea profesorilor de la școală și invers. Ei ar trebui să lucreze împreună în mod armonios, cuprinși de același spirit misionar, străduindu-se împreună să-i ajute pe copii să beneficieze din punct de vedere fizic, intelectual și spiritual și să-și dezvolte caractere ce vor rezista la testul ispitei. (CT. p. 157) Părinții ar trebui să-și amintească de faptul că se va realiza mult mai mult prin activitatea școlii comunității dacă ei înșiși își dau seama de avantajele pe care copiii lor le vor obține într-o astfel de școală și se vor uni din toată inima cu profesorul. Prin rugăciune, răbdare și stăpânire de sine, ei pot împiedica o mare parte din răul provocat de nerăbdare și indulgență neînțeleaptă. Părinții și profesorii să se apuce de lucru împreună, iar părinții să-și amintească de faptul că ei înșiși vor fi ajutați de prezența în comunitate a unui profesor serios și temător de Dumnezeu. (Id. p. 155, 156)

Lipsa de unire poate anula influența bună. - Un spirit de dezbinare nutrit în inimile câtorva va fi transmis altora și va strica influența spre bine pe care școala se străduiește s-o exercite. Dacă părinții nu sunt doritori și gata să colaboreze cu profesorul pentru salvarea copiilor lor, ei nu sunt pregătiți să aibă o școală înființată în mijlocul lor. (6T. p. 202) Echipa de lucru începe acasă. - Colaborarea trebuie să înceapă în cămin, cu tata și mama. În formarea copiilor lor ei au o răspundere comună și ar trebui încontinuu să caute a acționa împreună. Să se predea pe ei înșiși lui Dumnezeu, căutând ajutor la El pentru a se susține unul pe altul. Să-și învețe copiii să fie cinstiți față de Dumnezeu și față de principiu și astfel să fie cinstiți față de ei înșiși și față de toți aceia cu care vin în legătură. Cu o astfel de pregătire, când vor merge la școală, copiii nu vor fi o cauză de tulburare sau neliniște. Ei vor fi un sprijin pentru profesori, un exemplu și o încurajare pentru ceilalți elevi. (Ed. p. 283) Copiii vor duce cu ei în clasă influența instruirii voastre. Pe măsură ce părinți și profesori evlavioși lucrează în armonie, inimile copiilor sunt pregătite să aibă un interes mai profund pentru lucrarea lui Dumnezeu din biserică. Calitățile cultivate în cămin sunt duse în comunitate și Dumnezeu este slăvit. (L. 29, 1902) Dacă părinții sunt așa de absorbiți cu ocupațiile și plăcerile acestei vieți încât neglijează disciplinarea corectă a copiilor lor, lucrarea profesorului nu numai că este făcută foarte grea și obositoare dar adesea este complet lipsită de rezultate. (R&H. 13 iunie, 1882)

Lucrarea profesorului este suplimentară. - În formarea caracterului, nici o influență nu contează așa de mult ca influența căminului. Lucrarea profesorului ar trebui să se adauge la cea a părinților dar nu să-i ia locul. Efortul părinților și al profesorilor de a coopera trebuie depus în tot ce privește bunăstarea copilului. (Ed. p. 283) Educația dată copilului în cămin ar trebui să fie de așa natură încât să-l ajute pe profesor. Acasă copilul trebuie învățat despre importanța curățeniei, a ordinei și a desăvârșirii, lecții care să fie repetate la școală. (MS. 45,

1912) Când copilul este destul de mare pentru a merge la școală, profesorul ar trebui să conlucreze cu părinții, iar instruirea manuală să fie continuată ca o parte a studiilor școlare. Există mulți elevi care au obiecții cu privire la acest fel de lucru în școli. Ei cred că activitatea utilă, ca învățarea unei meserii, este înjositoare; dar ei au o idee greșită despre ceea ce constituie adevărata demnitate. (CT. p. 146)

Căminul poate fi binecuvântat prin școală. - Dacă el {profesorul} muncește răbdător, în mod serios și perseverent, în același fel ca și Hristos, lucrarea reformatoare făcută în școală se poate extinde în familiile copiilor, aducând în ele o atmosferă mai pură și mai cerească. Aceasta este cu adevărat lucrare misionară de cea mai înaltă clasă. (Id. p. 157) Profesorul atent va găsi multe ocazii pentru a-i îndruma pe copii să fie folositori. Profesorul este privit în general de copiii mici cu încredere și respect nemărginit. Tot ceea ce el poate sugera ca modalitate de a ajuta în cămin - credincioșie în datoriile zilnice, servirea bolnavului sau a săracului - aduce aproape întotdeauna roade. Și astfel va fi asigurat din nou un dublu câștig. Sugestiile binevoitoare vor acționa asupra autorului lor. Recunoștința și conlucrarea părinților vor ușura povara profesorului și-i vor lumina cărarea. (Ed. p. 213)

Părinții pot ușura lucrarea profesorului. - Dacă părinții își fac partea cu credincioșie, lucrarea profesorului va fi mult ușurată. Speranța și curajul său vor spori. Părinții ale căror inimi sunt umplute cu iubirea lui Hristos, se vor feri de a găsi greșeli și vor face tot ce le stă în putere pentru a-l ajuta și încuraja pe acela pe care ei l-au ales ca profesor pentru copiii lor. Ei vor fi binevoitori să creadă că el este la fel de conștiincios în lucrul lui cum sunt și ei într-al lor. (CT. p. 157) Când părinții își vor înțelege răspunderile ce le revin, va fi lăsat mult mai puțin lucru pe seama profesorilor. (Id. p. 148)

Părinții pot fi sfătuitoarii profesorilor. - Noi trebuie să vorbim despre iubirea lui Dumnezeu în familiile noastre și s-o predăm în școlile noastre. Învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie aduse în viața de cămin și de școală. Dacă părinții înțeleg pe deplin datoria lor de a se supune voinței descoperite a Domnului, ei vor fi sfătuitoari înțelepți în școlile noastre, în probleme de educație, deoarece experiența lor în educație acasă îi va învăța cum să se păzească de ispitele ce vin la copii și tineri. Profesorii și părinții vor deveni conlucrători cu Dumnezeu în educarea tineretului pentru cer. (L. 356, 1907) Cunoașterea îndeaproape de către părinți atât a caracterului copiilor lor cât și a particularităților și slăbiciunilor, dacă este împărtășită cu profesorul, îi va fi de ajutor. Este regretabil faptul că atât de mulți nu reușesc să-și dea seama de asta. Puțin interes este arătat de către cei mai mulți părinți în a se informa de competența profesorului sau de a colabora cu el în lucrarea lui. (Ed. p. 284) Ei {părinții} trebuie să simtă că este datoria lor de a coopera cu profesorul, de a încuraja disciplina înțeleaptă și de a se ruga mult pentru acela care-i învață pe copiii lor. (FE. .p. 270)

Profesorii pot fi sfătuitoarii părinților. - De vreme ce părinții comunică atât de rar cu profesorul, este mai important ca profesorul să caute să facă cunoștință cu părinții. El ar trebui să viziteze casele elevilor lui și să cunoască influențele și mediul în care aceștia trăiesc. Venind personal în contact cu familiile și viețile lor, el poate întări legăturile ce-l unesc cu elevii și poate învăța cum să lucreze mai cu succes cu variatele lor firi și temperamente.

Pe măsură ce se interesează de educația din cămin, profesorul împarte un beneficiu dublu. Mulți părinți, absorbiți de muncă și griji, pierd din vedere ocaziile de a influența spre bine viața copiilor lor. Profesorul poate face mult pentru a-i trezi pe acești părinți la posibilitățile și privilegiile lor. El va găsi pe alții conștienți de responsabilitatea lor, doritori ca și copiii lor să devină bărbați și femei bune și de folos. Adesea profesorul îi poate ajuta pe acești părinți în purtarea poverii lor. Sfătuindu-se împreună, atât profesorul cât și părinții vor fi încurajați și întăriți. (Ed. p. 284, 285)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

UNITATE ÎN DISCIPLINĂ

Profesorul are nevoie de tact în conducere. - Printre tineri se va afla o mare varietate de caractere și educații. Unii au trăit într-un mediu de strictețe arbitrară și asprime ce a dezvoltat în ei un spirit de încăpățănare și sfidare. Alții au fost copii răsfățați în familiile lor, cărora li s-a permis de către părinți exagerat de indulgenți să-și urmeze propriile înclinații. Fiecare defect a fost scuzat până când caracterul lor s-a deformat. Pentru a avea succes în lucrarea cu aceste minți diferite, profesorul trebuie să exercite mare tact și delicatețe în administrare, precum și hotărâre în conducere. Deseori va fi manifestată neplăcere și chiar dispreț pentru bunele reguli. Unii își vor folosi toată ingeniozitatea pentru a evita pedeapsa în timp ce alții vor etala o indiferență nepăsătoare față de consecințele fărădelegii. Toate acestea vor cere răbdare mai multă și efort mai mare din partea acelora cărora le-a fost încredințată educarea lor. (ST. p. 88, 89)

Regulile să fie puține și bine gândite. - La școală, ca de altfel și acasă, ar trebui să existe disciplină înțeleaptă. Învățătorul trebuie să facă reguli pentru îndrumarea comportării elevilor lui. Aceste reguli să fie puține și bine gândite, iar odată făcute, ar trebui impuse. Fiecare principiu implicat în ele ar trebui adus în fața elevului ca să fie convins de justetea lor. (CT. p. 153)

Profesorul trebuie să impună ascultare. - Problema disciplinei ar trebui înțeleasă atât la școală cât și acasă. Ar trebui să sperăm că în clasă nu se va ivi niciodată ocazia de a folosi nuiaua. Dar dacă într-o școală sunt din aceia care rezistă cu încăpățănare la toate sfaturile și rugămințile stăruitoare, la toate rugăciunile și povara sufletului în folosul lor, atunci este necesar să-i facem să înțeleagă că ei trebuie să asculte. Unii profesori nu cred că este cel mai bine să impună ascultare. Ei cred că datoria lor este doar de a educa. Adevărat, ei trebuie să educe. Dar ce înseamnă educația dacă, profesorul nu simte că are dreptul să exercite autoritate atunci când copiii nu țin seama de principiile prezentate înaintea lor? (R&H. 15 septembrie, 1904)

El are nevoie de cooperarea părinților. - Învățătorul n-ar trebui să fie lăsat să poarte singur povara lucrării lui. El are nevoie de simpatia, bunătatea, cooperarea fiecărui membru al comunității. Părinții trebuie să-l încurajeze, arătând că-i apreciază eforturile. Niciodată ei n-ar trebui să spună sau să facă ceva ce ar încuraja nesupunerea în copiii lor. Dar știu că mulți părinți nu conlucrează cu profesorul. Ei nu dezvoltă acasă influența bună exercitată la școală. În loc de a duce la bun sfârșit în cămin buna influență din școală, ei le permit copiilor să facă ce le place, să umble încoace și încolo fără restricție. Iar dacă profesorul, cerând ascultare, își exercită autoritatea, aceștia le aduc părinților lor o relatare exagerată și denaturată a felului în care au fost tratați. Se poate ca profesorul să fi făcut doar ceea ce este datoria lui dureroasă de îndeplinit; dar părinții sunt înduioșați de copiii lor chiar dacă sunt greșiți. Și adesea acei părinți care guvernează cu mânie sunt cei mai iritabili atunci când copiii lor sunt ținuți în frâu sau disciplinați la școală. (CT. p. 153, 154) Când părinții justifică plângerile copiilor împotriva autorității și disciplinei școlii, nu văd că ei măresc puterea demoralizatoare ce se răspândește cu așa înspăimântătoare proporții. Orice influență ce-i înconjoară pe tineri trebuie să fie de partea cea bună, deoarece corupția tineretului este în creștere. (ST. p. 112)

Ei să-l sprijinească pe învățătorul credincios. - Părinții care n-au simțit niciodată grija ce ar trebui s-o simtă pentru sufletele copiilor lor și care nu le-au dat niciodată învățătură și restricție potrivită, sunt aceia care manifestă cea mai amară opoziție atunci când copiii le sunt stăpâniți, muștrați sau corecți la școală. Unii din acești copii sunt o rușine pentru biserică și o ocară pentru numele de adventiști. (Id. p. 51) Ei {părinții} să-și învețe copiii să fie credincioși lui Dumnezeu și principiilor și astfel credincioși față de ei înșiși și față de toți aceia cu care vin în contact. . . .

Părinții care dau această învățătură poate că nu sunt aceia care-l critică pe profesor. Ei simt că atât interesul copiilor lor cât și dreptatea față de școală cer ca, pe cât posibil, să-l susțină și să-l onoreze pe acela care ia parte la responsabilitatea lor. (Ed. p. 283)

Nu-l criticați niciodată pe învățător în fața copiilor. - Părinți, atunci când învățătorul de la școala comunității încearcă să-i instruiască și să-i disciplineze pe copiii voștri ca să poată câștiga viața veșnică, nu criticați acțiunile lui în fața lor, chiar dacă-l considerați prea sever. Dacă doriți ca ei să-și predea inimile Mântuitorului, conlucrați cu eforturile învățătorului pentru salvarea lor. Este cu mult mai bine pentru copii ca, în loc să audă critică, să audă din gura mamei lor cuvinte de laudă privind lucrarea profesorului. Astfel de cuvinte fac impresii durabile și-i influențează pe copii să-l respecte pe profesor. (CT. p. 154, 155) Dacă este necesară vreo critică sau sugestie privind lucrarea învățătorului, ea ar trebui să-i fie adresată în particular. Dacă acest lucru se dovedește inefficient, problema să fie adusă la cunoștința acelor care răspund de conducerea școlii. N-ar trebui să fie spus sau făcut nimic ce va slăbi respectul copiilor față de acela de care depinde bunăstarea lor într-o măsură așa de mare. (Id. p. 161, 162) Dacă părinții s-ar așeza pe ei înșiși în locul profesorilor și ar vedea cât de dificil este să disciplinezi și să conduci o școală de sute de elevi în diferite clase și cu minți diferite, ar putea atunci, gândindu-se mai bine, să vadă altfel lucrurile. (4T. p. 429)

Neascultarea începe adesea în cămin. - Permițându-le copiilor să facă ce le place, părinții se pot crede afectuoși dar de fapt ei practică cea mai mare cruzime. Copiii sunt în stare să judece, iar inima le este rănită de bunătatea nechibzuită, oricât de adecvată ar fi ea în ochii părinților. Pe măsură ce copiii cresc mai mari, crește și nesupunerea lor. Profesorii pot încerca să-i corecteze, dar prea adesea părinții sunt de partea copiilor, iar răul continuă să crească, îmbrăcat, dacă e posibil, cu o manta a înșelăciunii și mai întunecată decât înainte. Alți copii sunt atrași pe un drum greșit de calea rea a acestora și totuși părinții nu pot să vadă răul. Ei ascultă ceea ce le spun copiii înainte de a asculta cuvintele profesorilor care deplâng răul. (R&H. 20 ianuarie, 1901)

Munca profesorului dublată de părinții care nu colaborează. - Neglijența părinților în a-i educa pe copii dublează dificultatea muncii profesorului. Copiii poartă semnul neascultării și a lipsei de amabilitate, trăsături date pe față de părinții lor. Neglijați acasă, ei privesc disciplina școlii ca apăsătoare și severă. Astfel de copii, dacă nu sunt păziți cu atenție, îi vor influența pe alții prin caracterele lor nedisciplinate și deformate. . . . Binele pe care copiii ar putea să-l primească în școală pentru a contracara educația lor defectuasă din familie, este subminat de simpatia ce le-o arată părinții în faptele lor rele. Vor continua părinții care cred Cuvântul lui Dumnezeu, felul lor strâmb de conducere și vor întări în copii înclinațiile lor rele? Tații și mamele profesând adevărul pentru acest timp ar putea mai bine să-și vină în fire și să nu mai fie părtași în acest rău, să nu mai împlinească planurile lui Satana acceptând mărturiile mincinoase ale copiilor lor neconvertiți. Este destul pentru profesori că au de luptat cu influența copiilor, fără a mai avea de luptat și cu influența părinților. (R&H. 9 octombrie, 1900)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

EDUCAȚIA DIN LICEU ȘI COLEGIU

Mulți își pierd orientarea în instituții lumești. - Este un fapt teribil, ce ar trebui să facă inimile părinților să tremure, că în așa de multe școli și colegii, unde tinerii sunt trimiși pentru cultură intelectuală și disciplină, predomină influențe ce deformează caracterul, deviază mintea de la adevăratele ținte ale vieții și devalorizează principiile morale. Prin contactul cu cel nereligios, iubitor de plăcere și corupt, foarte mulți tineri își pierd simplitatea și puritatea, credința în Dumnezeu și spiritul jertfirii de sine pe care tații și mamele l-au cultivat și păzit prin învățătură atentă și rugăciune stăruitoare. Mulți din cei care încep școala cu scopul de a

se pregăti pentru anumite ramuri de slujire neegoistă, devin absorbiți în studii seculare. Se trezește o ambiție de a câștiga distincții în învățătură și de a căpăta poziție și onoare în lume. Scopul pentru care au început școala este pierdut din vedere, iar viața este dedicată preocupărilor egoiste și lumești. Adesea sunt formate obiceiuri ce ruinează viața atât pentru lumea aceasta cât și pentru cea viitoare. (MH. p. 403)

Influențele religioase din cămin sunt șterse. - Rugați-vă: „Nu ne duce în ispită.” Apoi nu consimțiți ca să vă fie copiii plasați acolo unde pot întâlni ispite în plus. Nu-i trimiteți departe la școli unde se vor întovărăși cu influențe ce vor fi ca și neghina semănată în inimile lor. În școala căminului, în timpul primilor lor ani, învățați-i și disciplinați-i pe copiii voștri în frica de Dumnezeu. Apoi fiți atenți ca nu cumva să-i așezați acolo unde impresiile religioase pe care le-au primit să fie șterse, iar iubirea de Dumnezeu să fie scoasă din inimile lor. Nu lăsați ca tentația unui salariu mare sau a unor avantaje educaționale mari în aparență să vă determine să vă trimiteți copiii departe de influența voastră și să-i plasați acolo unde vor fi expuși la mari ispite. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Marcu 8, 36; 37 (MS. 30, 1904)

Colegiile noastre sunt rânduite de Dumnezeu. - Când mi s-a arătat de către îngerul lui Dumnezeu că o instituție ar trebui ridicată pentru educarea tineretului nostru, am văzut că ea va fi unul din cele mai mărețe mijloace destinate de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor. . . . Dacă influența din colegiul nostru este ceea ce ar trebui să fie, tinerii care sunt educați acolo vor fi în stare să-L descopere pe Dumnezeu și să-L onoreze în toate lucrările Lui; și în timp ce sunt angajați în cultivarea facultăților date de Dumnezeu, ei se vor pregăti să-I dea un serviciu mai eficient. (4T. p. 419-422) Tinerii trebuie încurajați să meargă la școlile noastre ce ar trebui să fie tot mai asemănătoare cu școlile profetilor. Școlile noastre au fost rânduite de Dumnezeu. (FE. p. 489)

Avantajele experienței din școala căminului. - Într-o mare măsură, copiii care trebuie să primească o educație în școlile noastre, vor face progres mult mai constant dacă sunt separați de cercul familiei, unde au primit o educație greșită. Pentru unele familii poate fi necesar să se mute acolo unde copiii pot merge la școală de-acasă, fără a fi nevoie să stea la internat și în felul acesta să scutească niște cheltuieli. Dar în multe cazuri aceasta s-a dovedit a fi mai degrabă un obstacol decât o binecuvântare pentru copii. (Id. p. 313)

Școala, cămin pentru o fiică nesupusă. - Vrajmașul a făcut ce a vrut cu fiica ta până ce cursele lui au legat-o ca niște fâșii de oțel. Pentru a-i salva sufletul se cere un efort puternic și perseverent. Dacă ai succes în acest caz, lucrarea nu trebuie lăsată neterminată. Obiceiurile de ani de zile nu pot fi desființate ușor. Ea ar trebui să fie așezată acolo unde este exercitată în mod continuu o influență stabilă, fermă și trainică. Eu te-aș sfătui s-o dai la colegiu la ____; las-o să aibă disciplina internatului. Acela este locul unde ea ar fi trebuit să fie cu ani în urmă. Internatul este condus după un plan ce-l face să fie o bună familie. Poate că acest cămin nu se potrivește cu înclinațiile unora, dar aceasta se întâmplă din cauză că ei au fost educați cu teorii false, îngăduință de sine și satisfacerea plăcerilor proprii; și toate obiceiurile și deprinderile au fost greșit orientate. Dar, sora mea dragă, ne apropiem de încheierea timpului și nu dorim să satisfacem gusturile și practicile lumii, ci să fim în armonie cu mintea lui Dumnezeu, să vedem ce spun Scripturile și apoi să umblăm potrivit cu lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Deprinderile noastre, obiceiurile și practicile noastre nu trebuie să fie preferate. Cuvântul lui Dumnezeu este standardul nostru. (5T. p. 506)

Studenții localnici. - Se pare că unii din profesori cred că niciunul din copiii și tinerii ai căror părinți locuiesc în vecinătatea unei școli n-ar trebui să aibă privilegiile școlii decât dacă locuiesc cu profesorii lor în căminul școlii. Pentru mine aceasta este o concepție nouă și străină. Există tineri asupra cărora influențele familiei au fost de așa natură încât ar fi un mare avantaj pentru ei dacă ar locui pentru un timp într-un cămin al școlii bine ordonat. De asemenea, căminurile școlii sunt o mare binecuvântare pentru aceia care trebuie să-și

părăsească propriile căminuri pentru a se bucura de privilegiile școlii. Dar căminul părintesc, în care există frică și ascultare de Dumnezeu, este și ar trebui să fie întotdeauna cel mai bun loc pentru copii, unde, sub instruirea adecvată a părinților ei se pot bucura de îngrijirea și disciplina unei familii religioase condusă chiar de părinții lor. . . . În ceea ce privește tineretul care are vârsta corespunzătoare pentru a merge la internat, să evităm a stabili reguli arbitrare și inutile ce i-ar separa de părinții lor pe aceia care locuiesc în vecinătatea școlilor noastre. . . . Părinților ar trebui să li se permită ca, pe cât posibil, să-și țină copiii sub controlul lor, în afară de cazul că sunt convinși de faptul că ar fi în interesul copiilor să fie plasați sub disciplina căminului școlii. În unele locuri, părinții care locuiesc lângă școală pot vedea că ar fi un beneficiu pentru copiii lor să locuiască la cămin, unde pot primi anumite direcții de instruire pe care nu le pot primi așa de bine în familie. Dar să nu se solicite ca în toate cazurile copiii să fie separați de părinții lor pentru a primi beneficiile vreuneia din școlile noastre. . . . Părinții sunt tutorii naturali ai copiilor lor și au solemna răspundere de a le supraveghea educația și instruirea. Nu putem înțelege că părinții, care au observat ani de zile dezvoltarea copiilor lor, cunosc cel mai bine felul de instruire și de conducere pe care aceștia ar trebui să-l aibă pentru a încuraja și cultiva în ei cele mai bune trăsături de caracter? Ar trebui să recomand ca acestor copii, având locuința la câțiva kilometri de școală, să li se îngăduie să frecventeze școala în timp ce locuiesc acasă și beneficiază de influența părintească. Oriunde este posibil, lăsați familiile să fie împreună. (L. 60, 1910)

Toți copiii să se bucure de educație. - Biserica este adormită și nu realizează însemnătatea acestei chestiuni a educării copiilor și tineretului. „De ce este nevoie”, spunea cineva, „să fim atât de deosebiți în a-i educa pe tinerii noștri în toate privințele? Mi se pare că dacă luăm câțiva dintre aceia care s-au decis să urmeze o chemare literară sau altă chemare ce necesită o anumită disciplină și le dăm atenția cuvenită, aceasta este tot ce e necesar să facem. Nu se cere ca întreaga masă a tineretului nostru să fie atât de bine instruită. Nu va răspunde aceasta oricărei cerințe esențiale?” Eu spun: Nu, hotărât nu. . . . Tuturor tinerilor noștri ar trebui să li se permită să aibă bine-cuvântările și privilegiile unei educații la școlile noastre ca ei să poată fi inspirați să devină împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei toți au nevoie de o educație ca să poată fi corespunzători pentru a fi folosiți, calificați pentru locuri de răspundere atât în viața particulară cât și în cea publică. (R&H. 13 februarie, 1913)

Un program școlar echilibrat. - Facultățile mintale trebuie cultivate pentru a putea fi folosite spre slava lui Dumnezeu. Ar trebui acordată atenție deosebită dezvoltării intelectului pentru ca diversele organe ale minții să poată avea tărie egală, fiind exersate fiecare în funcția ei specifică. Dacă părinții le îngăduie copiilor să-și urmeze tendințele propriei minți, înclinațiile și plăcerile până ce neglijează datoria, caracterele lor vor fi formate în acest fel, iar ei nu vor fi competenți pentru nici-o poziție de răspundere în viață. Dorințele și înclinațiile tinerilor ar trebui să fie restrânse, punctele slabe ale caracterului întărite, iar tendințele lor prea puternice ținute în frâu. Dacă o capacitate este lăsată în stare latentă sau este deviată din cursul său normal, planul lui Dumnezeu nu este adus la îndeplinire. Toate facultățile ar trebui să fie bine dezvoltate. Ar trebui acordată atenție fiecăreia, căci fiecare are o influență asupra celorlalte și toate trebuie exersate pentru ca mintea să poată fi bine echilibrată. Dacă unul sau două organe sunt dezvoltate și păstrate în continuă folosință din cauză că aceasta este alegerea copiilor voștri, să-și pună tăria minții într-o direcție și să neglijeze celelalte puteri intelectuale, ei vor ajunge la maturitate cu minți neechilibrate și cu caractere nearmonioase. Ei vor fi capabili și puternici într-o direcție dar foarte deficitari în alte direcții la fel de importante. Ei nu vor fi bărbați și femei competente. Lipsurile lor vor fi evidente și vor strica întregul caracter. (3T. p. 26)

Relele studiului constant, tot timpul anului. - Mulți părinți își țin copiii în școală aproape tot timpul anului. Acești copii trec prin rutina studiului în mod mecanic, dar nu rețin ceea ce învață. Mulți din acești studenți par aproape lipsiți de viață intelectuală. Monotonia

studiului continuu epuizează mintea, iar ei arată doar puțin interes în studiile lor. Pentru mulți, timpul îndelungat petrecut în studiul cărților este dureros. Ei nu au o dragoste lăuntrică pentru cugetare și un entuziasm de a acumula cunoștințe. Nu-și dezvoltă obiceiul de a reflecta și a cerceta. . . . Cei care judecă lucrurile îndeaproape și gândesc logic sunt puțini din cauză că influențe false au frânat dezvoltarea intelectului. Prezumția părinților și a profesorilor că studiul continuu ar întări intelectul, s-a dovedit eronată căci în multe cazuri a avut efect opus. (CT. p. 84, 85)

Adesea blamul aparține de drept părinților. - N-ar trebui să se aștepte de la profesori să facă lucrarea părinților. Mulți părinți au dovedit o înfricoșătoare neglijare a datoriei. Ca și Eli, ei eșuează în a exersa restricția cuvenită și apoi își trimit copiii nedisciplinați la colegiu să primească instruirea pe care părinții ar fi trebuit să le-o dea acasă. Profesorii au o sarcină pe care puțini o apreciază. Dacă ei reușesc să-i transforme pe acești tineri îndărătnici, primesc doar puțină aprobare. Dacă tinerii aleg tovărășia celor predispuși la rele și merg din rău în mai rău, atunci profesorii sunt blamați și școala este învinuită. În multe cazuri, blamul aparține pe bună dreptate părinților. Ei au avut prima și cea mai favorabilă ocazie de a-și controla și instrui copiii când spiritul putea să fie învățat, iar mintea și inima erau impresionate cu ușurință. Dar, prin indolența părinților, copiilor li se permite să-și urmeze propria voință până când se împietresc într-o cale rea. (Id. p. 91, 92)

Părinții să sprijine autoritatea profesorilor. - Una din cele mai mari dificultăți cu care au de luptat profesorii este nereușita părinților de a conlucra în administrarea disciplinei colegiului. Dacă părinții s-ar angaja în a susține autoritatea profesorului, multă nesupunere, viciu și imoralitate ar fi prevenite. Părinții ar trebui să le ceară copiilor să asculte și să respecte autoritatea legitimă. Ei ar trebui să muncească cu sârguință și grijă persistentă pentru a-și învăța, îndruma și stăpâni copiii, până ce obiceiuri corecte sunt ferm stabilite. Cu o astfel de educație, tineretul va fi în supunere față de instituțiile societății și față de restricțiile generale ale obligației morale. (5T. p. 89) Nu trebuie lăsat pe seama copiilor să judece dacă disciplina colegiului este înțeleaptă sau nu. Dacă părinții au destulă încredere în profesori și în sistemul de educație adoptat de școală, să dovedească o bună judecată și putere morală și să-l susțină pe profesor în a impune disciplina. . . . Părinții înțelepți se vor simți foarte recunoscători că există școli unde nu va fi tolerată anarhia sub nici-o formă și unde copiii vor fi instruiți mai degrabă în ascultare decât în indulgență și unde influențe bune vor fi aduse asupra lor.

Sunt unii părinți care intenționează să-și trimită copiii corupți la școală pentru că acasă sunt fără speranță de îndreptare. Îi vor sprijini acești părinți pe profesori în lucrarea lor de a disciplina sau vor fi gata să creadă orice zvon fals? (MS. 119, 1899)

Ei ar trebui să susțină disciplina școlii. - Unii părinți, care și-au trimis copiii la ____, le-au spus că dacă li se cere ceva irațional, să nu se supună, oricare ar fi cererea. Ce lecție este aceasta pentru copii! În lipsa lor de experiență, cum pot ei judeca între ceea ce este rațional și ceea ce nu este?

Poate doresc să fie plecați noaptea, nimeni nu știe unde, iar dacă profesorii sau tutorii le cer să dea socoteală ei vor numi aceasta lipsă de rațiune și încălcare a drepturilor lor. Nimeni să nu se amestece în independența lor. Ce putere să aibă regulamentele și autoritatea asupra acelor tineri, când ei consideră orice disciplină ca o restricție irațională a libertății lor?

În multe cazuri, acești tineri au rămas în școală numai o scurtă perioadă, întorcându-se acasă cu o educație neterminată, ca să poată avea libertatea de a urma cursul voinței lor neinstruite și nedisciplinate, ceea ce nu le era permis la școală. Lecțiile indulgenței predate de un tată neînțelept sau de o mamă neînțeleaptă și-au făcut lucrarea pentru acum și pentru veșnicie, iar pierderea acestor suflete va fi pusă pe seama lor. (MS. 119, 1899)

O educație în afara planului de învățământ. - Copiii și tinerii trebuie să cultive obiceiuri de perfecțiune în problema educației. Cursul universitar nu cuprinde toată educația

pe care ei ar trebui s-o primească. Ei pot învăța mereu lecții de la lucrurile pe care le văd și le aud. Pot studia de la cauză la efect, de la lucrurile înconjurătoare și de la împrejurările vieții. În fiecare zi pot învăța ceva ce trebuie să evite, ceva ce pot să practice, ce-i va înălța și înnobila, dând soliditate caracterului și întărind în ei acele principii ce sunt temelia unei maturități nobile.

Dacă ei își încep educația cu scopuri nedefinite, mulțumiți să treacă mai departe fără vreun efort deosebit din partea lor, nu vor atinge standardul pe care Dumnezeu ar dori ca ei să-l atingă. (YI. 21 aprilie, 1886)

SECȚIUNEA XIII Importanța primordială a dezvoltării fizice

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

EXERCITIUL ȘI SĂNĂTATEA*

Ocupație și distracție bine ordonate. - Pentru ca tinerii și copiii să aibă sănătate, voioșie, vivacitate, mușchi și creieri bine dezvoltați, ar trebui să petreacă mult timp în aer liber și să aibă ocupații și distracții bine reglementate. (CT. p. 83) Copiii ar trebui să aibă ocupație în timpul lor. Munca intelectuală adecvată și exercițiul fizic în aer liber nu vor dăuna constituției băieților voștri. Munca folositoare și obișnuirea cu secretele casnice vor fi binefăcătoare fetelor voastre, iar lucrul afară este în mod categoric necesar pentru constituția și sănătatea lor. (4T. p. 97)

Exercițiul și aerul curat. - Aceia care nu-și folosesc mâinile și picioarele în fiecare zi, vor observa o slăbiciune când încearcă să exerseze. Venele și mușchii nu sunt în condiția de a-și îndeplini lucrul și de a păstra întreaga mașinărie vie în activitate sănătoasă, fiecare mădular din organism îndeplinindu-și partea sa. Extremitățile se vor întări pe măsură ce sunt folosite. Exercițiul moderat în fiecare zi va furniza putere mușchilor, care altfel devin moi și atrofiați. Prin exercițiu zilnic în aer liber, ficatul, rinichii și plămânii vor fi de asemenea întăriți pentru a-și îndeplini activitatea. _____ *Notă: Vezi The Adventist Home (Căminul creștin), p. 493-530, secțiunea XVII, „Relaxation and Recreation” („Relaxare și recreere”) Ajutați-vă de puterea voinței ce va rezista răcelii și va da energie sistemului nervos. Într-un timp scurt vă veți da seama de beneficiul exercițiului și al aerului curat într-o așa măsură încât n-ați mai vrea să trăiți fără aceste binecuvântări. Plămânii voștri, lipsiți de aer, sunt ca niște persoane flămânde, lipsite de hrană. Într-adevăr, noi putem trăi mai mult fără hrană decât fără aer, care este hrana destinată de Dumnezeu pentru plămâni. (Id. vol. 2. p. 533)

Îndeosebi studenții au nevoie de activitate fizică. - Inactivitatea slăbește organismul. Dumnezeu a făcut ca bărbații și femeile să fie activi și de folos. Nimic nu poate mări mai mult tăria tinerilor ca exersarea adecvată a tuturor mușchilor în muncă folositoare. (ST. 19 august, 1875)

Toate facultățile sunt întărite prin exercițiu. - Copiii și tineretul care sunt ținuți la școală și limitați numai la cărți, nu pot avea o constituție fizică sănătoasă. Exersarea tineretului în studiu, fără exercițiu fizic corespunzător, are tendința de a atrage sângele la creier, iar circulația în organism este dezechilibrată. Creierul are prea mult sânge, iar extremitățile prea puțin. Ar trebui să existe reguli ce să programeze studiile copiilor și tinerilor la anumite ore, iar o parte din timpul lor ar trebui să fie petrecut în muncă utilă. Dacă obiceiurile lor în mâncare, îmbrăcăminte și somn sunt în armonie cu legile fizice, ei pot obține o educație fără să-și sacrifice sănătatea fizică și intelectuală. (CT. p. 83) Copiii să fie învățați încă de mici să poarte responsabilitățile mai mici ale vieții, iar facultățile astfel angajate se vor întări prin exercițiu. În felul acesta tinerii pot deveni ajutoare eficiente în lucrarea mai mare pe

care Domnul îi va chema s-o facă după aceea. . . . Puțini au fost antrenați în obiceiuri de hărnicie, cugetare și răspundere. Indolența, lipsa de activitate, este cel mai mare blestem pentru copii la această vârstă. Munca sănătoasă și utilă va fi o mare binecuvântare prin promovarea formării de obiceiuri bune și a unui caracter nobil. (R&H. 30 august, 1881)

Planificați varietate și schimbare în lucru. - Minte și mâinile active ale tinerilor trebuie să aibă ocupație, iar dacă nu sunt îndreptate către sarcini folositoare, ce-i vor dezvolta pe ei și-i vor binecuvânta pe alții, își vor găsi ocupație în ceea ce le va produce leziuni atât fizice cât și psihice. Tinerii ar trebui să ia parte cu voioșie la poverile vieții împreună cu părinții lor, și făcând astfel, să-și păstreze o conștiință curată absolut necesară pentru sănătatea fizică și morală. Făcând astfel, ei ar trebui să fie protejați de a depune mari eforturi în aceeași direcție pentru mult timp. Dacă tinerii sunt ținuti fără întrerupere la un singur fel de muncă, până ce sarcina devine plictisitoare, se va realiza mai puțin decât dacă ar fi avut o schimbare a activității sau o perioadă de relaxare. Dacă mintea este prea solicitată la eforturi mari, va înceta de a se întări și va degenera. Printr-o schimbare în lucru, sănătatea și vigoarea pot fi menținute. Nu va fi nevoie să aruncăm la o parte ceea ce este folositor pentru ceea ce este fără folos, căci distracțiile egoiste sunt primejdioase pentru principiile morale. (YI. 27 iulie, 1893)

Oboseala, rezultat normal al muncii. - Mame, nu există nimic altceva ce să aibă urmări mai rele decât a ridica poverile de pe umerii ficelor voastre și a nu le da nimic deosebit de făcut, ci a le lăsa să-și aleagă munca cu care să se îndeletnicească, poate puțin croșetat sau alt lucru de mână. Lăsați-le să aibă exercițiu al brațelor, picioarelor și mușchilor. Ce dacă le obosește? Voi nu sunteți obosite în munca voastră? Făcând excepție de lucrul peste măsură, îi va dura pe copiii voștri oboseala mai mult decât vă doare pe voi? Desigur că nu. (2T. p. 371) Ei pot fi trudiți dar cât de dulce este odihna după o măsură potrivită de muncă. Somnul, dulcele restaurator al naturii, înviorează trupul obosit și-l pregătește pentru datoriile zilei următoare. (ST. 10 aprilie, 1884)

De ce sărăcia este adesea o binecuvântare. - Unii cred că bogățiile și trândăvia sunt cu adevărat binecuvântări dar aceia care sunt întotdeauna ocupați și merg cu voioșie să-și împlinească sarcinile zilnice, sunt cei mai fericiți și se bucură de cea mai bună sănătate. . . . Sentința că omul trebuie să trudească pentru pâinea lui de fiecare zi, precum și făgăduința fericirii și slavei viitoare, amândouă vin de la același tron și amândouă sunt binecuvântări. (CTBH. p. 97) Sărăcia, în multe cazuri este o binecuvântare deoarece îi împiedică pe tineri și pe copii de a fi distruși prin inactivitate. Atât puterile fizice cât și cele intelectuale ar trebui cultivate și dezvoltate cum se cuvine. Prima și continua grijă a părinților ar trebui să fie aceea de a vedea ca fiii și fiicele lor să aibă constituții solide ca să poată deveni bărbați și femei sănătoase. Este imposibil să atingi acest obiectiv fără exercițiu fizic. Pentru sănătatea lor fizică și pentru binele lor moral, copiii trebuie învățați să lucreze, chiar dacă nu există nici o trebuință în ce privește bunurile materiale. Dacă vor să aibă caractere curate și virtuozitate, ei trebuie să aibă disciplina muncii bine ordonată ce va solicita la exercițiu toți mușchii. Satisfacția ce o vor avea copiii în a fi folositori și în a se lepăda de ei înșiși pentru a-i ajuta pe alții, va fi cea mai sănătoasă plăcere de care s-au bucurat vreodată. (3T. p. 151)

Activități intelectuale și fizice în mod echilibrat. - Studenților n-ar trebui să li se permită să studieze atât de mult încât să nu aibă timp pentru antrenament fizic. Sănătatea nu poate fi păstrată decât dacă este acordată câte o porțiune a fiecărei zile pentru efort muscular în aer liber. Ore stabilite ar trebui să fie devotate vreunui fel de muncă manuală ce va pune în acțiune toate părțile corpului. Echilibrați solicitarea puterilor intelectuale și fizice, iar mintea studentului va fi reîmprospătată. Dacă este bolnav, exercițiul fizic va ajuta adesea organismul să-și recapete condiția lui normală. Când studenții părăsesc colegiul, ar trebui să aibă o sănătate mai bună și o înțelegere mai bună a legilor vieții, decât atunci când au intrat la colegiu. Sănătatea ar trebui păzită cu tot atâta sfințenie ca și caracterul. (CTBH. p. 82, 83)

Energia tinerească irosită într-un mod atât de nechibzuit. - În prospețimea și vigoarea vieții, cât de puțin își dau seama tinerii de valoarea energiei lor abundente. O comoară mai scumpă decât aurul, mai esențială pentru propășire decât învățătura, titlul sau bogățiile - cu câtă ușurință este tratată! Cât de nechibzuit risipită! . . . În studiul fiziologiei, elevii trebuie conduși să vadă valoarea puterii fizice și felul în care ar putea fi păstrată și dezvoltată în așa fel încât să contribuie în cea mai mare măsură la succes în lupta cea mare a vieții. (Ed. p. 195, 196)

Activitatea să nu fie înăbușită, ci îndrumată. - Copiii noștri stau la răscruce de drumuri. La fiecare pas, atracțiile lumii către urmărirea intereselor proprii și către îngăduința de sine, îi cheamă departe de calea pregătită pentru răscumpărării Domnului. Dacă viața lor va fi o binecuvântare sau un blestem, depinde de alegerea ce o fac. Plini de energie, dornici să-și probeze capacitățile neîncercate, ei trebuie să găsească vreo descărcare pentru viața lor plină de energie. Prin urmare vor fi activi pentru bine sau pentru rău. Cuvântul lui Dumnezeu nu reprimă activitatea, ci o călăuzește cum trebuie. Dumnezeu nu dorește ca tineretul să fie lipsit de aspirații. Elementele caracterului ce-l fac pe un om cu adevărat plin de succes și onorat între oameni - dorința de nestăvilire pentru un bine mai mare, voința dâră, sânguința intensă, perseverența neobosită - nu trebuie descurajate. Prin harul lui Dumnezeu, ele trebuie îndreptate spre atingerea obiectivelor atât de înalte față de interesele egoiste și lumești, cu cât mai înalte sunt cerurile față de pământ. (MH. p. 396)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

INSTRUIRE PENTRU VIAȚA PRACTICĂ

De ce Dumnezeu a hotărât munca pentru Adam și Eva. - Domnul a făcut pe Adam și Eva și i-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească pentru Domnul. A fost pentru fericirea lor ca ei să aibă o ocupație, altfel Domnul nu le-ar fi hotărât lucrul. (MS. 24b, 1894) În sfatul cu Tatăl, înainte de a fi lumea, a fost destinat ca Domnul Dumnezeu să planteze o grădină în Eden pentru Adam și Eva și să le dea sarcina de a îngriji pomii fructiferi și de a cultiva și îngriji vegetația. Munca folositoare trebuia să fie protecția lor și trebuia perpetuată de-a lungul tuturor generațiilor până la încheierea istoriei pământului. (ST. 13 august, 1896)

Exemplul Domnului Isus ca muncitor desăvârșit. - În viața Lui pământească, Hristos a fost . . . ascultător și de ajutor în cămin. El a învățat meseria de tâmplar și a lucrat cu propriile-I mâini în micul atelier din Nazaret. . . . Biblia spune despre Isus: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” Pe măsură ce lucra, în copilărie și tinerețe, mintea și trupul erau dezvoltate. Nu și-a folosit puterile fizice cu nepăsare, ci le-a dat astfel de exercițiu încât să le păstreze în sănătate ca El să poată face cea mai bună lucrare în orice domeniu. Nu voia să fie nedesăvârșit nici chiar în mânguirea sculelor. El era desăvârșit ca lucrător, după cum era desăvârșit în caracter. (FE. p. 417, 418) Fiecare obiect pe care îl făcea era bine lucrat, părțile potrivindu-se exact și fiind în stare să suporte proba. (Ev. p. 378)

El trudea zilnic cu mâini răbdătoare. - Isus a sfințit cărările umile ale vieții prin exemplul Său. . . . Viața Lui a fost plină de sânguință și hărnicie. El, Maiestatea cerului a umblat pe străzi îmbrăcat în hainele simple ale muncitorului obișnuit. A trudit în susul și în josul povârnișurilor muntelui, mergând și venind de la lucrul Lui umil. Nu au fost trimiși îngeri să-L poarte pe aripile lor pe urcușurile obositoare sau să-I dea din tăria lor pentru îndeplinirea sarcinii Sale smerite. Totuși, atunci când pleca să contribuie la întreținerea familiei prin munca lui zilnică, El avea aceeași putere ca și atunci când a făcut minunea de a hrăni cinci mii de suflete flămânde pe țărmul Galileei. Nu a folosit însă puterea Sa divină pentru a-Și împlini poverile sau pentru a-Și ușura munca. A luat asupra Lui chipul omenirii

cu toate slăbiciunile ce-o însoțesc și nu S-a abătut de la cele mai severe încercări. El a trăit într-o casă de țărani, a fost îmbrăcat în haine aspre, s-a amestecat cu cei de jos și a muncit din greu în fiecare zi, cu mâini răbdătoare. Exemplul Său ne arată că este datoria omului de a fi harnic și că munca este onorabilă. (HR. octombrie, 1876) Isus a locuit în Nazaret mult timp, neonorat și necunoscut, pentru a-i învăța pe oameni cum să trăiască aproape de Dumnezeu în timp ce-și îndeplinesc datoriile umile ale vieții. Era o taină pentru îngeri faptul că Domnul Hristos, Maiestatea cerului, a trebuit să coboare, nu numai ca să ia asupra Sa omenescul dar și ca să-Și asume cele mai grele poveri și cele mai înjositoare sarcini. El a făcut aceasta pentru a deveni ca unul din noi, ca să poată fi obișnuit cu truda, întristările și oboseala copiilor oamenilor. (HR. octombrie, 1876)

Treziți zelul pentru realizări folositoare. - În copii și tineri ar trebui trezită o râvnă de a-și face exercițiul fizic îndeplinind ceva ce să fie binefăcător pentru ei și de folos altora. Exercițiul ce dezvoltă mintea și caracterul, ce învață mâinile să fie folositoare, ce-i instruieste pe tineri să-și ducă partea lor din poverile vieții, este cel ce dă tărie fizică și stimulează fiecare facultate. Există o răsplată în hărnicia nobilă, în cultivarea obiceiului de a trăi pentru a face bine. (CT. p. 147) Tinerii trebuie învățați că viața înseamnă lucru zelos, răspundere și îngrijire. Ei au nevoie de o instruire ce să-i facă practici - bărbați și femei care pot face față urgențelor. Ei trebuie învățați că disciplina unei munci sistematice, bine ordonate, este esențială, nu doar ca o protecție împotriva schimbărilor vieții dar și ca un ajutor pentru o dezvoltare din toate punctele de vedere. (Ed. p. 215)

Munca fizică nu este înjositoare. - Mulți fac greșeala de a privi lucrul ca fiind înjositor; de aceea tinerii sunt foarte nerăbdători să se educe ca profesori, savanți, comercianți, avocați și să ocupe aproape orice funcție ce nu cere muncă fizică. Tinerele privesc lucrul casnic ca fiind umilitor. Și cu toate că exercițiul fizic necesar pentru îndeplinirea muncii casnice este destinat să promoveze sănătatea, dacă nu este prea sever, totuși ele caută o educație pentru a deveni profesoare sau secretare sau învață vreo meserie ce să le țină închise în casă, la o slujbă sedentară. (CT. p. 291) Lumea este plină de tineri și tinere care se mândresc cu neștiința lor în vreo muncă folositoare. Ei sunt, aproape fără excepție, frivoli, vanitoși, iubitori de etalare, nefericiți, nemulțumiți și prea adesea ușurateci și lipsiți de principii. Astfel de caractere sunt o pată asupra societății și o ocară pentru părinți. (HR. decembrie, 1877) Nici unuia din noi n-ar trebui să-i fie rușine de muncă, oricât de mică și umilă ar părea. Munca este înnobilitoare. Toți aceia care trudesă cu capul sau cu mâinile sunt muncitori sau muncitoare. Și toți își fac datoria și își onorează religia atunci când spală rufe sau vase, la fel de mult ca și atunci când merg la ședință. În timp ce mâinile sunt angajate în lucrul obișnuit, mintea poate fi înălțată și înnobilitată de gânduri curate și sfinte. (4T. p. 590)

Tinerii să fie stăpâni, nu robii muncii. - Tineretul trebuie îndrumat să vadă adevărata demnitate a muncii. (Ed. p. 214) Un mare motiv pentru care truda fizică este privită de sus, este felul neglijent și nechibzuit în care aceasta este efectuată deseori. Este făcută de nevoie, nu din liberă alegere. Muncitorul nu lucrează cu tragere de inimă și nu-și păstrează respectul de sine, nici nu câștigă respectul altora. Instruirea manuală ar trebui să corecteze această greșală și să dezvolte obiceiuri de precizie și perfecțiune. Elevii să învețe abilitate și metodă, să învețe a economisi timp și a face fiecare mișcare în mod calculat. Ei n-ar trebui învățați doar metodele cele mai bune, ci să fie inspirați cu râvnă de a le îmbunătăți în continuare. Ținta lor să fie aceea de a-și face lucrul așa de desăvârșit cât pot mâinile și creierul omenesc să-l facă. Asemenea antrenament îi va face pe tineri stăpâni și nu robi ai muncii. Va ușura soarta aceluia care trudește din greu și va înnobila chiar și cea mai umilă ocupație. Acela care privește lucrul doar ca pe o corvoadă și se apucă de el cu ignoranță înfumurată, nefăcând nici un efort pentru îmbunătățire, va găsi că este, într-adevăr, o povară. Dar aceia care recunosc că există o știință în munca cea mai umilă, vor vedea în ea noblețe și frumusețe și vor avea plăcere în a o îndeplini cu credincioșie și eficiență. (Id. p. 222)

Bogăția să nu scutească de instruire practică. - În multe cazuri, părinții bogați nu simt cât de important este să le dea copiilor lor o educație în datoriile practice ale vieții, tot la fel ca și în științe. Ei nu văd necesitatea de a le oferi o înțelegere profundă a muncii folositoare, pentru binele minții și al principiilor morale ale copiilor și pentru rodnicia lor viitoare. Acesta este dreptul copiilor ca, în cazul unei nenorociri, ei să stea într-o independență nobilă, știind cum să-și folosească mâinile. Dacă au un capital de tărie, ei nu sunt săraci, chiar dacă nu au nici un ban. Mulți, care în tinerețe au avut o situație bună, pot fi lipsiți de toate bogățiile lor și lăsați cu frați, surori și părinți dependenți de ei pentru întreținere. Cât de important este atunci ca fiecare tânăr să fie educat să lucreze, ca să poată fi pregătit pentru orice caz neprevăzut! Bogățiile sunt cu adevărat un blestem atunci când posesorii le lasă să stea în calea fiilor și fiicelor lor, ca să nu obțină o cunoaștere a muncii folositoare pentru a fi calificați pentru viața practică. (3T. p. 150) Copiii să ia parte la datoriile casnice. - Mama credincioasă nu va fi, nici nu poate fi o mare amatoare de modă, nici o sclavă în casă, care să satisfacă mofturile copiilor ei și să-i scutească de muncă. Ea îi va învăța să ia parte la datoriile ei casnice, ca să poată avea o cunoaștere a vieții practice. Când copiii contribuie la muncă împreună cu mama lor, vor învăța să privească lucrul ca fiind esențial pentru fericire, înnobilitor și nu înjositor. Dar dacă mama își educă fiicele să fie indolente, în timp ce ea duce poverile grele ale vieții de cămin, le învață să o privească de sus ca pe servitoarea lor, să aștepte după ele și să facă lucrurile ce le revin lor. Mama ar trebui să-și păstreze întotdeauna demnitatea. (PHJ. iunie, 1890) Unele mame fac greșeala de a le elibera pe fete de trudă și grijă. Făcând astfel, le încurajează lenea. Scuza pe care o invocă aceste mame este: „Fiicele mele nu sunt puternice.” Dar ele urmează exact calea ce le face slabe și lipsite de randament. Munca bine orientată este exact ceea ce se cere pentru a le face tari, viguroase, voioase, fericite și curajoase să întâmpine diferitele încercări cu care sunt asaltate în această viață. (ST. 19 august, 1875)

Trasați sarcini folositoare copiilor. - Nepăsarea cu care părinții neglijează să le dea de lucru copiilor lor are urmări deosebit de grave, primejduind viețile multor tineri și paralizându-le rodnicia în mod jalnic. Dumnezeu dorește ca, atât părinții cât și profesorii să-i instruiască pe copii în datoriile practice ale vieții de fiecare zi. Încurajați hărnicia. Fetele - și chiar băieții care nu au de lucru afară - ar trebui să învețe cum s-o ajute pe mama. Din copilărie, ei trebuie învățați să poarte poveri tot mai grele și mai grele, ajutând în mod inteligent în lucrul familiei. Mame, arătați-le cu răbdare copiilor voștri cum să-și folosească mâinile. Lăsați-i să înțeleagă că mâinile lor trebuie folosite în lucrul casnic cu tot atâta îndemânare ca și ale voastre. (R&H. 8 septembrie, 1904) Fiecare copil din familie ar trebui să aibă o parte în purtarea poverilor căminului și să fie învățat să-și îndeplinească sarcina cu credincioșie și cu voioșie. Dacă munca este astfel împărțită, iar copiii cresc obișnuiți să poarte răspunderi pe măsura lor, nici un membru al familiei nu va fi supraîmpovărat, iar în cămin totul se va face plăcut și fără piedici. Va fi menținută o economie adecvată căci fiecare va fi obișnuit și interesat în datoriile căminului. (ST. 23 august, 1877)

Gătitul și cusutul, lecții de bază. - Mamele ar trebui să-și ia fiicele cu ele în bucătărie și să le dea o educație amănunțită în domeniul gătitului. De asemenea, să le instruiască în arta fundamentală a cusutului: să le învețe cum să croiască în mod economic articole de îmbrăcăminte și cum să le coase cu acuratețe. Unele mame preferă, să facă mai degrabă totul singure decât să-și dea silința să le antreneze cu răbdare pe fiicele lor lipsite de experiență. Dar făcând astfel, neglijează ramurile esențiale ale educației și comit un mare rău împotriva copiilor lor deoarece, mai târziu în viață, ei vor simți dificultatea datorată lipsei lor de cunoștințe în aceste lucruri. (ApM. p. 15)

Dați învățătură atât băieților cât și fetelor. - Deoarece atât bărbații cât și femeile au o parte în gospodărie, ar trebui ca și băieții și fetele să capete o cunoaștere a datoriilor casnice. A face un pat și a face ordine într-o cameră, a spăla vase, a pregăti o mâncare, a-și spăla și repara propriile haine, este o instruire ce n-ar trebui să scadă demnitatea nici unui băiat.

Dimpotrivă, îl va face mai fericit și mai folositor. Iar dacă fetele, în schimb, ar putea învăța să înhame și să conducă un cal,* să folosească fierăstrăul și ciocanul, precum și grebla și sapa, ar fi mai bine pregătite să întâmpine împrejurările critice ale vieții. (Ed. p. 216, 217) Este esențial atât pentru fiicele cât și pentru fiii noștri să învețe folosirea adecvată a timpului, pentru că sunt în mod egal răspunzători înaintea lui Dumnezeu de felul în care îl ocupă. Viața ne este dată pentru perfecționarea înțeleaptă a talentelor ce le posedăm. (HR. decembrie, 1877) _____ *Notă: Aceasta a fost scrisă în anul 1903. Principiile sunt pe deplin aplicabile astăzi. Vedeti avantajele în păstrarea tăriei mamei. - În fiecare zi este lucru de făcut în casă: de gătit, de spălat vase, de măturat și de șters praful. Mamelor, le-ați învățat pe fiicele voastre să facă aceste datorii zilnice? . . . Mușchii lor au nevoie de exercițiu. În loc de a face exercițiu sărind și jucând mingea sau alt joc, exercițiul lor să aibă un obiectiv. (MS. 129, 1898) Învățați-i pe copii să-și ducă partea lor din poverile gospodăriei. Țineți-i ocupați cu vreun lucru folositor. Arătați-le cum să-și facă lucrul ușor și bine. Ajutați-i să realizeze că, prin ușurarea greutăților mamei lor, ei îi conservă puterea și-i prelungesc viața. Multe mame epuizate au intrat în mormânt înainte de vreme din nici o altă cauză decât aceea că nu și-a învățat copiii să ia parte la poverile sale. Încurajând un spirit de slujire neegoistă în cămin, părinții îi atrag pe copii mai aproape de Hristos, care este întruchiparea altruismului. (MS. 70, 1903)

Un experiment în fericire. - Copii, așezați-vă mama pe un scaun comod și spuneți-i să vă arate ce are de făcut. Ce surpriză ar fi aceasta pentru multe mame trudite și suprasolicitate! Copiii și tinerii nu vor simți niciodată pacea satisfacției până ce nu vor despovăra mâinile obosite, mintea și inima epuizată a mamei, prin îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor casnice. Acestea sunt trepte pe scara progresului ce-i va duce înainte pentru a primi o educație mai înaltă. Îndeplinirea cu credincioșie a obligațiilor zilnice este ceea ce aduce satisfacția și pacea gospodarului sincer. Aceia care-și neglijează partea din responsabilitățile familiei, sunt aceia care se necăjesc din cauza singurătății și nemulțumirii, pentru că nu au învățat adevărul că aceia care sunt fericiți, sunt fericiți pentru că iau parte la rutina zilnică a lucrului ce apasă asupra mamei sau asupra altor membri ai familiei. Mulți lasă neînvățată cea mai folositoare lecție ce este esențial s-o înțeleagă pentru binele lor viitor. (MS. 129, 1898)

Răsplătirile credincioșiei în datoriile casnice. - O îndeplinire cu credincioșie a datoriilor casnice, ocupând postul în care poți aduce cele mai bune foloase, este cu adevărat înălțătoare, chiar dacă acel post este întotdeauna așa de simplu și umil. E nevoie de această influență divină. În aceasta există pace și bucurie sfântă. Are putere vindecătoare. În mod tainic și pe neobservate, ea va alina durerile sufletului și chiar suferințele corpului. Pacea minții, izvorâtă din motive și fapte curate și sfinte, va da libertate și vigoare tuturor organelor corpului. Pacea launtrică și o conștiință liberă de insultă la adresa lui Dumnezeu, vor impulsiona și înviora mintea ca roua picurată pe plantele gingașe. Voința este atunci orientată și stăpânită în mod corect, fiind mai hotărâtă și, în același timp, lipsită de perversitate. Meditațiile sunt plăcute deoarece sunt sfințite. Seninătatea minții, ce o poți avea, va binecuvânta pe toți aceia cu care te întovărășești. Această pace și liniște vor deveni obișnuite cu timpul și-și vor reflecta razele prețioase asupra tuturor celor din jurul tău, ca să fie din nou reflectate asupra ta. Cu cât guști mai mult din această pace cerească și liniște a minții, cu atât ea va crește mai mult. Este o plăcere însuflețită, vie, ce nu aruncă toate puterile morale în apatie, ci le trezește la o activitate sporită. Pacea desăvârșită este o însușire pe care îngerii o posedă. (2T. p. 326, 327)

Va exista activitate în cer. - Îngerii sunt lucrători. Ei sunt slujitorii lui Dumnezeu pentru copiii oamenilor. Servitorii leneși, care se așteaptă la un cer al inactivității, au idei false despre ceea ce constituie cerul. Creatorul nu a pregătit un loc pentru satisfacerea indolenței păcătoase. Cerul este un loc al activității pline de interes. Totuși, pentru cei trudiți și împovărați, pentru aceia care au luptat lupta cea bună a credinței, el va fi o odihnă slăvită,

deoarece tinerețea și vigoarea nemuririi va fi a lor și nu vor mai avea de luptat împotriva păcatului și a lui Satana. Pentru acești lucrători energici, o stare de indolență veșnică ar fi plictisitoare. N-ar fi cer pentru ei. Cărarea muncii, hotărâtă creștinului pe pământ, poate fi grea și istovitoare, dar este onorată și sfințită de urmele pașilor Mântuitorului, iar acela care o urmează este în siguranță. (CTBH. p. 99)

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

ÎNVĂȚÂND MESERII FOLOSITOARE

Fiecare copil ar trebui să învețe o meserie. - Nepăsarea și eșecul părinților în a le da de lucru copiilor, pe care și-au luat responsabilitatea să-i aducă pe lume, a rezultat în rău imens, periclitând viețile multor tineri și paralizând în mare măsură rodnicia lor. Este o mare greșală a permite tinerilor să crească fără a învăța vreo meserie. (MS. 121, 1901) Din stâlpul de nor, Domnul Isus a dat indicații evreilor prin Moise să-și educe copiii să lucreze, să-i învețe meserii și nimeni să nu fie leneș. (MS. 24b, 1894) Ar trebui să-i ajutați pe copiii voștri să capete cunoștința ca, în caz de nevoie, să poată trăi din propria lor muncă. Să-i învățați să fie hotărâți în a urma chemarea datoriei. (ST. 13 august, 1875)

Învățați folosirea uneltelor. - Când copii ating o vârstă potrivită, ar trebui să li se asigure unelte. Dacă lucrul le este făcut interesant, ei vor fi găsiți elevi pricepuți în folosirea uneltelor. Dacă tatăl este dulgher, ar trebui să le dea băieților lecții în construirea caselor, aducând întotdeauna în instrucțiunile lui lecții din Biblie, cuvinte ale Scripturii în care Domnul compară ființele omenești cu clădirea Lui. (MS. 45, 1912)

Antrenați fiii în agricultură. - Tații trebuie să-și instruiască fiii să se angajeze cu ei în meseriile și în lucrul lor. Fermierii n-ar trebui să creadă că agricultura nu este o ocupație destul de demnă pentru fiii lor. Agricultura trebuie avansată prin cunoștințe științifice. Agricultura a fost declarată nerentabilă. Oamenii spun că solul nu plătește pentru munca depusă în el și deplâng soarta acelora care îl cultivă. . . . Ar trebui însă ca persoane pricepute în această direcție să se ocupe de acest domeniu de activitate, să facă un studiu al solului, să învețe cum să planteze, să cultive și să recolteze și s-ar putea vedea rezultate mai încurajatoare. Mulți spun: „Noi am încercat agricultura și știm care sunt rezultatele ei.” Și totuși chiar aceștia au nevoie să știe cum să cultive solul și cum să aducă știința în lucrul lor. Plugurile lor ar trebui să taie brazde mai adânci și mai late, iar ei să învețe că în cultivarea pământului nu trebuie să manifeste un temperament grosolan și aspru. . . . Să învețe a semăna semințele la vremea lor, să acorde atenție vegetației și să urmărească planul stabilit de Dumnezeu. (ST. 13 august, 1896)

Instruire de valoare remarcabilă. - Nici o ramură a instruirii manuale nu are o valoare mai mare ca agricultura. Ar trebui depus un efort mai mare pentru a crea și a încuraja un interes în îndeletnicirile agricole. Profesorii să atragă atenția asupra a ceea ce spune Biblia despre agricultură: că planul lui Dumnezeu pentru om a fost să lucreze pământul; că primului om, conducătorul întregii lumi, i s-a dat o grădină ca s-o cultive și că mulți din cei mai mari bărbați ai lumii - adevărata sa nobilime - au fost lucrători ai pământului. Arătați-le ocaziile din viața unui astfel de om. . . . Cine își câștigă existența prin agricultură, scapă de multe ispite și se bucură de nenumărate privilegii și bine-cuvântări de care sunt lipsiți aceia care lucrează în marile orașe. În aceste zile ale trusturilor gigantice și ale competiției comerciale, puțini sunt aceia care se bucură cu adevărat de independența și siguranța unei răsplătiri drepte a muncii lor, așa cum se bucură lucrătorul pământului. (Ed. p. 219)

Produsele proaspete sunt de o valoare deosebită. - Familiile și instituțiile ar trebui să învețe să facă mai mult pentru cultivarea și îmbunătățirea pământului. Numai dacă oamenii ar cunoaște valoarea produselor pământului, aduse la vremea lor, eforturi mai stăruitoare ar fi făcute pentru cultivarea solului. Toți ar trebui să fie familiarizați cu valoarea deosebită a

fructelor și legumelor proaspete din livadă și grădină. (CD. p. 312) Școlile să ofere instrucțiuni în meserii folositoare. - Instruirea manuală merită o atenție mult mai mare decât i s-a acordat înainte. Ar trebui înființate școli care, pe lângă cea mai înaltă cultură intelectuală și morală, să asigure cele mai bune condiții posibile pentru dezvoltare fizică și instruire pentru muncă. Să fie date instrucțiuni în agricultură și industrie - cuprinzând, pe cât posibil, cât mai multe din cele mai utile meserii - de asemenea în organizarea gospodăriei, în arta culinară sănătoasă, în croitorie, în fabricarea rochiilor comode și modeste, în tratarea bolnavilor și în alte domenii asemănătoare. Ar trebui asigurate grădini, ateliere și camere de tratamente, iar lucrarea în fiecare domeniu să fie îndrumată de instructori pricepuți. Lucrul să aibă o țintă definită și să fie desăvârșit. În timp ce fiecare persoană are nevoie de cunoștințe în diferite meșteșuguri, este absolut necesar ca fiecare să devină expert în cel puțin unul. Fiecare tânăr, la terminarea școlii, ar trebui să fi acumulat cunoștințe în vreo meserie sau ocupație cu care să-și poată câștiga existența, dacă va fi nevoie. (Ed. p. 218)

O instruire cu valoare dublă. - Întreprinderi ce se ocupă cu anumite ramuri de muncă ar fi trebuit conectate cu școlile ca studenții să poată avea serviciu și exercițiul necesar după orele de clasă. . . . Atunci ei ar putea obține o cunoaștere practică a meseriei după ce și-au dobândit cunoștințele din cărți. (CT. p. 83, 84)

Cunoștințele practice sunt de o valoare mai mare decât cele științifice. - Ar fi trebuit să existe profesore experimentate care să dea lecții de gătit tinerelor. Fetele ar fi trebuit să fie instruite să croiască, să coase și să facă articole de îmbrăcăminte, devenind astfel educate pentru datoriile practice ale vieții. Pentru tineri trebuie să existe întreprinderi unde ar putea învăța diferite meserii ce le vor solicita atât mușchii cât și puterile intelectuale. Dacă tinerii nu pot avea decât o educație unilaterală, care va avea o consecință mai mare: o cunoaștere a științei, cu toate dezavantajele ei pentru sănătate și viață sau o cunoaștere a muncii pentru viața practică? Noi răspundem fără ezitare: cea de-a doua. Dacă una trebuie să fie neglijată, aceea să fie studierea cărților. (3T. p. 156) S-ar putea să existe unii care au primit o educație greșită sau alții care au idei greșite cu privire la educarea copiilor. Acești copii și tineri trebuie să aibă cea mai bună instruire, iar voi trebuie să introduceți munca fizică alături de cea intelectuală - cele două să meargă împreună. (MS. 19, 1887)

Isus a fost un exemplu de hărnicie plină de mulțumire. - Se cere mult mai mult har și disciplină riguroasă a caracterului pentru a lucra pentru Dumnezeu în calitate de mecanic, negustor, avocat sau fermier, ducând principiile creștinismului în ocupațiile obișnuite ale vieții, decât să lucrezi ca un misionar recunoscut în câmp deschis, unde poziția unuia este înțeleasă și, datorită acestui fapt, jumătate din dificultăți sunt înlăturate. Se cer nervi și mușchi spirituali tari pentru a duce religia în atelier și în birou, sfințind amănuntele vieții de fiecare zi, subordonând fiecare tranzacție lumească standardului unui creștin după Biblie. Isus, în cei treizeci de ani ai Săi de retragere la Nazaret, a trudit și S-a odihnit, a mâncat și a dormit, de la o săptămână la alta și de la un an la altul, la fel ca și contemporanii Săi umili. El nu a atras în nici un fel atenția asupra Lui Însuși ca asupra unui personaj marcant, totuși El era Răscumpărătorul lumii, cel adorat de îngeri, făcând tot timpul lucrul Tatălui Său, trăind o lecție ce ar trebui să rămână pentru omenire ca să o copieze până la sfârșitul timpului.

Această lecție esențială a hărniciei plină de mulțumire în datoriile necesare vieții, oricât de umile, trebuie încă învățată de o mare parte a urmașilor Domnului Hristos. Dacă nu este nici un ochi omenesc să ne critice lucrul, nici o voce ca să laude sau să blameze, el trebuie făcut tot atât de bine ca și când Însuși Cel Infinit ar fi acolo să-l inspecteze. Noi ar trebui să fim la fel de credincioși în detaliile mici ale ocupațiilor noastre ca și în problemele mai mari ale vieții. (HR. octombrie, 1876)

CAPITOLUL ȘAIZECI

CUNOAȘTEREA ȘI ASCULTAREA DE LEGILE VIEȚII

Minuni ale corpului omenesc. - Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, iar Cuvântul Lui ne descrie ca: „o făptură așa de minunată”. El a pregătit această locuință vie pentru minte; este un templu „țesut în chip ciudat”, pe care Domnul Însuși l-a făcut potrivit Duhului Său cel Sfânt ca să locuiască în el. Mentea controlează întreaga făptură. Toate faptele noastre, bune sau rele, își au originea în minte. Mentea este cea care se închină lui Dumnezeu și ne apropie de ființele cerești. Totuși, mulți își petrec întreaga viață fără a cunoaște caseta {corpul omenesc} ce conține această comoară. Toate organele fizice sunt slujitorii minții, iar nervii sunt solii ce transmit ordinele sale, călăuzind mișcările mașinăriei vii. (FE. p. 425, 426) În timp ce este studiat mecanismul corpului, atenția ar trebui să fie îndreptată spre adaptarea lui minunată în a-și îndeplini funcțiile și la activitatea și interdependența diferitelor organe. Pe măsură ce interesul studentului este astfel trezit, iar el este condus să vadă importanța culturii fizice, profesorul poate face mult în a-i asigura o dezvoltare adecvată și obiceiuri corecte. (Ed. p. 198)

Sănătatea să fie păzită. - Deoarece mintea și sufletul își găsesc expresie prin intermediul corpului, atât vigoarea morală cât și cea spirituală depind într-o mare măsură de tăria și activitatea fizică. Tot ceea ce promovează sănătatea fizică, promovează dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat. Fără sănătate, nimeni nu poate înțelege clar și nici nu poate să-și împlinească în mod complet obligațiile sale față de sine, față de cei din jur sau față de Creatorul său. De aceea sănătatea ar trebui să fie păzită cu tot atâta credincioșie ca și caracterul. O cunoaștere a fiziologiei și a igienei ar trebui să fie temelia tuturor eforturilor educaționale. (Id. p. 195)

Mulți nu vor să studieze legile sănătății. - Mulți nu vor să depună efortul necesar pentru a obține o cunoaștere a legilor vieții și a metodelor simple folosite pentru restabilirea sănătății. Ei nu se plasează într-o relație corectă cu viața. Când rezultatul încălcării legilor naturale este boala, ei nu caută să-și corecteze greșelile, iar apoi cer binecuvântarea lui Dumnezeu. (CTBH. p. 112, 113) Trebuie să ne educăm, ca să trăim în armonie cu legile sănătății, și ca să învățăm și pe alții o cale mai bună. Mulți, chiar dintre aceia care mărturisesc a crede adevărurile speciale pentru acest timp, sunt deplorabil de neștiutori cu privire la sănătate și cumpătare. Ei au nevoie să fie educați, învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură. Subiectul trebuie ținut proaspăt înaintea lor. Aproape fiecărei familii ar trebui să-i fie stârnit interesul asupra acestei probleme ce n-ar trebui să fie trecută cu vederea ca neesențială. Conștiința trebuie trezită la datoria practicării principiilor adevăratei reforme. (Id. p. 117) Principiile igienei aplicate în dietă, exercițiu, îngrijirea copiilor, tratarea bolnavilor și multe domenii asemănătoare, ar trebui să primească mult mai multă atenție decât li se acordă de obicei. (Ed. p. 197)

A studia măsuri preventive. - Se acordă prea puțină atenție cauzelor principale ale mortalității, bolilor și degenerării ce există astăzi chiar în țările cele mai civilizate și mai dezvoltate. . . . Cele mai multe din relele ce aduc nenorocire și ruină rasei umane, pot fi prevenite, iar puterea de a se ocupa de ele se află într-o mare măsură în părinți. (MH. p. 380)

Învățați-i pe copii să judece de la cauză la efect. - Învățați-i pe copiii voștri să judece de la cauză la efect. Arătați-le că, dacă violează legile ființei lor, trebuie să plătească prin suferință. Dacă nu vedeți o îmbunătățire așa de rapidă cum ați dori, nu fiți descurajați, ci instruiți-i cu răbdare și înaintați până ce biruința este câștigată. (CT, p. 126) Aceia care studiază și practică principiile viețuirii corecte vor fi mult binecuvântați, atât fizic cât și spiritual. O înțelegere a filozofiei sănătății este o pază sigură împotriva multor rele ce sunt în continuă creștere. (Id. p. 138)

Instruirea să fie progresivă. - Cunoștințele elementare ale fiziologiei și igienei trebuie predate de timpuriu copiilor, în lecții simple și ușoare. Lucrarea să fie începută de mamă, în cămin și continuată cu credincioșie în școală. Pe măsură ce elevii cresc mai mari, educația în

acest domeniu ar trebui continuată până ce ei sunt calificați să îngrijească de templul în care trăiesc. Ei ar trebui să înțeleagă importanța apărării împotriva bolii prin conservarea vigoriei fiecărui organ și, de asemenea, să fie învățați cum să acționeze în cazul accidentelor și bolilor obișnuite. (Ed. p. 196)

Cunoașterea teoretică nu este suficientă. - Cel care studiază fiziologia trebuie învățat că obiectivul studiului său nu este doar de a obține o cunoaștere a faptelor și principiilor; acestea singure se vor dovedi de puțin folos. S-ar putea ca el să înțeleagă importanța ventilației și camera lui să aibă tot timpul aer curat. Dar dacă nu-și umple plămânii cu aer în mod corespunzător, va suferi consecințele respirației incorecte. Așa s-ar putea să fie înțeleasă necesitatea curățeniei și să fie asigurate materialele de care este nevoie, dar dacă nu sunt puse în folosință, nu vor avea nici un efect. Marea cerință în predarea acestor principii este de a-l impresiona pe elev cu importanța lor astfel încât să le pună în practică în mod conștiincios. (Id. p. 200)

Cunoașterea legilor naturii este necesară. - Există lucruri ce nu sunt incluse de obicei în studiul fiziologiei și ar trebui să fie luate în considerație. Acestea sunt de o valoare mult mai mare pentru student decât multe din amănuntele predate în mod obișnuit în această materie. Ca principiu de bază al întregii educații în acest domeniu, tineretul să fie învățat că legile naturii sunt legile lui Dumnezeu, divine, la fel ca și Decalogul. Dumnezeu a scris legile ce guvernează organismul nostru, pe fiecare nerv, mușchi și fibră din corp. Orice încălcare a lor, intenționată sau nu, este un păcat împotriva Creatorului nostru. Cât de important este atunci să fie predată o cunoaștere desăvârșită a acestor legi. (Id. p. 196, 197)

Regularitate în mâncat și dormit. - Importanța regularității timpului de masă și somn n-ar trebui să fie trecută cu vederea. Deoarece lucrarea de clădire treptată a corpului are loc în timpul orelor de odihnă, este esențial, în special în cazul tinerilor, ca somnul să fie regulat și abundent. (Id. p. 205) Programarea orelor pentru somn n-ar trebui făcută la întâmplare. Studenții să nu-și facă obiceiul de a sta cu lumina aprinsă până la miezul nopții și să doarmă ziua. Dacă așa au fost obișnuiți acasă, ar trebui să-și corecteze obiceiul, mergând la culcare la o oră potrivită. Atunci se vor trezi dimineața reîmprospătați pentru datoriile zilei. (CT. p. 297)

Insistați asupra obiceiurilor corecte cu privire la sănătate. - Trebuie să se insiste asupra obiceiurilor corecte în mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Obiceiurile rele îi fac pe tineri mai puțin sensibili la învățăturile Bibliei. Copiii trebuie să fie păziți împotriva îngăduirii apetitului și în special împotriva folosirii stimulanzilor și narcoticelor. Mesele părinților creștini să nu fie încărcate cu alimente condimentate și picante. (Id. p. 126) Să nu permitem nici un obicei ce ne va slăbi tăria fizică sau intelectuală și să nu abuzăm în vreun fel de puterile noastre. Trebuie să facem tot ce ne stă în putere să ne păstrăm sănătatea ca să putem avea o dispoziție plăcută, o minte clară, să fim în stare să distingem lucrurile sfinte de cele obișnuite și să onorăm pe Dumnezeu în trupul și în spiritul nostru, care sunt ale Lui. (YI. 24 august, 1893)

Importanța poziției corecte. - Printre primele lucruri spre care trebuie să țintim, este poziția corectă, atât șezând cât și stând în picioare. Dumnezeu l-a făcut pe om drept și dorește ca el să posede nu doar beneficiile fizice, ci și cele intelectuale și morale, grația, demnitatea și stăpânirea de sine, curajul și independența pe care o postură dreaptă tinde să le promoveze într-o mare măsură. Asupra acestui punct, profesorul să dea instrucțiuni prin exemplu și prin învățătură. Arătați care este poziția corectă și insistați să fie menținută. (Ed. p. 198)

Respirația și cultivarea vocii. - Următoarele în importanță, după poziția corectă, sunt respirația și cultivarea vocii. Cel care își menține o poziție dreaptă atât șezând cât și stând în picioare, este în mai mare măsură să respire corect decât ceilalți. Profesorul trebuie să-i convingă pe elevi de importanța respirației profunde. Arătați cum acțiunea sănătoasă a organelor respiratorii ajută circulația sângelui, înviorează întregul organism, stimulează apetitul, încurajează digestia și induce un somn adânc și dulce, și în felul acesta, nu doar că reîmprospătează trupul, ci liniștește și calmează mintea. Pe măsură ce este arătată importanța

respirației profunde, ar trebui să se insiste asupra practicării ei. Să se dea exerciții ce vor încuraja aceasta și să se urmărească formarea acestui obicei. . . . Instruirea vocii are un rol important în cultura fizică deoarece tinde să dilate și să întărească plămânii respingând astfel boala. Pentru a asigura o dicție corectă în citit și vorbit, vedeți ca mușchii abdominali să aibă deplină libertate în rolul lor în respirație, iar organele respiratorii să nu fie împiedicate. Tensiunea să vină mai degrabă asupra mușchilor abdominali decât asupra celor traheali. În felul acesta pot fi prevenite boli serioase și multă extenuare. O atenție deosebită trebuie acordată asigurării unei articulații distincte, a tonurilor calme și bine modulate și a unei dicții nu prea rapide. Aceasta va promova sănătatea și, în același timp, va adăuga mult la agreabilitatea și eficiența activității studentului. (Id. p. 198, 199) Cele trei lucruri esențiale pentru fericirea familiei. - În studierea igienei, profesorul sânguincios va îmbunătăți orice ocazie de a le arăta studenților necesitatea curățeniei desăvârșite: atât a celei personale cât și a mediului înconjurător al cuiva. Să fie accentuată valoarea băii zilnice în promovarea sănătății și în stimularea activității minții. De asemenea, să se acorde atenție luminii solare și aerisirii, igienei dormitorului și bucătăriei. Învățați-i pe elevi că un dormitor sănătos, o bucătărie desăvârșită de curată și o masă bună, aranjată cu gust va face mai mult în a asigura fericirea familiei și respectul oricărui musafir sensibil decât toată mobilă scumpă din salon. Faptul că „viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea” este o lecție tot atât de necesară acum ca și atunci când a fost dată de Învățătorul divin, acum o mie opt sute de ani. (Id. p. 200)

Căutați să înțelegeți remediile naturale. - Adevăratele remedii sunt: aerul curat, lumina soarelui, cumpătarea, odihna, exercițiul, dieta adecvată, folosirea apei și încrederea în puterea divină. Fiecare persoană trebuie să cunoască remediile și modul în care acestea se aplică. Este esențial să înțelegem principiile implicate în tratarea bolnavilor și, de asemenea, să avem instruirea practică ce să ne facă în stare să folosim aceste cunoștințe. Folosirea tratamentelor naturale cere o măsură de grijă și efort pe care mulți nu sunt binevoitori să le ofere. Procesul natural de vindecare și refacere este treptat și celui nerăbdător i se pare încet. Supunerea îngăduințelor vătămătoare cere sacrificiu. Dar la sfârșit se va vedea că natura, nestingherită, își face lucrarea înțelept și bine. Aceia care perseverează în ascultarea de legile ei vor secera răsplata în sănătatea trupului și a minții. (MH. p. 127)

Un cod cuprinzător. - Cu privire la ceea ce putem face pentru noi înșine, există un punct care se cere luat în considerație cu atenție și chibzuință. Trebuie să mă cunosc pe mine însumi. Trebuie să fiu dispus întotdeauna să învăț cum să îngrijesc această construcție, trupul pe care mi l-a dat Dumnezeu, ca s-o pot păstra în cea mai bună condiție de sănătate. Trebuie să mă gândesc la lucrurile care vor fi cele mai bune pentru mine din punct de vedere fizic și trebuie să am o grijă deosebită pentru ca îmbrăcămintea mea să permită o circulație bună a sângelui. Să nu mă lipsesc de exercițiu și de aer. Să obțin toată lumina soarelui ce stă în putința mea s-o obțin. Eu trebuie să am înțelepciune ca să fiu un păzitor credincios al trupului meu. Fac un lucru foarte neînțelept dacă intru într-o cameră rece când sunt transpirat. Mă dovedesc un ispravnic necredincios dacă-mi permit să stau în curent și astfel să mă supun răcelii. Mă dovedesc neînțelept dacă stau cu picioarele reci și astfel atrag sângele de la extremități la creier și la organele interne. Trebuie să-mi protejiez întotdeauna picioarele când este vreme umedă. Trebuie să mă gândesc la regulat, cele mai sănătoase alimente ce vor face sânge de cea mai bună calitate și să nu lucrez necumpătat dacă stă în puterea mea să fac aceasta. Atunci când încalc legile pe care Dumnezeu le-a stabilit în ființa mea, trebuie să mă pocăiesc, să fac reformă și să mă plasez în condițiile cele mai favorabile, sub îngrijirea doctorilor pe care Dumnezeu mi i-a pus la dispoziție: aerul curat, apa curată și prețioasă, vindecătoarea lumină solară. (MM. p. 230) Noi suntem, în mod individual, răspunzători față de Dumnezeu. - Trupurile noastre sunt proprietatea răscumpărată a lui Hristos și noi nu avem libertatea să facem cu ele ce ne place. Toți aceia care cunosc aceste legi stabilite de Dumnezeu în făpturile

lor, ar trebui să-și dea seama de obligația lor de a le asculta. Ascultarea de legile sănătății să fie făcută o problemă de datorie personală. Noi înșine trebuie să suferim consecințele legii încălcate. Fiecare dintre noi, în mod individual, trebuie să dăm socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru obiceiurile și practicile noastre. Așadar întrebarea să ne-o punem nu sub forma: „Ce face lumea?”, ci: „Cum să tratez eu, ca individ, trupul pe care mi l-a dat Dumnezeu?” (MH. p. 31)

S E C Ţ I U N E A XIV Menținând condiția fizică

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

G O S P O D I N A Î N B U C Ă T Ă R I E*

Înalta chemare a gospodinei. - Nu poate exista ocupație mai importantă decât aceea a lucrului casnic. A găti bine, a pune pe masă alimente sănătoase într-o manieră apetisantă cere inteligență și experiență. Persoana care pregătește alimentele ce vor intra în stomac să fie transformate în sânge și să hrănească organismul ocupă poziția cea mai înaltă și mai importantă. (3T. p. 158) Este esențial pentru orice tânăr să cunoască cu desăvârșire datoriile de fiecare zi. Dacă e nevoie, o tânără se poate dispensa de cunoașterea limbii franceze, a algebrei și chiar a pianului, dar este absolut necesar să învețe să facă pâine bună, să facă îmbrăcăminte potrivită și să îndeplinească în mod eficient multele datorii ce țin de gospodărie. Nimic nu este mai vital pentru sănătatea și fericirea întregii familii ca îndemânarea și inteligența aceleia care gătește. Prin mâncare rău preparată și nesănătoasă ea poate împiedica și chiar distruge atât rodnicia adultului cât și dezvoltarea copilului. Asigurând în schimb alimente adaptate la nevoile organismului și în același timp atrăgătoare și gustoase, ea poate realiza la fel de mult în direcția bună, cât ar fi realizat în direcția rea, făcând altfel. Așa că, în multe feluri, fericirea vieții este împletită cu credințioșia în datoriile obișnuite. (Ed. p. 216)

Știința gătitului este o artă esențială. - Știința _____ *Notă: Dietă și hrană prezintă sfaturi detaliate cu privire la alimente.

gătitului nu este o arie mică. . . . Ea trebuie privită ca cea mai valoroasă dintre toate artele, deoarece este atât de strâns legată cu viața. Ea ar trebui să primească mai multă atenție deoarece, pentru a produce sânge bun, organismul are nevoie de alimente bune. Temelia a ceea ce-i menține pe oameni sănătoși este lucrarea medicală misionară a gătitului sănătos. Adesea reformarea sănătății devine deformarea sănătății datorită pregătirii mâncării fără gust. Lipsa de cunoștință privind gătitul sănătos trebuie să fie remediată pentru ca reforma sanitară să devină un succes. Bucătăresele bune sunt greu de găsit. Multe, multe mame au nevoie să ia lecții de gătit ca să poată așeza înaintea familiei alimente bine preparate și atrăgătoare. (CD. p. 263)

Caută să devii stăpână a artei. - Surorile noastre nu știu adesea cum să gătească. Unora ca acestea le-aș spune: eu aș merge la cea mai bună bucătăreasă ce poate fi găsită în țară, și aș rămâne acolo săptămâni, dacă e necesar, până aș deveni stăpână pe artă, o bucătăreasă dibace și inteligentă. Aș urma această cale dacă aș avea patruzeci de ani. Este datoria voastră să știți cum să gătiți și să le învățați și pe fiicele voastre. (2T. p. 370)

Studiați și practicați. - Mâncarea poate fi preparată simplu și sănătos dar se cere îndemânare ca să poată fi făcută atât sănătoasă cât și hrănitoare. Pentru a învăța cum să gătească, femeile ar trebui să studieze, apoi, cu răbdare, să pună în practică. Oamenii suferă pentru că sunt prea comozi s-o facă. Eu le spun: e timpul să vă treziți energiile adormite și să vă informați. Să nu credeți că timpul devotat obținerii cunoștințelor și experienței aprofundate în prepararea alimentelor sănătoase și gustoase e un timp pierdut. Nu contează cât de multă

experiență ați avut în gătit, dacă mai aveți încă responsabilitățile unei familii, este datoria voastră să învățați cum s-o îngrijiți în mod adecvat. (CTBH. p. 49)

Atât varietatea cât și simplitatea sunt esențiale. - Mesele ar trebui să fie variate. Aceleași feluri de mâncare, preparate în același fel, n-ar trebui să apară pe masă de fiecare dată, în fiecare zi. Mâncarea este mai bine savurată și organismul este mai bine hrănit atunci când hrana este variată. (MH. p. 300) Corpurile noastre sunt constituite din ceea ce mâncăm, iar pentru a face țesuturi de bună calitate, trebuie să avem felul de mâncare potrivit, preparat cu atâta îndemânare încât să fie cel mai bine adaptat la nevoile organismului. Este o datorie religioasă a acelor care gătesc să învețe cum să gătească variat, așa încât mâncarea să fie atât gustoasă cât și sănătoasă. (CTBH. p. 48, 49) Moda și etalarea își arată influența dăunătoare până și în aranjatul mesei. Prepararea sănătoasă a alimentelor devine o problemă secundară. Servirea unei mari varietăți de alimente absoarbe timp, bani și muncă obositoare fără a aduce vreun bine. S-ar putea să fie la modă să ai vreo șase feluri de mâncare dar acest obicei este distrugător pentru sănătate. Aceasta este o modă pe care bărbații și femeile sensibile ar trebui s-o condamne atât prin învățătură cât și prin exemplu. . . . Cu mult mai bine ar fi fost pentru sănătatea familiei dacă prepararea mesei ar fi fost mai simplă. (Id. p. 73)

Rezultatele gătitului slab. - Gătitul incorrect epuizează energiile vieții a mii de oameni. Din această cauză sunt pierdute mai multe suflete decât mulți își dau seama. Ea deranjează organismul și produce boală. În această condiție, lucrurile cerești nu pot fi discernute cu promptitudine. (Id. p. 49) Mâncarea săracă și gătită rău sărăcește sângele din cauză că slăbește organele ce-l generează. Ea deranjează organismul și aduce pe lângă boală și nervi iritabili și temperamente rele. Victimele gătitului slab se numără cu miile și zecile de mii. Pe multe morminte s-ar putea scrie: „Mort din cauza gătitului rău”, „Mort din cauza unui stomac suprasolicitat”. (MH. p. 302)

Învățați-vă copiii să gătească. - Nu neglijați să-i învățați pe copiii voștri cum să gătească. Făcând astfel, le împărtășiți principii pe care ar trebui să le aibă în educația lor religioasă. Predându-le lecții în fiziologie și învățându-i cum să gătească simplu și totuși cu îndemânare, puneți temelia pentru cele mai folositoare ramuri ale educației. Se cere dibăcie ca să faci pâine bună și ușoară. Există religie în gătitul bun și eu pun sub semnul întrebării religia acelor care sunt prea ignoranți și prea nepăsători ca să învețe să gătească. (2T. p. 537)

Instruiți-le cu răbdare și atenție. - Mamele ar trebui să-și ia fiicele în bucătărie când sunt foarte tinere și să le învețe arta gătitului. Mama nu poate aștepta ca fiicele ei să înțeleagă tainele lucrului casnic fără educație. Ea ar trebui să le învețe cu răbdare și iubire și să facă lucrul cât poate de plăcut prin înfățișarea ei voioasă și prin cuvinte încurajatoare de aprobare. (Id. vol. 1, p. 684) Dacă ele eșuează odată, de două ori, de trei ori nu le criticați. Descurajarea își face deja lucrarea, ispitindu-le să spună: „N-are rost; nu pot.” Acesta nu este timp de criticat. Voința lor slăbește. Ea are nevoie de impulsul cuvintelor încurajatoare, voioase și pline de speranță ca: „Nu-i nimic c-ai greșit. Tu acum abia înveți și e de așteptat să faci gafe. Mai încearcă. Concentrează-te la ceea ce faci. Fi foarte atentă și cu siguranță vei reuși.” (Id. p. 684, 685)

Cum poate fi răcit interesul și entuziasmul. - Multe mame nu realizează importanța acestei ramuri a cunoașterii, și, decât să aibă tulburarea și grija de a-și instrui copiii și de a suporta eșecurile și greșelile lor în timp ce aceștia învață, ele preferă să facă totul singure. Când fiicele lor fac o greșală în eforturile lor, ele le dau la o parte spunând: „N-are rost; tu nu poți face cutare sau cutare. Mai mult mă încurci și mă necăjești decât mă ajuți.” Astfel sunt respinse primele eforturi ale celor care învață, iar primul eșec le răcește interesul și zelul de a învăța în așa fel, încât le este frică de o altă încercare și vor propune să coase, să tricoteze, să facă curățenie în casă, orice altceva numai să nu gătească. Aici mama a făcut o mare greșală. Ea ar fi trebuit să le instruiască cu răbdare, ca să poată obține, prin practică, o experiență ce va

alunga stângăcia și va remedia mișcările neîndemânatică ale lucrătorului neexperimentat. (Id. p. 685)

Cea mai necesară pregătire pe care o pot face tinerele pentru viața practică. - Tinerele ar trebui să fie învățate cu de-amănuntul în gătit. Oricare ar fi împrejurările lor în viață, aceasta este o cunoștință ce poate fi pusă în practică. Este o ramură a educației ce are cea mai directă influență asupra vieții omenești, în special asupra vieților celor mai apropiați. (Id. p. 683, 684) Eu îmi apreciez croitoreasa; îmi prețuiesc persoana care-mi transcrie lucrările; dar bucătăreasa mea, care știe bine cum să prepare alimentele ca să susțină viața și să hrănească creier, os și mușchi, ocupă locul cel mai important între ajutoarele din familia mea. (Id. vol. 2, p. 370) Tinerele gândesc că este josnic să gătești și să faci altfel de lucru în gospodărie și, pentru acest motiv, multe fete care se mărită și au grija familiei știu foarte puțin despre datoriile ce revin unei soții și mame. (MH. p. 302) Astfel construiți o barieră împotriva viciului și nechibzuinței. - Atunci când le învățați {pe fetele voastre} arta gătitului, voi construiți în jurul lor o barieră ce le va păzi de nesocotința și viciul în care altfel ar fi tentate să se angajeze. (2T. p. 370)

Bărbații, ca și femeile, ar trebui să învețe să gătească. - Bărbații, ca și femeile, au nevoie să înțeleagă prepararea simplă și sănătoasă a alimentelor. Afacerile lor îi cheamă adesea acolo unde nu pot obține mâncare sănătoasă. Atunci, dacă au cunoștințe în gătit, le pot folosi cu un scop bun. (MH. p. 323) Atât tinerii cât și tinerele ar trebui să învețe cum să gătească economic și să se dispenseze cu totul de ramura alimentelor cu carne. (CT. p. 313) Studiați economia; evitați risipa. - În fiecare compartiment al gătitului întrebarea ce trebuie luată în considerație este: „Cum să fie preparată mâncarea cât mai natural și necostisitor?” Trebuie studiu atent ca alimentele rămase de la masă să nu fie risipite. Studiați cum pot fi recuperate aceste resturi. Această dibăcie, economie și tact înseamnă o avere. În anotimpurile mai călduroase pregătiți mai puțină mâncare. Folosiți mai multă substanță uscată. Sunt multe familii sărace care de-abia au destul să mănânce, totuși, pot fi adesea iluminate cu privire la motivul pentru care sunt sărace: există prea multe resturi risipite. (CD. p. 258)

Întrebări serioase pentru meditație. - „Fie că mâncați, că beți sau că faceți orice altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” Faceți voi aceasta atunci când preparați mâncarea pentru masă și chemați familia să ia parte la ea? Puneți înaintea copiilor voștri numai alimente ce știți că vor face sângele cel mai bun? Este acesta felul de alimente ce le va păstra corpurile în cea mai bună condiție de sănătate? Este acesta felul de alimente ce îi va plasa în cea mai bună relație cu viața și sănătatea? Este acesta felul de hrană ce planifici pentru copiii tăi? Sau, fără a lua în considerație binele lor viitor, le asiguri mâncare nesănătoasă, stimulantă și iritantă? (2T. p. 359, 360)

62 ? ? ? ? ? ? ? ?

62 ? ? ? ? ? ? ? ?

62 ? ? ? ? ? ? ? ?

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

CUM PĂTARE ÎNTOATE LUCRURILE

Necumpătarea cauzează cele mai multe din bolile vieții. - Necumpătarea stă la temelia multora din bolile vieții. Ea distruge în fiecare an zeci de mii. Nu vorbim despre intemperanță ca fiind limitată numai la folosirea băuturilor intoxicante, ci îi dăm un înțeles mai cuprinzător, incluzând îngăduința dăunătoare a oricărui apetit sau pasiuni. (PHJ. aprilie, 1890) Datorită lipsei de cumpătare unii își sacrifică jumătate, iar alții două treimi din puterile fizice, intelectuale și morale și devin jucăriile vrăjmașului. (MYP. p. 236)

Îngăduința excesivă este păcat. - Indulgența excesivă în a mânca, a bea, a dormi și a privi este păcat. Activitatea armonioasă și sănătoasă a tuturor puterilor trupului și minții are ca

rezultat fericirea și cu cât aceste puteri sunt mai elevate și mai rafinate, cu atât mai pură și neumbrită este fericirea. (CD. p. 44)

Abstenența este un principiu al vieții religioase. - Temperanța în toate lucrurile acestei vieți trebuie să fie învățată și practică. Cumpătarea în mâncare, băutură, somn și îmbrăcăminte este unul din marile principii ale vieții religioase. Adevărul adus în sanctuarul sufletului va călăuzi în tratarea corpului. Nici un lucru ce are legătură cu sănătatea agentului uman nu trebuie privit cu indiferență. Binele nostru veșnic depinde de felul în care folosim timpul, tăria și influența în această viață. (6T. p. 375) O singură viață ne este dată aici și întrebarea fiecăruia ar trebui să fie: cum să-mi investesc viața ca să aducă cel mai mare profit? (PHJ. aprilie, 1890) Prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de semenii noștri este aceea a dezvoltării de sine. Fiecare capacitate cu care ne-a înzestrat Creatorul ar trebui cultivată până la cel mai înalt grad de perfecțiune, ca să putem fi în stare să facem cantitatea cea mai mare de bine de care suntem capabili. Așadar, acel timp este folosit cu un scop bun, ce este îndreptat spre stabilirea și păstrarea unei bune sănătăți fizice și intelectuale. Noi nu ne putem permite să micșorăm sau să paralizăm vreo funcție a minții sau a corpului prin muncă peste măsură sau prin abuzarea vreunei părți a mașinăriei vii. Când facem aceasta, cu siguranță trebuie să suferim consecințele. (ST. 17 noiembrie, 1890)

Ea are o putere minunată. - Respectarea cumpătărilor și a regularității în toate lucrurile are o putere minunată. Ea va face mai mult decât împrejurările sau înzestrările naturale în a încuraja acea dispoziție dulce și senină ce va netezi calea vieții. În același timp, puterea stăpânirii de sine dobândită astfel va fi unul din cele mai prețioase echipamente pentru lupta plină de succes cu datoriile și realitățile serioase ce o așteaptă pe fiecare ființă omenească. (Ed. p. 206)

Un ajutor pentru a gândi clar. - Bărbații din poziții importante au de luat în fiecare zi hotărâri de care depind rezultate de mare importanță. Ei trebuie adesea să gândească repede și acest lucru poate fi îndeplinit cu succes numai de către aceia care practică strictă abstenență. Mintea se întărește sub tratamentul corect al puterilor fizice și intelectuale. Dacă solicitarea nu este prea mare, fiecare încercare aduce nouă vitalitate. (MH. p. 309)

Obiceiurile cumpătate aduc răsplătiri bogate. - Noua generație în creștere este înconjurată de atracții menite să ispitească apetitul. În mod deosebit în orașele noastre mari, fiecare formă de îngăduință este făcută ușoară și ademenitoare. Aceia care refuză, ca și Daniel, să se pângărească vor secera răsplata obiceiurilor lor de cumpătare. Cu puterea lor fizică superioară și cu rezistența mărită, ei au o rezervă la care pot apela în caz de nevoie.

Obiceiurile fizice corecte promovează superioritatea intelectuală. Puterea intelectuală, tăria fizică și longevitatea depind de legi neschimbătoare. Nu există întâmplare, șansă, cu privire la această chestiune. Dumnezeu naturii nu va interveni să-l păzească pe om de consecințele încălcării legilor naturii. (CTBH. p. 28)

Pentru o sănătate perfectă, fii cumpătat în toate lucrurile. - Pentru a păstra sănătatea, este nevoie de temperanță în toate lucrurile. . . . Tatăl nostru ceresc a trimis lumina reformei sanitare să protejeze împotriva relelor ce rezultă dintr-un apetit pervertit, ca cei care iubesc puritatea și sfințenia să poată ști cum să folosească cu discreție lucrurile bune pe care El li le-a asigurat și ca, prin exercitarea cumpătărilor în viața de fiecare zi, ei să poată fi sfințiți prin adevăr. (Id. p. 52)

Temperanța precede sfințirea. - Poporul lui Dumnezeu trebuie să învețe abstenența în toate lucrurile. . . . Orice îngăduință de sine trebuie îndepărtată din viețile lor. Înainte ca să poată înțelege cu adevărat însemnătatea adevăratei sfințiri și a conformării cu voia Domnului Hristos, ei trebuie, prin cooperare cu Dumnezeu, să obțină stăpânirea peste obiceiurile și practicile rele. (MM. p. 275)

În studiu. - Necumpătarea în studiu este un fel de intoxicație și aceia care se complac în ea se rătăcesc de la căile sigure, se împiedică și cad în întuneric. Domnul ar vrea ca fiecare

student să țină minte faptul că ochiul trebuie păstrat numai spre slava lui Dumnezeu. El nu trebuie să-și epuizeze și să-și irosească puterile fizice și intelectuale căutând să dobândească toată știința posibilă, ci să-și păstreze prospețimea și vigoarea tuturor puterilor ca să se angajeze în lucrarea pe care Dumnezeu i-a arătat-o: de a ajuta sufletele să afle calea neprihănirii. (CT. p. 405, 406)

În lucru. - Ar trebui să practicăm temperanță în munca noastră. Nu este datoria noastră să ne plasăm acolo unde vom fi suprasolicitați. S-ar putea ca unii să fie așezați acolo unde acest lucru este necesar dar aceasta ar trebui să fie excepția și nu regula. Trebuie să practicăm cumpătare în toate lucrurile. Dacă Îl onorăm pe Domnul făcându-ne partea, El Își va face partea Lui, păstrându-ne sănătatea. Noi ar trebui să avem organele sub control sensibil. Practicând cumpătare în mâncare, în băutură, în îmbrăcăminte, în muncă și în toate lucrurile putem să facem pentru noi ceea ce nici un medic nu poate. (Te. p. 139) Cei care fac eforturi mari pentru a îndeplini o anumită lucrare într-un timp dat și continuă să muncească atunci când judecata lor le spune că ar trebui să se odihnească, nu câștigă niciodată. Ei trăiesc cu capital împrumutat. Își cheltuiesc forța vitală de care vor avea nevoie în viitor. Iar atunci când au nevoie de energia pe care au cheltuit-o cu atâta nepăsare, ei eșuează căci le lipsește. Tăria fizică s-a epuizat, puterile intelectuale se prăbușesc. Ei își dau seama că au întâmpinat o pierdere dar nu știu ce este. Resursele lor fizice sunt epuizate când au nevoie de ele. Oricine încalcă legile sănătății trebuie să sufere cândva într-o măsură mai mare sau mai mică. Dumnezeu ne-a asigurat forța de bază de care avem nevoie în anumite perioade din viață. Dacă epuizăm această forță în mod nehibzuit prin suprasolicitare continuă, cândva vom pierde. (FE. p. 153, 154)

În îmbrăcăminte. - Îmbrăcăminte ar trebui să fie sănătoasă din toate punctele de vedere. Dumnezeu dorește ca „toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească” - sănătatea trupului și a minții. Iar noi trebuie să conlucrăm cu El pentru sănătatea sufletului și a trupului. Amândouă sunt încurajate de o îmbrăcăminte sănătoasă. Ea ar trebui să aibă grația, frumusețea și potrivirea simplității naturale. Hristos ne-a avertizat împotriva mândriei vieții, dar nu împotriva grației și frumuseții ei naturale. (MH. p. 288, 289)

În mâncare. - Adevărata cumpătare ne învață să ne dispensăm cu totul de orice este dăunător și să folosim în mod rațional ceea ce este sănătos. Există câțiva care realizează așa cum ar trebui cât de mult au de a face obiceiurile dietei lor cu sănătatea, cu caracterul, cu rodnicia lor în această lume și cu destinul lor veșnic. Apetitul ar trebui să fie întotdeauna subordonat puterilor intelectuale. Trupul să fie slujitorul minții și nu invers. (Te. p. 138) Aceia care mănâncă și muncesc necumpătat și nerațional vorbesc și acționează în același mod. Nu este necesar să bei băuturi alcoolice pentru a fi necumpătat. Păcatul lipsei de temperanță în mâncare - mâncatul prea des, prea mult, alimentele bogate și nesănătoase - distruge activitatea sănătoasă a organelor digestive, afectează creierul și pervertește judecata împiedicând gândirea și acționarea calmă, rațională și sănătoasă. (CTBH. p. 155)

Grijă deosebită pentru a nu mânca peste măsură. - În nouă cazuri din zece este un pericol mai mare de a mânca prea mult decât de a mânca prea puțin. . . . Există mulți bolnavi care nu suferă de nici o boală. Cauza suferinței lor este îngăduirea apetitului. Ei cred că dacă hrana este sănătoasă pot să mănânce oricât. E o mare greșeală. Persoanele ale căror puteri sunt slăbite ar trebui să mănânce o cantitate de hrană moderată și chiar limitată. Atunci organismul va fi în stare să-și facă lucrarea bine și cu ușurință și ar fi scutit de o mare parte de suferință. (MS. 1, 1876)

Nu-L tăgăduiți pe Dumnezeu printr-o faptă necumpătată. - Noi am fost cumpărați cu un preț, de aceea trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu în trupul și în duhul nostru care sunt ale Lui. Nu trebuie să ne lepădăm de El printr-o faptă de intemperanță, deoarece unicul Fiul al lui Dumnezeu ne-a cumpărat cu un preț infinit, chiar jertfa vieții Lui. El nu a murit pentru noi ca noi să putem deveni sclavii obiceiurilor rele, ci ca să putem deveni fii și fiice ale lui

Dumnezeu, servindu-I cu fiecare putere a ființei noastre. (L. 166, 1903) Aceia care sunt în continuu conștienți de faptul că se află în această relație cu Dumnezeu, nu-și vor pune în stomac alimente ce plac apetitului dar care vatămă organele digestive. Ei nu vor distruge proprietatea lui Dumnezeu îngăduindu-și obiceiuri necorespunzătoare în mâncare, băutură sau îmbrăcăminte. Ei vor avea mare grijă de mașinăria umană, realizând că trebuie să facă aceasta pentru a conlucra cu Dumnezeu. El îi vrea sănătoși, fericiți și folositori. Dar, pentru a fi astfel, ei trebuie să-și pună voința lor de partea voinței Lui. (Te. p. 214)

Duceți cumpătarea în toate amănuntele vieții de familie. - Noi îndemnăm ca principiile de temperanță să fie aplicate în toate detaliile vieții de cămin ca exemplul părinților să fie o lecție de cumpătare și ca lepădarea și stăpânirea de sine să fie predate și impuse copiilor în mod logic, din pruncie. (R&H. 23 septembrie, 1884) În cercul familiei și în biserică trebuie să așezăm cumpătarea creștină pe o platformă mai înaltă. Ea ar trebui să fie un element viu, lucrător, reformând obiceiuri, dispoziții și caractere. (Te. p. 165)

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU CĂMINUL ȘI CAMPANIA PENTRU TEMPERANȚĂ

Necumpătarea face ravagii. - Necumpătarea își continuă încă ravagiile. Nelegiuirea sub orice formă stă ca o barieră puternică pentru a împiedica înaintarea adevărului și a neprihănirii. Rele sociale, născute din ignoranță și viciu, încă mai cauzează nenorociri nespuse și-și aruncă umbra vătămătoare atât asupra bisericii cât și asupra lumii. Stricăciunea în rândurile tineretului crește în loc să scadă. Nimic nu va ajuta la îndepărtarea acestui blestem devastator decât efortul stăruitor și continuu. Lupta cu patima și apetitul, cu obiceiurile rele și cu pasiunile nesfinte, va fi crâncenă și mortală. Numai aceia care acționează din principiu vor obține biruința în acest război. (Te. p. 234) Necumpătarea este în creștere, în ciuda eforturilor depuse pentru a o stăpâni. Nu putem spune vreodată că suntem prea stăruitori în a căuta să-i împiedicăm înaintarea, în a-l ridica pe cel căzut și în a-l proteja de ispită pe cel slab. Cu slabele noastre mâini omenești nu putem face mult, dar avem un Ajutor sigur. Nu trebuie să uităm că Domnul Hristos poate ajunge la cele mai mari adâncimi ale suferinței și degradării omenești. El ne poate da ajutor să biruim chiar și acest demon al necumpătății. (CTBH. p. 21)

Abstenența totală este răspunsul. - Singura cale pe care cineva poate fi sigur păzit de puterea necumpătății, este să se abțină cu totul de la vin, bere și băuturi tari. Noi trebuie să ne învățăm copiii că, pentru a fi plini de bărbăție, nu trebuie să atingă aceste lucruri. Dumnezeu ne-a arătat ce constituie adevărata bărbăție. Acela care biruiește va fi onorat și numele lui nu va fi șters din cartea vieții. (Id. p. 37) Părinții, prin efort serios și perseverent, neinfluențați de obiceiurile vieții moderne, pot construi o fortăreață morală în jurul copiilor lor, ce-i va apăra de nenorocirile și crimele cauzate de intemperanță. Copiii nu trebuie lăsați să crească cum vor, dezvoltând, în mod nejustificat, trăsături ce ar trebui distruse chiar atunci când apar, ci să fie disciplinați cu grijă și educați să ia poziție de partea adevărului, reformei și abstenenței. Atunci, în orice criză, ei vor avea independență morală să țină piept furtunii de opoziție ce, cu siguranță, îi va asalta pe cei care stau în favoarea adevăratei reforme. (Te. p. 214, 215)

Necumpătarea este adesea rezultatul indulgenței în cămin. - Mari eforturi sunt depuse în țara noastră pentru a doborî intemperanța dar este greu să înfrângi și să legi leul după ce a crescut mare. Dacă jumătate din aceste eforturi erau îndreptate spre iluminarea părinților cu privire la responsabilitățile lor în formarea obiceiurilor și caracterelor copiilor, ar fi putut aduce de o mie de ori mai mult bine decât din calea ce se urmează acum. Tuturor celor ce lucrează pentru temperanță le dorim succes, dar îi invităm să privească mai profund la cauza acestui rău împotriva căruia luptă și să intre mai profund și în mod mai perseverent în reformă. (R&H. 23 septembrie, 1884) Pentru a ajunge la rădăcina necumpătății nu trebuie să ne limităm la folosirea alcoolului sau tutunului. Indolența, lipsa unei ținte sau tovărășiile rele pot fi cauza predispoziției. Adesea necumpătarea se găsește pe masa căminului, în familii ce

se consideră strict cumpătate. Orice lucru care deranjează digestia, care creează excitații mintale necuvenite sau debilitază organismul în vreun fel, dereglând balanța puterilor intelectuale și fizice, slăbește controlul minții asupra trupului și în felul acesta tinde spre intemperanță. Decăderea multor tineri promițători poate fi cauzată de apetitul denaturat creat de o dietă nesănătoasă. (Ed. p. 202, 203) Mesele poporului nostru american sunt în general astfel preparate încât să predisună la beție. Pentru o mare categorie de oameni, principiul conducător este apetitul. Oricine își îngăduie pofta de a mânca prea des și alimente de o calitate slabă, își slăbește puterea de a rezista apetitului și patimilor în alte privințe, după cum și-a întărit predilecția pentru obiceiuri incorecte în mâncare. (3T. p. 563)

Ceaiul și cafeaua sunt factori contributory. - Prin necumpătarea începută acasă, organele digestive devin mai întâi slăbite și, în curând, hrana obișnuită nu mai satisface apetitul. Se stabilesc condiții nesănătoase și există o poftă pentru mâncare mai excitantă. Ceaiul și cafeaua produc un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, pentru un timp, intelectul pare să fie înviorat și imaginația mai vie. Deoarece acești stimulenți produc efecte atât de plăcute, mulți trag concluzia că au nevoie de ele cu adevărat. Dar există întotdeauna o reacție. Sistemul nervos a împrumutat putere din resursele sale pentru viitor ca să le folosească în prezent. Și toată această înviorare este urmată de o depresie corespunzătoare. Caracterul brusc al ușurării obținute din ceai și cafea este o dovadă că ceea ce pare a fi tărie este numai excitare nervoasă și, în consecință, trebuie să fie o daună pentru organism. (CTBH. p. 31) Tutunul, o otrăvă subtilă. - Folosirea tutunului este un obicei care adesea afectează sistemul nervos într-un grad mai puternic decât o face alcoolul. El înfășoară victima în legăturile sclaviei mai puternic decât o face paharul cu otrăvă și obiceiul este mai greu de biruit. În multe cazuri, trupul și mintea sunt mai profund intoxicate de folosirea alcoolului decât de băuturile spirtoase deoarece aceasta este o otrăvă mai subtilă. (3T. p. 562) Tutunul . . . afectează creierul și amorțește simțurile, așa încât mintea nu poate discerne clar lucrurile spirituale, în special acele adevăruri ce ar avea tendința să corecteze această îngăduință murdară. Aceia care folosesc tutunul, sub orice formă, nu sunt curați înaintea lui Dumnezeu. Este imposibil pentru ei, într-o așa practică ticăloasă, să slăvească pe Dumnezeu în trupul și în duhul lor, care sunt ale Lui. (CH. p. 81) Tutunul slăbește creierul și-i paralizează simțurile fine. Folosirea lui produce o sete pentru băutură tare și, în foarte multe cazuri, așează temelia pentru obiceiul beției. (CTBH. p. 17)

Efectele stimulenților și narcoticelor. - Stimulenții și narcoticele au ca efect reducerea tăriei fizice și orice afectează trupul va afecta și mintea. Un stimulent s-ar putea să stârnească energiile pentru un timp și să producă activitate intelectuală și fizică, dar după ce trece influența înviorătoare, atât mintea cât și corpul vor fi într-o condiție mai rea decât înainte. Băuturile intoxicante și tutunul s-au dovedit a fi un blestem teribil pentru omenire, nu numai slăbind trupul și aducând confuzie minții, ci și pervertind principiile morale. Pe măsură ce judecata este îndepărtată de la conducere, patimile animalice vor avea controlul. Cu cât sunt folosite mai mult aceste otrăvuri, cu atât mai brutală va deveni natura. (ST. 13 septembrie, 1910)

Învățați-i pe copii să deteste stimulenții. - Învățați-i pe copii voștri să urască excitanții. Cât de mulți dezvoltă în ei, fără să știe, un apetit pentru aceste lucruri! (CTBH. p. 17) Dumnezeu îi cheamă pe părinți să-și păzească copiii de îngăduirea apetitului și mai ales de folosirea stimulenților și narcoticelor. Mesele părinților creștini n-ar trebui să fie niciodată încărcate cu condimente și ingrediente picante. (R&H. 27 iunie, 1899) În acest secol rapid, cu cât mâncarea este mai puțin excitantă cu atât este mai bine. Cumpătarea în toate lucrurile și un refuz hotărât al poftelor este singura cale sigură. (3T. p. 561)

O chemare pentru părinți. - S-ar putea ca părinții să fi transmis copiilor lor o tendință spre apetit și patimă, ce va face mai dificilă lucrarea de educare și antrenare a acestor copii să fie strict cumpătați și să aibă obiceiuri pure și virtuozitate. Dacă apetitul pentru alimente

nesănătoase, pentru stimulenți și narcotice le-a fost transmis de către părinți ca moștenire, ce răspundere înfricoșată apasă asupra părinților să contracareze tendințele rele pe care le-au dat copiilor lor! Cât de serios și stăruitor ar trebui să-și îndeplinească părinții datoria, cu credință și speranță, pentru copiii lor nenorociți. (Id. p. 567, 568)

Gusturile și apetitul trebuie să fie educate. - Părinții să facă prima lor ocupație aceea de a înțelege legile vieții și sănătății ca nu cumva prin prepararea hranei sau prin orice alte obiceiuri să facă ceva ce va dezvolta tendințe rele în copiii lor. Cu câtă atenție ar trebui să studieze mamele pregătirea mesei cu cele mai simple și mai sănătoase alimente, pentru ca organele digestive să nu poată fi slăbite, forțele nervoase să nu poată fi dezechilibrate și învățăturile pe care le dau copiilor lor să nu poată fi contraccarate de mâncarea ce o pun înaintea lor. Această hrană sau slăbește sau întărește organele digestive și are mult de-a face cu sănătatea fizică și morală a copiilor care sunt proprietatea răscumpărată a lui Dumnezeu. (Id. p. 568) Ce răspundere sacră le este încredințată părinților - să protejeze constituția fizică și morală a copiilor lor, așa încât sistemul nervos să fie bine echilibrat și sufletul să nu fie în pericol! (Ibid.) Surorile noastre pot face mult în marea lucrare de salvare a altora așezând pe mesele lor numai mâncare sănătoasă și hrănitoare. Ele pot să-și folosească timpul lor prețios educând gusturile și apetitul copiilor, formând obiceiuri de cumpătare în toate lucrurile și încurajând lepădarea de sine și bunăvoința pentru binele altora. (Id. p. 489)

Părinții neglijenți sunt răspunzători. - Mulți părinți, pentru a evita sarcina de a-și educa cu răbdare copiii în vederea stăpânirii de sine, le permit să mănânce și să bea oricând le place. Dorința de a satisface apetitul și de a mulțumi înclinația nu se micșorează cu înaintarea în vârstă, iar acești tineri răsfățați, pe măsură ce cresc, sunt stăpâniți de impuls și devin robii poftei. Când își ocupă locul și își încep viața lor în societate, sunt fără putere de a rezista ispitei. În cei lacomi la mâncare, în cei devotați tutunului, . . . și în alcoolici vedem rezultatele rele ale educației greșite. . . . Când auzim deplângerea bărbaților și femeilor creștine cu privire la relele teribile ale necumpătării, se ridică întrebarea: Cine i-a educat pe tineri? Cine a cultivat în ei poftă nesupusă? Cine și-a neglijat răspunderea solemnă a formării caracterelor lor pentru a fi folositori în această viață și pentru societatea îngerilor cerești în viața următoare? (CTBH. p. 76)

Adevărata lucrare începe acasă. - În cămin începe adevărata lucrare. Cea mai mare povară apasă asupra acelor care au răspunderea educării tinerilor și a formării caracterelor lor. Este o lucrare a mamelor aceea de a-i ajuta pe copii să-și formeze obiceiuri corecte și gusturi curate și să-și dezvolte vitalitate morală, adevărată valoare morală. Învățați-i că ei nu trebuie să fie mânuiți de alții, că nu trebuie să se supună influențelor rele, ci să-i influențeze pe alții în bine, să-i înobileze și să-i înalțe pe aceia cu care se întovărășesc. Învățați-i că, dacă au legătură cu Dumnezeu, vor avea putere de la El pentru a rezista celor mai aprige ispite. (Id. p. 21, 22)

Temperanța nu este un lucru cu care să se glumească. - Mulți nu iau în serios subiectul cumpătării. Ei spun că Dumnezeu nu este preocupat de lucruri așa de mărunte cum ar fi ceea ce mâncăm sau bem. Dacă Domnul nu S-ar fi îngrijit de aceste lucruri, nu S-ar fi arătat soției lui Manoah dându-i instrucțiuni precise și poruncindu-i de două ori să fie atentă ca nu cumva să le neglijeze. Nu este aceasta o dovadă suficientă că El Se îngrijește de aceste lucruri? (Te. p. 233, 234)

Reforma începe cu mama. - Atenția cu care mama ar trebui să vegheze asupra obiceiurilor sale de viațuire este arătată în Scripturi. (MH. p. 372) Reforma trebuie să înceapă cu mama înainte de nașterea copiilor ei; și dacă învățăturile lui Dumnezeu ar fi ascultate cu credincioșie, n-ar exista necumpătare. (ST. 13 septembrie, 1910) Nu numai obiceiurile mamei dar și educarea copilului era inclusă în instrucțiunile îngerului către părinții evrei. Nu era destul ca Samson, copilul care trebuia să elibereze pe Israel, să aibă o bună moștenire la nașterea lui. Aceasta trebuia să fie urmată de o educație atentă. El trebuia să fie antrenat din

pruncie în obiceiuri de abstenență strictă. . . . Instrucțiunile date cu privire la copiii evrei ne învață că nimic din ceea ce afectează bunăstarea fizică a copilului nu trebuie să fie neglijat. Nimic nu este lipsit de importanță. Orice afectează sănătatea trupului are influență asupra minții și asupra caracterului. (MH. p. 379, 380) Cumpătarea și stăpânirea de sine trebuie să fie învățate din leagăn. Această lucrare revine într-o mare măsură mamei care, ajutată de tata, o poate îndeplini cu succes. (R&H. 9 iulie, 1901)

Continuați lecțiile acasă și la școală. - Cel mai greu lucru este să schimbi obiceiurile ce au fost îngăduite multă vreme în viață și au educat apetitul. Demonul necumpătării nu este biruit ușor. El are o putere uriașă și este greu de învins. Dar părinții să înceapă lupta împotriva intemperanței acasă, în propriile familii, iar principiile pe care le predau copiilor, să le urmeze din fragedă pruncie și atunci pot spera să aibă succes. Mame, veți fi răsplătite dacă folosiți orele prețioase, date vouă de Dumnezeu, în formarea, dezvoltarea și educarea caracterelor copiilor voștri și în a-i învăța să adere cu strictețe la principiile cumpătării în mâncare și băutură. (3T. p. 567) În fiecare școală și în fiecare cămin trebuie date învățături în acest domeniu. Tinerii și copiii trebuie să înțeleagă rolul alcoolului, tutunului și ale altor otrăvuri asemănătoare în a distruge corpul, a întuneca mintea și a trezi senzualitatea sufletului. Să fie făcut clar faptul că niciunul din cei care folosesc aceste lucruri nu poate să mai aibă tăria deplină a facultăților sale fizice, intelectuale sau morale. (Ed. p. 202)

Arătați clar efectul devierilor mici. - Trebuie să ne păzim de începutul răului. În instrucțiunile date tinerilor trebuie arătat foarte clar efectul devierilor, în aparență mici, de la ceea ce este drept. . . . Tinerii să fie impresionați de gândul că trebuie să fie stăpâni și nu robi. Dumnezeu i-a făcut conducători ai împărăției din ei, iar ei trebuie să-și exercite guvernarea dată de cer. Când asemenea învățătură este dată cu credincioșie, rezultatele se vor întinde dincolo de acești tineri. Influențele vor ajunge și vor salva mii de bărbați și femei care sunt chiar pe pragul pierzării. (Id. p. 203, 204)

Clădiți putere morală de a rezista ispitei. - Este nevoie de efort individual depus de partea cea bună ca să supună răul crescând al necumpătării. O, dacă am putea găsi cuvinte ce să topească și să ardă în calea lor către inima fiecărui părinte din țară! (PHJ. mai, 1890) Părinții pot să așeze temelia unei vieți sănătoase și fericite pentru copiii lor. Pot să-i trimită din familiile lor cu putere morală de a rezista ispitei, cu curaj și tărie de a lupta cu succes cu problemele vieții. Ei pot să inspire în ei ținta și să le dezvolte dorința de a-și face viața o slavă pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru lume. Ei pot să facă drumuri drepte pentru picioarele lor, prin soare și nor, spre înălțimile slăvite de sus. (MH. p. 352) Dumnezeu ne cheamă să stăm pe platforma întinsă a cumpătării în mâncare, băutură și îmbrăcăminte. Părinți, nu vă veți trezi la responsabilitățile date de Dumnezeu? Studiați principiile reformei sanitare și învățați-i pe copiii voștri că drumul lepădării de sine este singura cale sigură. (MS. 86, 1897)

S E C Ț I U N E A X V Îmbrăcăminte potrivită

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

BINECUVÂNTĂRILE ÎMBRĂCĂMINȚII ADECVATE

Adecvată și să vină bine. - În îmbrăcăminte, ca și în toate celelalte lucruri, este privilegiul nostru să-L onorăm pe Creatorul nostru. El dorește ca îmbrăcăminte noastră să fie nu numai ordonată și sănătoasă, ci și adecvată și să șadă bine. (Ed. p. 248) Ar trebui să căutăm să arătăm cât mai bine. În serviciul sanctuarului, Dumnezeu a specificat fiecare detaliu cu privire la veșmintele acelora care slujeau înaintea Lui. Astfel suntem învățați că El are o

preferință cu privire la îmbrăcămintea acelor care-I servesc. Instrucțiunile cu privire la hainele lui Aron erau precise pentru că îmbrăcămintea lui era simbolică. Tot așa și îmbrăcămintea urmașilor lui Hristos ar trebui să fie simbolică. Noi trebuie să fim reprezentanții Lui în toate lucrurile. Felul în care arătăm ar trebui să fie caracterizat, din toate punctele de vedere, prin ordine, modestie și puritate. (6T. p. 96)

Exemplificată prin lucrurile din natură. - Prin lucrurile din natură {florile, crinii}, Domnul Hristos ilustrează frumusețea pe care cerul o apreciază: grația modestă, simplitatea, puritatea, potrivirea, ce ar face îmbrăcămintea noastră plăcută Lui. (MH. p. 289)

Caracterul poate fi judecat după stilul îmbrăcăminții. - Îmbrăcămintea în sine și felul în care este aranjată pe o persoană este, în general, un indiciu al acelui bărbat sau al acelei femei. (R&H. 30 ianuarie, 1900) Noi judecăm caracterul unei persoane după stilul de îmbrăcămintă pe care-l poartă. O femeie modestă și evlavioasă se va îmbrăca modest. Un gust fin și o minte cultivată se vor descoperi în alegerea unor haine simple și adecvate. . . . Aceea care este simplă și modestă în îmbrăcămintă și maniere, arată că înțelege faptul că o femeie sinceră este caracterizată de valoarea morală. Cât de încântătoare și cât de interesantă este simplitatea în îmbrăcămintă ce poate fi comparată în frumusețe cu florile de pe câmp. (R&H. 17 noiembrie, 1904)

Principiile călăuzitoare enunțate. - Rog pe poporul nostru să umble cu atenție și cu precauție înaintea lui Dumnezeu. Urmați obiceiurile în îmbrăcămintă atât cât sunt în conformitate cu principiile sănătoase. Surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum fac multe, având hainele dintr-un material bun, durabil, adecvat cu timpurile acestea. Nu lăsați ca subiectul îmbrăcăminții să vă umple mintea. Surorile noastre ar trebui să se îmbrace cu simplitate, în chip cuviincios, cu rușine și sfială. Dați lumii o pildă vie a împodobirii lăuntrice cu harul lui Dumnezeu. (MS. 167, 1897)

Urmați obiceiurile predominante dacă sunt modeste, sănătoase și convenabile. - Creștinii n-ar trebui să se străduiască a atrage privirile celor din jur, îmbrăcându-se diferit de lume. Dar dacă, urmându-și convingerile datoriei cu privire la îmbrăcămintea modestă și sănătoasă, se pomenesc în afara modei, ei nu trebuie să-și schimbe stilul îmbrăcăminții pentru a fi ca și lumea, ci ar trebui să manifeste o independență nobilă și un curaj moral de a fi corect, chiar dacă toată lumea diferă de ei. Dacă lumea introduce un stil de îmbrăcămintă modest, convenabil și în concordanță cu Biblia, relația voastră cu Dumnezeu sau cu lumea nu se va schimba dacă adoptați un asemenea stil. Creștinii ar trebui să-L urmeze pe Hristos și să-și facă hainele conform cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ei ar trebui să se ferească de extreme. Ei ar trebui să urmeze calea dreaptă cu umilință, fără a ține seama de aplauze sau de critici și să se prindă de adevăr din cauza valorilor acestuia. (1T. p. 458, 459)

Evită extremele. - Nu-ți pierde timpul încercând să urmezi toate nebuniile modei în îmbrăcămintă. Îmbracă-te ordonat și cu bun gust dar nu te face subiectul observațiilor prin a fi prea elegant sau neglijent și dezordonat. Procedează ca și când ai ști că ochi cerești te privesc și că trăiești sub aprobarea sau dezaprobarea lui Dumnezeu. (MS. 53, 1912)

Grija în îmbrăcămintă să nu fie confundată cu mândria. - Există o categorie de oameni care insistă în continuu asupra mândriei și îmbrăcăminții, care sunt nepăsători cu privire la ținta lor și care consideră că a fi murdar și a te îmbrăca dezordonat și fără gust este o virtute. Hainele lor sunt murdare și adesea arată de parcă au zburat și au căzut peste ei. Și totuși unii ca aceștia vor vorbi totdeauna împotriva mândriei. Ei clasifică decența și îngrijirea drept mândrie. (R&H. 23 ianuarie, 1900) Aceia care sunt nepăsători și dezordonați în îmbrăcămintă, sunt rareori elevați în conversația lor și au doar puțin rafinament al sensibilității. Uneori ei consideră ciudățenia și asprimea ca fiind umilință. (R&H. 30 ianuarie, 1900)

Domnul Hristos a dat o avertizare. - Domnul Hristos a observat preocuparea pentru îmbrăcămintă și a dat o avertizare, da, a poruncit urmașilor Lui să nu-i acorde prea multă grijă. „De ce vă îngrijorați de îmbrăcămintă? Uitați-vă cu băgare de seamă la crinii de pe

câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei." . . . Mândria și extravaganta în îmbrăcăminte sunt păcate la care este predispusă în special femeia; de aceea, aceste porunci se raportează direct la ea. Cât de mică este valoarea aurului și mărgăritarelor sau a hainelor scumpe în comparație cu blândețea și farmecul lui Hristos! (CTBH. p. 93, 94) Învățătura biblică pentru poporul lui Dumnezeu. - Am fost îndrumată către următoarele texte. Îngerul a zis: „Ele trebuie să slujească de învățătură poporului lui Dumnezeu." I Timotei 2, 9; 10: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase." I Petru 3, 3-5: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei." (1 T. p. 189) Mulți consideră aceste porunci prea demodate ca să fie vrednice de luat în seamă, dar Acela care le-a dat ucenicilor Lui a înțeles pericolele iubirii de îmbrăcăminte în timpul nostru și ne-a trimis o notă de avertizare. Vom asculta avertismentul și vom fi înțelepți? (Id. vol. 4, p. 630) Aceia care caută cu adevărat să-L urmeze pe Hristos vor avea principii morale cinstite cu privire la hainele cu care se îmbracă. Ei se vor strădui să împlinească cerințele acestei porunci { I Petru 3, 3-5} dată de Domnul în mod atât de clar. (MYP. p. 345, 346)

Primejdiile iubirii de îmbrăcăminte. - Iubirea de îmbrăcăminte periclitează principiile morale și face din femeie opusul femeii creștine caracterizată prin modestie și sfială. Prea adesea hainele bătătoare la ochi și extravagante încurajează senzualitatea în inima acelora care le poartă și trezește pasiuni josnice în inima celor care le privesc. Dumnezeu vede că îngăduirea mândriei și a vanității în îmbrăcăminte duce în mod frecvent la distrugerea caracterului. El vede că hainele scumpe înăbușă dorința de a face bine. (4 T. p. 645)

Mărturia simplității în îmbrăcăminte. - Rochia simplă și modestă va fi o recomandatie pentru surorile mele tinere. Nu puteți lăsa lumina voastră să lumineze pentru alții pe nici o altă cale mai bună decât în simplitatea îmbrăcămintii și a comportamentului. Puteți arăta tuturor că voi estimați în mod corespunzător lucrurile acestei vieți, în comparație cu lucrurile veșnice. (Id. vol. 3, p. 376)

Modestia va apăra de o mie de pericole. - Surorile mele, evitați chiar și aparența rea. În acest secol grăbit și îmbâcsit de corupție, nu sunteți în siguranță decât dacă sunteți în gardă. Virtutea și modestia sunt rare. Apelez la voi, ca urmașe ale Domnului Hristos, având o înaltă profesiune de credință, iubiți piatra prețioasă, nespus de scumpă a modestiei. Aceasta va păzi virtutea. (Id. vol. 2, p. 458) Simplitatea castă în îmbrăcăminte, când este unită cu modestia în purtare, o vor înconjura pe tânără cu acea atmosferă de rezervă sacră ce va fi pentru ea o protecție împotriva a o mie de pericole. (Ed. p. 248) O idee învechită. - A învăța un copil să umble pe calea îngustă a curăției și sfințeniei se crede a fi o idee cu totul stranie și demodată. Acest lucru este răspândit chiar și printre părinții care mărturisesc a sluji lui Dumnezeu dar ale căror fapte arată că sunt închinătorii lui Mamona. Ei au ambiție să concureze cu semenii lor și să se compare în îmbrăcăminte lor și a copiilor lor cu membrii bisericii căreia aparțin. (ST. 10 septembrie, 1894)

Singura îmbrăcăminte admisă în ceruri. - Există o haină pe care fiecare copil și tânăr ar trebui să caute în mod inocent să o obțină. Ea este neprihănirea sfinților. Dacă ei vor fi la fel de binevoitori și perseverenți în a o obține, după cum sunt în a-și croi hainele după standardele modei lumii, vor fi foarte curând îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, iar numele nu le vor fi șterse din cartea vieții. Mamele, ca și copii și tinerii, au nevoie să se roage: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic." {Ps. 51, 10.} Această curăție a inimii și frumusețe a sufletului sunt mai scumpe decât aurul, atât pentru acum cât și pentru veșnicie. Numai cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Atunci,

mamelor, învățați-i pe copiii voștri învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, că neprihănirea Domnului Hristos este singura haină cu care pot fi admiși în ceruri și că, îmbrăcați cu ea în această viață, vor împlini tot timpul datoriei ce vor slăvi pe Dumnezeu. (CTBH. p. 95)

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

PREDÂND PRINCIPIILE DE BAZĂ ALE ÎMBRĂCĂMINȚII

O parte necesară a educației. - Nici o educație nu poate fi completă dacă nu cuprinde principiile corecte cu privire la îmbrăcăminte. Fără astfel de învățături, lucrarea de educare este deseori întârziată și perversită. Iubirea de îmbrăcăminte și închinarea la modă se numără printre cei mai mari rivali ai învățătorului și cele mai eficiente obstacole. (Ed. p. 246)

Nici un stil precis nu a fost dat. - Nu mi-a fost dat nici un stil precis ca regulă exactă să-i călăuzească pe toți în ceea ce privește îmbrăcăminte. (L. 19, 1897)

Îngrijit, atractiv, curat. - Tinerii ar trebui să fie încurajați să-și formeze obiceiuri corecte în îmbrăcăminte ca să arate îngrijit și atractiv. Ei trebuie învățați să-și păstreze hainele curate și întreținute în mod îngrijit. Toate obiceiurile lor ar trebui să fie de așa natură încât să-i facă un ajutor și o mângâiere pentru alții. (6 T. p. 170) Îmbrăcăminte să fie adecvată și să vină bine. Chiar și un material ieftin de stambă ar trebui păstrat curat și îngrijit. (Id. vol. 4, p. 642)

Ordine și gust corect. - {Creștinii} trebuie să evite excesul și etalarea în îmbrăcăminte. Hainele lor să fie îngrijite, nebătătoare la ochi, modeste și aranjate pe persoană ordonat și cu gust. (MYP. p. 349) Gustul corect nu trebuie disprețuit sau condamnat. Credința noastră, dacă este trăită, ne va conduce să fim atât de simpli în îmbrăcăminte și atât de zeloși în fapte bune, încât vom fi însemnați ca deosebiți. Dar atunci când ne pierdem gustul pentru ordine și îngrijire în îmbrăcăminte, noi am părăsit de fapt adevărul, deoarece el nu degradează niciodată, ci înalță. (Id. p. 353) Surorile mele, îmbrăcăminte voastră vorbește fie în favoarea lui Hristos și a adevărului sacru, fie în favoarea lumii. Care din ele este favorizată? (R&H, 17 noiembrie, 1904)

Bun gust în culori și imprimeuri. - În ceea ce privește culorile ar trebui manifestat bun gust. În măsura în care este convenabil, uniformitatea în această privință este de dorit. Oricum, se poate ține seama și de ten. Ar trebui căutate culori modeste. Atunci când este folosit material cu imprimeuri, să se evite imprimeurile mari și țipătoare, arătând vanitate și mândrie deșartă în aceia care le aleg. De asemenea un gust extravagant de a purta culori diferite este rău. (Health Reformer. Citat în Healthful Living, p. 120)

Luați în considerație rezistența și slujirea. - Hainele noastre, modeste și simple, trebuie să fie de calitate bună, să aibă culori frumoase și să fie potrivite pentru slujire. Să fie alese mai degrabă pentru durabilitate decât pentru etalare. Să asigure căldură și protecție adecvată. Femeia înțeleaptă descrisă în Proverbe „nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu haine duble.” {Proverbele 31, 21 - traducerea engleză - n.t.} (MH. p. 288)

A cumpăra material bun înseamnă economie. - Este bine să se cumpere material bun și să fie lucrat cu atenție. Aceasta este economie. Ornamentele bogate nu sunt necesare și a le folosi înseamnă a cheltui pentru mulțumirea de sine bani ce ar trebui să fie investiți în cauza lui Dumnezeu. (CS. p. 301)

Amintiți-vă de nevoile viei Domnului. - Ar trebui să ne îmbrăcăm îngrijit și cu gust, dar, surorile mele, atunci când cumpărați și faceți haine pentru voi și pentru copiii voștri, gândiți-vă la lucrul ce încă așteaptă să fie făcut în via Domnului. (Ibid.) Cei lumești cheltuiesc mult pentru îmbrăcăminte dar nouă Domnul ne-a dat însărcinarea de a ieși din lume și de a fi separați. Îmbrăcăminte bătătoare la ochi și scumpă nu este frumoasă pentru aceia care mărturisesc a crede că trăim în ultimele zile. . . . Practicați economia în cheltuielile voastre

pentru îmbrăcăminte. Amintiți-vă că ceea ce purtați exercită o influență permanentă asupra acelor cu care veniți în contact. Nu irosiți pentru voi mijloacele de care este mare nevoie în altă parte. Nu cheltuiți banii lui Dumnezeu pentru a satisface gustul pentru haine scumpe. (MS. 24, 1904)

Simplitatea în îmbrăcăminte recomandă religia celui care o poartă. - Simplitatea îmbrăcăminții unei femei cu bun simț o va face să arate bine. (R&H. 17 noiembrie, 1904) Îmbrăcați-vă așa cum ar trebui să se îmbrace creștinii: simplu, modest și cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care mărturisesc că sunt evlavioase. (R&H. 16 decembrie, 1881) Pentru a ține pasul cu moda absurdă, mulți își pierd gustul pentru simplitatea naturală și sunt fermecați de ceea ce este artificial. Ei sacrifică timp și bani, vigoarea intelectului și adevărata înălțare sufletească și se consacră cu întreaga ființă pretențiilor unei vieți la modă. (Health Reformer, aprilie, 1872) Dragi tineri, dispoziția de a vă îmbrăca la modă, purtând dantele, aur și lucruri artificiale pentru etalare, nu va recomanda altora religia voastră sau adevărul pe care-l mărturisiți. Oamenii cu discernământ vor vedea încercările voastre de a vă înfrumuseța exteriorul, ceea ce este dovada unei minți slabe și a unei inimi mândre. (3 T. p. 376)

Nu ar trebui să existe etalare nepotrivită. - Eu aș aminti tinerilor care-și împodobesc propria persoană și poartă pene la pălărie că, din cauza păcatelor lor, Mântuitorul nostru a purtat pe cap o rușinoasă coroană de spini. Când consacrați timp prețios împodobitului veșmintelor, amintiți-vă că Împăratul slavei a purtat o haină simplă, fără cusături. Voi, care vă istoviți decorându-vă propriile persoane, amintiți-vă că Isus a fost deseori epuizat de trudă permanentă, de lepădarea și jertfire de Sine pentru a binecuvânta pe cei suferinzi și nevoiași. . . Pentru noi și-a vărsat El rugăciunile către Tatăl Său, cu strigăte tari și cu lacrimi. Pentru a ne salva pe noi tocmai de această dragoste de vanitate și plăcere ce o îngăduim acum, au fost vărsate acele lacrimi și fața Mântuitorului a fost marcată de întristare și suferință mai mult decât a oricărui din fiii oamenilor. (Id. p. 179, 380)

Ornamente inutile. - Nu folosiți ornamentele nefolositoare și puneți deoparte pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu banii economisiți în felul acesta. Învățați lecția lepădării de sine și predați-o copiilor voștri. (CS. p. 301)

Un punct clarificat. - Am fost întrebată de multe ori dacă este greșit să porți gulere simple de pânză.* Răspunsul meu a fost întotdeauna: nu. Unii au luat înseamnăta extremă a ceea ce am scris eu despre gulere și au afirmat că este greșit să porți vreun guler, indiferent cum ar fi el. Mi s-au arătat gulerele scump împodobite, panglicile și dantelele scumpe și inutile pe care unii păzitori ai sabatului le-au purtat și încă le mai păstrează de dragul etalării și al modei. Menționând gulere nu am dorit să se înțeleagă că nici un fel de guler nu trebuie purtat sau, menționând panglici, că n-ar trebui să fie purtată nici un fel de panglică. (1 T. p. 135, 136)

Ornamentații extravagante sau extreme. - Pastorii noștri și soțiile lor ar trebui să fie un exemplu în simplitatea îmbrăcăminții. Ei ar trebui să se îmbrace îngrijit, confortabil, purtând material bun, dar evitând orice ornamente extravagante, chiar dacă nu sunt scumpe, deoarece aceste lucruri vorbesc în defavoarea noastră. Noi ar _____ *Notă: Vezi Mărturii pentru comunitate, vol. 1, p. 135, 136 (Ed. engl.) trebuie să educăm tineretul pentru îmbrăcăminte simplă, modestă și îngrijită. Ornamentele de prisos să fie lăsate deoparte, chiar dacă ar costa foarte puțin. (TM. p. 180)

Nu pentru etalare. - Adevărata eleganță nu găsește satisfacție în împodobirea trupului pentru etalare. (CTBH. p. 93) Biblia învață modestia în îmbrăcăminte: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios.” Aceasta interzice etalarea în îmbrăcăminte, culorile țipătoare și ornamentațiile bogate. Orice lucru destinat să atragă atenția către acela care-l poartă sau să stârnească admirație este exclus din categoria îmbrăcăminții modeste, pe care o poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. (CT. p. 302) Lepădarea de sine în îmbrăcăminte este o parte a datoriei noastre creștine. A te îmbrăca simplu și a te abține de la

etalarea bijuteriilor și ornamentelor de orice fel, este în armonie cu ținerea credinței noastre. Suntem noi din numărul celor care văd nechibzuința celor lumești în îngăduirea îmbrăcăminții extravagante și în iubirea de distracții? (3 T. p. 366)

Ornamente nepieritoare contra aurului și mărgăritarelor. - Există un ornament ce nu va pieri niciodată, ce va promova fericirea tuturor celor din jurul nostru în această viață și va străluci cu o strălucire de neșters în viitorul nemuritor. Este podoaba unui duh blând și smerit. Dumnezeu ne-a invitat să purtăm cea mai bogată podoabă a sufletului. . . . În loc de a căuta podoabe de aur pentru exterior, ar trebui depus un efort stăruitor pentru a asigura acea înțelepciune ce are valoare mai mare decât aurul fin. (Id. vol. 4, p. 643, 644) O, ce puțină valoare au aurul și perlele sau hainele scumpe în comparație cu farmecul lui Hristos! Frumusețea naturală constă în simetrie sau proporția armonioasă a părților, una în raport cu cealaltă, dar frumusețea spirituală constă în armonia sau asemănarea sufletelor noastre cu Domnul Isus. Acela care posedă astfel de suflet va fi mai prețios decât aurul curat, decât aurul de Ofir. Harul lui Hristos este cu adevărat o podoabă fără preț. El îl înalță și îl înobilează pe posesorul său și reflectă razele slavei asupra altora, atrăgându-i la Sursa de lumină și binecuvântare. (R&H. 6 decembrie, 1881)

Caracterul atrăgător al frumuseții adevărate. - Există o tendință naturală de a fi mai degrabă sentimental decât practic. Având în vedere acest fapt, este important ca părinții, în educarea copiilor lor, să le orienteze și să le antreneze mintea să iubească adevărul, datoria și lepădarea de sine, să posede o independență nobilă și să aleagă să fie corecți chiar dacă majoritatea aleg să fie greșiți. . . . Dacă își păstrează o constituție sănătoasă și un temperament amabil, ei vor avea o frumusețe adevărată pe care-o pot purta cu o grație divină. Nu vor avea nevoie de podoabe artificiale care sunt întotdeauna dovada absenței podoabei lăuntrice a adevăratei valori morale. Un caracter frumos este de preț înaintea lui Dumnezeu. O astfel de frumusețe va atrage dar nu va conduce greșit. Un astfel de farmec este ca și culorile durabile: ele nu se șterg niciodată. (ST. 9 decembrie, 1875) Adevărata religie a lui Isus cere de la urmașii Săi simplitatea frumuseții și eleganței naturale și curăția înaltă mai degrabă decât artificialul și falsul. (3 T. p. 375)

Învățați-i pe copii să recunoască îmbrăcă-mintea făcută cu judecată. - Să fim credincioși datoriiilor vieții de cămin. Copiii voștri să înțeleagă că ascultarea trebuie să domnească aici. Învățați-i să facă deosebire între ceea ce este rațional și ce este nechibzuit în domeniul îmbrăcăminții și asigurați-le haine îngrijite și simple. Ca un popor ce se pregătește pentru revenirea în curând a Domnului Hristos, noi trebuie să dăm lumii un exemplu de îmbrăcămintă modestă în contrast cu moda dominantă a zilei. Discutați aceste lucruri și plănuiți cu înțelepciune ce să faceți, apoi aduceți-vă planurile la îndeplinire în familiile voastre. Hotărâți-vă să fiți conduși de principiile înalte, nu de capriciile și de dorințele copiilor voștri. (MS. 45, 1911) Dacă inimile noastre sunt unite cu inima lui Hristos, . . . nu vom îmbrăca nimic ce să atragă atenția sau să creeze controversă. (TM. p. 131)

Procurați haine care să vină bine și să fie potrivite cu vârsta și ocupația. - Sora mea, leagă-ți copiii de inima ta prin dragoste. Dă-le grija și atenția cuvenită în toate lucrurile. Îmbracă-i cu haine care să le vină bine ca să nu fie înjosiți din cauza felului în care arată căci acest lucru este dăunător pentru respectul lor de sine. . . . Este întotdeauna bine să fii îngrijit și îmbrăcat corespunzător, într-un fel care să se potrivească cu vârsta și cu ocupația. (4 T. p. 142)

Corpul să nu fie stânjenit de îmbrăcămintă. - Hainele trebuie să se potrivească bine, fără să împiedice circulația sângelui sau respirația normală, liberă și completă. Picioarele trebuie să fie protejate în mod corespunzător de frig și umezeală. Astfel îmbrăcați, putem face exercițiu în aer liber chiar pe rouă, dimineața și seara sau după căderea unei ploii sau zăpezi, fără teama de a răci. (CTBH. p. 89, 90)

Hainele copiilor mici. - Dacă îmbrăcămintea copiilor ar îmbina căldura, protecția și confortul, ar fi îndepărtată una din cauzele majore ale iritației și neliniștii. Cei mici vor avea o sănătate mai bună, iar mama nu va găsi îngrijirea copilului ca fiind o povară atât de grea pentru puterile și timpul ei. Curelele și corsajele strâmte împiedică acțiunea inimii și a plămânilor și ar trebui evitate. Nici o parte a corpului n-ar trebui incomodată de îmbrăcămintă ce strânge vreun organ sau îi limitează libertatea de mișcare. Îmbrăcămintea copiilor ar trebui să fie destul de largă pentru a permite cea mai liberă și mai completă respirație și să fie aranjată astfel încât greutatea să fie susținută de umeri. (MH. p. 328)

Extremitățile să fie îmbrăcate adecvat. - O atenție specială trebuie acordată extremităților ca să fie bine îmbrăcate, la fel ca pieptul și regiunea din jurul inimii, unde este cea mai mare cantitate de căldură. Părinții care își îmbracă copiii cu brațele și picioarele goale sau aproape goale, sacrifică modei sănătatea și viața acestora. Dacă aceste părți nu sunt la fel de calde ca și corpul, circulația nu este echilibrată. Atunci când extremitățile, care sunt departe de organele vitale, nu sunt îmbrăcate cum trebuie, sângele este condus spre creier cauzând durere de cap sau sângerare a nasului sau există o senzație de abundență în jurul pieptului ce produce tuse sau palpitație a inimii din cauza cantității prea mari de sânge din regiunea respectivă; stomacul poate, de asemenea, avea prea mult sânge cauzând indigestie. Pentru a urma moda, mamele își îmbracă copiii cu mâinile și picioarele aproape goale, iar acestea se răcesc și sângele se retrage din cursul său normal către organele interne, întrerupând circulația și producând boală. Extremitățile n-au fost făcute de Creatorul nostru să îndure expunere, așa cum a fost făcută fața. Dumnezeu a prevăzut, . . . de asemenea, pentru brațe și picioare, nervi și vene mari ce conțin o cantitate mare de curent al vieții pentru ca aceste extremități să fie în mod uniform, la fel de calde ca și corpul. Ele ar trebui îmbrăcate în așa fel încât să împingă sângele spre extremități. Satana a inventat moda ce lasă brațele expuse să se răcească și astfel curentul de viață să se retragă din cursul său natural. Părinții se închină la altarul modei și își îmbracă copiii astfel încât nervii și venele se contractă și nu răspund scopului pentru care le-a destinat Dumnezeu. Ca rezultat, picioarele și mâinile vor fi de obicei reci. Acei părinți care urmează moda în locul rațiunii, vor da socoteală lui Dumnezeu pentru că în felul acesta îi jefuiesc pe copiii lor de sănătate. Însăși viața este jertfită în mod frecvent zeului modei. (II T. p. 531, 532)

O distincție între îmbrăcămintea bărbaților și a femeilor. - Există o tendință crescândă ca femeile să-și facă hainele, să se îmbrace și să arate cât mai asemănător posibil cu celălalt sex, dar Dumnezeu denunță aceasta ca fiind o urâciune. „Vreau, de asemenea, ca femeile să se îmbrace în chip cuviincios, cu rușine și sfiială.” I Timotei 2, 9. . . . Dumnezeu a plănuț să existe o distincție clară între îmbrăcămintea bărbaților și aceea a femeilor și a considerat această problemă destul de importantă pentru a da îndrumări explicite cu privire la ea, deoarece același fel de îmbrăcămintă, purtat de ambele sexe, ar produce confuzie și o mare creștere a nelegiuirii. (Id. vol. 1, p. 457 - 460)

Îmbrăcămintea pentru biserică. - Nimeni să nu dezonzoreze sanctuarul lui Dumnezeu prin îmbrăcămintă bătătoare la ochi. (Id. vol. 5, p. 457 - 460) Toți trebuie să fie învățați să aibă haine îngrijite, curate și ordonate dar să nu-și îngăduie acea împodobire exterioară ce este cu totul nepotrivită pentru sanctuar. N-ar trebui să existe nici o etalare a veșmintelor căci aceasta încurajează lipsa de respect. Atenția oamenilor este adeseori atrasă către un articol fin de îmbrăcămintă și astfel vin gânduri ce n-ar trebui să aibă loc în inima închinătorilor. Dumnezeu ar trebui să fie subiectul gândirii și al închinării și orice atrage mintea de la serviciul solemn și sacru este o ofensă pentru El. A face paradă de funde și panglici, de volănașe și pene și de podoabe de aur și de argint este un fel de idolatrie, cu totul nepotrivită pentru slujirea sfântă a lui Dumnezeu. (Ibid.) Unii adoptă ideea că, pentru a aduce la îndeplinire acea separare de lume cerută de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să fie neglijenți cu felul în care arată. Există o categorie de surori care cred că împlinesc principiile

neconformării cu lumea purtând în sabat o bonetă de soare obișnuită și aceeași rochie pe care o poartă în cursul săptămânii, când apar în adunarea sfinților ca să se închine lui Dumnezeu. Unii bărbați care mărturisesc a fi creștini, văd problema îmbrăcăminții în aceeași lumină. Aceste persoane se adună cu poporul lui Dumnezeu în sabat, cu hainele prăfuite și murdare și chiar cu rupturi largi în îmbrăcămintea plasată pe ei în mod neglijent. Dacă oamenii din această categorie ar fi avut un angajament să se întâlnească cu un prieten onorat de lume, de care doreau să fie favorizați, s-ar fi străduit să apară în prezența lui cu cele mai bune haine ce puteau fi obținute, deoarece acest prieten s-ar fi simțit insultat dacă ei ar fi venit în prezența lui cu părul nepieptănat și cu îmbrăcămintea murdară și în dezordine. Totuși aceștia cred că nu contează în ce haine apar sau care este condiția persoanei lor când se întâlnesc în sabat să se închine marelui Dumnezeu. (R&H. 30 ianuarie, 1900)

Îmbrăcămintea să nu fie făcută un subiect de controversă. - Nu este nevoie să facem problema îmbrăcăminții punctul principal al religiei noastre. Există un subiect mai bogat despre care să vorbim. Vorbiți despre Hristos, iar atunci când inima este convertită, tot ce nu este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu va cădea. (Ev. p. 272) Nu îmbrăcămintea este ceea ce-ți dă valoare înaintea lui Dumnezeu. Podoaba lăuntrică, roada Duhului, vorbirea amabilă, respectul plin de atenție pentru alții, iată ce apreciază Dumnezeu. (CS. p. 301)

Nimeni să nu fie conștiință pentru altul, ci dați un exemplu vrednic de urmat. - Nu încurajați o clasă care-și centrează religia în îmbrăcămintă. Fiecare să studieze învățăturile clare ale Scripturilor cu privire la simplitatea și modestia îmbrăcăminții și, prin ascultare credincioasă de acele învățături, să se străduiască să dea un exemplu demn de urmat lumii și celor noi în credință. Dumnezeu nu vrea ca cineva să fie conștiință pentru altul. Vorbiți despre dragostea și umilința lui Isus, dar nu încurajați frații și surorile să se angajeze în a-și găsi greșeli unii altora cu privire la îmbrăcămintă și la felul în care arată. Unii își găsesc plăcerea în această lucrare, iar când mintea le este orientată în această direcție, încep se să simtă că sunt aceia care dreg biserica. Ei se așează pe scaunul de judecată și imediat ce văd pe unul din frații sau surorile lor, caută ceva de criticat. Acesta este unul din cele mai eficiente mijloace de a deveni îngust la minte și de a scădea spiritual. Dumnezeu ar vrea ca ei să coboare de pe scaunul de judecată deoarece El niciodată nu i-a așezat acolo. (HS. p. 122, 123)

Inima să fie corectă. - Dacă suntem creștini, Îl vom urma pe Hristos, chiar dacă drumul pe care trebuie să mergem trece peste înclinațiile noastre naturale. N-are rost să-ți spui că nu trebuie să porți asta sau aceea, căci dacă dragostea de aceste lucruri deșarte este în inima ta, te minți dându-ți la o parte podoabele și va fi doar ca atunci când tai frunzișul de pe un copac. Înclinațiile inimii firești se vor impune din nou. Tu trebuie să ai o conștiință proprie. (R&H. 10 mai, 1892)

Unde și-au pierdut puterea multe denominațiuni. - Gândirea omenească a încercat întotdeauna să evite sau să dea la o parte învățăturile simple și directe ale Cuvântului lui Dumnezeu. În fiecare secol, o majoritate a preaișilor urmași ai lui Hristos au desconsiderat acele învățături care poruncesc lepădare de sine și umilință, care cer modestie și simplitate în conversație, în purtare și în îmbrăcămintă. Rezultatul a fost întotdeauna același: Depărtarea de învățăturile Evangheliei duce întotdeauna la adoptarea modei, obiceiurilor și principiilor lumii. Formalismul mort ia locul evlaviei vii. Prezența și puterea lui Dumnezeu s-au retras din cercurile iubitorilor de lume, dar se află cu categoria închinătorilor umili, care sunt binevoitori să asculte de învățăturile Cuvântului Sacru. Această cale a fost urmată timp de generații la rând. Diferite denominațiuni s-au ridicat una după alta și, cedându-și simplitatea, și-au pierdut, în mare măsură, puterea de la început. (MYP. p. 354)

Standardul este Cuvântul lui Dumnezeu. - Toate regulile cu privire la îmbrăcămintă ar trebui păzite cu strictețe, urmând îndeaproape regula Bibliei. Moda a fost zeita ce a condus lumea și adesea s-a strecurat și în biserică. Biserica trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu standardul ei, iar părinții trebuie să chibzuiască în mod inteligent asupra acestui

subiect. Când își văd copiii înclinați să urmeze moda lumii, ei trebuie, ca și Avraam, să poruncească casei lor după ei. În loc de a-i uni cu lumea, să-i aducă în legătură cu Dumnezeu. (5 T. p. 499)

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

PUTEREA FASCINANTĂ A MODEI

Moda este un conducător tiranic. - Moda conduce lumea și este o stăpână tiranică, obligând adesea pe închinătoarele ei să se supună celor mai mari inconveniențe și dificultăți. Moda taxează fără motiv și încasează fără milă. Ea are o putere fascinantă și stă gata să critice și să ridiculizeze pe toți aceia care nu o urmează. (CTBH. p. 85) Cei bogați au ambiție să se depășească unul pe altul în conformarea la stilurile ei mereu în schimbare. Clasele mijlocii și sărace fac tot posibilul să se apropie de standardul stabilit de aceia considerați a fi mai presus de ei. Acolo unde mijloacele sau tăria sunt limitate, iar ambiția pentru dichiseală este mare, povara devine aproape insuportabilă. Pentru mulți nu contează cât de bine se potrivește sau chiar cât de frumoasă este o haină; dacă se schimbă moda, ea trebuie refăcută sau aruncată. (Ed. p. 246) Satana, instigatorul și forța motrice a decretelor modei mereu schimbătoare și niciodată satisfăcute, este totdeauna ocupat născocind ceva nou ce să dăuneze sănătății fizice și morale. El triumfă că șiretlicurile lui au succes așa de mare. Moartea râde că nebunia distrugătoare de sănătate și zelul orb al închinătorilor la altarul modei îi aduce cu atâta ușurință sub dominația ei. Fericirea și ocrotirea lui Dumnezeu sunt depuse pe altarul ei. (CTBH. p. 85) Idolatria îmbrăcămintii este o boală morală care nu trebuie luată în viața cea nouă. În cele mai multe cazuri, supunerea față de cerințele Evangheliei va pretinde o schimbare hotărâtă în îmbrăcăminte. (6 T. p. 96)

Prețul pe care îl plătesc unii. - Cât de contrar principiilor date în Scripturi sunt multe din felurile de îmbrăcăminte pe care le prescrie moda! Gândiți-vă la stilurile ce au avut căutare în ultimele câteva sute de ani sau chiar în ultimele câteva decenii. Cât de multe . . . ar fi declarate nepotrivite pentru o femeie care se respectă, distinsă și temătoare de Dumnezeu. . . . Multe altele, poftind etalarea și eleganța celor bogați, au fost ademenite pe căile necinstei și rușinii. Multe familii sunt lipsite de confort, mulți bărbați conduși la delapidare sau faliment pentru a satisface pretențiile extravagante ale soției și copiilor. (MH. p. 290)

Mântuirea primejduită de idolatria îmbrăcă-minții. - Mândria și vanitatea sunt manifestate pretutindeni. Aceia care sunt înclinați să se uite în oglindă pentru a se admira pe ei înșiși, vor avea puțină înclinație de a privi în legea lui Dumnezeu, adevărata oglindă morală. Această idolatrie a îmbrăcămintii distruge tot ce este umil, blând și frumos în caracter. Ea consumă orele prețioase ce ar trebui dedicate meditației, cercetării inimii și studiului cu rugăciune al Cuvântului lui Dumnezeu. . . . Nici un creștin nu se poate conforma modei demoralizatoare a lumii fără a-și primejdiu mântuirea sufletului. (R&H. 31 martie, 1891)

Iubirea de etalare demoralizează căminul. - Ajutate de harul lui Hristos, femeile sunt în stare să facă o lucrare de mare amploare. Pentru acest motiv Satana lucrează cu vicleșugurile lui să inventeze îmbrăcăminte la modă, ca dragostea de etalare să absoarbă mintea, inima și afecțiunea până și a mamelor care mărturisesc că sunt creștine în acest veac, ca ele să nu aibă timp pentru educația și instruirea copiilor sau pentru cultivarea propriei minți și a propriului caracter ca să poată fi exemple pentru copii lor, modele de fapte bune. Când Satana își asigură timpul și afecțiunile mamei, este deplin conștient de câștigul decisiv. În nouă cazuri din zece, el și-a asigurat întreaga familie dedicată îmbrăcămintii și etalării frivole. El îi socotește pe copii ca fiind printre prăzile lui deoarece el a subjugat mama. (MS. 43, 1900) Copiii mici aud mai mult despre îmbrăcăminte decât despre mântuirea lor, . . . deoarece mama este mai familiarizată cu moda decât cu Mântuitorul ei. (4 T. p. 643) Părinții și copiii

sunt jefuiți de ceea ce este cel mai bun, mai dulce și mai cinstit în viață. De dragul modei ei sunt înșelați în pregătirea lor pentru viața viitoare. (MH. p. 291)

Nu sunt destul de curajoase pentru a împiedica fluxul. - Multe din poverile mamei sunt rezultatul eforturilor ei de a ține pasul cu moda zilei. Efectul modei asupra sănătății fizice, intelectuale și morale este teribil. Lipsindu-le curajul de a sta cu hotărâre de partea adevărului, femeile permit curentului atitudinii populare să le atragă în iureșul său. . . . Prea adesea mame pretinse creștine sacrifică principiul dorinței lor de a urma mulțimea care face din modă dumnezeul ei. Conștiința protestează dar ele nu sunt destul de curajoase să ia o poziție hotărâtă împotriva răului. (R&H. 17 noiembrie, 1904)

Aveți grijă, părinți. - Adesea părinții îi îmbracă pe copiii lor cu haine extravagante, cu expunere exagerată a podoabelor, apoi admiră în mod deschis efectul îmbrăcă-minții lor și le fac complimente cu privire la felul în care arată. Acești părinți nechibzuți ar fi umpluți de groază dacă ar putea vedea cum Satana sprijinește eforturile lor și-i îndeamnă la nesocotințe și mai mari. (PHJ. ianuarie, 1890)

O problemă căreia multe mame trebuie să-i facă față. - Dacă fiicele voastre văd o rochie diferită de a lor, sunt înclinate să dorească ceva asemănător. Sau, poate că ele doresc altceva ce au alții și voi nu simțiți că ar fi în conformitate cu credința voastră dacă le-ați da. Le veți permite să vă săcâie până când obțin ceea ce vor de la voi, lăsându-le pe ele să vă modeleze în loc de a le modela voi potrivit cu principiile Evangheliei? Copiii noștri sunt foarte scumpi în ochii lui Dumnezeu. Să-i învățăm Cuvântul lui Dumnezeu și să-i educăm în căile Lui. Este privilegiul vostru acela de a-i învăța pe copiii voștri să trăiască în așa fel încât să aibă lauda cerului Să nu ne încurajăm copiii să urmeze moda lumii și dacă vom fi credincioși în a le da o educație corectă, ei nu vor face aceasta. . . . Moda lumii ia adesea o formă ridicolă, iar voi trebuie să luați o poziție hotărâtă împotriva ei. (MS. 45, 1911)

Roadele iubirii de etalare. - Dragostea de îmbrăcăminte și de plăcere distruge fericirea a mii de oameni. Iar mii din aceia care mărturisesc a iubi și a păzi poruncile lui Dumnezeu imită cât mai mult cu putință această clasă încercând în același timp să-și mai păstreze și numele de creștin. Unii tineri sunt atât de doritori de etalare încât sunt gata să renunțe la numele de creștin numai să-și poată urma înclinațiile spre deșertăciune în îmbrăcăminte și spre iubire de plăcere. (3 T. p. 366) Familiile care pierd mult timp îmbrăcându-se pentru paradă, pot fi asemănată cu smochinul pe care Hristos l-a văzut de departe. Acest smochin își flutura ramurile înfrunzite chiar în fața justiției; dar când Hristos a venit să caute fructe, a cercetat din vârful pomului până la crengile cele mai de jos și n-a găsit nimic decât frunze. El are nevoie de roade. (MS. 67, 1903)

Nesatisfăcător pentru fiicele lui Dumnezeu. - Există destulă muncă necesară și importantă în această lume a lipsei și suferinței, fără a pierde momente prețioase pentru împodobire sau etalare. Fiicele Împăratului ceresc, membre ale familiei regale, vor simți o povară a responsabilității de a atinge o viață mai înaltă, ca să poată fi aduse într-o relație mai strânsă cu cerul și să poată lucra în armonie cu Mântuitorul lumii. Acelea care sunt angajate în această lucrare nu vor fi satisfăcute cu moda și nebuniile ce absorb mintea și afecțiunile femeilor în aceste ultime zile. Dacă ele sunt cu adevărat fiice ale lui Dumnezeu, vor fi părtașe de natură divină. Vor fi mișcate de cea mai profundă milă, așa cum a fost și Răscumpărătorul lor divin, văzând influențele corupătoare din societate. Ele vor simpatiza cu Hristos și, în sfera lor, după cum au posibilități și ocazii, vor lucra să salveze sufletele care pier, așa după cum Domnul Hristos a lucrat, în sfera Lui înaltă, pentru binele omului. (3T. p. 483, 484)

S E C Ț I U N E A XVI Conservând integritatea morală

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

RĂSPÂNDIREA VICIILOR CORUPĂTOARE

Un veac al nelegiuirii abundente. - Trăim în mijlocul primejdiilor ultimelor zile. Din cauză că nelegiuirea abundă, dragostea celor mai mulți se răcește. Cuvântul „mulți” se referă la cei ce mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Ei sunt afectați de păcat, care este larg răspândit, și se depărtează de Dumnezeu deși n-ar trebui să fie afectați în felul acesta. Cauza acestui declin este faptul că ei nu se păstrează curați de această nelegiuire. Faptul că dragostea lor pentru Dumnezeu se răcește datorită nelegiuirii ce abundă, arată că, într-un anumit sens, ei iau parte la această nelegiuire altfel ea nu le-ar afecta dragostea pentru Dumnezeu, nici zelul și râvna în această cauză. (2 T. p. 346)

Influența cărților și picturilor corupătoare. - Mulți tineri sunt doritori de cărți. Ei citesc tot ce pot obține. Poveștile de dragoste excitante și pozele imorale au o influență corupătoare. Romanele sunt citite cu sete de mulți și, ca rezultat, imaginația le este contaminată. Adesea, în vagoane sunt circulate spre vânzare, fotografiile cu femei goale. Aceste imagini dezgustătoare se găsesc de asemenea în studiourile foto și sunt agățate pe pereții sculptorilor. Trăim într-un veac în care corupția abundă peste tot. Pofta ochilor și pasiunile corupte sunt trezite prin privit și prin citit. Aceste imagini vulgare văzute prin intermediul imaginației decăzute strică moralul și pregătesc ființele amăgite și ieșite din minți să dea frâu liber poftelor josnice. Apoi urmează păcate și crime ce trag făpturile create după chipul lui Dumnezeu, în jos, la un nivel cu animalele, scufundându-le în cele din urmă în pierzare. (Id. p. 410)

Imoralitatea, păcatul deosebit. - Un tablou teribil al condiției lumii a fost prezentat înaintea mea. Imoralitatea abundă pretutindeni. Ea este păcatul special al acestui veac. Niciodată viciul nu și-a ridicat capul deformat cu așa îndrăzneală ca acum. Oamenii par să fie amorțiți, iar cei ce iubesc virtutea și bunătatea adevărată sunt aproape descurajați de îndrăzneala imoralității, de tăria și răspândirea ei. (Id. p. 346) Mi-au fost prezentate textele din Romani 1, 18-32 ca o descriere reală a lumii înainte de a doua venire a Domnului Hristos. (Ap.M. p. 27) Păcatul și nu încercarea și suferința este ceea ce-L separă pe Dumnezeu de poporul Lui și răpește sufletului capacitatea de a se bucura și de a-L slăvi. Păcatul este cel care distruge sufletele. Păcatul și viciul există în familiile păzitorilor sabatului. (2 T. p. 390, 391)

Atacul lui Satana asupra tineretului. - În aceste ultime zile lucrarea specială a lui Satana este de a lua în stăpânire mintea tinerilor, de a corupe gândurile și de a aprinde poftele; deoarece el știe că făcând astfel poate să-i conducă la fapte imorale și astfel toate facultățile nobile ale minții vor fi pervertite, iar el poate să-i controleze și să-și împlinească scopurile lui. (CTBH. p. 136)

Un indicator al viitorului societății. - Tinerii de astăzi sunt un indicator sigur al viitorului societății și așa cum îi vedem, ce putem spera pentru acel viitor? Majoritatea sunt iubitori de distracții și nu le place munca. . . . Ei n-au decât puțină stăpânire de sine, se aprind și se supără din cele mai mărunte motive. Foarte mulți, de orice vârstă sau poziție în viață, sunt lipsiți de principii sau de conștiință. Obişnuți cu lenea și risipa, ei se grăbesc spre viciu și corup societatea până ce lumea noastră devine o a doua Sodomă. Dacă apetitul și pasiunile erau sub controlul judecății și religiei, societatea ar prezenta un aspect mult mai diferit. Dumnezeu n-a destinat niciodată ca o stare jalnică de lucruri, ca cea prezentă, să existe. Ea a fost adusă prin violarea grosolană a legilor naturii. (Id. p. 45)

Problema masturbării. - Unii din ce care fac o înaltă mărturisire de credință nu înțeleg păcatul masturbării și rezultatele sale sigure. Obiceiuri adânc înrădăcinate le-au orbit înțelegerea. Ei nu înțeleg enormitatea ticăloșiei acestui păcat degradant. (2 T. p. 347) Tineri și copii de ambele sexe se angajează în poluare morală și practică acest viciu dezgustător care distruge trupul și sufletul. Mulți prețiși creștini sunt atât de amorțiți de aceeași practică, încât

simțurile lor morale nu pot fi trezite să înțeleagă că acesta este un păcat care, practicat în continuare, va rezulta în distrugere groaznică a trupului și a minții. Omul, cea mai nobilă ființă de pe pământ, făcut după chipul lui Dumnezeu, se transformă pe sine într-o fiară! El devine vulgar și corupt. Fiecare creștin va avea de învățat să-și stăpânească poftele și să fie condus de principii. Dacă nu face așa, nu este vrednic de numele de creștin. (Ibid.) Poluarea morală a contribuit mai mult decât oricare alt rău la degenerarea rasei umane. Ea este practică pe o scară alarmantă și aduce aproape orice fel de boală. Chiar copii mici, prunci, născuți cu o iritabilitate naturală a organelor genitale, găsesc ușurare momentană în manipularea lor dar aceasta mărește iritabilitatea și îi conduce la repetarea faptei până ce se stabilește un obicei ce sporește odată cu creșterea lor. (Id. p. 391)

Înclinațiile senzuale sunt moștenite. - În general părinții nu-și imaginează că copiii înțeleg ceva despre acest viciu. În foarte multe cazuri părinții sunt de fapt cei păcătoși. Ei au abuzat privilegiile conjugale și prin indulgență și-au întărit patimile animalice. Pe măsură ce acestea s-au întărit, facultățile morale și cele intelectuale au slăbit. Natura spirituală a fost biruită de cea animalică. Copiii sunt născuți cu predilecții animalice foarte dezvoltate - pecetea caracterului părinților ce le-a fost dată. . . . Copiii acestor părinți, vor prelua aproape fără excepție obiceiurile dezgustătoare ale masturbării. . . . Păcatele părinților vor fi pedepsite în copii deoarece părinții le-au transmis marca propriilor lor înclinații animalice. (Ibid.)

O robie ce vrăjește. - Am fost răscolită profund când am văzut influența puternică a pasiunilor animalice ce-i stăpânesc pe bărbați și pe femei care au inteligență și capacități deosebite. Ei ar fi în stare să se angajeze într-o lucrare bună și să exercite o influență puternică dacă nu ar fi robiți de patimi josnice. Încrederea mea în caracterul omenesc a fost zguduită teribil. Mi s-a arătat că persoane cu o comportare în aparență bună, care se țineau departe de celălalt sex, erau vinovați de practicarea viciului secret al masturbației aproape în fiecare zi a vieții lor. Nu se stăpâneau de la acest păcat îngrozitor nici în timpul celei mai solemne adunări. Ei au ascultat cele mai impresionante și mai solemne predici despre judecată, care păreau să-i aducă în fața tribunalului lui Dumnezeu făcându-i să se înspăimânte și să tremure; totuși abia dacă trecea o oră și ei se angajau în păcatul lor favorit care i-a vrăjit, profanându-și propriile trupuri. Erau atât de subjugăți de această crimă teribilă încât păreau lipsiți de putere pentru a-și stăpâni patimile. Noi am muncit cu sârguință pentru unii din ei, am implorat, am plâns și ne-am rugat cu ei; totuși am știut că în mijlocul celor mai stăruitoare eforturi și istoviri ale noastre forța obiceiului păcătos a obținut stăpânirea și aceste păcate au fost comise. (Id. p. 468, 469)

Cunoașterea viciului este răspândită de victimele lui. - Cei ce și-au dezvoltat acest viciu care distruge trupul și sufletul, rareori pot sta liniștiți fără să împărtășească povara răului ascuns cu cei cu care se întovărășesc. Curiozitatea este trezită deodată și cunoștința acestui viciu este transmisă de la tânăr la tânăr, de la copil la copil până ce abia dacă mai găsești vreunul care este ignorant cu privire la practicarea acestui păcat degradant. (Id. p. 392) O singură minte coruptă poate semăna atâta sămânță rea într-o perioadă scurtă de timp încât mulți n-o pot smulge într-o viață întreagă. (Id. p. 403)

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

E F E C T E L E P R A C T I C I L O R D Ă U N Ă T O A R E

Energia vitală este sleită. - Practicarea obiceiurilor secrete distruge cu siguranță forța vitală a organismului. Toată acțiunea vitală necesară va fi urmată de o depresie corespunzătoare. Printre tineri, capitalul vital, creierul, este abuzat de timpuriu într-un mod așa sever încât există o mare extenuare și deficiență ce expun organismul la diferite boli. (ApM. p. 28)

Temelia pusă pentru boli în viitor. - Dacă această practică este continuată de la vârsta de cincisprezece ani în sus, natura va protesta împotriva abuzului ce l-a suferit și continuă să-l sufere și-i va face să plătească pedeapsa pentru încălcarea legilor ei, în special de la vârsta de treizeci de ani la patruzeci și cinci, prin numeroase dureri în corp și diferite boli cum ar fi: afecțiuni ale ficatului și plămânilor, nevralgie, reumatism, afecțiuni ale coloanei, boli de rinichi și tumori canceroase. O parte din mașinăria fină a organismului cedează, lăsând o sarcină grea pe seama părților rămase s-o îndeplinească, ceea ce tulbură aranjamentul fin al naturii, iar uneori apare o prăbușire subită a constituției și rezultatul este moartea. (Id. p. 18)

Porunca a șasea este violată cu nepăsare. - În ochii cerului, a lua viața cuiva nu este un păcat mai mare decât de a o distruge treptat dar sigur. Persoanele care aduc asupra lor prin păcat boală sigură vor suferi pedeapsa aici și nu vor fi admiși în ceruri fără o pocăință deplină, la fel ca cel ce distruge viața deodată. Voia lui Dumnezeu stabilește legăturile dintre cauză și efectele ei. (Id. p. 26)

Și cei cu inima curată suferă din cauza bolii. - Noi nu-i categorisim pe toți tinerii plăpânzi ca fiind vinovați din cauza obiceiurilor rele. Există printre cei cu inima curată și cinstiți unii care suferă din diferite motive asupra cărora nu au nici un control. (Id. p. 23)

Puterile mintale sunt slăbite. - Părinții creduli și indulgenți vor simpatiza cu copiii lor care își închipuie că lecțiile îi suprasolicită și că sângele lor de a studia le distruge sănătatea. Adevărat, nu este indicat să preocupi mintea tinerilor cu studii prea multe și prea dificile. Dar, părinți, ați privit mai profund în această chestiune sau doar ați adoptat ideea sugerată de copiii voștri? Nu ați dat prea ușor crezare motivului aparent pentru indispoziția lor? Se cade ca părinții și tutorii să privească mai jos de suprafață pentru a descoperi cauza. (4 T. p. 96, 97) Mintea unora din acești copii este atât de slăbită, în-cât ei au numai o jumătate sau numai o treime din inteligența ce ar fi avut-o dacă ar fi fost virtuoși și curați. Ei și-au aruncat-o la o parte prin practicarea masturbării. (Id. vol. 2, p. 361)

Hotărârile înalte și viața spirituală sunt distru-se. - Viciul secret este distrugătorul ținutelor înalte, a eforturilor stăruitoare și a puterii voinței de a forma un caracter religios bun. Toți cei ce înțeleg cu adevărat ceea ce înseamnă a fi creștin știu că urmașii Domnului Hristos ca ucenici ai Lui, se află sub obligația de a-și aduce toate patimile, toate puterile fizice și toate facultățile intelectuale în supunere desăvârșită față de voia Lui. Cei stăpâniți de poftă nu pot fi urmașii lui Hristos. Ei sunt prea devotați slujirii stăpânului lor, autorul oricărui rău, pentru a-și părăsi obiceiurile corupte și a alege servirea Domnului Hristos. (ApM. p. 9, 10)

Poate exista o formă a religiei, dar este săracă. - Unii din cei ce mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos știu că păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu și că-și ruinează sănătatea, totuși sunt sclavii pasiunilor lor corupte. Ei se simt cu conștiința vinovată și au tot mai puțină înclinație de a se apropia de Dumnezeu prin rugăciune în taină. Ei pot păstra o formă a religiei și totuși să fie lipsiți de harul lui Dumnezeu în inimă. Nu au nici o consacrare în serviciul Lui, nici o încredere în El, nu trăiesc spre slava Lui, nu au plăcere în hotărârile Lui și nici în El. (Id. p. 25)

Puterea stăpânirii de sine pare pierdută. - Unii vor recunoaște răul îngăduințelor păcătoase dar se vor scuza spunând că nu pot să-și biruiască poftele. Aceasta este o mărturisire teribilă pentru orice persoană ce poartă numele lui Hristos. „Oricine poartă numele lui Hristos, să se depărteze de nelegiuire.” De ce este această slăbiciune? Din cauză că înclinațiile animalice s-au întărit prin exersare până când au câștigat influență asupra puterilor superioare. Bărbaților și femeilor le lipsesc principiile. Ei mor spiritual din cauză că și-au răsfățat poftele firești atât de mult încât se pare că și-au pierdut puterea de autoconducere. Poftele lor decăzute au preluat hăturile, iar puterea conducătoare, a ajuns subjugată de pasiunile corupte. Sufletul este ținut în cea mai degradantă robie. Senzualitatea a înăbușit dorința după sfințire și a distrus prosperitatea spirituală. (2 T. p. 348)

Legătura cu cerul este întreruptă. - Solii solemne din cer nu pot impresiona puternic inima ce nu este fortificată împotriva îngăduirii acestui viciu degradant. Nervii sensibili ai creierului și-au pierdut tonusul sănătos prin excitarea bolnăvicioasă pentru a satisface o dorință improprie pentru îngăduință senzuală. Nervii creierului, aflați în legătură cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care cerul poate comunica cu omul și-i poate afecta viață intimă. Tot ceea ce tulbură circulația curenților electrici în sistemul nervos slăbește puterile vitale și întunecă simțurile minții. Având în vedere aceste lucruri, cât de important este ca slujbașii și cei ce mărturisesc a fi evlavioși să se țină curați și nealterați de acest viciu ce corupe sufletul! (Id. p. 347)

Unii sunt plini de remușcări dar respectul de sine este pierdut. - Obiceiurile corupătoare nu au același efect asupra fiecărei minți. Există unii cu puteri morale foarte dezvoltate care, întovărășindu-se cu copii ce practică masturbarea, sunt inițiați în acest viciu. Drept rezultat, ei vor deveni melancolici, iritabili și geloși; totuși, astfel de copiii s-ar putea să nu-și piardă respectul pentru închinarea religioasă și să nu arate infidelitate deosebită față de lucrurile spirituale. Ei vor suferi intens uneori din cauza remușcării, se vor simți degradați în ochii lor și își vor pierde respectul de sine. (Id. p. 392)

Mintea poate fi întărită împotriva ispitei. - Puterea morală este foarte slabă atunci când vine în conflict cu obiceiuri deja formate. Gânduri imorale stăpânesc imaginația, iar ispita este aproape irezistibilă. Dacă mintea ar fi obișnuită cu contemplarea subiectelor înălțătoare, iar imaginația antrenată să privească lucruri curate și sfinte, ea ar fi fortificată împotriva ispitei, ar stăruia asupra lucrurilor cerești, pure și sfinte și n-ar putea fi atrasă de cele josnice, corupte și rușinoase. (CTBH. p. 135)

Fiți în cunoștință de aceste lucruri. - Îngăduirea patimilor josnice îi va conduce pe foarte mulți să închidă ochii față de lumină pentru că se tem că vor vedea păcatele pe care nu vor să le părăsească. Toți pot vedea dacă vor. Dacă aleg întunericul în locul luminii, crima lor nu va fi cu nimic mai mică. De ce nu citească bărbații și femeile și nu cunosc aceste lucruri care le afectează în mod atât de ferm tăria fizică, intelectuală și morală? Dumnezeu v-a dat o locuință pe care s-o îngrijiți și s-o păstrați în cea mai bună condiție pentru slujirea și slava Lui. Trupurile voastre nu vă aparțin. „Ce! Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sunt ale Lui.” „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi.” (2 T. p. 352, 353)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

P R E V E D E R E Ș I Î N D E M N U R I

Multe cazuri au fost descoperite. - Mi-au fost arătate multe cazuri și sufletul mi-a fost bolnav și dezgustat descoperind viețile lăuntrice și stricăciunea inimii ființelor omenești care se pretind evlavioase și vorbesc despre înălțarea la cer. M-am întrebat adeseori: pe cine să cred? Cine este fără păcat? (2 T. p. 349) Sunt îngrozită când îmi este descoperită starea unor familii care mărturisesc adevărul prezent. Depravarea tinerilor și chiar a copiilor este aproape de necrezut. Părinții nu știu că viciul ascuns distruge și strică imaginea lui Dumnezeu în copiii lor. Păcatele ce-i caracterizau pe sodomiți există printre ei. Părinții sunt responsabili pentru că nu și-au educat copiii în iubire și ascultare de Dumnezeu. Ei nu i-au ținut în frâu, nu i-au învățat cu stăruință calea Domnului, le-au îngăduit să plece și să se întoarcă după bunul lor plac și să se asocieze cu cei lumești. Aceste influențe care neutralizează învățătura și autoritatea părintească se găsesc din abundență în așa numita lume bună. Prin îmbrăcăminte, înfățișare și distracții ei înșiși se înconjoară cu o atmosferă ce este opusă lui Hristos. Unica

noastră siguranță este de a sta ca popor deosebit al lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să cedăm nici o palmă de teren obiceiurilor și manierelor veacului acestuia degenerat, ci să stăm neclintii în independență morală, nefăcând compromis cu practicile corupte și idolatre ale timpului. (Id. vol. 5, p. 78)

Cel neștiutor să fie instruit. - Cei care sunt dispuși să se complacă în satisfacerea poftelor carni, nu pot fi creștini, oricât de înaltă le-ar fi mărturisirea. Ca slujitori ai lui Hristos, preocuparea, meditația și plăcerea lor ar trebui să constea în lucruri mult mai înalte. Mulți sunt ignoranți în ce privește păcătoșenia acestor obiceiuri și urmările lor sigure. Unii ca aceștia au nevoie să fie iluminați. (ApM. p. 25)

Unul care a solicitat rugăciune pentru însănătoșire. - Am participat odată, împreună cu soțul meu, la o adunare în care compasiunea ne-a fost îndreptată către un frate care suferea de tuberculoză. Acesta era palid și epuizat. El a solicitat rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Spunea că familia lui suferea de boală și că a pierdut un copil. Vorbea cu emoție despre pierderea avută. Spunea că așteptase o bucată de vreme să-i vadă pe fratele și pe sora White. Credea că dacă ei s-ar ruga pentru el, va fi vindecat. După ce s-a încheiat adunarea, frații ne-au atras atenția asupra cazului. Ei spuneau că biserica îi ajută, că soția lui era bolnavă și copilul a murit. Frații s-au întâlnit la el acasă și s-au unit în rugăciune pentru familia afectată. Noi eram foarte istoviți și am avut povara lucrului asupra noastră în timpul adunării, iar acum doream să fim scuzați. Eu am hotărât să nu mă angajez în rugăciune pentru nimeni, dacă Duhul Sfânt n-ar fi îndemnat în această privință. . . . Ne-am plecat în rugăciune în acea noapte și am prezentat cazul său înaintea lui Dumnezeu. Ne-am rugat fierbinte ca să putem ști voia Lui. Tot ce doream era ca Dumnezeu să fie slăvit. Era oare voia Domnului să ne rugăm pentru acest om suferind? Noi am depus povara înaintea Lui și ne-am retras pentru odihnă. În vis mi-a fost clar arătat cazul acelui om. Tot cursul vieții sale, din copilărie, a fost descoperit și, dacă ne-am fi rugat, Domnul nu ne-ar fi ascultat pentru că el ascundea păcatul în inima lui. În dimineața următoare omul a venit la noi să ne rugăm pentru el. L-am luat deoparte și i-am spus că ne pare rău că suntem nevoiți să-i refuzăm cererea. I-am povestit visul pe care l-a recunoscut ca fiind adevărat. El a practicat masturbația din copilărie și continua cu practica în timpul vieții de căsătorie, dar spunea că ar încerca s-o întrerupă. Acest om avea de biruit un obicei înrădăcinat de mult timp. Era de vârstă mijlocie. Principiile sale morale erau atât de fragile încât atunci când era confruntat cu slăbiciunea lui statornică acestea erau biruite. . . . Era cazul unui bărbat care se degrada zilnic și care îndrăznește totuși să se aventureze înaintea lui Dumnezeu ca să ceară o întărire a puterii pe care o irosise în mod josnic și care, dacă i-ar fi fost dată, ar fi fost folosită pentru pofta lui. Ce răbdare are Dumnezeu! Dacă El l-ar răsplăti pe om potrivit cu căile lui corupte, cine ar putea trăi înaintea Sa? Ce era dacă am fi fost mai puțin atenți și am fi adus înaintea lui Dumnezeu cazul acestui om în timp ce el practica păcatul? Ar fi ascultat Dumnezeu? Ar fi răspuns El? „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul; cel rău nu poate locui lângă Tine. Nebunii nu pot să stea în preajma ochilor Tăi; Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea.” Acesta nu este un caz singular. Nici chiar relația de căsătorie nu a fost suficientă ca să-l ferească pe acest om de obiceiurile corupte ale tinereții. Doresc să pot fi convinsă că asemenea cazuri, ca cel prezentat, sunt rare, dar știu că sunt frecvente. (2 T. p. 349 - 351)

Un sinucigaș. - Domnul ____, pretindea a fi un devotat urmaș al lui Hristos. El stătea foarte prost cu sănătatea. Starea lui ne-a câștigat simpatia. . . . Cazul mi-a fost arătat în viziune. Am văzut că a fost amăgit cu privire la sine și că nu se bucura de bunăvoința lui Dumnezeu. El a practicat masturbația până a ajuns o epavă a omenirii. Acest viciu mi-a fost arătat ca o urâciune înaintea lui Dumnezeu. . . . El practicase aceste obiceiuri timp atât de îndelungat încât părea că-și pierduse controlul de sine. Altfel era un om inteligent, posedând aptitudini mai mult decât obișnuite. Dar cum erau robite și depuse pe altarul Satanei toate puterile trupului și minții acestui om! Ajunsese atât de departe încât părea părăsit de

Dumnezeu. Mergea în pădure ca să petreacă zile și nopți în post și rugăciune ca să poată birui acest mare păcat, apoi se întorcea la vechile lui obiceiuri. Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunile. El cerea ca Dumnezeu să facă ceea ce era în puterea lui să facă pentru sine însuși. El a jurat lui Dumnezeu din nou și din nou și tot de atâtea ori a rupt jurămintele dedându-se propriei lui poftă corupte până ce Dumnezeu l-a lăsat să lucreze spre autodistrugere. Între timp a murit. A fost un sinucigaș. Puritatea cerului nu va fi niciodată întinată de compania lui. (ApM. p. 24 - 28)

Apel către o fiică răsfățată.* - Minte ta nu este pură. Ai fost cu totul scutită de grijă și muncă vreme prea îndelungată. Datoriile casei ar fi fost unele din cele mai bogate binecuvântări pe care le-ai fi putut avea. Oboseala nu te-ar fi vătămat nici a zecea parte din cât au făcut-o gândurile și purtarea ta lascivă. Ți-ai format idei greșite cu privire la relațiile dintre fete și băieți și, în mintea ta, ai găsit că era natural să te afli în compania băieților. Inima și mintea nu-ți sunt curate. Tu ai fost lezată citind povestiri de dragoste și idile, iar mintea ți-a fost fascinată de gânduri impure. Imaginația ta devine coruptă până ce pari a nu mai avea putere să-ți controlezi gândurile. Satana te conduce captivă, după cum îi place. . . . Purtarea ta nu a fost castă, modestă sau potrivită. N-ai avut frica de Dumnezeu înaintea ochilor tăi. Ai ascuns adesea faptul că porți o conștiință călcată cu scopul de a-ți atinge planurile. Draga mea fată, dacă nu te oprești chiar acolo unde te afli, distrugerea este cu siguranță înaintea ta. Pune capăt visurilor cu ochii deschiși și încetează construirea de castele. Oprește-ți gândurile de la alergarea pe calea nebuniei și corupției. Nu poți fi în siguranță în compania băieților. Un flux de ispită este stârnit și se ridică în pieptul tău, având tendința să dezlădăcească principiul, virtutea feminină și adevărata modestie. Dacă mergi înainte, cu bună știință, în cursul tău încăpățânat, care va fi soarta ta? . . . Tu ești în pericol deoarece ești gata a-ți sacrifica interesul veșnic pe altarul pasiunii. Pasiunea obține tot mai mult controlul asupra întregii tale ființe. De ce natură este această pasiune? O, de o natură josnică și distructivă. Cedând în fața acesteia, vei amărî viața părinților tăi, vei aduce întristare și rușine _____ *Notă: Acestea sunt părți dintr-o scrisoare către o fată îndărătnică, ce practica viciul ascuns.

surorilor tale, îți vei sacrifica propriul caracter și vei pierde cerul și mărirea viață nemuritoare. Ești gata să faci asta? . . . Ești îndrăzneată. Ți plac băieții și-ți place să faci din ei tema conversației tale. „Din prisosul inimii vorbește gura.” Obiceiurile au început să te domine cu putere și ai învățat să înșeli pentru a-ți atinge scopurile și a-ți îndeplini dorințele. Nu consider cazul tău fără speranță. Dacă aș fi făcut-o, pana mea n-ar scrie aceste rânduri. Prin puterea lui Dumnezeu îți poți răscumpăra trecutul. . . . Stai departe de băieți. În societatea lor, ispitele tale devin înflăcărare și puternice. Scoate-ți din cap gândul măritişului. Tu nu ești nicidecum potrivită pentru aceasta. Ai nevoie de ani de experiență înainte de a deveni calificată să înțelegi și să ieși poverile vieții de căsătorie. Protejează-ți în mod hotărât gândurile, pasiunile și afecțiunile. Nu le înjosi să slujească poftelor. Înălță-le către curăție. Dedică-le lui Dumnezeu. Tu poți deveni o fată calculată, înțeleaptă, modestă și virtuoasă; nu fără efort susținut însă. Trebuie să veghezi, să te rogi, să meditezi, să-ți cercetezi motivele și acțiunile. Analizează-ți îndeaproape simțămintele și faptele. Te-ai angaja într-o acțiune indecentă în fața tatălui tău? cu siguranță că nu. Dar o faci în prezența Tatălui tău ceresc care este cu mult mai înălțat, sfânt și curat. Da, tu îți compromiți propriul trup în fața îngerilor curați și fără păcat și în prezența lui Hristos și continui să faci aceasta fără să ții seama de conștiință, făcând abstracție de lume și de toate avertizările date. Amintește-ți că este făcut un raport al tuturor faptelor tale. Trebuie să te întâlnești din nou cu cele mai secrete lucruri ale vieții tale. . . . Te avertizez iarăși ca una care mă voi întâlni cu aceste rânduri în ziua când cazul fiecăruia va fi hotărât. Predă-te lui Hristos fără întârziere. El singur te poate salva de la distrugere, prin puterea harului Său. El singur îți poate aduce puterile morale și intelectuale într-o stare de sănătate. Inima poate să-ți fie încălzită de iubirea lui Dumnezeu. Înțelegerea poate să-ți fie clară și matură, conștiința iluminată, trează și curată, iar voința integră și

sfințită, stăpânită de Duhul lui Dumnezeu. Poți deveni ceea ce alegi. Dacă te vei întoarce acum, părăsind răul și învățând să faci binele, vei fi fericită cu adevărat, vei avea succes în luptele vieții și vei câștiga slava și onoarea unei vieți mai bune decât aceasta. „Alege astăzi cui vrei să slujești.” (2 T. p. 559 - 565)

Satana lucrează în timp ce părinții dorm. - Este vârsta la care transformările se fac fulgerător. Băieții și fetele încep să se intereseze unii de alții când de fapt ei ar trebui să fie la creșă, luând lecții de modestie în comportare. Care este efectul acestui amestec? Mărește puritatea tinerilor care se adună astfel împreună? Nu, de loc! El mărește primele patimi senzuale. După astfel de întâlniri ei sunt înnebuniți de diavolul și se dedau la practicile lor urâcioase. Părinții dorm și nu știu că Satana și-a înfipt steagul diabolic chiar în casele lor. Am fost îndemnată să întreb: ce va deveni tineretul în acest veac corupt? Repet, părinții sunt adormiți. Copiii sunt înnebuniți de un sentimentalism bolnav și adevărul nu are putere să corecteze răul. Ce se poate face pentru a înfrunta fluxul răului? Părinții pot face mult dacă vor. Dacă o fată ce abia își începe adolescența este acostată cu familiaritate de un băiat de vârsta ei sau mai mare, ea trebuie să fie învățată să fie atât de ofensată de acest lucru, încât asemenea avansuri să nu mai fie repetate vreodată. Când compania unei fete este în mod frecvent căutată de băieți sau tineri, ceva nu este în regulă. Acea tânără are nevoie de o mamă care să-i arate locul, s-o stăpânească și s-o învețe ce se cuvine unei fete de vârsta ei. Doctrina corupătoare și larg răspândită, cum că din punct de vedere al sănătății sexele trebuie să fie împreună, și-a făcut lucrarea dăunătoare. Dacă părinții și supraveghetorii ar poseda o zecime din istețimea lui Satana, această asociere a sexelor ar putea rămâne fără urmări. Așa cum este, Satana are cel mai mare succes în eforturile sale de a fermeca mințile tinerilor, iar amestecarea băieților cu fetele mărește răul de douăzeci de ori. (Id. p. 482, 483)

Imaginea nu este colorată. - Nu vă înșelați crezând că, la urma urmei, această chestiune vă este pusă înaintea într-o lumină exagerată. Nu am colorat tabloul. Am exprimat fapte ce vor suporta testul judecății. Treziți-vă! Treziți-vă! Vă implor stăruitor, înainte de a fi prea târziu ca lucrurile să poată fi îndreptate și voi și copiii voștri să pieriți în distrugerea generală. Apucați-vă de lucrarea solemnă și aduceți în ajutorul vostru orice rază de lumină posibilă ce a strălucit pe calea voastră și pe care nu ați prețuit-o. Ajutați de lumina ce strălucește începeți o investigație a vieții și caracterelor voastre ca și când ați fi înaintea tribunalului lui Dumnezeu. (Id. p. 401) Până când părinții nu se trezesc, nu există speranță pentru copiii lor. (Id. 406)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

VIGILENȚA ȘI AJUTORUL PĂRINTESC

Părinții să învețe stăpânirea de sine din pruncie. - Cât de important este să-i învățăm pe copii stăpânirea de sine și supunerea voinței din fragedă pruncie. Dacă vor avea nefericirea să învețe obiceiuri greșite, necunoscând tot răul ce rezultă, vor putea fi îndreptați apelând la rațiunea lor și convingându-i că astfel de obiceiuri ruinează conștiința și afectează mintea. Noi trebuie să le arătăm că puterea de convingere a persoanelor corupte poate face ca temerile lor trezite să se liniștească, influențându-i să tolereze totuși acel obicei dăunător, însă, orice pretext ar avea, ei sunt dușmanii lor și agenții diavolului. (ApM. p. 10)

Păstrați-i fără pată. Fortificați-le mintea. - Este o crimă ca mamele să rămână ignorante în ce privește obiceiurile copiilor lor. Dacă ei sunt nepătați, păstrați-i așa. Fortificați-le mintea tânără și pregătiți-i să deteste acest viciu distrugător de suflet și sănătate. (Id. p. 13) Satana controlează mintea tinerilor și noi trebuie să lucrăm cu hotărâre și credincioșie să-i salvăm. Copiii de vârstă foarte tânără practică acest viciu care crește și se întărește pe măsură ce avansează în vârstă, până ce aproape orice facultate nobilă a corpului și sufletului este degradată. Mulți ar fi putut fi salvați dacă ar fi fost instruiți cu grijă în ce privește influența

acestei practici asupra sănătății lor. Ei erau necunoscători ai faptului că își aduceau asupra-le o mare suferință. . . . Mamelor, nu se poate spune vreodată că sunteți prea prudenți în a vă preveni copii de a învăța deprinderi josnice. Este mai ușor să înveți răul decât să-l înlături după ce a fost învățat. (Id. p. 10, 11)

Vegheați cu hotărâre și cercetați îndeaproape. - Dacă copiii voștri practică acest viciu, pot fi în pericol să recurgă la minciună pentru a vă induce în eroare. Dar, mame, voi nu trebuie să fiți liniștite atât de ușor și să vă încetați investigațiile. N-ar trebui să lăsați deoparte problema până ce nu sunteți pe deplin satisfăcute. Sănătatea și sufletul acelora pe care îi iubiți sunt puse în pericol, ceea ce face ca această chestiune să fie de cea mai mare importanță. Veghere hotărâtă și cercetare îndeaproape în ciuda tentativelor de evadare și tănuire, vor descoperi adevărata stare a lucrurilor. Apoi mama va trebui să le prezinte cu fidelitate acest subiect în adevărata lumină, arătându-i tendința degradantă. Încercați să-i convingeți că îngăduirea acestui păcat va distruge respectul de sine și noblețea de caracter, va ruina sănătatea și principiile morale și întinarea lui respingătoare va șterge din suflet adevărata iubire pentru Dumnezeu și frumusețea sfințeniei. Mama trebuie să continue a cerceta această problemă până ce are dovezi suficiente că practica este curmată. (Id. p. 13, 14)

Evitați critica și pripa când începeți lucrul. - Poate că întrebați: Cum mai poate fi îndreptat răul deja existent? Cum va trebui să începem acțiunea? Dacă vă lipsește înțelepciunea, mergeți la Dumnezeu. El a promis s-o dea din belșug. Rugați-vă mult și arzător pentru ajutor divin. O regulă nu poate fi urmată în orice situație. Este necesară exercitarea unei judecăți sfințite. Nu fiți pripiți și agitați și nu vă abordați copiii prin critică. Tratați astfel se vor revolta. Ar trebui să simțiți regret profund pentru orice cale greșită pe care ați luat-o și care poate să-i fi deschis ușa lui Satana ca să-i conducă pe copiii voștri cu ispitele lui. Dacă nu i-ați instruit cu privire la violarea legilor sănătății, vina e a voastră. Ați neglijat o datorie importantă, iar rezultatul poate fi văzut în practicile greșite ale copiilor voștri. (Id. p. 20, 21)

Instruind cu stăpânire de sine și înțelegere. - Înainte de a vă angaja să predați copiilor voștri lecția stăpânirii de sine, ar trebui s-o învățați voi înșivă. Dacă vă agitați ușor și deveniți nerăbdători, cum puteți apărea echitabili înaintea copiilor voștri când îi învățați să-și stăpânească pasiunile. Cu autocontrol și cu simțăminte de profundă înțelegere și compasiune ar trebui să-i apropiați pe copiii voștri greșiți. Prezentați-le cu credincioșie care vor fi efectele practicii asupra constituției lor dacă vor continua cursul pe care l-au început. Arătați-le că slăbind fizicul și mintea spiritualitatea este afectată și ei păcătuiesc nu numai împotriva lor, ci și împotriva lui Dumnezeu. Voi ar trebui să-i faceți să simtă, dacă este posibil, că acesta este Dumnezeu cel sfânt și fără pată, împotriva căruia ei au păcătuit, că marele Cercetător al inimilor este ofensat de căile lor și că nimic nu-i ascuns înaintea Lui. Dacă puteți să-i impresionați pe copiii voștri astfel încât să experimenteze acea pocăință acceptată de Dumnezeu, acea evlavioasă părere de rău care lucrează o pocăință spre salvare, de care să nu fie nevoie să se pocăiască, lucrarea va fi deplină și reforma sigură. Ei nu vor simți părere de rău doar pentru că păcatele lor sunt cunoscute. Dar ei vor vedea rezultatul practicilor lor păcătoase în caracterul lor înrăutățit și vor fi conduși să le mărturisească lui Dumnezeu fără rezervă, apoi le vor părăsi. Le va părea rău de comportamentul lor greșit, din cauză că au produs neplăcere lui Dumnezeu și au păcătuit împotriva Celui care i-a creat și le-a cerut să-și înfățișeze trupurile ca o jertfă vie, sfântă și plăcută Lui, aceasta fiind din partea lor o slujbă duhovnicească. (Id. p. 21, 22)

Păziți tovarășii copiilor. - Dacă mintea copiilor noștri nu este bine echilibrată pe principii religioase, moravurile lor vor fi corupte de exemplele stricate cu care vin în contact. (CTBH. p. 134) Ca mame credincioase, feriți-i de asocierea cu orice tineri. Păziți-i ca pe niște pietre scumpe de influența corupătoare a acestui veac. Dacă vă aflați în situația în care relațiile lor cu tineri nu poate fi întotdeauna condusă așa cum ați dori, atunci lăsați-i să vă viziteze copiii, în prezența voastră și, în nici un caz nu le permiteți să stea în același pat sau

chiar în aceeași cameră. Va fi mult mai ușor să preveniți un rău decât să-l înlăturați după aceea. . . . Ei {părinții} le permit copiilor lor să viziteze alți prieteni tineri, să-și formeze propriile cunoștințe și chiar să plece de sub observația lor părintească la o oarecare distanță de casă unde li se îngăduie să facă aproape tot ce le place. Satana înmulțește aceste ocazii și ia în stăpânire mintea acestor copii ale căror mame i-au expus cu ignoranță curselor sale fine. (ApM. p. 13, 14)

Dieta este importantă. - Nu puteți stimula sensibilitățile morale ale copiilor voștri în timp ce nu sunteți atenți în alegerea hranei lor. De obicei, mesele pe care părinții le pregătesc pentru copii sunt o cursă. (2 T. p. 400) Părinții indulgenți nu-i învață pe copii abnegația. Chiar hrana pe care o pun înaintea lor este în așa fel gătită încât irită stomacul. Excitarea astfel produsă este transmisă la creier și, ca urmare, sunt trezite pasiunile. Nu se poate repeta îndeajuns că ceea ce intră în stomac afectează nu numai trupul, ci și mintea deopotrivă. Hrana abundentă și stimulentă înfierbântă sângele, excită sistemul nervos și, prea adesea, amortește percepția morală, astfel încât rațiunea și conștiința sunt biruite de impulsurile firești. Este dificil și adesea imposibil pentru cel necumpătat în dietă să exercite răbdare și stăpânire de sine. Iată de ce este deosebit de important a îngădui copiilor ale căror caractere nu sunt încă formate să aibă numai hrană sănătoasă și neiritantă. În dragostea Lui, Tatăl nostru ceresc a trimis lumina reformei sanitare să protejeze împotriva relelor ce rezultă din îngăduința nestăpânită a apetitului. (CTBH. p. 134) Dacă a existat vreodată un timp în care dieta trebuia să fie cea mai simplă, acel timp este acum. Carnea nu trebuie să fie pusă în fața copiilor noștri. Influența ei este de a excita și de a întări patimile josnice și are tendința de a înăbuși puterile morale. (2 T. 352)

Curățenia este importantă. - Baia frecventă este foarte binefăcătoare, în special seara, înainte de culcare sau dimineața la deșteptare. Nu va lua mult timp să le dați copiilor o baie și să-i frecați până ce trupurile le sunt îmbujorate. Aceasta aduce sângele la suprafață desconggestionând creierul, iar ei vor fi mai puțin tentați să se complacă în practici impure. Învățați-i pe cei mici că Dumnezeu nu are plăcere să-i vadă cu trupurile murdare și cu hainele dezordonate și rupte. Spuneți-le că îi vrea curăți atât în afară cât și în interior ca El să poată locui în ei. (CTBH. p. 141, 142)

Îmbrăcăminte curată și lejeră. - Îmbrăcăminte îngrijită și curată va fi un mijloc de a păstra gândurile curate și plăcute. Orice obiect de îmbrăcăminte trebuie să fie modest și simplu, fără împodobire inutilă, astfel încât va fi ușor de spălat și de călcat. În mod deosebit, orice articol care vine în contact cu pielea trebuie păstrat curat și lipsit de orice miros neplăcut. Nimic iritant n-ar trebui să atingă trupurile copiilor, iar hainele nu trebuie să-i strângă în vreun fel. Dacă ar fi fost acordată mai multă atenție acestui subiect, mult mai puțină necurăție ar fi practică. (Id. p. 142)

Nu scutiți de exercițiu. - Ei {tinerii} sunt scutiți de exercițiu fizic într-o mare măsură de teamă că se vor extenua. Părinții poartă poverile pe care ar trebui să le poarte copiii lor. Extenuarea este rea dar rezultatul lenii este mai de temut. Lenea duce la îngăduirea obiceiurilor corupte. Hărnicia nu obosește și nu epuizează nici a cincea parte din cât afectează obiceiul dăunător al masturbării. Dacă munca simplă și obișnuită îi epuizează pe copii, fiți siguri, părinți că există ceva, aparte de munca lor, care le slăbește sistemul și le produce un sentiment de oboseală continuă. Dați-le copiilor muncă fizică ce le va solicita nervii și mușchii. Oboseala ce însoțește astfel de muncă va slăbi înclinația lor de a se complăce în obiceiuri vicioase. (2 T. p. 348, 349)

Indolența este o ușă deschisă pentru ispită. - Mame dați destul de lucru copiilor voștri. . . . Indolența nu va fi favorabilă sănătății fizice, mintale sau morale. Aceasta deschide larg ușa și-l invită pe Satana care profită de ocazie atrăgând pe copii în cursele sale. Prin lene, nu numai că este slăbită tăria morală, iar impulsul pasiunii întărit, ci îngerii lui Satana pun

stăpânire pe întreaga cetățuie a minții și obligă conștiința să se predea pasiunilor josnice. Trebuie să-i învățăm pe copii obiceiuri de hărnicie răbdătoare. (ApM. p. 18, 19)

Pe cel ce se pocăiește, Dumnezeu nu-l va lăsa să piară. - Voi ar trebui să prezentați încurajări copiilor voștri că un Dumnezeu milos va accepta o adevărată pocăință a inimii și va binecuvânta străduințele lor de a se curăți de toată murdăria cărnii și a spiritului. Când Satana va vedea că pierde controlul asupra minții copiilor voștri, îi va ispiti cu putere și va căuta să-i determine să continue practicarea acestui viciu fascinant. Punându-și însă un ideal solid, ei trebuie să reziste ispitei de a îngădui pasiunile animalice pentru că acesta este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Ei n-ar trebui să se aventureze pe teren interzis, unde Satana poate pretinde controlul asupra lor. Dacă Îl imploră în umilință pe Dumnezeu pentru puritatea gândului și pentru imaginație curățită și sfințită, El îi va asculta și va da curs cererilor lor. Dumnezeu nu-i va lăsa să piară în păcatele lor, ci îl va ajuta pe cel slab și neajutorat, dacă I se predă cu totul, în credință. (Id. p. 22, 23)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

L U P T A P E N T R U R E F O R M Ă

Sunt necesare pocăință sinceră și efort hotărât. - Cei care își degradează propriile trupuri nu se pot bucura de favoarea lui Dumnezeu până nu se pocăiesc în mod sincer, până nu fac o reformă deplină și nu desăvârșesc sfințenia în frica Domnului. (ApM. p. 29) Singura speranță pentru aceia care practică obiceiuri josnice este să le părăsească pentru totdeauna dacă au vreo considerație pentru sănătate aici și pentru mântuire după aceea. Când aceste obiceiuri au fost permise pentru o perioadă de timp îndelungată, este necesar un efort hotărât de a rezista ispitei și de a refuza îngăduința coruptă. (Id. p. 27)

Gândurile trebuie controlate.* - Tu trebuie să-ți controlezi gândurile. Nu va fi un lucru ușor, iar fără efort atent și serios nu-l poți realiza. Dacă te complaci în imaginări inutile, permițând minții să insiste asupra unor subiecte impure, ești tot așa de vinovat înaintea lui Dumnezeu ca și cum gândurile ar fi fost realizate. Ceea ce împiedică acțiunea este doar lipsa ocaziei. A visa zi și noapte și a clădi castele sunt obiceiuri rele și extrem de periculoase. Odată stabilite sunt aproape imposibil de înfrânt și e foarte greu să mai îndrepti gândurile către teme curate, sfinte și înalte. Va trebui să devii un străjer credincios peste ochi, urechi și peste toate simțurile dacă vrei să-ți controlezi mintea și să previi gândurile inutile și corupte de a-ți păta sufletul. Numai puterea harului poate îndeplini această lucrare foarte mult dorită. (2 T. p. 561)

*Notă: Acestea sunt extrase dintr-o scrisoare către un tânăr îndărătnic care practica masturbarea.

Supune rațiunii pasiunile și sentimentele.* - Dumnezeu nu cere să-ți stăpânești doar gândurile, ci și pasiunile și afecțiunile. Salvarea ta depinde de felul în care tu însuți guvernezi peste aceste lucruri. Pasiunile și sentimentele sunt agenți puternici. Dacă sunt rău aplicate, dacă sunt puse în operație din motive greșite sau dacă sunt rău plasate, ele sunt destul de puternice să ducă la distrugerea ta și să te lase o epavă nenorocită, fără Dumnezeu și fără speranță. Imaginația trebuie stăpânită cu hotărâre și persistență dacă vrei ca pasiunile și afecțiunile să fie supuse rațiunii, conștiinței și caracterului. . . . Dacă nu-ți stăpânești gândurile, cuvintele și ceea ce citești, imaginația îți va deveni deznădăjduit de bolnavă. Citește Biblia cu atenție și cu rugăciune și fii călăuzită de învățăturile ei. Aceasta este siguranța ta. (Id. p. 561 - 563)

Închide simțurile în fața răului. - Cei ce vor să aibă înțelepciune de la Dumnezeu nu trebuie să devină nechibzuiți în cunoașterea păcatului acestui veac pentru a deveni înțelepți. Ei ar trebui să-și închidă ochii să nu poată vedea și învăța răul, să-și astupe urechile ca nu cumva să audă ceea ce este rău și să obțină acea cunoștință care ar păta curăția gândurilor și faptelor lor. Trebuie să-și păzească limba ca nu cumva să rostească vorbe corupte și în gura

lor să se găsească vicleșug. (ApM. p. 31) Evitați citirea și vizionarea lucrurilor care sugerează gânduri necurate. Cultivați-vă puterile morale și intelectuale. (2 T. p. 410)

Evitați inactivitatea asociată cu studiu excesiv. - Studiul excesiv, prin creșterea fluxului de sânge către creier, creează o excitare bolnăvicioasă care tinde să slăbească puterea controlului de sine și prea adesea dă curs impulsului sau capriciului. Astfel este deschisă ușa către necurăție.

*Notă: Extrase dintr-o scrisoare către o fată încăpățânată care practica viciul ascuns Folosirea greșită sau nefolosirea puterilor fizice este responsabilă, în mare măsură, de valul de corupție care inundă lumea. „Mândria, belșugul de pâine și lenea abundentă” sunt dușmani de moarte ai progresului omenirii și în această generație ca și atunci când au condus la distrugerea Sodomei. Învățătorii trebuie să înțeleagă aceste lucruri și să-și instruiască elevii după aceste principii. Învățați-i pe studenți că o viață corectă depinde de o gândire corectă și că activitatea fizică este esențială curăției cugetului. (Ed. p. 209)

Nu e timp pentru șovăială. - O viață curată și un caracter format după Modelul divin nu se obțin fără efort stăruitor și principii neclintite. O persoană șovăitoare nu va avea succes în atingerea desăvârșirii creștine. Unul ca acesta va fi cântărit și găsit ușor. Satana își caută prada ca un leu care răcnește. El încearcă să amăgească pe orice tânăr neștiutor. . . . Satana le spune tinerilor că încă mai este timp, că se pot complăce în păcat și viciu numai de data aceasta, dar acea singură îngăduință le va otrăvi toată viața. Nu vă aventurați niciodată pe teren interzis. În aceste primejdioase zile de păcat, când ademenirile către viciu și corupție sunt peste tot, strigătul serios și din inimă al celui tânăr să se înalțe către ceruri: „Cum își va ținea tânărul curată cărarea?” și urechile sale să fie deschise, iar inima dispusă să asculte instrucția dată în răspunsul: „Îndreptându-se după Cuvântul Tău”. (2 T. p. 408, 409) În timp ce se află în această lume pentru probă, toți sunt răspunzători pentru faptele lor. Toți au puterea să-și controleze acțiunile dacă vor. Dacă sunt slabi în virtute și curăție de cuget și fapte, ei pot obține ajutor de la Prietenul celor neajutorați. Isus cunoaște toate slăbiciunile naturii omenești și dacă este rugat fierbinte va da putere de a birui cele mai puternice ispite. Toți pot obține această putere dacă o caută în umilință. Unica siguranță pentru tinerii acestui veac poluat este să-și pună încrederea în Dumnezeu. Fără ajutor divin ei nu vor fi în stare să stăpânească pasiunile și poftele omenești. La Domnul Hristos se găsește ajutorul necesar dar cât de puțini vor veni la El pentru ajutor! Isus a spus când era pe pământ: „Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!” În Hristos toți pot birui. Puteți spune cu apostolul: „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” Și iarăși: „Dar mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire.” (2 T. p. 409)

În El poate fi găsită adevărata plăcere. - Singura protecție a copiilor noștri împotriva oricărei practici vicioase, este să caute a fi admiși în turma lui Hristos și luați sub grija veghetoare a Păstorului credincios și adevărat. El îi va scăpa de orice rău și îi va proteja de toate pericolele dacă ei vor lua aminte la vocea Lui. El zice: „Oile Mele aud glasul Meu . . . și Mă urmează.” În Domnul Hristos ei vor găsi pășune, vor obține putere și speranță și nu vor fi tulburați de așteptări febrile pentru ceva ce să distreze mintea și să satisfacă inima. Ei au găsit mărgăritarul de mare preț și mintea se găsește într-o odihnă plină de pace. Plăcerile lor sunt de un caracter pur, pașnic, înălțat și ceresc. Ele nu lasă amintiri dureroase sau remușcări. Astfel de plăceri nu slăbesc sănătatea și nu copleșesc mintea, ci au o natură sănătoasă.

Legătura cu Dumnezeu și dragostea față de El, practicarea sfințeniei și distrugerea păcatului sunt, toate, plăcute. Citirea Cuvântului lui Dumnezeu nu va fascina imaginația și nu va înflăcăra pasiunile ca o carte de istorisiri fictive, ci va potoli inima, o va calma, o va înălța și sfinți. Când sunt în strâmtorare și asaltați de ispite puternice ei au privilegiul rugăciunii. Ce înalt privilegiu! Ființe mărginite, din praf și cenușă, admise prin mijlocirea Domnului Hristos, în camera de audiență a Celui Prea Înalt. Prin astfel de exerciții spirituale, sufletul este adus

într-o apropiere sfântă de Dumnezeu, reînnoit în cunoștință și în adevărată sfințenie și fortificat împotriva asalturilor dușmanului. (ApM. p. 23, 24)

S E C Ţ I U N E A XVII Chemând la viață puterile spirituale

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

RĂSPUNDEREA PENTRU INTERESELE VEȘNICE

Zilele pe care le trăim sunt deosebit de periculoase pentru copii. - Trăim într-un timp nenorocit pentru copii. Pentru a ține piept curentului menit să te ducă în jos, spre pierzare, ai nevoie de ceva mai mult decât experiența și puterea copilăriei. Tinerii par, în general, prizonierii Satanei care, împreună cu îngerii lui, îi duce la distrugere sigură. Satana și oștile sale sunt în război împotriva guvernământului lui Dumnezeu și pe toți cei ce au dorința de a-și preda inima ascultând de cerințele Lui, el va încerca să-i încurce și să-i biruie cu ispite, încât ei să se descurajeze și să renunțe la luptă. (1 T. p. 397) Acum, mai mult ca niciodată, avem nevoie de o strânsă legătură cu Dumnezeu. Una din cele mai mari primejdii ce asaltează poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna conformarea la preceptele și obiceiurile lumești. În mod deosebit, tinerii se află într-un pericol continuu. Tații și mamele ar trebui să fie în gardă împotriva înșelăciunilor lui Satana. În timp ce el caută să aducă ruina copiilor lor, ei să nu-și închipuie că nu e nici o primejdie deosebită. Gândurile și grija lor să nu se oprească numai asupra lucrurilor lumii acesteia, iar interesele mai înalte și veșnice ale copiilor lor să fie neglijate. (R&H. 13 iunie, 1882)

Părinții sunt în general indiferenți. - Este trist când viața spirituală a părinților se răcește, iar din cauza lipsei de evlavie și devoțiune față de Dumnezeu, ei nu realizează înalta răspundere ce le revine de a-și educa cu răbdare și perseverență copiii să păstreze calea Domnului. (ST. 17 septembrie, 1894) Prin tot ceea ce fac părinții, își aduc de obicei un însemnat aport la starea de nepregătire a copiilor pentru confruntarea cu realitățile aspre ale vieții și pentru dificultățile ce îi vor înconjura în viitor, când vor fi chemați să decidă pentru bine sau rău și când ispite puternice vor fi aduse asupra lor. De aceea vor fi găsiți slabi când ar trebui să fie tari. Ei vor oscila în principii și datorie, iar omenirea va avea de suferit de pe urma slăbiciunii lor. (PHJ. ianuarie, 1890)

Cea mai importantă lucrare este neglijată. - Un motiv major pentru care există atât de mult rău astăzi în lume este că părinții își ocupă mintea cu alte lucruri până acolo că neglijează lucrarea care este de importanță vitală: sarcina de a-și învăța copiii cu răbdare și blândete calea Domnului. (CT. p. 129) Mamele pot să fi acumulat multe cunoștințe și să nu fi obținut totuși adevărata cunoștință dacă nu-L recunosc pe Hristos ca Mântuitor personal. Dacă Domnul Hristos este în cămin, dacă mamele L-au făcut sfătuitoarea lor, ele îi vor educa pe copii din fragedă pruncie în principiile adevăratei religii. (ST. 22 iulie, 1889)

Satana este lăsat să stăpânească. - Deoarece bărbații și femeile nu ascultă de Dumnezeu, ci își aleg propria cale și își urmează imaginația pervertită, lui Satana i se permite să-și așeze steagul diabolic în familiile lor și să-și facă simțită puterea prin prunci, copii și tineri. Vocea și voința lui sunt exprimate prin voințele nestăpânite și caracterele deformate ale copiilor și prin ei el exercită o putere dominantă și-și îndeplinește planurile. Dumnezeu este dezonorat prin manifestarea firii perverse care exclude venerația față de El și determină ascultare de sugestiile lui Satana. Păcatul comis de părinți, prin faptul că permit astfel lui Satana să aibă influență, depășește înțelegerea. (ST. p. 325) Prin instruire, prin îngăduință nechibzuită și prin satisfacerea gusturilor și apetitului, mulți părinți se fac răspunzători de căile și înclinațiile reprobabile ale copiilor lor. Satana poate controla întreaga ființă prin

dispoziția de a nu asculta legile lui Dumnezeu. Părinții nu poruncesc casei lor după ei, cum a făcut Avraam. Care este rezultatul? Copiii și tinerii stau sub steagul celui răzvrătit. Ei nu vor să fie conduși, ci sunt hotărâți să-și urmeze propria voință. Singura speranță pentru copii este să-i învățăm să se lepede de sine și să nu răsfete eul. (L. 117, 1898)

O luptă aspră stă în fața copiilor nedisciplinați. - Copiii care au fost crescuți în felul acesta nedisciplinați, au de învățat totul când vor să devină urmașii lui Hristos. Întreaga lor viață religioasă este afectată de creșterea primită în copilărie. Aceeași încăpățănare manifestată în copilărie, iese de multe ori la iveală. Există aceeași iubire de sine, lipsă de abnegație, de răbdare la mustrare și de bunăvoință în a cere sfatul altora, sau în a fi influențați de judecata altora. Se dă pe față aceeași indolență, evitare a sarcinilor și sustragere de la responsabilități. Toate acestea sunt văzute în legătura lor cu biserica. Este posibil pentru unii ca aceștia să biruie, dar ce luptă grea trebuie dusă! Ce conflict sever! Cu câtă greutate trebuie să treacă prin cursul unei discipline complete necesară pentru a ajunge la înălțimea caracterului creștin! Totuși, dacă în cele din urmă vor birui, le va fi permis să vadă, înainte de a fi înălțați, cât de aproape au fost de prăpastia pierzării veșnice, din cauza lipsei unei educații corecte în tinerețe și a eșecului de a învăța supunerea în copilărie. (1 T. p. 219, 220)

Fortificați împotriva influențelor corupătoare. - Părinți, voi ați adus pe lume copii, fără a le cere consimțământul și sunteți responsabili de viețile și sufletele lor. Ei au atracțiile lumii care să-i ademenească. Puteți să-i educați astfel încât să-i fortificați împotriva influenței ei distructive. Puteți să-i instruiți să poarte responsabilitățile vieții, să-și înțeleagă obligațiile față de Dumnezeu, adevăr și datorie și să realizeze importanța pe care faptele lor o vor avea asupra vieții lor veșnice. (ST. 9 decembrie, 1875) Tineretul zilelor noastre este ignorant în ce privește șiretlicurile lui Satana. De aceea părinții trebuie să fie treji în aceste timpuri periculoase, lucrând cu perseverență și hărnicie pentru a împiedica prima apropiere a dușmanului. Ei trebuie să-și învețe copiii când stau în casă sau când merg pe drum, când se scoală sau când merg la culcare. (ST. 26 februarie, 1880) Este nevoie de vigilență continuă pentru a-i conduce pe copii pe căile neprihănirii. Satana își începe lucrul cu ei din cea mai fragedă pruncie și creează dorinți pe care Dumnezeu le interzice. Siguranța copiilor depinde în cea mai mare măsură de vigilența, supravegherea și grija părinților față de ei. (R&H. 13 martie, 1894) Părinții n-ar trebui să îngăduie nimic ce ar putea să-i împiedice de a acorda copiilor tot timpul necesar să-i facă să înțeleagă ce înseamnă ascultarea și încrederea deplină în Domnul. (CT. p. 129)

Treziți-vă, părinți, din letargia voastră de moarte. - Datorită indifferenței părinților, mulți copii sunt lăsați să aibă impresia că părinților nu le pasă de sufletele lor. Nu trebuie să fie așa. Cei ce au copii ar trebui să-și administreze afacerile casnice și profesionale așa încât să nu se interpună între ei și copii ceva ce ar slăbi influența părinților în îndrumarea lor către Hristos. Ar trebui să-i învățați pe copiii voștri lecția iubirii Domnului Isus, ca ei să poată fi curați la inimă, în conduită și în conversație. . . . Domnul ar lucra asupra inimilor copiilor dacă părinții ar vrea doar să coopereze cu puterile divine, dar El nu va încerca să facă ceea ce a fost stabilit ca fiind partea voastră de lucru. Părinți, voi trebuie să vă treziți din letargia voastră de moarte. (R&H. 25 octombrie, 1892)

Marea noastră speranță este religia în familie. - Părinții sunt adormiți. Copiii le merg spre pieire sub ochii lor, iar Domnul vrea ca mesagerii Lui să prezinte înaintea poporului, prin învățătură și exemplu, necesitatea religiei în cămin. Recomandați insistent această problemă comunității voastre. Impuneți asupra conștiinței, convingerea acestor datorii solemne, atât de mult neglijate. Aceasta va frânge, mai mult decât orice altceva, spiritul fariseic și rezistența față de adevăr. Religia în cămin este marea noastră speranță și face luminoasă urmărirea convertirii întregii familii la adevărul lui Dumnezeu. (MS. 21, 1894)

Puterea lui Satana poate fi frântă. - Părinții au sarcină mai serioasă decât își imaginează. Moștenirea copiilor este păcatul. Păcatul i-a despărțit de Dumnezeu. Isus Și-a dat

viața ca să poată reface legăturile rupte cu Dumnezeu. Prin înrudirea lor cu primul Adam, oamenii nu primesc nimic altceva decât vină și sentință de moarte. Dar Domnul Hristos a intervenit și a trecut peste locul unde a căzut Adam, îndurând orice încercare spre folosul omului. . . . Exemplul desăvârșit al lui Hristos și harul lui Dumnezeu îi sunt date pentru a-l face în stare să-și educe copiii spre a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu. Puterea lui Satana este ruptă când li se dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură cu privire la felul în care să-și predea inima și voința lui Hristos.

(L. 68, 1899) Tați și mame, în deplină asigurare a credinței, stăruiiți pe lângă fiii și fiicele voastre. Nu le dați ocazia să audă nici un cuvânt nerăbdător de pe buzele voastre. Dacă este necesar, mărturisiți-le, cu părere de rău în inimă, faptul că le-ați permis să urmeze calea frivolității întristând pe Dumnezeu care nu a cruțat pe Fiul Său de la o lume pierdută, ca toți să poată primi îndurare și iertare de păcat. . . . Tați și mame, care v-ați răsfățat copiii spre răul lor, Dumnezeu dorește să răscumpărați timpul. Luați seama cât timp se zice astăzi. (L. 66, 1910)

Părinții au cel mai nobil câmp misionar. - Faceți din formarea caracterelor copiilor voștri după Modelul divin, lucrarea vieții voastre. Dacă ei vor poseda vreodată frumusețea interioară, podoaba unui duh blând și liniștit, aceasta va fi datorită faptului că i-ați educat în mod stăruitor să iubească învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și să caute aprobarea lui Isus mai presus de aprobarea lumii. (R&H. 9 octombrie. 1883) Ca lucrători pentru Dumnezeu, trebuie să ne începem lucrarea cu cei mai apropiați. Ea trebuie să înceapă în propriul nostru cămin. Nu există vreun câmp misionar mai important decât acesta. (MS. 19, 1900) Avem nevoie de zel misionar în familiile noastre ca să putem aduce Cuvântul lui Dumnezeu înaintea membrilor familiei și să-i conducem să caute un cămin în împărăția lui Dumnezeu. (MS. 101, 1908) Arta conducerii și instruirii copiilor este cea mai nobilă lucrare misionară pe care o poate întreprinde vreun bărbat sau vreo femeie. (6 T. p. 205)

Părinții, ca artiști, trebuie să modeleze lutul viu. - Cu câtă seriozitate și perseverență lucrează artistul ca să transpună pe pânză o asemănare perfectă a modelului său și cu câtă sânguință cioplește și dăltuiește sculptorul piatra într-o copie a modelului pe care îl urmărește! La fel trebuie să muncească părinții pentru a-i forma, a-i cizela și a-i purifica pe copiii lor după modelul ce le-a fost dat în Isus Hristos. După cum artistul răbdător studiază, lucrează și creează planuri ca să facă rezultatele muncii sale cât mai desăvârșite, tot la fel părintele ar trebui să considere ca fiind bine folosit timpul petrecut în educarea copiilor pentru o viață folositoare și pentru a-i face potriviți pentru împărăția nemuritoare. Lucrarea artistului este mică și neimportantă comparativ cu cea a părintelui. Unul are de a face cu material fără viață din care modelează forme ale frumuseții, iar altul are de a face cu o ființă omenească a cărei viață poate fi formată pentru bine sau rău, să binecuvinteze omenirea sau s-o blesteme, să se stingă în întuneric sau să trăiască veșnic într-o lume viitoare fără păcat. (PHJ. mai, 1890)

Puneți-vă ca țintă perfecțiunea. - Și Hristos a fost odată copil. De dragul Lui, respectați copiii. Priviți-i ca pe o însărcinare sfântă, nu pentru a fi răsfățati și idolatrizați, ci pentru a fi învățați să trăiască o viață pură și nobilă. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu. El îi iubește și vă cheamă să cooperați cu El în a-i învăța să-și formeze caractere desăvârșite. Domnul cere perfecțiunea de la familia Lui răscumpărată. El așteaptă de la noi desăvârșirea pe care Domnul Hristos a descoperit-o în natura Sa omenească. În mod deosebit, tații și mamele au nevoie să înțeleagă cele mai bune metode de educare a copiilor ca să poată conlucra cu Dumnezeu. (MS. 19, 1900)

E nevoie de părinți convertiți. - Zi și noapte sunt împovărată de gândul mării noastre nevoi de părinți convertiți. Cât de mulți sunt cei ce au nevoie să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu și să ajungă la o relație corectă cu cerul dacă vor să exercite o relație salvatoare asupra familiilor lor. Ei ar trebui să știe ce să facă pentru a moșteni viața veșnică dacă vor să-i pregătească pe copiii lor pentru moștenirea celor răscumpărați. În fiecare zi, ei trebuie să

primească lumina cerului în suflet, primind impresiile Duhului Sfânt asupra inimii și minții. În fiecare zi, ei trebuie să primească Cuvântul adevărului și să lase ca acesta să le controleze viața. (MS. 53, 1912) Mari responsabilități se află asupra părinților și ei trebuie să se străduiască în mod serios să împlinească misiunea încredințată de Dumnezeu. Când ei văd nevoia încordării tuturor energiilor ființei în lucrarea de educare a copiilor pentru Dumnezeu, vor renunța la o mare măsură de frivolitate și pretenții inutile care sunt văzute acum. Ei nu vor considera nici un sacrificiu sau trudă prea mare dacă aceasta îi va face în stare să întâmpine pe Domnul cu bucurie. Aceasta este cea mai prețioasă parte a serviciului lor ca urmași ai lui Dumnezeu și nu-și pot permite s-o neglijeze. (MS. 27, 1911)

Priviți în continuu la Isus. - Părinți, . . . folosiți orice tendon și mușchi spiritual în efortul de salvare a micuței voastre turme. Puterile iadului se vor uni pentru distrugerea ei, dar Dumnezeu va ridica pentru voi un stindard împotriva dușmanului. Rugați-vă mult mai mult decât o faceți. În mod iubitor și cu tandrețe, învățați-i pe copiii voștri să vină la Dumnezeu ca la Tatăl lor ceresc. Prin exemplul vostru, învățați-i să se controleze și să fie folositori. Spuneți-le că Hristos a trăit nu ca să-Și placă Lui.

Adunați razele luminii divine care strălucesc pe calea voastră. Umblați în lumină după cum Hristos este în lumină. În timp ce vă apucați de lucrarea de ajutorare a copiilor voștri de a servi lui Dumnezeu, veți întâmpina cele mai provocatoare încercări; Nu vă pierdeți însă suportul; prindeți-vă de Isus. El zice: „Afară numai dacă vor prinde puterea Mea, ca să facă pace cu Mine; și vor face pace cu Mine.” Isaia 27, 5. Se vor ivi dificultăți, veți întâlni obstacole, însă priviți la Isus în continuu. Când apare o urgență, întrebați: Doamne, ce trebuie să fac acum? Dacă refuzați să vă enervați sau să certați cu asprime, Dumnezeu vă va arăta calea. El vă va ajuta să folosiți talentul vorbirii într-un fel atât de asemănător cu a Domnului Hristos, încât pacea și iubirea vor domni în cămin. Urmând o cale logică de acțiune, puteți fi evangheliști în familie, slujitori ai harului pentru copiii voștri. (CT. p. 156, 157)

Lucrarea aceasta compensează. - Creșterea copiilor în calea lui Dumnezeu necesită cheltuieli. Ea costă lacrimile unei mame și rugăciunile unui tată. Ea solicită efort neîntrerupt și învățătură răbdătoare, puțin aici, puțin acolo. Dar acest lucru răsplătește. Părinții pot ridica astfel în jurul copiilor lor ziduri care îi vor ocroti de răul care inundă lumea noastră. (R&H. 9 iulie, 1901)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

FIECARE CĂMIN - OBISERICĂ

Părinții să fie reprezentanții lui Dumnezeu. - Fiecare familie trebuie să facă din cămin o biserică, un frumos simbol al bisericii lui Dumnezeu din cer. Dacă părinții își dau seama de responsabilitățile pe care le au față de copiii lor, nu i-ar certa și nu s-ar irita în nici o împrejurare. Acesta nu este tipul de educație pe care trebuie să-l aibă fiecare copil. Mulți, mulți copii au învățat să fie cicălitori, iritabili, certăreți și pătimași, deoarece li s-a permis să fie pătimași acasă. Părinții trebuie să ia în considerație faptul că ei țin locul lui Dumnezeu pentru copiii lor, să încurajeze orice principiu drept și să reprime orice gând rău. (L. 104, 1897) Dacă trăsăturile morale ale copiilor sunt neglijate de către părinți și învățători, ele vor fi cu siguranță pervertite. (R&H. 30 martie, 1897)

Religia Bibliei este unica apărare sigură. - Vorbind la modul general, tinerii nu au decât puțină putere morală. Acesta este rezultatul neglijării educației în copilărie. O cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu și a obligațiilor noastre față de El, n-ar trebui privită ca o problemă cu consecință minoră. Religia Bibliei este unica apărare sigură pentru tineri. (5 T. p. 24) Fericiți sunt părinții ale căror vieți sunt o adevărată reflectare a divinității, astfel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu trezesc în copil recunoștință și venerație. Fericiți sunt părinții a căror blândețe, dreptate și îndelungă răbdare ilustrează copilului iubirea, dreptatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și părinții care, învățându-l pe copil să-i

iubească și să se încreadă în ei, îl învață să iubească, să se încreadă și să asculte de Tatăl lui din cer. Părinții care împărtășesc copilului un astfel de dar, îl înzestrează cu un tezaur mult mai prețios decât bogățiile tuturor veacurilor, o comoară ce durează cât veșnicia. (PK. p. 245)

Numai mărturisirea, fără religie în cămin, este lipsită de valoare. - Faptele vieții de fiecare zi dau pe față măsura și forma dispoziției și caracterului nostru. Acolo unde se manifestă lipsa religiei în familie, mărturisirea de credință este fără valoare. De aceea nu permiteți cuvinte aspre de pe buzele acelora care formează cercul căminului. Înmiresmați atmosfera cu considerație delicată pentru alții. Numai aceia care, în timpul de probă acordat au format un caracter ce respiră o influență cerească vor intra în cer. Cei care vor să ajungă sfinți în ceruri, trebuie să fie sfinți mai întâi aici pe pământ. (ST. 14 noiembrie, 1892) Ceea ce face caracterul frumos în cămin, este ceea ce va face caracterul frumos în locuințele cerești. Măsura creștinismului vostru este apreciată după caracterul vostru în viața de familie. Harul lui Hristos îi face în stare pe cei ce îl posedă, să facă din cămin un loc fericit, plin de pace și odihnă. Dacă nu aveți spiritul Domnului Hristos, nu-I aparțineți și nu-i veți vedea niciodată pe sfinții răscumpărați în împărăția Sa, uniți cu El în fericirea cerului. Dumnezeu dorește să vă consacrați cu totul Lui și să-I reprezentați caracterul în cercul familiei. (ST. 14 noiembrie, 1892) Lucrarea de sfințire începe în cămin. Cei care sunt creștini acasă, vor fi creștini în biserică și în lume. Există mulți care nu cresc în har deoarece neglijează să cultive religia în cămin. (ST. 17 februarie, 1904)

Părinții ca educatori în biserica din cămin. - Mă adresez taților și mamelor: Voi puteți fi educatori în biserica de acasă; puteți fi agenți misionari și spirituali. Tații și mamele să simtă nevoia de a fi misionari în cămin și de a păstra atmosfera de familie lipsită de influența vorbirii nepoliticoase și rezezite, iar școala căminului un loc unde îngerii lui Dumnezeu pot veni să binecuvinteze și să dea succes eforturilor depuse. (MS. 12, 1908) Considerați instituția familiei o școală de instruire, pregătitoare pentru îndeplinirea datoriilor religioase. Copiii voștri au de îndeplinit o parte în cadrul bisericii și orice putere a minții și orice capacitate fizică trebuie să fie păstrate în vigoare și active pentru serviciul lui Hristos. Ei trebuie învățați să iubească adevărul pentru că este adevăr. Ei trebuie să fie sfințiți prin adevăr, astfel ca să poată sta în marea expunere ce va avea loc în scurtă vreme ca să determine calificarea fiecăruia de a intra în școala mai înaltă și de a deveni un membru al familiei regale, un copil al Împăratului ceresc. (MS. - Manuscrisul 12, 1898)

Ei trebuie să conducă prin exemplul unei vieți consecvente. - Totul lasă o impresie asupra minții tinere. Înfățișarea este studiată, vocea își are influența ei, iar comportamentul este imitat îndeaproape. Părinții irascibili și certăreți le dau copiilor lor niște lecții pentru a căror dezvoltare, ar da, mai târziu în viață, toată lumea, de le-ar aparține. Copiii trebuie să vadă în viața părinților lor acea consecvență care este în armonie cu credința lor. Conducând prin exemplul unei vieți consecvente și exercitând stăpânire de sine, părinții pot modela caracterele copiilor lor. (4 T. p. 621) Pregătiți copiii ca lucrători pentru Hristos. - Cei uniți prin legăturile naturale au cele mai mari drepturi unul asupra celuilalt. Membrii familiei ar trebui să manifeste bunătatea și iubirea cea mai gingașă. Cuvintele spuse și faptele săvârșite ar trebui să fie în armonie cu principiile creștine. În felul acesta, căminul poate deveni o școală în care pot fi pregătiți lucrători pentru Hristos. Căminul trebuie privit ca un loc sfânt. . . . În fiecare zi a vieții noastre ar trebui să ne predăm lui Dumnezeu. Astfel putem câștiga ajutor și victorii zilnice. Crucea trebuie purtată în fiecare zi. Fiecare cuvânt trebuie să fie bine cumpănit deoarece suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu să reprezentăm în viețile noastre, caracterul lui Hristos cât mai bine cu putință. (MS. 140, 1897)

O greșeală fatală pe care mulți o fac. - Ne putem noi educa fiii și fiicele pentru o viață de conveniență respectabilă, o viață pretins creștină, lipsită însă de sacrificiul Său de Sine, o viață asupra căreia verdictul Aceluia care este adevărul, va fi: „Nu te cunosc”? Foarte mulți fac așa. Ei se gândesc să asigure pentru copiii lor beneficiile Evangheliei în timp ce-i neagă

spiritul. Așa ceva este însă cu neputință. Cei ce resping privilegiul părtășiei cu Hristos în servire, resping singura instruire care îi face în stare să participe cu El în slava Lui: educația care, în această viață, conferă tărie și noblețe de caracter. Mulți tați și mame, refuzând crucea lui Hristos pentru copiii lor, au realizat prea târziu că i-au predat astfel dușmanului lui Dumnezeu și al omului. Ei le-au pecetluit ruina, nu numai pentru viața veșnică, ci și pentru viața prezentă. Ispita i-a biruit. Ei au crescut un blestem pentru lume și o mahnire și rușine pentru aceia care le-au dat viață. (Ed. p. 264, 26) Noi nu știm în ce fel pot fi chemați la slujire copiii noștri. Ei își pot petrece viața în cercul familiei, se pot angaja în ocupațiile obișnuite ale vieții sau pot să meargă ca învățători ai Evangheliei în țări păgâne, dar toți deopotrivă sunt chemați să fie misionari pentru Dumnezeu și slujitori ai harului său pentru lume. Ei trebuie să obțină o educație care îi va ajuta să stea de partea lui Hristos în slujire neegoistă. (PK, p. 245)

Învățați-i să se bizuie pe ajutorul divin. - Dacă doriți ca fiii și fiicele voastre să-și dezvolte capacitățile de a face bine, învățați-i să aibă o perspectivă corectă a lumii viitoare. Dacă sunt instruiți să se bizuie pe ajutorul divin în dificultățile și pericolele lor, ei nu vor fi lipsiți de puterea de a-și stăpâni pasiunile și a-și controla ispitele lăuntrice de a face rău. Legătura cu Izvorul de înțelepciune va da lumină și putere de discernământ între bine și rău. Cei înzestrați astfel vor deveni puternici din punct de vedere moral și intelectual, vor avea vederi mai clare și o judecată mai bună, chiar în afacerile temporale. (PHJ. ianuarie, 1890)

Mântuirea asigurată prin credință. - Noi putem avea salvarea lui Dumnezeu în familiile noastre. Trebuie însă să credem acest lucru, să trăim pentru el și să avem o credință și o bizuire continuă și stăruitoare în Dumnezeu. . . . Restricția pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne-o impune este pentru interesul nostru. Aceasta sporește fericirea familiilor noastre și a celor din jurul nostru. Ea ne rafinează gusturile, ne sfințește judecata, aduce pace minții, iar la sfârșit viață veșnică. . . . Îngerii slujitori vor zăbovi în locuințele noastre și vor duce cu bucurie la cer veștile progresului nostru în viața spirituală, iar îngerul raportor va face o consemnare voioasă și fericită. (ST. 17 aprilie, 1884) Spiritul Domnului Hristos va fi o influență de durată în viața de familie. Dacă bărbații și femeile își vor deschide inima la influența cerească a adevărului și iubirii, aceste principii se vor revărsa din nou, ca izvoarele în pustie, reînviind totul și făcând să apară prospețime acolo unde acum este sterilitate și lipsă. (MS. 142, 1898) Copiii voștri vor duce cu ei influența prețioasă a educației din cămin. Atunci lucrați în cercul familiei în primii ani de viață ai copiilor, iar ei vor duce influența voastră în sala de clasă, la școală. Această influență va fi simțită de mulți alții. În felul acesta Domnul va fi slăvit. (MS. 142, 1898)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

CONDUCÂND COPILĂȘII LA HRISTOS

Cât de devreme pot copiii să devină creștini? - În copilărie mintea este impresionată și modelată cu ușurință și atunci este timpul ca fetele și băieții să fie învățați să-L iubească și să-L onoreze pe Dumnezeu. (MS. 115, 1903) Dumnezeu vrea ca fiecare copil de vârstă fragedă să fie copilul Lui, adoptat în familia Lui. Cu toate că sunt tineri, ei pot fi membri ai familiei credinței și pot avea cea mai prețioasă experiență. Ei pot avea o inimă sensibilă și gata să primească impresii durabile. Inima lor poate fi atrasă în încredere și iubire pentru Domnul Isus și ei pot trăi pentru Mântuitorul. Hristos îi va face mici misionari. Întregul curent al gândurilor lor poate fi schimbat așa încât păcatul nu va părea un lucru ademenitor, ci evitat și urât. (CT. p. 169)

Vârsta nu contează. - Un teolog distins a fost întrebat odată ce vârstă trebuie să aibă un copil înainte de a exista o speranță întemeiată ca el să fie creștin. „Vârsta nu are nimic de-a face cu asta,” a fost răspunsul. „Iubirea pentru Isus, încrederea, odihna în El, confidența, toate sunt calități corespunzătoare cu natura copilului. Imediat ce un copil poate să-și iubească

mama și să aibă încredere în ea, poate să-L iubească și să aibă încredere în Isus ca Prietenul mamei. Domnul Isus va fi Prietenul lui iubit și onorat." Având în vedere citatul plin de adevăr de mai sus, s-ar putea ca părinții să fie prea atenți în a prezenta învățătură și exemplu înaintea acelor ochișori vigilenți și înaintea acelor simțuri ascuțite? Religia noastră trebuie făcută practică. Este necesară în familiile noastre și în casele noastre de închinare. Nu trebuie să existe nimic rece, aspru și respingător în comportarea noastră, ci să arătăm prin bunătate și simpatie că avem inimi calde și iubitoare. Domnul Isus trebuie să fie Musafirul onorat în cercul familiei. Să vorbim cu El, să aducem la El toate poverile noastre și să discutăm despre dragostea, harul și desăvârșirea Lui de caracter. Ce lecție poate fi dată zilnic de părinții evlavioși când își aduc necazurile la Purtătorul de poveri în loc de a se enerva și a certa din cauza grijilor și încurcăturilor pe care nu le pot rezolva. Minteă celor mici poate fi învățată să se întoarcă spre Domnul Isus așa cum floarea își întoarce petalele desfăcute către soare. (Good Health, ianuarie, 1880)

Dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie predată în fiecare lecție. - Prima lecție ce trebuie predată copiilor este aceea că Dumnezeu e Tatăl lor. Această lecție trebuie să le fie dată în primii ani. Părinții să-și dea seama că sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu ca să-și obișnuiască copiii cu Tatăl lor ceresc. . . . Faptul că Dumnezeu este iubire trebuie predat în fiecare lecție. (R&H. 6 iunie, 1899) Tații și mamele să învețe pruncul, copilul și tânărul despre iubirea Domnului Isus. Primul gândurit al copilului să fie despre Hristos. (R&H. 9 octombrie, 1900) Domnul Hristos să fie asociat cu toate lecțiile date copiilor. (ST. 9 februarie, 1882) Copilul trebuie obișnuit cu lucrurile lui Dumnezeu din primii lui ani. Mama să-i spună în cuvinte simple despre viața Domnului Hristos pe pământ. Și mai mult decât atât, ea să aducă în viața ei de fiecare zi învățături despre Mântuitorul. Să-i arate copilului, prin propriu-i exemplu că viața aceasta este o pregătire pentru viața veșnică, o perioadă acordată ființelor omenești în care ele pot să-și formeze caractere ce le vor câștiga intrarea în cetatea lui Dumnezeu. (MS. 2, 1903)

Trebuie mai mult decât avertisment ocazional. - Copiilor și tinerilor noștri li s-a dat cu totul prea puțină atenție și ei n-au reușit să se dezvolte cum ar fi trebuit în viața creștină, deoarece membrii bisericii nu au privit asupra lor cu blândețe și milă, dorind ca ei să înainteze în viața divină. (R&H. 13 februarie, 1913) Dumnezeu nu este slăvit când copiii sunt neglijăți și trecuți cu vederea. . . . Ei au nevoie de mai mult decât avertizare întâmplătoare, mai mult decât un cuvânt de încurajare. Ei au nevoie de muncă migăloasă, cu rugăciune și atenție. Inima care este plină de iubire și simpatie va ajunge la inimile tinerilor care par a fi nepăsători și fără speranță. (CSW. p. 77)

Isus spune: „Educă-i pe acești copii pentru Mine." - Părinții să caute să înțeleagă faptul că trebuie să-și educe copiii pentru curțile lui Dumnezeu. Când li se încredințează copii, este ca și când Domnul Hristos i-ar pune în brațele lor și le-ar spune: „Educă-i pe acești copii pentru Mine ca să poată străluci în curțile lui Dumnezeu. Unul din primele sunete ce ar trebui să le atragă atenția este numele lui Isus și din primii ani ei trebuie conduși să se plece în rugăciune. Minteă trebuie să le fie umplută cu povestiri din viața Domnului, iar imaginația lor încurajată să vadă slava lumii ce va veni. (R&H. 18 februarie, 1895)

Ei pot avea o experiență creștină în copilărie. - Ajutați-vă copilașii să se pregătească pentru locașurile pe care Hristos a mers să le pregătească pentru cei ce Îl iubesc. Ajutați-i să îndeplinească scopul lui Dumnezeu cu ei. Instruirea voastră să fie astfel încât să-i ajute să fie o onoare pentru Acela care a murit pentru a le asigura viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Învățați-i să răspundă invitației: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu nu este greu și sarcina Mea este ușoară." (MS. 138, 1903) Frații mei și surorile mele, voi aveți de făcut o lucrare sacră în instruirea copiilor voștri. Când sunt tineri, inima și mintea le sunt cel mai susceptibile față de impresiile bune. . . . Învățați-i că au o parte

individuală de îndeplinit și o experiență creștină de câștigat chiar în copilăria lor. (L. 10, 1912) Dacă părinții nu fac prima preocupare a vieții lor aceea de a călăuzi pașii copiilor în calea neprihănirii din primii lor ani, va fi aleasă calea cea rea în loc de calea bună. (R&H. 14 aprilie, 1885)

Ascultarea de bună voie este testul convertirii. - Să nu-i învățăm pe copiii noștri că ascultarea de bună voie de voința lui Dumnezeu dovedește dacă cei ce pretind că sunt creștini sunt cu adevărat creștini? Domnul are în vedere fiecare cuvânt pe care-l spune. (MS. 64, 1899)

Legea lui Dumnezeu este temelia reformei. - Legea lui Dumnezeu trebuie să fie mijlocul de educare în familie. Părinții se află sub cea mai solemnă obligație de a umbla în toate poruncile lui Dumnezeu oferind copiilor lor un exemplu de strictă integritate. . . . Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile. Noi trebuie să prezentăm lumii, în termeni clari și distincți nevoia ascultării de legea Lui. Ascultarea de legea lui Dumnezeu este marele stimulent la hărnicie, economie, sinceritate și relații corecte între oameni. (L. 74, 1900)

Învățați legea pe copii. - I-ați învățați pe copiii voștri din pruncie să păzească poruncile lui Dumnezeu? . . . Voi trebuie să-i învățați să-și formeze caractere după asemănarea divină ca Hristos să li Se poată descoperi. El este binevoitor să Se descopere copiilor. Știm aceasta din istoria lui Iosif, a lui Samuel, a lui Daniel și a tovarășilor lui. Nu putem vedea din raportul vieților lor ce așteaptă Dumnezeu de la copii și tineri? (MS. 62, 1901) Părinții . . . sunt sub obligație față de Dumnezeu să-I prezinte copiii la o vârstă timpurie corespunzătoare să primească o cunoaștere inteligentă a ceea ce se înțelege prin a fi urmaș al lui Isus Hristos. (MS. 59, 1900)

Mărturia unui copil convertit. - Religia îi ajută pe copii să studieze mai bine și să facă lucrul cu mai multă credincioșie. O fetiță de doisprezece ani spunea în mod simplu dovada că era creștină. „Nu-mi plăcea să studiez, ci să mă joc. Eram leneșă la școală și adesea pierdeam lecțiile. Acum învăț fiecare lecție bine, ca să-I plac lui Dumnezeu. Eram obraznică la școală când profesorii nu se uitau la mine, făcând lucruri comice ca să vadă copiii. Acum doresc să-I plac lui Dumnezeu comportându-mă frumos și respectând legile școlii. Acasă eram egoistă, nu-mi plăcea să îndeplinesc vreo însărcinare și eram îmbufnată când mama mă chema de la joacă s-o ajut la lucru. Acum am o adevărată bucurie s-o ajut pe mama pe orice cale și să arăt că o iubesc.” (CSW. p. 79)

Păziți-vă de amânare. - Părinți, voi trebuie să începeți a disciplina mintea copiilor voștri când sunt tineri ca în final ei să fie creștini. . . . Fiți atenți cum îi legănați să doarmă deasupra prăpastiei pierzării cu gândul greșit că ei nu sunt destul de mari să dea socoteală, că nu sunt destul de mari să se pocăiască de păcatele lor și să-L mărturisească pe Hristos. (1 T. p. 396) Copii de opt, zece sau doisprezece ani sunt destul de mari ca să li se adreseze subiecte cu privire la religia personală. Nu-i învățați pe copii cu referire la viitor când ei vor fi destul de mari să se pocăiască și să creadă adevărul. Dacă sunt instruiți corespunzător, copii foarte tineri pot avea vederi corecte despre starea lor ca păcătoși și despre calea mântuirii prin Domnul Hristos. (Id. p. 400) Atenția mi-a fost îndreptată către multe făgăduințe prețioase din Scripturi pentru cei ce-L caută devreme pe Mântuitorul. Eclesiastul 12, 1: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: "Nu găsesc nici o plăcere în ei." Proverbele 8, 17: „Eu iubesc pe cei ce Mă iubesc și cei ce Mă caută devreme Mă găsesc.” Marele Păstor al lui Israel încă mai spune: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a unora ca ei.” Învățați-i pe copii că tinerețea este timpul cel mai bun să-L caute pe Domnul. (Id. p. 396, 397)

Călăuziți-i din pruncie. - A-i permite unui copil să-și urmeze impulsurile naturale înseamnă a-i permite să se înrăutățească și să devină expert în rău. Rezultatele educației greșite încep să fie descoperite în copilărie. La începutul tinereții este dezvoltat un

temperament egoist, iar pe măsură ce tânărul crește spre maturitate, crește și în păcat. O continuă mărturie împotriva neglijenței părintești este purtată de copiii cărora li s-a îngăduit să-și urmeze calea aleasă de ei. O asemenea cale ce duce în jos poate fi prevenită numai înconjurându-i cu influențe ce vor contracara răul. Din pruncie la tinerețe și din tinerețe la maturitate, copilul trebuie să fie influențat spre bine. (R&H. 15 septembrie, 1904)

Fortificați-i pe copii pentru testele viitoare. - Părinți, puneți-vă solemna întrebare: „I-am educat pe copiii noștri să se supună autorității părintești și astfel i-am instruit să asculte de Dumnezeu, să-L iubească, și să țină legea Lui ca ghidul suprem de conduită și viață? I-am educat să fie misionari pentru Hristos și să trăiască făcând binele?” Părinți credincioși, copiii voștri vor avea de luptat bătălii decisive pentru Domnul în ziua conflictului și în timp ce câștigă biruințe pentru Prințul păcii, pot câștiga triumf pentru ei înșiși. Dar dacă n-au fost crescuți în frica Domnului, dacă n-au avut cunoștință despre Hristos și nici o legătură cu cerul, nu vor avea putere morală și vor ceda potențailor pământești care s-au încrezut și s-au înălțat deasupra Dumnezeului cerului înlocuind sabatul lui Iehova cu un sabbat fals. (R&H. 23 aprilie, 1889)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

PREGĂTIREA PENTRU A FI MEMBRU AL BISERICII

O educație bine echilibrată. - Educația trebuie să fie dată așa cum a arătat Dumnezeu. Copiii să fie instruiți cu răbdare, atenție, sânguință și milă. Asupra tuturor părinților apasă obligația de a le da copiilor educație fizică, intelectuală și spirituală. Este esențial să păstrăm totdeauna înaintea copiilor cerințele lui Dumnezeu. Educația fizică, dezvoltarea corpului, e mult mai ușor de predat decât educația spirituală. . . . Cultura sufletului, care curăță și înalță gândurile și care parfumează cuvântul și fapta, cere mai mult efort stăruitor. Se cere răbdare ca să smulgi fiecare motivație rea din grădina inimii. Educația spirituală nu trebuie în nici un caz neglijată. Să-i învățăm pe copiii noștri lecțiile frumoase din Cuvântul lui Dumnezeu ca prin acestea ei să-L poată cunoaște pe El. Ei să înțeleagă că nu trebuie să facă nimic ce nu este corect. Învățați-i să facă dreptate și judecată. Spuneți-le că nu le puteți permite să apuce o cale rea. În numele Domnului Isus Hristos prezentați-i lui Dumnezeu la tronul harului. Ei să știe că Isus trăiește ca să mijlocească pentru ei. Învățați-i să-și formeze caractere modelate după asemănarea divină. (R&H. 15 septembrie, 1904)

Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos este esențială. - Învățătura spirituală nu trebuie în nici un caz neglijată, căci „frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” Psalmul 111, 10. Educația este plasată de unii imediat după religie dar adevărata educație este religie. (CT. p. 108)

Definiți experiența religioasă practică. - Părinții creștini trebuie să fie pregătiți să le dea copiilor lor instrucțiuni practice în experiența religioasă. Dumnezeu cere aceasta de la voi și dacă eșuați în a îndeplini această lucrare, vă neglijați datoria. Învățați-i pe copiii voștri cu privire la metodele de disciplină alese de Dumnezeu și cu privire la condițiile succesului în viața creștină. Învățați-i că nu-I pot servi lui Dumnezeu și, în același timp, mintea să le fie absorbită de prea multă grijă pentru aprovizionarea pentru această viață; dar nu-i lăsați să nutrească gândul că nu au nevoie să muncească și că-și pot petrece momentele libere trândăvind. Cuvântul lui Dumnezeu este clar cu privire la acest punct. (Id. p. 42)

Învățați-i cunoașterea de Dumnezeu. - A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă viață veșnică. Îi învățați acest lucru pe copiii voștri sau îi învățați să atingă standardele lumii? Vă pregătiți pentru căminul pe care Dumnezeu vi-l oferă? . . . Învățați copiii despre viața Mântuitorului, despre moartea și învierea Lui. Învățați-i să studieze Biblia. . . . Învățați-i să-și formeze caractere ce vor trăi de-a lungul veacurilor veșnice. Noi trebuie să ne rugăm așa cum

n-am făcut-o niciodată mai înainte ca Dumnezeu să ne păzească și să ne binecuvânteze copiii. (MS. 16, 1895)

Învățați-i pocăința și iertarea zilnică. - Nu este esențial ca toți să fie în stare să specifice cu certitudine când le-au fost iertate păcatele. Lecția ce trebuie predată copiilor este aceea că greșelile și erorile lor trebuie aduse la Domnul Isus chiar în copilăria lor. Învățați-i să-I ceară iertare în fiecare zi pentru orice rău pe care l-au făcut, că El ascultă rugăciunea simplă a inimii pocăite și că-i va ierta și-i va primi tot așa cum îi primea pe copiii aduși la El când era pe pământ. (MS. 5, 1896)

Predați-le doctrină sănătoasă. - Cei care au văzut adevărul, i-au simțit importanța și au experimentat lucrurile lui Dumnezeu, trebuie să le predea copiilor lor doctrină sănătoasă. Ei trebuie să le facă cunoștință cu măreții stâlpi ai credinței noastre și cu motivele pentru care suntem Adventiști de Ziua a Șaptea, pentru ce suntem chemați, așa cum erau copiii lui Israel să fim un popor deosebit, un neam sfânt, separat și distinct de toate celelalte popoare de pe fața pământului. Aceste lucruri trebuie să le fie explicate copiilor într-un limbaj simplu și ușor de înțeles, iar pe măsură ce ei cresc, lecțiile să fie adecvate capacității lor crescânde până ce temeliiile adevărului au fost așezate în profunzime. (5 T. p. 330)

Instruiți-i des și scurt. - Cei ce instruiesc copiii și tineretul trebuie să evite remarcile plictisitoare. Discuții scurte și exact la subiect vor avea o influență fericită. Dacă este mult de spus, spuneți pe scurt și adesea. Câteva remarci interesante, din când în când, vor fi mai folositoare decât toată învățătura dată odată. Discuțiile lungi obosesc mintea tineretului. Prea multă vorbă le va face greață de instrucțiunile spirituale tot așa cum mâncatul peste măsură împovărează stomacul și micșorează apetitul producând greață pentru mâncare. (GW. p. 208, 209)

Serile sunt momente prețioase. - Căminul trebuie făcut o școală de instruire mai degrabă decât o corvoadă monotonă. Serile trebuie apreciate ca ocazii prețioase și dedicate educării copiilor în calea neprihănirii. (CSW. p. 48)

Relatați făgăduințele lui Dumnezeu. - Avem nevoie să-L recunoaștem pe Duhul Sfânt ca talmăcitor al nostru. Acel Duh are plăcere să se adreseze copiilor și să le descopere comorile și frumusețile Cuvântului. Făgăduințele rostite de marele Învățător vor captiva simțurile și vor anima sufletul copilului cu o putere spirituală divină. În mintea receptivă va crește o cunoaștere a lucrurilor divine ce va fi ca o barcadă împotriva ispitelor vrăjmașului. (CT. p. 172)

Faceți plăcută învățătura religioasă. - Copiilor trebuie să le fie dată din primii ani învățatură religioasă. Ea nu trebuie dată într-un spirit ce condamnă, ci cu un spirit voios și fericit. Mamele să vegheze tot timpul ca nu cumva ispita să vină la copii într-o formă în care să nu fie recunoscută de ei. Părinții trebuie să-și păzească copiii cu instrucțiuni înțelepte și plăcute. Ca cei mai buni prieteni ai acestor neexperimentați, ei trebuie să-i ajute în lucrarea de a birui, deoarece a fi biruitori înseamnă totul pentru ei. Ei trebuie să ia în considerație faptul că iubiții lor copii care caută să facă binele, sunt membri mai tineri în familia Domnului și trebuie să simtă un interes viu în a-i ajuta să traseze cărări drepte pe drumul împărătesc al ascultării. Să-i învețe zi de zi, cu interes iubitor, ce înseamnă să fie copii ai lui Dumnezeu și să-și supună voința în ascultare de El. Învățați-i că ascultarea de Dumnezeu implică ascultare de părinții lor. Aceasta trebuie să fie o lucrare de fiecare zi și fiecare ceas. Părinți, vegheați, vegheați și rugați-vă și faceți-i pe copii partenerii voștri. (6 T. p. 93, 94)

Învățați lecții spirituale din datoriile casnice. - Dumnezeu le-a dat părinților și profesorilor lucrarea de a-i educa pe copii în aceste domenii și din fiecare faptă a vieții lor ei pot fi învățați lecții spirituale. În timp ce-i antrenăm în obiceiuri de curățenie, trebuie să-i învățăm că Dumnezeu dorește ca ei să fie curați la inimă și la trup. Când mătură o încăpere, ei pot învăța cum Domnul curăță inima. Ei nu vor închide ușile și ferestrele și vor lăsa în cameră vreo substanță purificatoare, ci le vor deschide larg și cu efort stăruitor vor da afară tot praful.

Tot la fel ferestrele impulsurilor și simțămintelor trebuie deschise spre cer, iar praful egoismului și al pământescului dat afară. Harul lui Dumnezeu trebuie să măture prin camerele minții și fiecare element al naturii trebuie să fie purificat și vitalizat de Duhul lui Dumnezeu. Dezordinea și neîngrijirea în datoriile zilnice vor duce la uitarea de Dumnezeu și la ținerea unei forme de evlavie în mărturisirea credinței, pierzând realitatea. Trebuie să veghem și să ne rugăm, altfel vom prinde umbra și vom pierde substanța. O credință vie ar trebui să străbată, ca firele de aur, prin experiențele zilnice în îndeplinirea micilor datorii. (Id. 170, 171)

Educarea inimii comparată cu învățatul din cărți. - Este corect pentru tineri să simtă că trebuie să atingă cea mai înaltă dezvoltare a puterilor lor intelectuale. Noi n-am vrea să fixăm restricții educației căreia Dumnezeu nu i-a pus nici o limită. Dar realizările noastre nu vor oferi nimic dacă nu sunt puse la lucru pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele omenirii. Dacă cunoștințele noastre nu sunt o treaptă spre împlinirea celor mai înalte scopuri, nu au nici o valoare. . . . Educația inimii este de mai mare importanță decât educația câștigată din cărți. Este bine, chiar esențial să obținem o cunoaștere a lumii în care trăim, dar dacă lăsăm veșnicia la o parte din calculele noastre, vom suferi o cădere din care nu ne vom putea recupera niciodată. (Id. vol. 8, p. 311)

Beneficii reciproce. - Copiii noștri sunt proprietatea lui Dumnezeu; ei au fost cumpărați cu un preț. Acest gând ar trebui să fie cauza principală a muncii noastre pentru ei. Metodele cele mai cu succes în a le asigura mântuirea și a-i ține departe de calea ispitei sunt de a-i instrui în continuu din Cuvântul lui Dumnezeu. Iar pe măsură ce părinții devin elevi cu copiii lor, vor descoperi creșterea lor în cunoașterea adevărului ca fiind mai rapidă. Necredința va dispărea, credința și activitatea vor spori, asigurarea și încrederea se vor adânci pe măsură ce ei progresează în cunoașterea Domnului. (R&H. 6 mai, 1909)

Cum pot fi părinții pietre de poticnire. - Ce exemplu dați copiilor voștri? Ce ordine aveți acasă? Copiii voștri trebuie educați să fie buni, atenți cu alții, blânzi, ușor de înduplecat și, mai presus de orice, să respecte lucrurile religioase și să simtă importanța cerințelor lui Dumnezeu. (5 T. p. 424) Băieții și fetele pot da pe față de timpuriu o evlavie profundă și simetrică dacă mijloacele pe care Dumnezeu le-a destinat pentru călăuzirea fiecărei familii sunt urmate în temere și în dragoste de El. Ei vor demonstra valoarea instruirii și disciplinei corecte. Dar impresia ce o fac asupra minții copiilor cuvintele învățătorului adevărului este adesea neutralizată de cuvintele și faptele părinților. Inima susceptibilă, totuși îndărătnică a copiilor este deseori impresionată de adevăr dar, de multe ori ispita vine la ei prin tata sau mama, iar ei cad pradă șiretlicurilor lui Satana. Când părinții nu cooperează, este aproape imposibil să așezi picioarele copiilor pe căi sigure. Sentimentele negative, exprimate de buzele părinților nechibzuți, sunt piedica principală împotriva convertirii adevărate a copiilor. (MS. 49, 1901)

Trăiți în armonie cu rugăciunile voastre. - „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” Când vă rugați, prezentați această făgăduință. Este privilegiul nostru să venim la El cu îndrăzneală sfântă. Pe măsură ce Îi cerem, cu sinceritate, să-Și reverse lumina peste noi, El ne va auzi și ne va răspunde. Dar noi trebuie să trăim în armonie cu rugăciunile noastre. Ele nu ne sunt de nici un folos dacă umblăm contrar lor. Am văzut un tată care, adeseori, după citirea unui paragraf din Scripturi și după rugăciune, aproape imediat ce se ridică de pe genunchi, începea să-și certe copiii. Cum putea răspunde Dumnezeu rugăciunii pe care el a oferit-o? Iar dacă, după ce și-a certat copiii, un tată se roagă, beneficiază copiii de acea rugăciune? Nu; în afară de cazul că este o rugăciune de mărturisire înaintea lui Dumnezeu. (MS. 114, 1903)

Când copiii sunt gata pentru botez. - Nu le permiteți niciodată copiilor voștri să presupună că nu sunt copiii lui Dumnezeu până când nu sunt destul de mari ca să se boteze. Botezul nu-i face pe copii creștini nici nu-i convertește, ci este un semn exterior arătând că ei sunt sensibili la faptul că trebuie să fie copiii lui Dumnezeu, recunoscând că ei cred în

Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al lor și că vor trăi pentru El de-acum. (MS. 5, 1896) Părinții ai căror copii doresc să fie botezați au de făcut o dublă lucrare: să se examineze pe ei înșiși și să dea învățătură credincioasă copiilor lor. Botezul este o hotărâre foarte sacră și importantă și trebuie să existe o înțelegere aprofundată a însemnătății lui. El înseamnă pocăință pentru păcat și intrare într-o viață nouă în Hristos Isus. Nu trebuie să existe nici o grabă necuvenită în a-l primi. Dându-și consimțământul pentru botezul copiilor lor, părinții își iau cu sfințenie angajamentul de a fi ispravnici credincioși ai acestor copii și de a-i călăuzi în zidirea caracterelor lor. Ei își asumă obligația de a-i păzi cu interes deosebit pe acești miei ai turmei ca să nu dezonoreze credința pe care o mărturisesc. . . . Când a sosit cea mai fericită perioadă a vieții lor și ei Îl iubesc din inimă pe Domnul Isus și doresc să fie botezați, lucrați cu ei în mod credincios. Înainte de a primi botezul întrebați-i dacă primul lor scop în viață este să lucreze pentru Dumnezeu. Apoi spuneți-le cum să înceapă. Aceasta este prima lecție, care înseamnă atât de mult. Învățați-i cu simplitate cum să facă primul lor serviciu pentru Dumnezeu. Faceți lucrul cât mai ușor de înțeles, posibil. Explicați ce înseamnă să te predai Domnului și să faci exact ceea ce îndrumă Cuvântul Lui, sub sfatul părinților creștini. (6 T. p. 93, 94)

Datoria părinților după botez. - După muncă credincioasă, dacă sunteți convinși că copiii voștri înțeleg însemnătatea convertirii și a botezului și sunt convertiți cu adevărat, lăsați-i să fie botezați. Dar, repet, înainte de toate, pregătiți-vă pe voi înșivă să lucrați ca păstori credincioși în îndrumarea picioarelor lor neexperimentate pe calea îngustă a ascultării. Dumnezeu trebuie să lucreze în părinți ca ei să le poată da copiilor un exemplu corect de iubire, de curtoazie, de umilință creștină și de predare totală lui Hristos. Dacă voi consimțiți la botezul copiilor voștri și apoi îi lăsați să facă ce aleg, insensibili la datoria deosebită de a-și păstra picioarele pe calea dreaptă, voi înșivă sunteți răspunzători dacă ei pierd credința, curajul și interesul în adevăr. (Id. p. 94, 95) Dumnezeu vă cheamă pe voi să-i învățați să se pregătească pentru a fi membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Cooperati cu Dumnezeu, lucrând sânguincios pentru salvarea lor. Dacă greșesc, nu-i certați. Să nu-i ironizați niciodată că sunt botezați și totuși greșesc. Amintiți-vă că ei au mult de învățat cu privire la datoriile unui copil al lui Dumnezeu. (MS. 80, 1901)

Pregătirea pentru adunări speciale. - Iată o lucrare în care să se angajeze familiile înainte de a veni la adunările noastre sfinte. Pregătirea pentru mâncare și îmbrăcăminte să fie o problemă secundară, dar o profundă cercetare a inimii să înceapă acasă. Rugați-vă de trei ori pe zi și fiți insistenți ca și Iacov. Acasă este locul unde-L puteți găsi pe Isus; luați-L apoi cu voi la adunare și veți vedea cât de prețioase vor fi orele ce le veți petrece acolo. Dar cum puteți aștepta să simțiți prezența lui Dumnezeu și să-L vedeți puterea manifestată, când lucrarea de pregătire individuală pentru acel timp este neglijată?

De dragul sufletului vostru, de dragul Domnului Hristos și de dragul altora, lucrați acasă. Rugați-vă așa cum nu sunteți obișnuiți să vă rugați. Inima să se zdrobească înaintea lui Dumnezeu. Puneți-vă casa în ordine. Pregătiți-vă copiii pentru acea ocazie. Învățați-i că nu este de așa mare însemnătate să apară cu haine fine, ci să vină înaintea lui Dumnezeu cu mâinile și inimile curate. Dați la o parte orice obstacol ce ar putea fi în calea lor: eventualele neînțelegeri dintre ei sau dintre voi și ei. Făcând astfel veți invita prezența Domnului în familiile voastre și îngerii sfinți vă vor însoți când mergeți la adunare, iar lumina și prezența lor vor împinge înapoi întunericul îngerilor răi. (5 T. p. 164, 165)

Semănați sămânța adevărului în credință. - Lucrarea semănătorului este o lucrare a credinței. El nu poate înțelege taina germinării și creșterii seminței dar are încredere în forțele prin care Dumnezeu face vegetația să prospere. El aruncă sămânța așteptând s-o adune însutit, într-un seceriș bogat. Așa că părinții și învățătorii trebuie să muncească așteptând un seceriș de la sămânța ce-o seamănă. (Ed. p. 105) Noi trebuie să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra seminței semănate, iar Duhul Sfânt îi va convinge chiar și pe cei mici. Dacă exersăm

credință în Dumnezeu, vom fi făcuți în stare să-i conducem la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Aceasta este o lucrare de primă importanță pentru membrii mai tineri ai familiei Domnului. (6 T. p. 105)

S E C Ţ I U N E A XVIII Menținând experiența religioasă

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

B I B L I A Î N C Ă M I N

Biblia este o carte multilaterală. - În gama ei largă de stiluri și subiecte, Biblia are ceva ce să intereseze fiecare minte și să apeleze la fiecare inimă. Pe paginile ei se găsește cea mai veche istorie, cea mai reală biografie, principii de guvernare pentru controlul statului și pentru ordonarea căminului - principii pe care înțelepciunea omenească nu le poate egala niciodată. Ea conține filozofia cea mai profundă, poezia cea mai dulce și mai sublimă, cea mai pasionată și mai patetică. Considerate chiar numai după aceste principii, scrierile Bibliei rămân incomparabil superioare oricăror scrieri omenești; dar ele au o amploare infinit mai întinsă și o valoare infinit mai mare când sunt privite în relația lor cu marele gând central. În lumina acestui gând, fiecare subiect are o semnificație nouă. În adevăruri prezentate în modul cel mai simplu sunt implicate principii înalte cât cerurile și care se întind în veșnicie. (Ed. 125) Cuvântul lui Dumnezeu abundă în nestemate prețioase de adevăr, iar părinții trebuie să le scoată din caseta lor și să le prezinte copiilor în adevărata lor strălucire. . . . În Cuvântul lui Dumnezeu aveți un tezaur din care puteți scoate rezerve scumpe și, ca creștini, voi trebuie să vă aprovizionați pentru orice lucrare bună. (ST. 10 septembrie, 1894)

În ea, Dumnezeu ne asigură un ospăț bogat. - Oferindu-ne privilegiul să studiem Cuvântul Său, Dumnezeu a așezat înaintea noastră un ospăț bogat. Multe sunt beneficiile obținute din hrănirea cu Cuvântul Lui care este reprezentat de El ca fiind carnea și sângele Lui, spiritul și viața Lui. Împărtășindu-ne cu acest Cuvânt, puterea noastră spirituală se mărește și noi creștem în harul și cunoștința adevărului. Obiceiurile de stăpânire de sine sunt formate și întărite. Infirmitățile copilăriei - nervozitate, încăpățănare, egoism, cuvinte pripite și fapte pătimase - dispar, iar în locul lor se dezvoltă calitățile maturității creștine. (CT. p. 207) Lecțiile frumoase ale povestirilor și parabolelor Bibliei, învățăturile curate și simple din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu sunt hrană spirituală pentru voi și pentru copiii voștri. O, ce lucrare vă stă în față! Vă veți apuca de ea cu dragoste și în frică de Dumnezeu? Vă veți pune în legătură cu Dumnezeu prin Cuvântul Lui? (L. 27, 1890)

Ea este standardul dreptății. - Cuvântul lui Dumnezeu trebuie imprimat în mod judicios în mintea tinerilor, să fie standardul lor de corectitudine, îndreptându-le greșelile, luminându-le și călăuzindu-le mintea, ceea ce va fi cu mult mai eficient în a-i reține și a-i stăpâni decât cuvintele aspre care-i întărită la mânie. Această instruire a copiilor pentru a ajunge standardele Bibliei va cere timp, perseverență și rugăciune. Acestea trebuie păstrate în atenție chiar dacă unele lucruri pe lângă casă vor fi neglijate. (ST. 13 septembrie, 1877) Adevărurile Bibliei, primite, vor înălța mintea din pământescul și decăderea ei. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi apreciat cum trebuie, atât tinerii cât și bătrânii vor avea o corectitudine lăuntrică și o tărie a principiului ce-i va face în stare să reziste ispitei. (8 T. p. 319) Sfântul lui Israel ne-a făcut cunoscut regulile și legile care trebuie să guverneze toate ființele omenești. Această învățătură care a fost declarată „sfântă, dreaptă și bună” trebuie să formeze standardul activității în cămin. Nu poate exista nici o îndepărtare de ele fără a păcătui, deoarece ele sunt temelia religiei creștine. (R&H. 13 noiembrie, 1888)

Ea întărește intelectul. - Dacă Biblia ar fi studiată cum trebuie, oamenii și-ar întări intelectul. Subiectele tratate în Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea distinsă a exprimării sale, precum și temele nobile pe care le prezintă minții, dezvoltă în om facultăți ce nu pot fi dezvoltate altfel. În Biblie este deschis un câmp nemărginit pentru imaginație. Cel ce o studiază, ce-i contemplează mărețele subiecte și se asociază cu imaginile ei înalte va fi mai curat și mai înălțat în gânduri și sentimente decât dacă ar fi petrecut timpul citind orice lucrare de origine omenească numai, ca să nu mai vorbim de cele cu caracter îndoielnic. Minteă tânără dă greș în a-și atinge cea mai nobilă dezvoltare atunci când neglijează Cuvântul lui Dumnezeu - cea mai înaltă sursă de înțelepciune. Motivul pentru care avem atât de puțini oameni cu minte clară, cu stabilitate și cu valoare neschimbătoare este acela că Dumnezeu nu e temut și nu e iubit, iar principiile religiei nu sunt aduse în viața de familie așa cum ar trebui. Dumnezeu vrea ca noi să folosim orice mijloc de a ne cultiva și întări puterile intelectuale. . . . Dacă Biblia ar fi citită mai mult și dacă adevărurile ei ar fi mai bine înțelese, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul primește energie cercetând paginile ei. (CTBH. p. 126)

Ea este temelia prosperității familiei, societății și națiunii. - Învățătura Bibliei are o importanță vitală asupra prosperității omului, în toate relațiile acestei vieți. Ea dezvoltă principiile ce sunt piatra de colț a prosperității națiunii, principii care au strâns legături cu bunăstarea societății și care sunt protecția familiei, principii fără de care nici un om nu poate reuși să ajungă la utilitate, fericire și cinste în această viață și nici nu poate să-și asigure viața veșnică. Nu există nici o poziție în viață, nici o fază a experienței omenești pentru care învățătura Bibliei să nu aibă o pregătire esențială. (PP. p. 599)

Cunoașterea Scripturilor este o protecție. - Timotei cunoștea Scripturile din copilărie și această cunoaștere i-a fost o protecție împotriva influențelor rele ce-l înconjurau și împotriva ispitei de a alege plăcerea și satisfacția egoistă înaintea datoriei. Toți copiii noștri au nevoie de o astfel de protecție și trebuie să fie o parte a lucrării părinților și a ambasadorilor lui Hristos aceea de a vedea ca acești copii să fie instruiți în mod corespunzător în Cuvântul lui Dumnezeu. (4 T. p. 398)

Dragostea pentru Biblie nu este naturală. - Tineretul este neștiutor și neexperimentat, iar dragostea pentru Biblie și pentru adevărurile sale sacre nu va veni în mod natural. Dacă nu se depun mari străduințe pentru a clădi în jurul lor bariere care să-i apere de șiretlicurile lui Satana, ei sunt subiectele ispitelor lui și sunt luați captivi de el, la voia lui. În primii lor ani, copiii trebuie să fie învățați cerințele legii lui Dumnezeu și credința în Isus Mântuitorul nostru care curăță de petele păcatului. Această credință trebuie învățată zi de zi prin învățătură și exemplu. (Id. vol. 5, p. 329)

Tineretul în special neglijează studiul Bibliei. - Atât tinerii cât și bătrânii neglijează Biblia. Ei nu fac din ea studiul și regula lor de viață. În special tinerii sunt vinovați de această neglijență. Cei mai mulți din ei găsesc timp să citească alte cărți dar cartea care le arată calea către viața veșnică nu este studiată zilnic. Povești nefolositoare sunt citite cu atenție în timp ce Biblia este neglijată. Această carte este ghidul nostru spre o viață mai înaltă și mai sfântă. Tinerii ar declara-o cea mai interesantă carte pe care au citit-o vreodată dacă nu și-ar fi pervertit imaginația cu lecturile fictive. Mințile tinere eșuează în a atinge cea mai nobilă dezvoltare a lor când neglijează sursa cea mai înaltă de înțelepciune - Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul că noi suntem în lumea lui Dumnezeu, în prezența Creatorului, că suntem făcuți după chipul Lui, că El veghează asupra noastră, că ne iubește și îngrijește de noi sunt teme minunate de cugetare și conduc mintea în câmpuri de meditație întinse și înalte. Cel ce-și deschide inima și mintea să contempleze astfel de teme, nu va fi niciodată satisfăcut cu subiecte senzaționale și fără însemnătate. (CT. p. 138, 139) Neglijența părinților este reflectată în copii. - Chiar când sunt destul de mici, copiii observă. Dacă părinții arată că Cuvântul lui Dumnezeu nu este călăuza și sfătuitoarea lor, dacă ei desconsideră solia adusă lor,

același spirit indiferent de „Nu-mi pasă; voi avea propria-mi cale”, va fi manifestat de copii. (MS. 49, 1898)

Dați Cuvântului locul său onorat. - Ca un popor ce a avut o mare lumină, noi trebuie să fim superiori în obiceiurile noastre, în cuvintele, în viața de familie și în tovărășiile noastre. Dați Cuvântului poziția lui onorată de ghid în cămin. Să fie privit ca un sfătuitor în orice dificultate și ca standard al fiecărei practici. Vor fi convinși frații și surorile mele că nu poate exista niciodată adevărată prosperitate pentru vreun suflet dacă în cercul familiei nu conduce adevărul lui Dumnezeu și înțelepciunea neprihănirii? Tații și mamele trebuie să facă orice efort de a-și scoate mintea din obiceiul leneș de a privi serviciul lui Dumnezeu ca o povară. Puterea adevărului trebuie să fie un factor activ sfințitor în cămin. (L. 107, 1898) Părinți, dați copiilor voștri instrucțiunile conținute în Cuvântul lui Dumnezeu, învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură. Aceasta este lucrarea pe care voi singuri v-ați angajat s-o faceți atunci când ați fost botezați. Nu lăsați nici un lucru cu caracter lumesec să vă rețină de la a îndeplini această lucrare. Faceți tot ce vă stă în putere să salvați sufletele copiilor voștri, fie ei os din oasele voastre și carne din carnea voastră, fie primiți în familia voastră prin adopție. (MS. 70, 1900)

Faceți din ea manualul familiei. - Părinți, dacă vreți să vă educați copiii să-L slujească pe Dumnezeu și să facă bine în lume, faceți Biblia manualul vostru. Ea dă în vileag amăgirile lui Satana. Ea înalță omenirea, muștră și corectează răul moral și este detectorul care ne face în stare să facem deosebire între ce este adevărat și ce este fals. Înainte de orice învățătură predată în cămin sau în școală trebuie să stea Biblia ca marele educator. Dacă i se dă acest loc, Dumnezeu este onorat și va lucra pentru voi spre convertirea copiilor voștri. În această carte sfântă se află o mină bogată de adevăr și frumusețe, iar părinții singuri poartă vina dacă nu o fac foarte interesantă pentru copiii lor. (5 T. p. 322) „Stă scris” a fost singura armă pe care Domnul Hristos a folosit-o când ispititorul a venit cu șiretlicurile lui. A preda adevărul Bibliei este o lucrare măreață și întinsă pe care fiecare părinte trebuie s-o îndeplinească. Cu o dispoziție plăcută și fericită, așezați înaintea copiilor adevărul așa cum este spus de Dumnezeu. Ca tați și mame, voi puteți fi parabole pentru copii în viața de fiecare zi, practicând răbdarea, bunătatea și iubirea și atașându-i de voi. Nu-i lăsați să facă ce le place, ci arătați-le că lucrarea voastră este să practicați Cuvântul lui Dumnezeu și să-i creșteți în muștrarea și învățătura Domnului. (MS. 5, 1896)

Studiați sârguincios și sistematic. - Să aveți un sistem de studiu al Scripturilor în familiile voastre. Puteți neglija orice altceva, de altă natură, . . . dar aveți grijă ca sufletul să fie hrănit cu pâinea vieții. Este imposibil a estima rezultatele bune ale unei ore sau ale unei jumătăți de oră dedicată zilnic Cuvântului lui Dumnezeu, într-o manieră voioasă și socială. Faceți Biblia propriul ei descoperitor punând împreună tot ce este spus în legătură cu un anumit subiect la timpuri diferite și în împrejurări diferite. Nu întrerupeți această clasă a familiei când bate cineva la ușă sau când aveți musafiri. Dacă vine cineva în timpul studiului, invitați-l să participe. Lăsați să se vadă că voi considerați mai importantă obținerea unei cunoașteri a Cuvântului lui Dumnezeu decât asigurarea câștigurilor sau plăcerilor lumii. (R&H. 9 octombrie, 1883) Dacă am studia Biblia în fiecare zi, cu stăruință și rugăciune, ar trebui să vedem în fiecare zi adevărul frumos într-o lumină nouă, clară și convingătoare. (CSW. p. 23)

Toți să studieze lecțiunile școlii de sâmbătă. - Școala de sâmbătă oferă părinților și copiilor ocazia de a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Dar pentru a câștiga beneficiile dorite din școala de sâmbătă, atât părinții cât și copiii trebuie să dedice timp studiului lecțiunii căutând să obțină o cunoaștere amănunțită a faptelor prezentate și a adevărilor spirituale pe care aceste fapte sunt destinate să le învețe. Ar trebui în special să impresionăm mintea tineretului cu importanța căutării semnificației depline a versetelor în studiu. Părinți, rezervați puțin timp în fiecare zi pentru a studia lecțiunea școlii de sâmbătă cu copiii voștri. Dacă este nevoie, renunțați

la vizitele sociale mai degrabă decât să sacrificeți ora dedicată lecției de istorie sacră. Părinții, ca și copiii, vor primi beneficii de pe urma acestui studiu. Cele mai importante pasaje din Scriptură, studiate la lecțiune, să fie învățate pe de rost, nu ca o datorie, ci ca un privilegiu. Cu toate că la început memoria poate fi deficientă, ea se va întări prin exercițiu, așa că, după un timp, veți fi încântați să memorați cuvintele adevărului. Și acest obicei se va dovedi a fi cel mai prețios ajutor pentru creșterea spirituală. (CT. p. 137, 138) Părinții ar trebui să simtă ca o datorie sacră instruirea copiilor lor în legile și cerințele lui Dumnezeu precum și în profeții. Ei înșiși trebuie să fie interesați în lecțiunile școlii de sabbat și să-și educe copiii acasă. Studiind cu copiii, ei arată că acordă importanță adevărilor din lecțiuni și ajută la crearea unui gust pentru cunoașterea Bibliei. (TSS. p. 111)

Nu fiți satisfăcuți de o cunoaștere superficială. - Căutarea cunoașterii amănunțite a Scripturilor este de o importanță inestimabilă. „Insuflată de Dumnezeu”, în stare să ne facă „înțelepți în neprihănire” și făcând pe omul lui Dumnezeu „desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (II Timotei, 3, 15 - 17), Biblia ne solicită în cel mai înalt grad atenția respectuoasă. Nu trebuie să fim satisfăcuți cu o cunoaștere superficială, ci să căutăm a învăța însemnătatea deplină a cuvintelor adevărului și să bem din profunzimea spiritului scrierilor sfinte. (CT. p. 139)

Aplicați lecțiile la experiența copiilor. - Predând Biblia copiilor noștri putem câștiga mult observând înclinația minții lor și lucrurile în care sunt interesați și trezindu-le interesul să vadă ce spune Biblia despre aceste lucruri. Cel care ne-a creat cu aptitudinile noastre diferite, a dat în Cuvântul Său ceva pentru fiecare. Pe măsură ce elevii văd că lecțiile Bibliei se aplică la viețile lor, învățați-i să o privească ca pe un sfătuitor. . . . Biblia are un înțeles de o plinătate, tărie și profunzime fără margini. Încurajați-i pe copii să caute comorile ei atât în ceea ce privește cugetarea cât și expresia. (Ed. p. 188)

Fiecare trebuie să studieze pentru sine. - Mamele și tații poartă o răspundere grea cu privire la copiii lor. Acei părinți care cred și studiază Scripturile vor realiza că ei trebuie să asculte poruncile lui Dumnezeu și că nu trebuie să meargă contrar legii Lui sfinte. Cei ce permit cuiva, chiar pastorului, să-i conducă la lipsă de respect față de Cuvântul lui Dumnezeu, la judecată trebuie să se întâlnească cu rezultatele umblării lor. Părinții nu trebuie să-și încredințeze sufletele lor și ale copiilor lor pastorului, ci lui Dumnezeu, căruia îi aparțin prin faptul că i-a creat și i-a răscumpărat. Părinții trebuie să studieze Scripturile pentru ei înșiși, căci ei au suflete de salvat. Ei nu trebuie să depindă de pastor pentru mântuire, ci să studieze adevărul pentru ei înșiși. (MS. 33, 1900)

Faceți studiul Bibliei interesant pentru copii. - Tineretul să fie învățat să iubească studiul Bibliei. Primul loc în gândurile și afecțiunile noastre să fie dat Cărții cărților, deoarece ea conține o cunoștință mai presus de toate celelalte. (R&H. 9 octombrie, 1883) Pentru a face acest lucru, părinții trebuie să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu. . . . Și în loc de a vorbi cuvinte nefolositoare și a le spune basme copiilor lor, ei vor discuta cu ei despre subiecte din Biblie. Această carte n-a fost destinată numai pentru savanți. Ea a fost scrisă într-un stil simplu, pentru a satisface înțelegerea oamenilor de rând și, cu explicații adecvate, o mare parte din ea poate fi făcută foarte interesantă și folositoare pentru copii foarte mici. (ST. 8 aprilie, 1886) Să nu credeți că Biblia va deveni o carte obositoare pentru copii. Sub un instructor înțelept, Cuvântul va deveni tot mai dorit. Pentru ei va fi ca pâinea vieții și nu se va învechi niciodată. Există în el o prospețime și frumusețe ce-i atrage și-i fascinează pe copii și pe tineri. El este ca soarele ce strălucește deasupra pământului dând din lumina și căldura lui fără a se epuiza. Prin lecțiile din istoria și doctrina Bibliei, copiii și tinerii pot învăța că toate celelalte cărți sunt inferioare ei. Ei pot găsi aici un izvor de har și de iubire. (CT. p. 171) Părinți, învățătura ce le-o dați copiilor voștri, să fie simplă și vedeți să fie înțeleasă clar. Lecțiile pe care le predați din Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să le prezentați atât de simplu minții lor tinere, încât să poată fi înțeleasă. Prin lecții simple din Cuvântul lui Dumnezeu și

din experiența lor îi puteți învăța cum să-și conformeze viața celui mai înalt standard. Ei pot învăța cum să trăiască, chiar în copilărie și tinerețe, o viață serioasă și onorabilă care va aduce un bogat seceriș al binelui. (Id. p. 109)

Acordați gândirea cea mai proaspătă; folosiți metoda cea mai bună. - Tatăl nostru ceresc, dând Cuvântul Lui, nu i-a trecut cu vederea pe copii. În tot ce au scris oamenii, unde se poate găsi ceva ce să impresioneze astfel inima și să fie așa de bine adaptat să trezească interesul celor mici ca povestirile Bibliei?

În aceste povestiri, principiile mărețe ale legii lui Dumnezeu pot fi simplificate. În felul acesta, prin ilustrațiile cele mai potrivite pentru înțelegerea copilului, părinții și învățătorii pot începe de foarte timpuriu să împlinească porunca Domnului cu privire la învățăturile Sale: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Deuteronom, 6, 7. Folosirea parabolilor, a tablelor de scris, a hărților și a imaginilor va fi de folos în explicarea acestor lecții și în fixarea lor în memorie. Părinții și profesorii trebuie să caute în continuu metode îmbunătățite. Predarea Bibliei trebuie să primească cea mai proaspătă cugetare a noastră, metodele noastre cele mai bune și eforturile noastre cele mai stăruitoare. (Ed. p. 185, 186)

Luați Biblia drept călăuză. - Trebuie să faceți Biblia ghidul vostru dacă vreți să vă creșteți copiii în muștrarea și învățătura Domnului. Viața și caracterul Domnului Hristos să le fie prezentate ca un model pe care să-l imite. Dacă greșesc, citiți-le ce spune Domnul cu privire la păcate asemănătoare. În această lucrare este nevoie de grijă și străduință continuă. O singură trăsătură, tolerată de părinți și necorectată de profesori poate face ca întregul caracter să fie deformat și dezechilibrat. Învățați-i pe copii că ei trebuie să aibă o inimă nouă, că noi gusturi trebuie să fie create și noi motive inspirate. Ei trebuie să aibă ajutor de la Domnul Hristos și trebuie să cunoască caracterul lui Dumnezeu așa cum este descoperit în Cuvântul Lui. (ST. 25 mai, 1882)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

P U T E R E A R U G Ă C I U N I I

Nevoia de rugăciune în familie. - Fiecare familie ar trebui să-și înalțe propriul altar de rugăciune, realizând că frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Dacă există în lume oameni care au nevoie de tăria și de încurajarea pe care le oferă religia, acei oameni sunt cei răspunzători de educarea și instruirea copiilor. Ei nu-și pot face lucrarea într-un mod acceptabil înaintea lui Dumnezeu în timp ce exemplul lor de fiecare zi îi învață pe cei ce așteaptă călăuzirea lor că pot trăi fără Dumnezeu. Dacă ei își educă copiii să trăiască numai pentru viața aceasta, nu vor face nici o pregătire pentru veșnicie. Ei vor muri așa cum au trăit: fără Dumnezeu, iar părinții vor fi chemați să dea socoteală pentru pierderea sufletelor lor. Tați și mame, voi aveți nevoie să-L căutați pe Dumnezeu dimineața și seara la altarul familial ca să puteți ști cum să-i învățați pe copiii voștri cu înțelepciune, cu blândețe și iubire. (R&H. 27, 1899)

Închinarea în familie neglijată. - Dacă a existat vreodată un timp în care fiecare cămin să fie o casă de rugăciune, acel timp este acum. Lipsa de credincioșie și de încredere predomină. Nelegiuirea abundă. Corupția curge prin curentul de viață al sufletului, iar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu izbucnește în viață. Înrobite de păcat, puterile morale se află sub tirania lui Satana. Sufletul devine o jucărie pentru ispitele lui și dacă o mână puternică nu este întinsă ca să-l salveze, omul merge acolo unde îl conduce arhivrajmașul. Și totuși, în acest timp de primejdie înfricoșătoare, unii din cei ce mărturisesc a fi creștini nu practică închinarea în familie. Ei nu-L onorează pe Dumnezeu în cămin și nu-și învață copiii să-L iubească și să se teamă de El. Mulți s-au separat atât de mult de El încât se simt sub condamnare dacă se apropie de El. Ei nu pot să „se apropie cu deplină încredere de scaunul

harului", „să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli." Evrei 4,16; I Timotei 2,8. Ei nu au o legătură vie cu Dumnezeu. Există o formă de evlavie fără putere. (7 T. p. 42) Ideea că rugăciunea nu este esențială este unul din șiretlicurile cele mai reușite ale lui Satana în a distruge suflete. Rugăciunea înseamnă comuniune cu Dumnezeu - Izvorul înțelepciunii, Sursa de tărie, de pace și fericire. (Ibid.)

Tragedia unui cămin fără rugăciune. - Nu știu nimic altceva ce poate să-mi provoace o așa de mare mâhnire ca un cămin fără rugăciune. Nu mă simt în siguranță într-o asemenea casă nici măcar pentru o singură noapte și dacă n-ar fi pentru speranța de a-i ajuta pe părinți să realizeze nevoia lor și trista lor neglijență, n-aș rămâne acolo. Copiii arată rezultatele acestei neglijențe căci frica Domnului nu este înaintea lor. (ST. 7 august, 1884)

Rugăciunea formală nu este acceptabilă. - În multe cazuri, închinarea de dimineață și de seară este puțin mai mult decât numai o formă, o repetare plictisitoare și monotonă a unor propoziții stabilite, în care spiritul de mulțumire sau simțul nevoii nu-și găsește exprimarea. Domnul nu acceptă un astfel de serviciu; El însă nu va disprețui cererea unei inimi smerite și a unui duh mâhnit. Adevărata rugăciune înseamnă a ne deschide inima Tatălui nostru ceresc, a ne recunoaște dependența de El în toate, a da expresie nevoilor noastre și a aduce omagiul iubirii noastre recunoscătoare. (ST. 1 iulie, 1886)

Să existe familii ale rugăciunii. - Ca și patriarhii din vechime, cei ce pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să ridice un altar Domnului oriunde își întind cortul. . . . Tații și mamele trebuie să-și înalțe adesea inima către Dumnezeu cu umilință, în rugăciuni fierbinți pentru ei și pentru copiii lor. Tatăl, ca preot al familiei, să pună pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară, iar soția și copiii să se unească în rugăciune și laudă. Domnul Isus va dori să rămână într-o astfel de casă. (PP. p. 144) Membrii fiecărei familii să poarte în minte faptul că ei sunt strâns înrudiți cu cerul. Domnul are un interes deosebit în familiile copiilor Săi de aici de jos. Îngerii oferă fumul plăcut mirositor de tămâie pentru sfinții ce se roagă. Atunci rugăciunea să se înalțe spre cer în fiecare familie dimineața și la ora răcoroasă a apusului, prezentând lui Dumnezeu meritele Mântuitorului în dreptul nostru. Dimineața și seara universul ceresc ia notă de fiecare casă a rugăciunii. (MS. 19, 1900)

Îngerii îi păzesc pe copiii închinați lui Dumnezeu. - Înainte de a părăsi casa pentru a merge la lucru, toată familia trebuie adunată laolaltă. Tata, sau mama în absența tatălui, să se roage stăruitor ca Dumnezeu să-i păzească în timpul zilei. Veniți în umilință, cu o inimă plină de sensibilitate și realizând ispitele și pericolele din fața voastră și a copiilor voștri. Prin credință, legați-i de altar, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii slujitori îi vor proteja pe copiii predați lui Dumnezeu în felul acesta. (1 T. p. 397, 398)

Rugăciunea creează un gard în jurul copiilor. - Dimineața, primele gânduri ale creștinului trebuie să se îndrepte spre Dumnezeu. Munca obișnuită și interesul propriu să fie puse pe plan secundar. Copiii trebuie învățați să respecte și să adore ora de rugăciune. . . . Este datoria părinților creștini a face o barieră în jurul copiilor lor, dimineața și seara, prin rugăciune stăruitoare și credință perseverentă. Ei trebuie să-i instruiască cu răbdare învățându-i mereu cu bunătate cum să trăiască pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu. (Ibid.)

Să aveți ore fixate pentru închinare. - În fiecare familie trebuie să existe un timp fixat pentru altarul de dimineață și de seară. Cât de potrivit este ca părinții să-și adune copiii în jurul lor, înainte ca masa de dimineață să fie servită, să-I mulțumească Tatălui ceresc pentru protecția Lui din timpul nopții și să-I ceară ajutorul, călăuzirea și protecția în timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca părinții și copiii să se mai adune odată înaintea Lui, când se lasă seara, ca să-i mulțumească pentru binecuvântările zilei care a trecut! (Id. vol. 7, p. 43)

Nu fiți conduși de împrejurări. - Altarul familial nu trebuie guvernat de circumstanțe. Voi nu trebuie să vă rugați ocazional, iar dacă într-o zi aveți prea mult de lucru, să-l neglijați. Făcând astfel, îi determinați pe copiii voștri să privească rugăciunea ca neavând o importanță deosebită. Rugăciunea înseamnă foarte mult pentru copiii lui Dumnezeu și mulțumirile

trebuie înălțate înaintea Lui dimineața și seara. Psalmistul spune: „Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude și să facem să răsunе cantece înaintea Lui.” (MS. 12, 1898) Tați și mame, oricât de presantă ar fi ocupația voastră, nu neglijați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți paza îngerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că cei dragi ai voștri sunt expuși ispitelor. (MH. p. 393) În efortul nostru de a-i face pe musafiri să se simtă confortabil și fericiți, să nu trecem cu vederea obligațiile noastre față de Dumnezeu. Ora de rugăciune nu trebuie neglijată pentru nici un motiv. Nu vă amuzați și povestiți până ce toți sunt prea epuizați pentru a se mai bucura de timpul de rugăciune. A face asta înseamnă a-I prezenta lui Dumnezeu o jertfă cu cusur. Seara devreme, când ne putem ruga fără grabă și logic, trebuie să prezentăm cererile noastre și să ne înălțăm vocile în laude voioase și pline de recunoștință. Lăsați ca toți cei ce îi vizitează pe creștini să vadă că ora de rugăciune este cea mai scumpă, cea mai sacră și cea mai fericită oră a zilei. Aceste ore de rugăciune exercită o influență purificatoare și înălțătoare asupra tuturor celor ce participă. Ele aduc o pace și o odihnă reconfortante pentru spirit. (MYP. p. 342)

Copiii să respecte ora de închinare. - Copiii voștri trebuie educați să fie buni, atenți cu alții, blânzi, ușor de înduplecat și mai presus de orice, să respecte lucrurile religioase și să simtă importanța cerințelor lui Dumnezeu. Ei trebuie învățați să respecte ora de rugăciune. Trebuie să li se ceară să se trezească dimineața astfel încât să fie prezenți la altarul familial. (5 T. p. 424)

Faceți timpul de închinare interesant. - Tatăl, care este preotul familiei trebuie să conducă serviciul de închinare de dimineață și de seară. Nu există nici un motiv pentru care acesta să nu fie cel mai interesant și mai plăcut exercițiu al vieții de familie și Dumnezeu este dezonorat când acest serviciu este făcut sec și plictisitor. Altarul familial să fie scurt și plin de viață. Copiii, sau vreun alt membru al familiei să nu se teamă de el din cauză că este obositor și lipsit de interes. Atunci când se citește și se explică un capitol lung și se face o rugăciune lungă, aceste servicii prețioase devin monotone și e o adevărată ușurare când în sfârșit se termină. Obiectivul special al capului de familie trebuie să fie de a face serviciul de închinare foarte interesant. Cu puțină gândire și pregătire atentă pentru momentul când venim în prezența lui Dumnezeu, altarul familial poate fi plăcut și plin de rezultate pe care numai veșnicia le va descoperi. Tatăl să aleagă o secțiune din Scripturi interesantă și ușor de înțeles. Câteva versete vor fi suficiente pentru a furniza o lecție ce poate fi studiată și practică în timpul zilei. Pot fi puse întrebări și pot fi făcute câteva remarci interesante sau poate fi prezentată, scurt și la subiect, o întâmplare, ca exemplu. Pot fi cântate cel puțin câteva strofe dintr-o cântare vioaie, iar rugăciunea făcută trebuie să fie scurtă și la subiect. Cel ce conduce în rugăciune nu trebuie să se roage pentru orice, ci să-și exprime nevoia în cuvinte simple și să-L laude pe Dumnezeu cu recunoștință. (ST. 7 august 1884) Trezirea și întărirea dragostei de studiu al Bibliei depinde mult de folosirea serviciului de închinare. Altarul de dimineață și de seară trebuie să constituie momentele cele mai plăcute și mai folositoare ale zilei. Să fie înțeles că în aceste momente nu trebuie să se strecoare gânduri neplăcute și rele, că părinții și copiii se adună să se întâlnească cu Isus și să invite în cămin prezența îngerilor sfinți. Serviciul să fie scurt și plin de viață, adaptat la ocazie și variat din când în când. Toți să se unească în cititul Bibliei, să învețe și să repete adesea legea lui Dumnezeu. Interesul copiilor va crește dacă uneori li se permite să aleagă ei textele. Întrebați-i în legătură cu ce s-a citit și lăsați-i să pună și ei întrebări. Menționați tot ce va servi la exemplificarea înțelesului celor citite. Lăsați-i și pe cei mici să se roage, dacă în felul acesta serviciul nu este făcut prea lung și ei să se unească în cântare chiar dacă este numai o singură strofă. (Ed. p. 186)

Rugați-vă clar și deslușit. - Prin exemplul vostru, învățați-i pe copii să se roage cu o voce clară și distinctă. Învățați-i să-și ridice capul de pe scaun și să nu-și acopere niciodată

față cu mâinile. Astfel ei pot să facă o rugăciune simplă, repetând în cor Tatăl nostru. (MS. 12, 1898)

Puterea muzicii. - Istoria cântecelor Bibliei este plină de sugestii privind folosirea muzicii și a cântărilor cât și beneficiile acestora. Muzica este adeseori pervertită servind scopuri rele și devine astfel una din cele mai fermecătoare puteri de ispitire. Dar, folosită corect, ea este un dar prețios al lui Dumnezeu, destinat să îndrepte gândurile la subiecte înalte și nobile, să inspire sufletul și să-l înalțe. . . . Muzica este unul din cele mai eficiente mijloace de impresionare a inimii cu adevăr spiritual. Cât de adesea vreun suflet apăsător și gata să cadă în disperare își amintește de niște cuvinte ale lui Dumnezeu dintr-un cântec al copilăriei de mult uitat și ispitele își pierd puterea, viața primește o însemnătate și o țință nouă, iar curajul și bucuria sunt împărtășite cu alții!

Niciodată nu trebuie pierdută din vedere valoarea cântecului ca mijloc de educație. În cămin să fie cântate cântări curate și plăcute și atunci vor fi mai puține cuvinte de critică și mai multe cuvinte voioase de speranță și bucurie. Să se cânte la școală, iar elevii vor fi atrași mai aproape de Hristos, de profesorii lor și unii de alții. Ca parte a serviciului religios, cântarea este un act de închinare ca și rugăciunea. Dacă copilul este învățat să realizeze acest lucru, el se va gândi mai mult la însemnătatea cuvintelor ce le cântă și va fi mai susceptibil la puterea lor. (Ed. p. 167, 168)

Muzica instrumentală și vocală. - Dimineața și seara uniți-vă cu copii voștri în închinarea la Dumnezeu, citind Cuvântul Lui și cântându-i laude. Învățați-i să repete legea lui Dumnezeu. Cu privire la porunci, israeliții erau instruiți: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” De aceea Moise a îndrumat pe israeliți să pună cuvintele legii pe muzică. În timp ce copiii mai mari cântau la instrumente, cei mai mici mășăluiau cântând în cor cântecul poruncilor lui Dumnezeu. În anii de mai târziu ei au păstrat în memorie cuvintele legii învățate în copilărie. Dacă era esențial pentru Moise să pună poruncile lui Dumnezeu într-un cântec sacru, așa încât în timp ce mășăluiau prin pustiu, copiii puteau învăța să cânte legea, verset cu verset, cât de esențial este în acest timp să-i învățăm pe copiii noștri Cuvântul lui Dumnezeu! Să venim în ajutorul Domnului instruindu-ne copiii să păzească poruncile la literă. Să facem tot ce ne stă în putere pentru a avea muzică în familiile noastre ca Dumnezeu să poată veni la noi. (Ev. p. 499, 500)

Serviciu de închinare special în sabat. - Lăsați-i pe copii să ia parte la altarul familial {în sabat}. Să-și aducă toți Bibliile și fiecare să citească unul sau două versete. Să fie cântat apoi vreun imn cunoscut, urmat de rugăciune. Domnul Hristos ne-a dat un model de rugăciune. Rugăciunea Tatăl nostru nu a fost destinată să fie repetată doar ca o formă, ci ea este un exemplu a felului în care ar trebui să fie rugăciunile noastre: simple, stăruitoare și cuprinzătoare. Într-o cerere simplă, spuneți-i Domnului nevoile voastre și exprimați-vă recunoștința față de harul Său. În felul acesta Îl invitați pe Isus ca oaspete binevenit în căminul și în inima voastră. Rugăciunile lungi cu privire la subiecte îndepărtate nu își au locul la altarul familial. Ele fac din ora de rugăciune o plictiseală, când ea ar trebui privită ca un privilegiu și o binecuvântare. Faceți serviciul de închinare plin de interes și bucurie. (6 T. p. 357, 358)

Mai multă rugăciune înseamnă mai puțină pedeapsă. - Noi trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu mai mult decât o facem. Există mare putere și binecuvântare în rugăciunea împreună în familiile noastre, cu și pentru copiii noștri. Când copiii mei făceau ceva rău, iar eu le vorbeam cu bunătate și mă rugam cu ei, nu găseam necesar să-i pedepsesc după aceea. Inimile sensibile li se topeau în fața Duhului Sfânt care venea ca răspuns la rugăciune. (MS. 47, 1908)

Foloasele rugăciunii individuale. - În timpul rugăciunii personale, Domnul Isus, în viața lui pe pământ, a primit înțelepciune și putere. Tinerii să urmeze exemplul Lui, găsind un

timp liniștit în zori și în apus pentru comuniune cu Tatăl lor din cer. În timpul zilei, să-și înalțe inima către Dumnezeu. La fiecare pas pe calea noastră, El spune: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău care te iau de mână dreaptă; . . . nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!” Isaia 41, 13. Dacă ar putea învăța copiii noștri aceste lecții în dimineața vieții lor, ce prosperitate și ce putere, ce bucurie și ce plăcere ar fi adusă în viața lor! (Ed. p. 259) Porțile cerului sunt deschise oricărei mame. - Când Domnul Hristos S-a plecat pe țărmul Iordanului, după botezul Lui și S-a rugat pentru omenire, cerurile erau deschise și Duhul lui Dumnezeu, ca un porumbel de aur strălucitor, a înconjurat făptura Mântuitorului, iar o voce din cer a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea.” Ce semnificație are aceasta pentru voi? Ea spune că cerul este deschis la rugăciunile voastre. Spune că voi sunteți primiți în Cel prea iubit. Porțile sunt deschise pentru fiecare mamă care vrea să-și depună povara la picioarele Mântuitorului. Spune că Domnul Hristos a cuprins omenirea cu brațul Său omenesc, iar cu brațul Lui divin a prins tronul Celui infinit, l-a unit pe om cu Dumnezeu și a unit pământul cu cerul. (ST. 22 iulie, 1889) Rugăciunile mamelor creștine nu sunt desconsiderate de Tatăl tuturor care L-a trimis pe Fiul Său pe pământ ca să răscumpere un popor pentru Sine. El nu va respinge cererile voastre și nu vă va lăsa, pe voi și pe ai voștri, în seama nenorocirilor lui Satana în marea zi a conflictului final. Voi trebuie să lucrați cu simplitate și credincioșie, iar Dumnezeu va întări lucrarea mâinilor voastre. (R&H. 23 aprilie, 1889)

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

S A B A T U L , Z I U A B U C U R I E I

Desconsiderarea sabatului este predominantă. - Mi-a fost arătat că foarte mulți părinți care pretind a crede solia solemnă pentru acest timp, nu și-au educat copiii pentru Dumnezeu. Ei nu și-au impus restricții și au fost iritați când cineva a încercat să le pună limite. Ei nu și-au determinat copiii să se atașeze de altarul Domnului în fiecare zi prin credință vie. Multora dintre acești tineri li s-a permis să calce porunca a patra, căutând plăcerea lor în ziua sfântă a lui Dumnezeu. Ei nu au simțit nici o mustrare de conștiință colindând străzile în sabat ca să se distreze. Mulți merg unde le place și fac ce vor, iar părinții se tem atât de mult să nu-i supere încât, imitând modul de conducere al lui Eli, nu le dau copiilor nici un fel de porunci. În final, acești tineri pierd tot respectul pentru sabat și nu au nici o plăcere pentru adunările religioase sau pentru lucrurile sfinte și veșnice. (5 T. p. 36, 36)

Dați atenție primului cuvânt din porunca a patra. - „Adu-ți aminte” este așezat chiar la începutul poruncii a patra. Părinți, voi înșivă aveți nevoie să vă aduceți aminte de sabat ca să-l sfînșiți. Dacă faceți aceasta, le dați copiilor o învățătură corespunzătoare și ei vor venera ziua sfântă a lui Dumnezeu. . . . Este nevoie de educație creștină în familiile noastre. În tot cursul săptămânii aveți în vedere sabatul sfânt al Domnului, deoarece acea zi trebuie dedicată servirii lui Dumnezeu. Ea este o zi în care mâinile trebuie să se odihnească de ocupațiile zilnice, iar nevoilor sufletului să li se acorde o atenție deosebită. (MS. 57, 1897) Când sabatul este amintit în felul acesta, nu li se va îngădui lucrurilor vremelnice să năvălească asupra celor spirituale. Nici o datorie ce aparține celor șase zile lucrătoare nu va fi lăsată pentru sabat. Energiile noastre nu vor fi atât de epuizate în timpul săptămânii, încât în ziua în care Domnul S-a odihnit și a fost întărit, noi să fim prea istoviți să ne angajăm în serviciul Lui. (6 T. p. 354)

Faceți din vineri ziua de pregătire. - Pregătirea pentru sabat să fie terminată vineri. Vedeți ca toate hainele să fie pregătite și mâncarea terminată, pantofii lustruiți și baia făcută. Acest lucru este posibil dacă faceți din el o regulă. Sabatul nu este destinat reparatului hainelor, gătitului-mâncării, căutării de plăcere sau vreunei alte preocupări lumești. Înainte de apusul soarelui toate lucrările lumești să fie lăsate deoparte și toate ziarele lumești să fie date la o parte din vedere. Părinți, explicați-le copiilor ceea ce faceți și scopul pentru care procedați

în felul respectiv, iar ei să ia parte cu voi în pregătirea pentru a ține sabatul potrivit cu porunca. (Id. p. 355, 356) În multe familii {în sabat} cizmele și pantofii sunt lustruiți și periați, cusăturile făcute, numai pentru că aceste lucruri mărunte nu au fost făcute vineri. Ei nu și-au „adus aminte de ziua de sabat ca s-o sfințească.” . . . Vineri trebuie avut grijă de hainele copiilor. În timpul săptămânii ele trebuie să fie toate pregătite de mâinile lor, sub îndrumarea mamei, așa ca să poată fi îmbrăcate în liniște, fără confuzie, fără grabă sau vorbire nechibzuită. (MS. 57, 1897) Mai există o lucrare căreia îi trebuie acordată atenție în ziua de pregătire. În această zi, toate neînțelegerile dintre frați, fie în familie, fie în biserică, trebuie date la o parte. (6 T. p. 356)

Sabatul se deschide cu serviciu de închinare în familie. - Înainte de apusul soarelui, membrii familiei să se adune pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu, a cânta și a se ruga. Aici este nevoie de reformă deoarece mulți au dat dovadă de neglijență. Avem nevoie să ne mărturisim lui Dumnezeu și unii altora. Trebuie să începem din nou să facem aranjamente ca fiecare membru al familiei să poată fi pregătit să onoreze ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o. (Id. p. 367, 357)

Orele sabatului nu sunt ale noastre, ci ale lui Dumnezeu. - Dumnezeu ne-a dat toate cele șase zile în care să ne facem lucrul și a păstrat numai una pentru El. Aceasta trebuie să fie o zi de binecuvântare pentru noi, o zi în care să lăsăm la o parte toate problemele noastre pământești și să ne îndreptăm gândurile asupra lui Dumnezeu și asupra cerului. (MS. 3, 1879) Când se apropie sabatul, trebuie să punem o strajă asupra noastră înșine și asupra faptelor și cuvintelor noastre ca nu cumva să-L jefuim pe Dumnezeu însușindu-ne timpul care este în mod strict al Domnului. Nu trebuie să facem și nici să nu le permitem copiilor noștri să facă vreun fel de lucrare pentru întreținere sau orice altceva ce ar fi putut fi făcut în cele șase zile lucrătoare. Vinerea este ziua de pregătire. Atunci este timpul dedicat pregătirii necesare pentru sabat, pentru a ne gândi și a conversa despre această zi. Nu trebuie spus sau făcut ceva ce în ochii cerului ar fi privit ca încălcare a sabatului sfânt. Dumnezeu nu ne cere doar să ne abținem de la lucrul fizic în sabat, ci și mintea să fie disciplinată să se ocupe de subiecte sacre. Porunca a patra este de fapt călcată prin discuții despre lucruri lumești sau prin angajarea în conversații ușoare sau mărunte. Spunând orice ne vine în minte înseamnă a vorbi cuvintele noastre. Orice deviere de la calea dreaptă ne duce în robie și condamnare. (2 T. p. 702, 703) Timpul sabatului este prea valoros ca să se doarmă. - Nimeni n-ar trebui să-și îngăduie în timpul săptămânii să fie atât de absorbit în interesele personale și atât de epuizat de eforturile sale pentru câștig lumesc încât în sabat să nu aibă tărie sau energie pe care s-o ofere servirii lui Dumnezeu. Noi Îl jefuim pe Domnul când devenim necorespunzători pentru închinare în ziua Lui cea sfântă. Ne jefuim, de asemenea, pe noi înșine, deoarece avem nevoie de căldura și strălucirea tovarășiei, precum și de tăria câștigată din înțelepciunea și experiența altor creștini. (R&H. 13 iunie, 1882) Nu vă irosiți orele prețioase ale sabatului dormind. În sabat dimineața familia trebuie să fie în mișcare devreme. Dacă se trezesc târziu, se naște confuzie și agitare în pregătirea pentru dejun și pentru școala de sabat precum și grabă, înghesuală și nerăbdare. În felul acesta, apar sentimente nesfinte în cămin. Sabatul desacralizat astfel devine o plictiseală și sosirea lui este privită mai degrabă cu teamă decât cu iubire. (6 T. p. 357)

Mergeți la serviciile divine cu copiii. - Tații și mamele trebuie să facă o regulă ca în sabat copii lor să meargă la serviciul divin, regulă pe care ei înșiși trebuie s-o impună prin exemplul lor. Este datoria noastră să poruncim copiilor și casei noastre după noi cum a făcut Avraam. Prin exemplu, ca și prin învățătură, trebuie să-i convingem de importanța principiilor religioase. Toți aceia care au încheiat legământul botezului s-au consacrat în mod solemn serviciului lui Dumnezeu. Ei sunt obligați prin legământ a se situa și a-și așeza și copiii acolo unde pot să obțină toate îndemnurile și încurajările posibile în viața creștină. (R&H. 13 iunie, 1882) Nu trebuie să considerăm închinarea la Dumnezeu o corvoadă. Sabatul Domnului trebuie să fie făcut o binecuvântare pentru noi și pentru copiii noștri. Ei trebuie să-l privească

ca pe o zi de bucurie, o zi pe care Dumnezeu a sfințit-o; și o vor considera astfel dacă sunt educați corespunzător. (MS. 3, 1879)

Purtați haine frumoase în casa de închinare. - Mulți au nevoie de învățătură cu privire la felul în care să apară în locașul de închinare în sabat. Ei nu trebuie să vină în prezența lui Dumnezeu în hainele obișnuite purtate în cursul săptămânii. Toți trebuie să aibă un costum special pentru sabat care să fie purtat când merg la serviciul divin în casa lui Dumnezeu. În timp ce nu trebuie să ne conformăm modei lumești, nu trebuie nici să fim indiferenți cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Să fim îngrijiți și ordonați, totuși fără podoabe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie curați înăuntru și în afară. (6 T. p. 355) Explicați copiilor predica din sabat. - Pastorii sunt angajați într-o lucrare sacră și solemnă, dar și asupra celor ce ascultă apasă o responsabilitate la fel de sacră. Ei trebuie să asculte cu o determinare de a urma instrucțiunile pe care toți trebuie să le practice pentru a obține viața veșnică. Fiecare ascultător trebuie să se străduiască să înțeleagă fiecare prezentare a adevărului biblic ca fiind solia lui Dumnezeu adresată lui; s-o primească prin credință și s-o pună în practică în viața de toate zilele. Părinții trebuie să le explice copiilor cuvintele spuse de la amvon ca și ei să le poată înțelege și să aibă acea cunoștință care, dacă este pusă în practică aduce har și pace din belșug. (MS 41, 1903)

Pregătiți ceva deosebit pentru masă. - Noi nu trebuie să pregătim pentru sabat o cantitate mai mare sau o varietate mai bogată de mâncare decât pentru celelalte zile. În schimb, mâncarea ar trebui să fie mai simplă și să se mănânce mai puțin pentru ca mintea să fie clară și viguroasă să poată înțelege lucrurile spirituale. Mâncatul peste măsură încețoșează creierul. Cele mai prețioase cuvinte pot fi auzite dar neapreciate pentru că mintea este confuză datorită dietei nepotrivite. Mâncând peste măsură în sabat mulți au făcut mai mult decât își dau seama în a dezonora pe Dumnezeu. Deși trebuie evitat gătitul în sabat, nu este necesar să se mănânce mâncare rece. Când este vreme rece, mâncarea pregătită cu o zi înainte să fie încălzită. Iar mesele, deși simple, să fie gustoase și atractive. Pregătiți un fel deosebit, ceva ce familia nu are în fiecare zi. (6 T. p. 355)

Restul zilei este prețios. - Școala de sabat și serviciul divin ocupă numai o parte a sabatului. Porțiunea rămasă familiei poate fi făcută cea mai sacră și mai prețioasă parte a orelor sabatului. Părinții trebuie să petreacă mult din acest timp cu copiii lor. (Id. p. 358)

Planificați lecturi și conversații adecvate. - O, faceți sabatul cea mai plăcută și cea mai binecuvântată zi a întregii săptămâni. . . . Părinții pot și trebuie să dea atenție copiilor lor, citindu-le cele mai atractive porțiuni ale istoriei biblice și educându-i să venereze ziua de sabat ținând-o potrivit cu porunca. Acest lucru nu poate fi făcut dacă părinții nu simt o povară în a-și face copiii interesați. Dar ei pot face sabatul o plăcere dacă urmează calea corespunzătoare. Copiii pot fi interesați în lecturi bune sau în conversații despre mântuirea sufletelor lor dar ei trebuie educați și instruiți. Inimii firești nu-i place să se gândească la Dumnezeu, la cer sau la lucrurile cerești. Trebuie să existe o continuă respingere a curentului lumesc și a înclinațiilor spre rău și o continuă acceptare a luminii cerești. (R&H. 14 aprilie, 1885)

Nu fiți indiferenți față de activitățile copiilor. - Am aflat că în ziua de sabat mulți nu știu unde le sunt copiii sau ce fac. (R&H. 14 aprilie, 1885) Părinți, mai presus de orice, aveți grijă de copii în sabat. Nu le permiteți să calce ziua sfântă a lui Dumnezeu jucându-se în casă sau afară. Voi puteți la fel de bine să călcați sabatul când îi lăsați pe copii să-l calce. Când le permiteți să hoinărească și să se joace în sabat, Dumnezeu vă privește pe voi drept călcători ai sabatului. (R&H. 19 septembrie, 1854)

Cu copiii în natură. - Părinții își pot lua copiii afară să-L vadă pe Dumnezeu în natură. Le pot arăta florile ce se deschid, mugurii ce se desfac, copacii înalți și firele frumoase de iarbă și-i pot învăța că Dumnezeu a făcut toate acestea în șase zile, iar în a șaptea s-a odihnit și a sfințit-o. În acest fel ei pot imprima lecțiile lor de educație în copii așa încât atunci când

aceștia privesc lucrurile din natură, își vor aminti de marele Creator al tuturor. Gândurile lor vor fi îndreptate către Dumnezeu naturii, către crearea lumii noastre când a fost așezată temelia sabatului și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie. Mintea copiilor noștri trebuie să fie impresionată de astfel de lecții. Nu trebuie să-i învățăm pe copii să nu se bucure în sabat și că este greșit să te plimbi pe-afară. O, nu. Domnul Hristos Își ducea ucenicii în sabat afară pe malul lacului și-i învăța. Predicile Lui în sabat nu erau întotdeauna prezentate într-o încăpere închisă. (MS. 3, 1879}

Alte lecții din natură, parabolele. - Învățați-i pe copii să-L vadă pe Hristos în natură. Scoateți-i afară în aer liber, sub copacii nobili, în grădină și învățați-i să vadă iubirea Lui în toate lucrările minunate ale creațiunii. Învățați-i că El a făcut legi care guvernează toate viețuitoarele, legi care ne privesc pe noi și că acestea sunt pentru fericirea și bucuria noastră. Nu-i obosești cu rugăciuni lungi și cu povești plictisitoare, ci, prin parabole din natură, învățați-i ascultarea de legea lui Dumnezeu. (DA. p. 516)

Oferiți un concept adevărat al caracterului lui Dumnezeu. - Cum pot primi copiii o cunoaștere mai corectă a lui Dumnezeu și cum le poate fi mintea mai ușor impresionată dacă nu petrecând o parte din timpul lor afară, nu jucându-se, ci în compania părinților. Mintea lor tânără să fie pusă în legătură cu Dumnezeu prin scenele frumoase ale naturii, iar atenția să le fie îndreptată către dovezile iubirii Sale față de om văzute în lucrurile create de El. Copiii vor fi astfel atrași și interesați. Ei nu vor fi în pericolul de a asocia caracterul lui Dumnezeu cu tot ce este aspru și sever, ci, privind lucrurile pe care El le-a creat pentru fericirea omului, vor fi conduși să-L vadă ca pe un Părinte blând și iubitor. Ei vor vedea că interdicțiile și poruncile Lui nu sunt făcute doar pentru a-I arăta puterea și autoritatea. El are în vedere fericirea copiilor Lui. Pe măsură ce caracterul lui Dumnezeu îmbracă aspectul iubirii, bunăvoinței, frumuseții și atracției, ei sunt atrași să-L iubească. Voi le puteți îndrepta gândul către păsările drăgălașe ce fac să răsună văzduhul de cântecele lor voioase, către firele de iarbă și către florile colorate în chip minunat care, în desăvârșirea lor, parfumează aerul. Toate acestea declară iubirea și îndemânarea Artistului ceresc și arată slava lui Dumnezeu. Părinți, de ce să nu folosim lecțiile prețioase pe care Dumnezeu ni le-a dat în cartea naturii, ca să le oferim copiilor noștri o idee corectă despre caracterul Lui? Aceia care sacrifică modei simplitatea și se închid departe de frumusețile naturii, nu pot avea înclinații spirituale. Ei nu pot înțelege măiestria și puterea lui Dumnezeu așa cum sunt descoperite în lucrările create de El, de aceea inima lor nu se însufletește și nu vibrează de o nouă iubire și de interes, iar ei nu sunt plini de teamă, de uimire și venerație când Îl văd pe Dumnezeu în natură. (2 T. p. 583, 584)

O zi în care să trăiți viața Edenului. - Valoarea sabatului ca mijloc de educație este dincolo de estimări. Orice cere Dumnezeu de la noi, ne dă înapoi îmbogățit și transformat cu propria-I slavă. . . . Sabatul și familia au fost deopotrivă instituite în Eden și în planul lui Dumnezeu sunt indisolubil legate. În această zi, mai mult decât în oricare alta, este posibil să trăim viața Edenului. A fost planul lui Dumnezeu ca membrii familiei să fie asociați în lucru, în studiu, în închinare și în recreere având pe tata drept preot al familiei și pe amândoi părinții ca învățători și tovarăși ai copiilor lor. Dar, rezultatele păcatului au schimbat condițiile vieții și împiedică în mare măsură această asociere. Deseori tatăl abia dacă vede fețele copiilor lui în timpul săptămânii. El este aproape în întregime lipsit de ocazia de a oferi tovarășie și învățătură. Dar iubirea lui Dumnezeu a pus o limită cerințelor muncii. El Își pune mâna iubitoare asupra sabatului și în ziua Lui păstrează pentru familie ocazia comuniunii cu El, cu natura și unul cu altul. (Ed. p. 250, 251)

Faceți sabatul o desfătare. - Toți cei ce-L iubesc pe Dumnezeu trebuie să facă ce pot pentru a transforma sabatul într-o bucurie sfântă și onorabilă. Ei nu pot face asta căutându-și propriile plăceri în distracții păcătoase și interzise. În schimb pot face mult ca să înalțe sabatul în familiile lor și să-l facă cea mai interesantă zi a săptămânii. Trebuie să ne dedicăm timp în a-i face interesați pe copiii noștri. O schimbare va avea o influență fericită asupra lor. Putem

să mergem cu ei afară, în aer liber sau să stăm jos, în umbră, la lumina soarelui, să le hrănim mintea discutând despre lucrările lui Dumnezeu inspirându-i cu iubire și respect și îndreptându-le atenția către frumoasele lucruri din natură. Sabatul trebuie să fie făcut atât de interesant pentru familiile noastre încât sosirea lui să fie întâmpinată cu bucurie. Părinții nu pot înălța și onora sabatul mai mult decât planificând mijloace de a da învățătură adecvată familiilor lor, făcându-le interesate în lucruri spirituale și oferindu-le vederi corecte despre caracterul lui Dumnezeu și despre ceea ce cere El de la noi pentru a ne desăvârși caractere creștine și a ajunge la viața veșnică. Părinți, faceți sabatul o desfătare încât copiii voștri să-l aștepte cu nerăbdare și să aibă în inima lor un loc de bun-venit pentru el. (2 T. p. 584, 585)

O culminație potrivită în rugăciune și cântare. - Când soarele apune, glasul rugăciunii și imnul de laudă să marcheze închiderea orelor sacre și să invite prezența lui Dumnezeu în săptămâna de lucru cu grijile ei. Astfel părinții pot face din sabat ceea ce ar și trebui să fie: cea mai voioasă zi a săptămânii. Ei își pot conduce copiii s-o privească drept o desfătare, ziua zilelor, sfântă a Domnului și onorabilă. (Id. vol. 6, p. 359)

CAPITOLUL OPTZECI

VENERAȚIE PENTRU CEEACE ESTE SFÂNT

Darul scump al venerației. - Un alt dar prețios care trebuie cultivat cu atenție este venerația. (Ed. p. 242) Educarea și instruirea tineretului să fie de o natură ce să înalțe lucrurile sacre și să încurajeze devotamentul pur față de Dumnezeu în casa Lui. Mulți din cei ce mărturisesc a fi copiii Împăratului ceresc nu au o apreciere adevărată față de caracterul sacru al lucrurilor veșnice. (5 T. p. 496)

Dumnezeu trebuie să fie de temut. - Adevăratul respect față de Dumnezeu este inspirat de un sentiment al măreției Lui infinite și de o conștientizare a prezenței Lui. Inima fiecărui copil trebuie să fie profund impresionată de acest sentiment al prezenței Celui nevăzut. (Ed. p. 242) „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui.” Psalmul 89, 7.

Numele Lui trebuie venerat. - De asemenea, trebuie manifestat respect față de Numele lui Dumnezeu. Acest Nume să nu fie niciodată rostit cu ușurință sau necugetat. Chiar și în rugăciune trebuie evitată folosirea lui frecventă sau inutilă. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat.” Psalmul 111, 9. Îngerii își ascund fața când Îl pronunță. Cu câtă venerație trebuie să-L rostim noi, care suntem căzuți și păcătoși! (Id. p. 243)

Cuvântul Lui este sacru. - Noi trebuie să venerăm Cuvântul lui Dumnezeu. Să arătăm respect față de Biblie fără s-o folosim ca pe o carte obișnuită sau să umblăm cu ea cu nepăsare. Scripturile nu trebuie să fie citate niciodată în glumă sau interpretate liber pentru a accentua o vorbă de duh. „Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este curat” „ca argintul încercat în cuptor de pământ și curățit de șapte ori.” (Proverbe 30, 5; Psalm 12, 6). (Id. p. 244) Copiii trebuie învățați să respecte orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu. Părinții să amplifice întotdeauna învățăturile legii Domnului înaintea copiilor lor arătând ascultare față de această lege și trăind ei înșiși sub controlul lui Dumnezeu. Dacă un sentiment al sfințeniei legii pune stăpânire pe părinți, el va transforma, cu siguranță, caracterul, convertind sufletul. (R&H. 10 mai 1898)

Locașul de rugăciune. Dumnezeu este acolo. - În fiecare cămin creștin Dumnezeu trebuie să fie onorat prin jertfa rugăciunii și laudei, dimineața și seara. Copiii trebuie învățați să respecte și să adore ora de rugăciune. (CT. p. 110) Copilul să fie învățat să privească timpul și locul rugăciunii ca fiind sacre, precum și serviciul divin de închinare, deoarece Dumnezeu este acolo. Pe măsură ce este manifestat respect în atitudine și comportament, sentimentul care-l inspiră va fi aprofundat. (Ed. p. 242, 243)

Casa lui Dumnezeu este templul Lui cel sfânt. - Ar fi bine atât pentru tineri cât și pentru bătrâni să studieze, să mediteze și să repete adesea acele cuvinte ale Sfințelor Scripturi care arată cum trebuie să fie privit locul marcat de prezența lui Dumnezeu.

„Scoate-ți încălțăminte din picioare”, I-a poruncit lui Moise la rugul aprins, „căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Exodul 3, 5.

Iacov, după ce a privit viziunea cu îngerii, a exclamat: „Domnul este în locul acesta și eu n-am știut. . . . Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” Geneza 28, 16; 17.

„Domnul însă este în templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” Habacuc 2, 20. (Id. p. 243) Mulți . . . nu apreciază cum ar trebui caracterul sacru al lucrurilor veșnice. Aproape toți au nevoie să fie învățați cum să se poarte în casa lui Dumnezeu. Părinții nu trebuie doar să-i învețe, ci să le și poruncească copiilor lor să intre în sanctuar cu sobrietate și venerație. (5 T. p. 496) Protejați împotriva nepăsării în creștere. - De la caracterul sacru al sanctuarului pământesc, creștinii pot învăța cum trebuie privit locul unde Domnul Se întâlnește cu poporul Lui. S-a făcut o mare schimbare, nu în bine, ci în rău, în obiceiurile și tradițiile oamenilor cu privire la închinarea religioasă. Lucrurile prețioase și sfinte care ne leagă de Dumnezeu pierd repede contactul cu mintea și inima noastră și sunt coborâte la nivelul lucrurilor de rând. Venerația pe care o aveau oamenii din vechime pentru sanctuar, unde se întâlneau cu Dumnezeu pentru serviciul sacru, a încetat în mare parte. Cu toate acestea, Dumnezeu Însuși a hirotonisit serviciul Lui și l-a înălțat cu mult deasupra a tot ce este trecător. (Id. p. 491) Casa lui Dumnezeu este adesea desacralizată, iar sabatul călcat de copiii credincioșilor. În unele cazuri li se permite să alerge, să se joace, să vorbească și să-și manifeste temperamentul rău chiar în adunare unde sfinții trebuie să se închine lui Dumnezeu în frumusețea sfințeniei. Iar locul care trebuie să fie sfânt și în care trebuie să domnească o liniște sfântă, unde trebuie să fie ordine desăvârșită, grijă și umilință este făcut un adevărat Babilon - „confuzie”. E destul pentru a-I produce neplăcere lui Dumnezeu și pentru a-L face să-Și retragă prezența din adunările noastre. (R&H. 19 septembrie, 1854)

Noi avem mai multe motive pentru adorare de-cât evreii. - Este adevărat că respectul pentru casa lui Dumnezeu a ajuns aproape uitat. Lucrurile și locurile sfinte nu sunt privite ca deosebite, iar ceea ce este sfânt și înalt nu este apreciat. Nu există o cauză pentru nevoia de evlavie fierbinte în familiile noastre? Nu este din cauză că standardul înalt al religiei este târât în țărână? Dumnezeu a dat poporului Său din vechime reguli cu privire la ordine, desăvârșire și exactitate. S-a schimbat caracterul Lui? Nu este El marele și puternicul Dumnezeu care conduce în cerul cerurilor? N-ar fi bine pentru noi să citim adesea direcțiunile date evreilor de Însuși Dumnezeu, ca noi, care avem lumina adevărului slăvit strălucind asupra noastră să imităm venerația lor față de casa lui Dumnezeu? Avem motive din belșug . . . chiar să fim mai atenți și mai respectuoși în închinarea noastră decât erau iudeii. Dar un vrăjmaș a lucrat să ne distrugă credința în caracterul sacru al închinării creștine. (5 T. p. 495, 496)

Biserica este sanctuarul credincioșilor. - Casa este sanctuarul familiei și cămăruța sau dumbrava este locul cel mai retras pentru închinare individuală, dar biserica este sanctuarul comunității. Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul de închinare. (Id. p. 491)

Învățați-i pe copii să intre cu respect. - Părinți, ridicați standardele creștinismului în mintea copiilor voștri. Ajutați-i să-L împletească pe Isus în experiența lor. Învățați-i să aibă cea mai înaltă venerație pentru casa lui Dumnezeu și să înțeleagă că atunci când intră aici trebuie să aibă inima sensibilizată și cucerită de gânduri ca acestea: „Dumnezeu este aici. Aceasta este casa Lui. Eu trebuie să am gânduri curate și motivele cele mai sfinte. Nu trebuie să am mândrie, invidie, gelozie, bănuieli rele, ură sau înșelăciune în inimă, deoarece vin în prezența Dumnezeului sfânt. Acesta este locul în care Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Lui și-L binecuvântează. Cel înalt și sfânt, care trăiește veșnic, privește asupra mea, îmi cercetează inima și îmi citește cele mai secrete gânduri și fapte ale vieții mele.” (Id. p. 494)

Să stea cu părinții lor. - Gustul moral al închinătorilor în sanctuarul sfânt al lui Dumnezeu trebuie să fie elevat, rafinat și sfințit. Această problemă a fost din nefericire neglijată. Importanța ei a fost trecută cu vederea și, ca rezultat, dezordinea și lipsa de respect au devenit predominante, iar Dumnezeu a fost dezonorat. Când conducătorii bisericii, pastorii și oamenii, tații și mamele nu au vederi înalte cu privire la această chestiune, ce se poate aștepta de la copiii fără experiență? Ei se află prea adesea în grupuri, departe de părinții care ar trebui să aibă grijă de ei. Deși sunt în prezența lui Dumnezeu și ochiul Lui îi privește, ei sunt ușurateci și banali, șoptesc și râd, sunt nepăsători, nerespectuoși și neatenți. (Id. p. 496)

Să fie serioși și tăcuți. - Nu fiți atât de lipsiți de respect pentru casa și închinarea lui Dumnezeu încât să vorbiți unul cu altul în timpul prediciei! Dacă cei ce comit această greșală i-ar putea vedea pe îngerii lui Dumnezeu privind asupra lor și însemnându-le faptele, ar fi umpluți de rușine și de dezgust față de ei înșiși. Dumnezeu vrea ascultători atenți. Când a dormit omul, vrăjmașul a semănat neghina. (MYP. p. 266)

Să nu se poarte ca într-un loc obișnuit. - Locul unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său trebuie să fie sacru, ca și sanctuarul din vechime. Acel loc nu trebuie folosit pentru servirea mesei sau pentru afaceri, ci pur și simplu pentru închinare la Dumnezeu. Când copiii au școală în cursul săptămânii în același loc unde se adună pentru serviciul divin în sabat, nu pot fi făcuți să simtă caracterul sacru al acelui loc și faptul că trebuie să intre cu sentimente de venerație. Lucrurile sacre și cele obișnuite sunt atât de îmbinate că este greu să le deosebești. Pentru acest motiv casa sau sanctuarul dedicat lui Dumnezeu nu trebuie făcut un loc de rând. Caracterul lui sacru să nu fie făcut confuz, amestecat cu sentimente obișnuite sau cu viața de afaceri. Închinătorii trebuie să fie plini de uimire și teamă sfântă când intră în sanctuar și să lase în urmă toate gândurile lumești de rând, deoarece aici este locul unde Dumnezeu Își descoperă prezența. El este camera de audiență a Dumnezeului celui mare și veșnic, de aceea mândria și patima, disensiunile și înălțarea de sine, egoismul și pofta pe care Dumnezeu le denunță ca idolatrie, sunt nepotrivite pentru un asemenea loc. (MS. 23, 1886)

Să nu manifeste un spirit ușuratic. - Părinți, este datoria voastră să vă țineți copiii în supunere desăvârșită, cu toate patimile și temperamentele lor rele. Dacă copiii sunt luați la adunare, trebuie făcuți să știe și să înțeleagă unde se află: nu sunt acasă, ci acolo unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Lui. Ei trebuie ținuți liniștiți și fără nici un fel de joacă, iar Dumnezeu Își va întoarce fața către voi și vă va binecuvânta. Dacă este păstrată ordinea în adunările sfinților, adevărul va avea un efect mai bun asupra tuturor celor ce îl aud. Va fi încurajată solemnitatea de care este atâta nevoie și va fi o putere în adevăr ce va mișca adâncimile sufletului, iar amorțeala de moarte nu se va ține de cei ce ascultă. Credincioși și necredincioși vor fi afectați. Pare evident că în unele locuri chivotul lui Dumnezeu a fost scos din biserică, deoarece poruncile sfinte au fost călcate și tăria lui Israel slăbită. (R&H. 19 septembrie, 1854)

Copilul care tulbură liniștea să fie scos afară. - Copilul tău trebuie să fie învățat să asculte așa cum copiii lui Dumnezeu Îl ascultă pe El. Dacă acest standard este menținut, cuvântul tău va avea greutate când el este neliniștit în casa lui Dumnezeu. Dar dacă copiii nu pot fi stăpâniți sau dacă părinții cred că restricția este o pretenție prea mare, copilul trebuie să fie scos imediat din adunare. Nu trebuie lăsat să distragă mintea ascultătorilor prin faptul că vorbește sau aleargă. Dumnezeu este dezonorat prin modul liber în care părinții își stăpânesc copiii la adunare. (L. 1, 1877)

Lipsa de respect încurajată de etalarea îmbrăcăminții. - Toți trebuie învățați să aibă îmbrăcămintea îngrijită, curată și ordonată dar să nu-și îngăduie împodobirea exterioară care este cu totul necorespunzătoare pentru sanctuar. Nu trebuie să existe etalare a îmbrăcăminții căci aceasta încurajează lipsa de respect. . . . Toate chestiunile ce țin de îmbrăcămintă trebuie tratate cu grijă, urmând îndeaproape regula Bibliei. Moda este zeița ce a guvernat lumea de

afară și adesea se strecoară și în biserică. Biserica trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu standardul ei, iar părinții să se gândească la acest subiect în mod inteligent. (5 T. p. 499, 500)

Arătați respect pastorilor, reprezentanții lui Dumnezeu. - Ar trebui manifestat respect față de reprezentanții lui Dumnezeu: pastorii, învățătorii și părinții care sunt chemați să vorbească în locul Lui. Prin respectul arătat lor, Dumnezeu este onorat. (Ed. p. 244) Ei {copiii} sunt rareori învățați că pastorul este ambasadorul lui Dumnezeu, că solia ce o aduce este mijlocul prevăzut de El pentru salvarea sufletelor și că pentru toți cei care au la dispoziție acest privilegiu, el va fi fie o mireasmă de viață spre viață, fie o mireasmă de moarte spre moarte. (5 T. p. 497) Nimic din ceea ce este sacru, nimic din ceea ce ține de închinarea la Dumnezeu nu trebuie tratat cu nepăsare și indiferență. Atunci când cuvântul vieții este rostit, trebuie să vă amintiți că ascultați vocea lui Dumnezeu prin servul delegat de El. Nu pierdeți aceste cuvinte prin lipsa de atenție. Dacă sunt luate în seamă, ele vă pot păzi picioarele să nu rătăcească pe cărări rele. (MYP. p. 266)

Părinții care critică au de dat socoteală. - Fiți atenți, părinți, ce exemplu și ce idei le dați copiilor voștri! Mîntea lor este maleabilă și impresiile sunt ușor întipărite. Cu privire la serviciul divin, dacă vorbitorul are vreun cusur, temeți-vă să-l menționați. Vorbiți numai despre lucrarea bună ce o face și despre ideile bune ce le-a prezentat, cărora trebuie să le dați atenție ca venind prin agentul lui Dumnezeu. Se poate vedea repede de ce copiii sunt atât de puțin impresionati de Cuvântul lui Dumnezeu și de ce au așa puțin respect pentru casa Lui. Educația lor a fost deficitară din acest punct de vedere. (5 T. p. 498) Mîntea delicată și susceptibilă a tineretului estimează munca slujitorilor lui Dumnezeu după felul în care părinții tratează această problemă. Mulți părinți fac din serviciul divin un subiect de critică acasă, aprobând câteva lucruri și condamnând altele. În felul acesta, solia lui Dumnezeu către oameni este criticată, pusă sub semnul întrebării și făcută un subiect tratat cu superficialitate. Ce impresii pot fi astfel făcute asupra minții tinerilor prin aceste remarcări nepăsătoare și nerespectuoase, numai cărțile cerului vor descoperi. Copiii văd și înțeleg aceste lucruri mult mai repede decât pot gândi părinții. Simțurile lor morale primesc o direcție greșită pe care timpul n-o poate niciodată schimba pe deplin. Părinții se plâng de împietrirea inimii copiilor lor și de dificultatea de a le trezi sensibilitățile morale să răspundă cerințelor lui Dumnezeu. Dar cărțile rapoartelor din cer notează fără greșală cauza adevărată: părinții erau neconvertiți. Ei nu erau în armonie cu cerul sau cu lucrarea cerului. Ideile lor înguste și de rînd cu privire la caracterul sacru al lucrării și al sanctuarului lui Dumnezeu erau împletite în educația copiilor lor. Se pune sub semnul întrebării dacă o persoană care ani de zile s-a aflat sub această influență distrugătoare a învățaturii din familie va avea vreodată un respect sensibil și o stimă înaltă pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru mijloacele pe care El le-a destinat pentru salvarea sufletelor. Despre aceste lucruri trebuie să vorbiți cu venerație, cu un limbaj decent și cu o susceptibilitate fină ca să puteți arăta tuturor celor cu care veniți în contact că priviți solia de la slujitorii lui Dumnezeu ca pe un mesaj pentru voi de la Însuși Dumnezeu. (Id. p. 497, 498)

Practicați reverența până ce devine un obicei. - Este mare nevoie de venerație în tinerii acestui veac. Sunt alarmată când văd copiii și tinerii părinților religioși atât de nepăsători față de ordinea și decența ce trebuie să fie observate în casa lui Dumnezeu. În timp ce slujitorii lui Dumnezeu prezintă cuvântul vieții, unii citesc, alții șoptesc și rîd. Ochii le strălucesc pentru că distrag atenția celor din jur. Acest obicei, dacă este permis să rămână neîmpiedicat, va crește și-i va influența și pe alții. Copiii și tinerii nu trebuie să simtă niciodată că a fi indiferent și nepăsător în adunările de închinare la Dumnezeu ar fi un lucru de care se pot mândri. Dumnezeu vede orice gând sau faptă lipsită de respect și le înregistrează în cărțile cerului. El spune: „Știu faptele tale.” Nimic nu este ascuns de ochiul Său atotcercetător. Dacă v-ați format în vreo măsură obiceiul de a fi indiferenți și neatente în casa lui Dumnezeu,

exersați-vă puterile ce le aveți pentru a-l corecta și arătați că aveți respect de sine. Practicați venerația până când ea devine o parte din voi înșivă. (YI. 8 octombrie, 1896)

CAPITOLUL OPTZECI ȘI UNU

COORDONAREA CĂMINULUI ȘI A BISERICII

Începeți lucrarea harului în cămin. - Părinți, începeți lucrarea harului în biserică cu propriul cămin, purtându-vă în așa fel încât copiii să vadă că voi cooperați cu îngerii sfinți. Vedeți să fiți convertiți în fiecare zi. Educați-vă pe voi și pe copiii voștri pentru o viață veșnică în împărăția lui Dumnezeu. Îngerii vă vor fi ajutoare puternice. Satana vă va ispiti, dar nu-i cedați. Nu spuneți nici un cuvânt de care să profite vrăjmașul. Adevărul este pur și nealterat. Lăsați-l să locuiască în inimă. Hotărârea fiecărui membru al familiei să fie: „Voi fi creștin căci în școala de aici de jos trebuie să-mi formeze un caracter ce-mi va oferi accesul într-o clasă mai înaltă în cer. Trebuie să fac altora ceea ce doresc ca ei să-mi facă mie pentru că numai cei ce Îl descoperă pe Hristos în această lume pot intra în curțile cerului.” Faceți viața de familie atât de asemănătoare cu cerul pe cât este posibil. Membrii familiei să nu uite, când se adună în jurul altarului familial, să se roage pentru bărbații din poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu. (MS. 93, 1901) Aceia care-și guvernează familiile în mod corect vor aduce în biserică o influență de ordine și venerație. Vor reprezenta atributele milei și iubirii ca stând mână în mână. Ei vor descoperi copiilor lor caracterul lui Hristos. Legea bunătății și iubirii pe buzele lor nu le va face poruncile slabe și fără autoritate, iar cerințele lor nu vor fi întâmpinate cu neascultare. (R&H. 19, februarie, 1895)

Famiile-model formează o biserică-model. - Fiecare familie este o biserică peste care prezidează părinții. Primul lucru luat în considerație de părinți trebuie să fie acela de a lucra pentru salvarea copiilor lor. Când tatăl și mama, preotul și învățătorul familiei își ocupă pe deplin poziția de partea Domnului Hristos, în cămin va fi exercitată o influență bună. Această influență sfântă va fi simțită în biserică și va fi recunoscută de fiecare credincios. Lucrarea lui Dumnezeu este mult împiedicată din cauza lipsei de evlavie și de sfințenie în cămin. Nimeni nu poate aduce în biserică o influență pe care el n-o manifestă în familie și în relațiile lui de afaceri. (MS. 57, 1903)

Comportarea adecvată în biserică este învățată acasă. - Căminul este o școală în care toți pot învăța cum să se poarte în biserică. Când toți sunt membri ai familiei regale, în viața de cămin va exista adevărată politețe. Fiecare membru al familiei va căuta să le facă tuturor celorlalți viața plăcută. Îngerii lui Dumnezeu, care slujesc celor ce vor fi moștenitori ai mântuirii, te vor ajuta să-ți faci din familie un model al familiei cerești. Lăsați să fie pace în cămin și va fi pace în biserică. Această experiență prețioasă, adusă în adunare, va fi mijlocul creerii unei afecțiuni binevoitoare a unuia față de celălalt. Certurile vor înceta. Adevărată politețe creștină va fi văzută între membrii bisericii. Lumea va cunoaște că ei au fost cu Isus și au învățat de la El. Ce impresie ar face biserica asupra lumii dacă toți membrii ei ar trăi viața de creștin! (MS. 1903)

De ce există slăbiciune în biserică? - Mulți par să creadă că declinul din comunități și creșterea iubirii de plăcere se datorează lipsei de lucrare pastorală. Este adevărat, biserica trebuie să fie asigurată cu îndrumători și pastori credincioși. Pastorii trebuie să muncească sânguincios pentru tinerii care nu s-au predat lui Hristos și, de asemenea, pentru alții care, deși au numele în registrul comunității, sunt nereligioși și fără Hristos. Dar chiar dacă pastorii își fac lucrarea bine și cu credincioșie, totuși ea va avea puțină valoare dacă părinții și-o neglijează pe a lor. Lipsa de putere din biserică se datorează lipsei de creștinism în viața de familie. Dacă părinții nu se apucă de lucrarea lor așa cum ar trebui, va fi greu ca tinerii să se trezească la sentimentul datoriei. Dacă religia domnește în cămin, ea va fi adusă în biserică. Părinții care-și fac lucrul pentru Dumnezeu sunt o putere spre bine. Când își stăpânesc copiii și-i încurajează crescându-i în mustrarea și învățătura Domnului, ei îi binecuvântează pe

semenii lor în mijlocul cărora trăiesc și biserica este întărită prin lucrarea lor credincioasă. (ST. 3 aprilie, 1901)

Părinții neglijenți nu pot înălța biserica. - Dacă neascultarea este îngăduită în viața de familie, inima copiilor va fi umplută cu opoziție față de guvernarea lui Dumnezeu. Puterea Duhului Sfânt se va dovedi inefficientă să le înmoaie și să le supună inimile. Dacă în anii de mai târziu, în împrejurări speciale, ei se supun evangheliei lui Hristos, vor avea de purtat bătălii teribile ca să-și aducă voința necredincioasă în supunere față de voința lui Dumnezeu. De multe ori biserica are de suferit prin membrii ei datorită educației greșite pe care aceștia au primit-o în copilărie. Când erau copii li se permitea să practice înșelăciunea pentru a obține propria cale; iar spiritul care a fost îngăduit să fie răzvrătit în familie va fi ultimul care va da ascultare cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu. (R&H. 30 martie, 1897)

Spiritualitatea poate fi ucisă de critică. - Când sunteți ispitiți să spuneți cuvinte mânioase, rugați-vă pentru har ca să rezistați ispitei. Amintiți-vă că fiii voștri vor vorbi așa cum vă aud pe voi vorbind. Îi educați prin exemplul vostru. Amintiți-vă că, dacă vorbiți cu supărare vreunui membru al bisericii, ați vorbi la fel și în cer dacă ați fi lăsați să intrați acolo. . . . După familie vine biserica. Influența familiei trebuie să fie de așa natură încât să constituie un ajutor și o binecuvântare în biserică. Nu spuneți niciodată vreun cuvânt de nemulțumire sau de critică. Există comunități în care spiritualitatea a fost aproape omorâtă din cauză că spiritul vorbirii de rău a fost lăsat să intre. De ce spunem cuvinte de blam și de dezaprobare? Tăcerea este cea mai puternică mustrare ce o puteți da celui ce vă vorbește aspru și nepolitic. Tăceți cu desăvârșire. Adesea tăcerea este elocvență. (MS. 21, 1903) Grija pentru tineri nefericiți. - Tineri și tinere care nu sunt sub influențele căminului, au nevoie de cineva care să se îngrijească de ei și să manifeste interes față de ei, iar cei ce fac aceasta înlocuiesc o mare lipsă și fac lucrarea lui Dumnezeu pentru salvarea sufletelor tot la fel ca pastorul la amvon. Această lucrare de bunăvoință interesată pentru binele tineretului nu este mai mult decât ceea ce Dumnezeu cere de la fiecare din noi. Cât de sânguincios trebuie experimentată lucrarea creștină de a preveni formarea acelor obiceiuri care mânjesc pentru totdeauna caracterul! Urmașii lui Hristos să facă Cuvântul lui Dumnezeu atractiv pentru tineri. (FE. p. 51)

Pastorul are o ocazie deosebită. - La fiecare ocazie potrivită, istoria iubirii lui Isus să fie repetată copiilor. În fiecare predică să fie lăsat un colțisor pentru beneficiul lor. Slujitorul lui Hristos poate să-și facă prieteni de durată din acești micuți. Apoi el să nu piardă nici o ocazie de a-i ajuta să devină mai inteligenți în cunoașterea Scripturilor. Aceasta va face mai mult decât ne dăm seama în a bara calea împotriva înșelăciunilor lui Satana. Dacă copiii devin de timpuriu buni cunoscători ai adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu, va fi ridicată o barieră împotriva lipsei de evlavie, iar ei vor fi în stare să-l întâmpine pe vrăjmaș cu cuvintele: „Stă scris.” (GW. p. 208)

Fiți la fel de credincioși acasă ca și la serviciul divin. - Ca învățători ai celor iubiți ai voștri, părinți, adevărul trebuie să aibă o putere stăpânitoare asupra conștiinței și a înțelegerii voastre, prezidând peste cuvânt și faptă. Fiți la fel de credincioși acasă ca și la serviciul de închinare lui Dumnezeu. Prezentați un caracter corect tuturor celor din cămin. Îngerii lui Dumnezeu sunt prezenți notând felul în care sunt tratați membrii mai tineri ai familiei lui Dumnezeu. Religia familiei va fi, cu siguranță, adusă în biserică. (MS. 84, 1897)

S E C Ţ I U N E A XIX Ziua socotelilor

CAPITOLUL OPTZECI ŞI DOI

ORA ESTETĂRIE

Satana își organizează armata. - Satana își aranjează oștirea. Suntem noi pregătiți pentru conflictul înfricoșător care este chiar în fața noastră? Ne pregătim, noi și familiile noastre, să înțelegem poziția adversarilor și tacticile lor de luptă? Își formează copiii noștri obiceiuri de hotărâre ca să fie neclintii și nesupuși în vreo problemă de principiu sau de datorie? Mă rog ca toți să înțelegem semnele timpului și să ne pregătim, pe noi și pe copiii noștri, ca în vremea conflictului Dumnezeu să poată fi locul nostru de scăpare și apărarea noastră. (R&H. 23 aprilie, 1889)

Pregătiți-vă pentru o surpriză copleșitoare. - Nelegiuirea aproape și-a atins limita. Lumea este plină de confuzie și o mare teroare stă gata să vină curând peste ființele omenești. Sfârșitul este foarte aproape. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se pregătească pentru ceea ce este gata să izbucnească asupra lumii ca o surpriză copleșitoare. Timpul nostru este prețios. Avem doar puține, foarte puține zile de probă în care să ne pregătim pentru viața veșnică. (YI. 28 aprilie, 1908)

Multe familii nepregătite. - În sabat și duminică, în viziuni de noapte se părea că îmi aduceam mărturia înaintea oamenilor. În amândouă aceste ocazii se părea că eram într-un cort uriaș și aglomerat. Dumnezeu mi-a dat o solie hotărâtă pentru popor. Povara mea era pentru familiile noastre care nu sunt pregătite să-L întâmpine pe Domnul. O povară deosebită mi-a fost dată să arăt poporului nostru nevoia de a căuta pe Domnul cu cercetare amănunțită de inimă și cu seriozitate a scopului. . . . Părinții care sunt cu adevărat convertiți vor demonstra în viața lor de familie că trăiesc sub disciplina Cuvântului lui Dumnezeu. . . . Pentru tata și mama cea mai importantă lucrare a vieții lor este educarea corectă a copiilor. (L. 64, 1911)

Întrebări solemne pentru părinți. - Tați și mame, cum este raportul vostru? Ați fost credincioși față de ceea ce vi s-a încredințat? Când i-ați văzut pe copiii voștri înclinați să urmeze o cale ce știati că va rezulta în gânduri, cuvinte și fapte impure, ați încercat, mai întâi cerând ajutorul lui Dumnezeu, să le arătați pericolul? Le-ați arătat primejdia apucării pe un drum ales de ei singuri. V-ați neglijat, mame, lucrarea dată vouă de Dumnezeu, cea mai măreață lucrare încredințată vreodată muritorilor? Ați refuzat să vă purtați responsabilitățile date de Dumnezeu? În timpul strâmtorării care se află chiar în fața noastră, când judecățile lui Dumnezeu vor cădea peste cei impuri și nesfinți, vă vor blestema copiii voștri pentru indulgența voastră? (R&H. 23 decembrie, 1902)

Părinții noi în credință au nevoie de învățătură. - Aceia care poartă ultima solie de har către lume trebuie să simtă că este datoria lor aceea de a-i instrui pe părinți cu privire la religia familiei. Marea lor mișcare reformatoare trebuie să înceapă prin a le prezenta taților, mamelor și copiilor principiile legii lui Dumnezeu. Pe măsură ce sunt prezentate cerințele legii, iar bărbații și femeile sunt convinși de datoria lor de a da ascultare, arătați-le responsabilitatea hotărârilor lor, nu doar pentru ei, ci și pentru copiii lor. Arătați-le că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu este singura noastră apărare împotriva relelor care duc lumea la pierzare. (6 T. p. 119)

Tineretul nostru are nevoie de ajutor și de încurajare. - Acum este timpul și ocazia noastră să lucrăm pentru tineri. Spuneți-le că ne aflăm într-o criză primejdioasă, că vrem să știm cum să deosebim adevărata evlavie. Tineretul nostru are nevoie să fie ajutat, înălțat și încurajat, dar într-un mod corect; poate nu în felul în care ei doresc, dar într-un fel ce-i va ajuta să aibă mintea sfințită. Ei au nevoie de religie bună și sfințitoare mai mult decât de orice altceva. (FE. p. 547) Nu întârziați. - Evenimentele care vin își aruncă deja umbra în calea noastră. Apelez la voi, tați și mame, să faceți acum, pentru copiii voștri, cele mai stăruitoare eforturi. Dați-le în fiecare zi învățătură religioasă. Învățați-i să-L iubească pe Dumnezeu și să fie sinceri față de principiile dreptății. Conduși de influența divină a Duhului Sfânt, lucrați cu credință înaltă și stăruitoare, lucrați acum. Nu încetați nici o zi, nici un ceas. (R&H. 23 aprilie, 1889)

Faceți o lucrare completă. - Părinți, smeriți-vă inimile înaintea lui Dumnezeu. Începeți o lucrare serioasă cu copiii voștri. Rugați pe Dumnezeu să vă ierte desconsiderarea Cuvântului Lui prin faptul că ați neglijat educarea copiilor în calea pe care trebuie să meargă. Cereți lumină și călăuzire, o conștiință sensibilă și un discernământ clar ca să vă puteți vedea greșelile și căderile. Dumnezeu va asculta astfel de rugăciuni, dintr-o inimă umilă și zdrobită. (MS. 22, 1904)

Mărturisirea poate fi necesară. - Dacă ați eșuat în a vă împlini datoria față de familiile voastre, mărturișiți-vă păcatul înaintea lui Dumnezeu. Adunați-vă copiii în jurul vostru și aduceți-le la cunoștință neglijența voastră. Spuneți-le că vreți să aduceți o reformă în familie și cereți-le să vă ajute să faceți căminul ceea ce trebuie să fie. Citiți-le direcțiunile aflate în Cuvântul lui Dumnezeu. Rugați-vă cu ei și cereți-i lui Dumnezeu să le cruțe viețile și să-i ajute să se pregătească pentru un cămin în împărăția Lui. În felul acesta puteți începe o lucrare de reformă și apoi continuați să țineți calea Domnului. (MS. 22, 1904)

Dați-le copiilor un exemplu de ascultare strictă. - Lucrarea specială a părinților este de a clarifica copiilor lor legea lui Dumnezeu și de a-i îndemna la ascultare față de ei, ca să poată vedea importanța ascultării de Dumnezeu în toate zilele vieții lor. Aceasta a fost lucrarea lui Moise. El trebuia să le poruncească părinților datoria lor de a le da copiilor un exemplu de strictă ascultare. Aceeași lucrare trebuie făcută astăzi în cămin, mai presus de orice altceva. Ea trebuie să însoțească solia îngerului al treilea. Ignoranța nu este o scuză a faptului că părinții neglijează să-i învețe pe copiii lor ce înseamnă a călca legea lui Dumnezeu. Lumină este din belșug și nimeni nu trebuie să umble în întuneric și să fie în ignoranță. Dumnezeu este Instructorul nostru astăzi tot așa cum a fost pentru copiii lui Israel și toți sunt legați prin cea mai sacră obligație să asculte legile Lui. (L. 90, 1898)

Rugați-vă și lucrați pentru mântuirea lor. - Învățați-vă copiii că inima trebuie să fie educată pentru stăpânire și lepădare de sine. Motivele vieții trebuie să fie în armonie cu legea lui Dumnezeu. Nu fiți niciodată împăcați știindu-vă copiii crescând departe de Hristos. Să nu vă simțiți niciodată în tihnă cât timp ei sunt reci și indiferenți. Strigați către Dumnezeu zi și noapte. Rugați-vă și lucrați pentru salvarea sufletelor copiilor voștri. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” Ea este resortul principal și balanța caracterului. Fără frică de Domnul ei nu vor reuși să îndeplinească marele obiectiv pentru care au fost creați. (R&H. 23 aprilie, 1889)

Acționați ca ziditori de caractere. - Părinții Adventiști de Ziua a Șaptea ar trebui să-și dea seama mai pe deplin de răspunderile lor ca ziditori de caractere. Dumnezeu așează înaintea lor privilegiul de a întări cauza Lui prin consacrarea și lucrul copiilor lor. El dorește să vadă o adunare mare de tineri ieșind din familiile poporului nostru care, datorită influenței evlavioase a căminului și-au supus Lui inima și merg înainte să-I dea cel mai înalt serviciu al vieții lor. Îndrumați și educați prin învățătură evlavioasă în cămin, prin influența altarului familial de dimineață și de seară, și prin exemplul consistent al părinților care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, ei au învățat să se supună lui Dumnezeu ca Învățător al lor și sunt pregătiți să-I ofere o slujire acceptabilă ca fii și fiice credincioase. Astfel de tineri sunt pregătiți să reprezinte în lume puterea și harul lui Hristos. (CT. p. 131)

CAPITOLUL OPTZECI ȘI TREI

RĂSPĂLĂTIRILE

O scenă grafică a zilei judecării. - Am avut odată un vis în care am văzut o mare mulțime adunată laolaltă. Deodată cerurile s-au întunecat, au fost tunete, fulgere și o voce mai tare decât cea mai mare bubuitură de tunet a răsunat în ceruri și pe pământ, spunând: „S-a sfârșit.” O parte a adunării, cu fețele palide, a ieșit înainte cu un bocet de agonie strigând: „O, nu sunt gata.” A fost pusă întrebarea: „De ce nu ești gata? De ce nu ai folosit ocaziile pe care

ți le-am oferit cu atâta dărnicie?" M-am trezit cu un strigăt răsunându-mi în urechi: „Nu sunt gata. Sunt nemântuit. Pierdut! Pierdut! Pentru totdeauna pierdut!" Cu privire la răspunderile solemne ce apasă asupra noastră, să contemplăm viitorul ca să înțelegem ce trebuie să facem pentru a-l întâmpina. Ne vom întâlni în ziua aceea cu neglijarea și disprețuirea lui Dumnezeu și a harului Lui și cu respingerea adevărului și a dragostei Sale? În solemna adunare a ultimei zile va fi citit, în auzul întregului univers, motivul condamnării păcătosului. Pentru prima oară, părinții vor afla care a fost viața secretă a copiilor lor. Copiii vor vedea câte rele au comis împotriva părinților lor. Va fi o descoperire generală a secretelor și motivelor inimii căci tot ce este ascuns va fi scos la lumină. Cei ce au făcut glume pe seama evenimentului judecării, vor deveni sobri când vor sta față în față cu teribila realitate. Cei ce au disprețuit Cuvântul lui Dumnezeu vor sta față în față cu Autorul scrierilor inspirate. Nu ne putem permite să trăim fără a ne gândi la ziua judecării, căci, deși a fost mult amânată, acum este aproape, chiar la ușă și se grăbește foarte mult. Trâmbița arhanghelului va face în curând ca cei vii să tresară de spaimă, iar cei morți să se trezească. În acea zi, cei răi vor fi despărțiți de cei drepiți, așa cum păstorul desparte caprele de oi. (YI. 21 iulie, 1892)

Când Dumnezeu întreabă: „Unde sunt copiii?" - Părinții care și-au neglijat responsabilitățile date lor de Dumnezeu, trebuie să se întâlnească cu această neglijare la judecată. Domnul îi va întreba atunci: „Unde sunt copiii pe care ți i-am dat să-i educi pentru Mine? De ce nu sunt la dreapta Mea?" Mulți părinți vor vedea atunci că iubirea neînțeleaptă le-a orbit ochii față de greșelile copiilor lor și i-au lăsat să-și formeze caractere strâmbe, nepotrivite pentru cer. Unii vor vedea că nu le-au dat copiilor timp și atenție, iubire și blândețe. Faptul că și-au neglijat datoria, a făcut din copii ceea ce sunt. (4 T. p. 424) Părinți, dacă pierdeți vreodată ocazie, Dumnezeu să aibă milă de voi, căci în ziua judecării vă va întreba: „Ce ai făcut cu turma Mea, frumoasa Mea turmă?" . . . Să presupunem că vei ajunge în cer dar nici unul din copiii tăi nu este cu tine. Cum a-i putea să-I spui lui Dumnezeu: „Iată-mă pe mine și pe copiii pe care Tu mi i-ai dat"? Cerul notează neglijența părinților. Este scrisă în cărțile cerului. (MS. 62, 1901)

Famiile vor trece spre reexaminare înaintea lui Dumnezeu. - Ce scenă va fi prezentată atunci când părinții și copiii se vor întâlni în ziua socotelilor finale! Mii de copii care au fost robii apetitului și ai viciului corupător și ai căror viață este o epavă morală, vor sta față în față cu părinții care i-au făcut ceea ce sunt. Cine altul decât părinții trebuie să-și poarte responsabilitatea înfricoșătoare? Domnul i-a făcut pe acești tineri corupți? O, nu! El i-a făcut după chipul Său, puțin mai prejos decât îngerii. Cine atunci a făcut lucrarea înspăimântătoare de formare a caracterului? Cine le-a schimbat caracterul, așa încât ei nu mai poartă chipul lui Dumnezeu și trebuie să fie pentru totdeauna despărțiți de prezența Lui ca fiind prea impuri pentru a avea vreun loc cu îngerii curați, în cerul cel sfânt? Au fost transmise păcatele părinților la copii prin poftă și patimi pervertite? Iar lucrarea a fost completată de mama iubitoare de plăceri care a neglijat să-i educe în mod corespunzător, potrivit cu modelul care i-a fost dat? Toate aceste mame vor fi examinate înaintea lui Dumnezeu tot atât de sigur cât de sigur este faptul că ele există. (3 T. p. 568, 569)

În cer este un raport ilustrat. - Părinții și copiii să-și amintească de faptul că, zi de zi ei trebuie să-și formeze un caracter și că trăsăturile acestui caracter sunt imprimate în cărțile cerului. Dumnezeu Își observă poporul întocmai cum un artist observă bărbații și femeile ale căror trăsături vrea să le transfere pe pânză. Ce fel de pictură vreți să produceți? Răspundeți la întrebare, părinți! Ce fel de imagine va pune Maestrul Artist în dreptul vostru în rapoartele cerului? . . . Acest lucru trebuie să-l hotărâm acum. Mai târziu, când moartea va veni, nu va mai fi timp pentru îndreptarea trăsăturilor strâmbe din caracter. Aceasta trebuie să fie problema cea mai importantă pentru fiecare din noi, în mod individual. În fiecare zi, înfățișarea noastră este pictată pentru acum și pentru veșnicie. Fiecare să spună: „Chipul meu este pictat astăzi." Întrebați-vă în fiecare zi și în fiecare ceas: „Cum vor suna cuvintele mele în

urechile îngerilor? Sunt ele ca niște mere de aur în niște coșulețe de argint sau sunt ca grindina distrugătoare care lovește și rănește?" . . . Nu doar cuvintele și faptele, ci și gândurile noastre formează imaginea a ceea ce suntem. Atunci fiecare suflet să fie bun și să facă bine. Imaginea voastră să nu fie una de care să vă fie rușine. Fiecare sentiment pe care-l nutrim își lasă amprenta asupra înfățișării exterioare. Dumnezeu ne ajută să ne facem raportul în familie așa cum dorim să fie raportul din cer. (L. 78, 1901)

Ați fost nepăsători? - O, dacă părinții ar urmări binele veșnic al copiilor lor cu rugăciune și cu atenție mare! Ei să se întrebe: „Am fost nepăsători? Am neglijat această lucrare solemnă? Ne-am lăsat copiii să devină jucăria ispitelor lui Satana? Nu avem de dat o solemnă socoteală lui Dumnezeu pentru că le-am permis copiilor noștri să-și folosească talentele, timpul și influența lucrând împotriva adevărului și împotriva lui Hristos? Nu ne-am neglijat noi datoria ca părinți și nu am mărit numărul supușilor împărăției lui Satana? (6 T. p. 429, 430) Dacă mamele neglijează să-și educe corect copiii, neglijența este reflectată asupra lor, făcându-le povara și problemele mai grele decât ar fi fost dacă ele și-ar fi dedicat timp și grijă răbdătoare în antrenarea copiilor lor în ascultare și supunere. Mamele vor fi răsplătite la sfârșit pentru că au făcut din formarea caracterelor copiilor lor prima și cea mai înaltă motivație ca spinii să nu prindă rădăcină și să aducă un seceriș bogat. (ST. 5 august, 1875)

Copiii îi vor condamna pe părinții necredincioși. - Blestemul lui Dumnezeu va fi cu siguranță asupra părinților necredincioși. Nu numai că plantează spini care îi vor răni aici, ci ei trebuie să se întâlnească cu propria necredincioșie când va fi ținută judecata. Mulți copii se vor ridica la judecată și își vor condamna părinții pentru că nu i-au stăpânit și îi vor acuza de distrugerea lor. Mila falsă și iubirea oarbă i-a făcut pe părinți să scuze greșelile copiilor lor și să le lase necorectate, iar copiii sunt pierduți și sângele sufletelor lor va fi asupra părinților necredincioși. (1 T. p. 219)

Copiii vor aduce omagiu părinților credincioși. - Când va fi ținută judecata și când cărțile vor fi deschise, când este pronunțat de marele Judecător „bine ai făcut” și când coroana de slavă nemuritoare este așezată pe fruntea biruitorului, mulți își vor scoate coroanele în fața întregului univers adunat și, arătând către mamele lor, vor spune: „Ea m-a făcut tot ceea ce sunt prin harul lui Dumnezeu. Învățătura și rugăciunile ei au fost binecuvântate, spre mântuirea mea veșnică.” (MYP. p. 330)

Rezultatele instruirii credincioase vor fi manifestate. - Toți cei ce au lucrat cu spirit neegoist, vor privi roadele muncii lor. Vor fi văzute efectele fiecărui principiu corect și a fiecărei fapte nobile. Ceva din acestea vedem aici, dar cât de puțin din rezultatul celei mai nobile lucrări din lume este manifestat față de înfăptuitor în această viață! Cât de mulți trudes în mod neegoist și neobosit pentru cei ce sunt dincolo de posibilitatea lor de a-i ajunge sau de a-i cunoaște! Părinți și învățători se culcă pentru ultimul lor somn în timp ce lucrarea vieții lor pare să fi fost făcută în zadar. Ei nu știu că credincioșia lor a deschis izvoare de binecuvântare care nu încetează niciodată să curgă. Ei văd doar prin credință cum copiii pe care i-au educat devin o binecuvântare și o inspirație pentru semenii lor și cum influența se repetă înmiit. . . . Oamenii seamănă semințe din care, deasupra mormintelor lor, alții adună roadele binecuvântate. Ei plantează pomi ca alții să le poată mânca fructele. Ei sunt mulțumiți să știe că au pus în mișcare influențe spre bine. În viitor va fi văzută acțiunea și reacția acestor influențe. (Ed. p. 305, 306)

Părinții își pot aduce copiii cu ei în Țara Făgăduită. - Dumnezeu a îngăduit ca lumina de la tronul Lui să lumineze de-a lungul căii vieții. Înaintea noastră merge un stâlp de nor ziua și un stâlp de nor noaptea, cum a mers și înaintea vechiului Israel. Este privilegiul nostru ca părinți creștini, după cum a fost privilegiul poporului lui Dumnezeu din vechime, să ne aducem copiii în Țara Făgăduită. (ST. 24 noiembrie, 1881) Tu îți vrei familia pentru Dumnezeu. Vrei să-i iei pe-ai tăi la porțile cetății și să spui: „Iată-mă, Doamne, eu și copiii pe care mi i-ai dat Tu.” Ei pot fi bărbați și femei care au crescut la maturitate dar sunt copiii tăi,

iar educația și vegherea ta au fost binecuvântate de Dumnezeu până acum, când ei stau ca biruitori. Acum poți spune: „Iată-mă, Doamne, pe mine și pe copii.” (MS. 49, 1894)

Famiile rupte vor fi reunite. - Domnul Isus vine, vine cu nori și slavă mare. O mulțime de îngeri strălucitori Îl vor însoți. El va veni să-i onoreze și să-i ia la Sine pe cei ce L-au iubit și au păzit poruncile Lui. El nu i-a uitat și nu Și-a uitat făgăduința. Va fi o reunire a lanțului familiei. (R&H. 22 noiembrie, 1906)

Mângâiere pentru o mamă depusă. - Tu întrebi în legătură cu micuțul tău dacă va fi mântuit. Cuvintele lui Hristos sunt răspunsul: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a celor ca ei.” Amintește-ți profeția: „Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii și nu vrea să se mângâie. . . . Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor.” Această făgăduință este a ta. Poți fi mângâiată și încredințată în Domnul. El m-a învățat adesea că mulți micuți trebuie să fie trimiși la odihnă înainte de timpul strămtorării. Ne vom vedea copiii din nou. Îi vom întâlni și îi vom cunoaște în curțile cerești. Puneți încrederea în Domnul și nu te teme! (L. 196, 1899)

Copiii vor fi dați în brațele mamelor. - O, mântuire minunată! Mult discutată, mult sperată și mult contemplată cu o anticipare înflăcărată, dar niciodată înțeleasă pe deplin. Dreptii cei vii sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală de ochi”. La glasul lui Dumnezeu ei au fost slăviți; acum sunt făcuți nemuritori și împreună cu sfinții înviați sunt răpiți să întâlnească pe Domnul lor în văzduh. Îngerii „adună pe cei aleși din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă”. Copilașii sunt purtați de îngerii sfinți și dați în brațele mamelor lor. Prieteni multă vreme despărțiți prin moarte sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și, cu cântări de bucurie, se înalță împreună spre cetatea lui Dumnezeu. (GC. p. 636)

Ziua mult sperată. - Din ziua când prima pereche și-a întors pașii triști din Eden, copiii credinței au așteptat venirea Celui Promis ca să rupă puterea distrugătorului și să-i aducă din nou în Paradisul pierdut. (Id. p. 299) Cerul va fi destul de ieftin dacă-l obținem prin suferință. . . . Când am văzut ce trebuie să fim pentru a moșteni slava și când am văzut cât de mult a suferit Domnul Isus pentru a obține pentru noi o moștenire așa de bogată, m-am rugat ca să putem fi botezați cu suferințele Domnului Hristos ca să nu dăm înapoi în fața încercărilor, ci să le purtăm cu răbdare și bucurie știind că Isus a suferit ca, prin sărăcia și suferințele Lui, să fim făcuți bogați. (EW. p. 67)

Cerul este vrednic de orice! - Cerul este vrednic de orice din partea noastră. Nu trebuie să riscăm nimic în această privință. Aici nu trebuie să facem nimic la întâmplare. Trebuie să știm că Domnul ne întărește pașii. Dumnezeu să ne ajute în marea lucrare de biruință. El are coroane pentru cei ce biruiesc. Are haine albe pentru cei neprihăniți și o lume veșnică de slavă pentru cei ce caută slava cinstei și nemurirea. Oricine intră în cetatea lui Dumnezeu va intra ca biruitor; nu ca un criminal condamnat, ci ca un fiu al lui Dumnezeu. Urarea de bun venit spusă oricui intră, va fi: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Matei 25, 34. (CTBH. p. 149)

Părtași ai bucuriei lui Hristos. - Vedem o suită de îngeri de o parte și de alta a porții. Când intrăm, Isus spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Aici El îți spune să fii părtaș la bucuria Lui. Care bucurie? Este bucuria de a vă vedea truda sufletului, tați. Este bucuria de a vedea că eforturile voastre, mame, sunt răsplătite. Iată copiii voștri: cununa vieții le este pusă pe cap, iar îngerii lui Dumnezeu imortalizează numele mamelor ale căror eforturi i-au câștigat pe copiii lor pentru Isus Hristos. (MS. 12, 1895)

Slăvita zi a biruinței. - Acum biserica este militantă. Acum sunteți confrunțați cu o lume în întuneric, predată idolatriei aproape în întregime. . . . Dar vine ziua când luptele vor fi

terminate și biruința câștigată. Voia lui Dumnezeu trebuie să se facă pe pământ după cum este făcută și în ceruri. . . . Toți vor fi o familie fericită și unită, îmbrăcați cu haine de laudă și recunoștință, haina neprihănirii lui Hristos. Întreaga natură, în frumusețea ei neîntrecută, va oferi lui Dumnezeu un omagiu de laudă și adorare. Lumea va fi scăldată în lumina cerului. Lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare decât este acum. Anii se vor scurge în desfătare. Peste întreaga scenă, stelele dimineții vor cânta împreună, iar fiii lui Dumnezeu vor scoate strigăte de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos Se vor uni să proclame: „Nu va mai fi păcat de-acum, nici moarte.” Aceste viziuni ale slavei viitoare și aceste scene pictate de mâna lui Dumnezeu trebuie să fie scumpe copiilor Săi. . . . Avem nevoie să păstrăm tot timpul înaintea noastră această viziune a lucrurilor nevăzute. În felul acesta vom fi în stare să prețuim corect lucrurile veșnice și cele trecătoare. Aceasta ne va da putere să influențăm pe alții spre o viață mai înaltă. (MH. p. 504 - 508)

Va spune Dumnezeu: „Bine”? - Când vei sta în fața marelui tron alb, lucrarea ta va apărea așa cum este. Cărțile sunt deschise și raportul fiecărei vieți este făcut cunoscut. Mulți din acea mare mulțime sunt nepregătiți pentru descoperirile făcute. În multe urechi vor cădea cu claritate înspăimântătoare cuvintele: „Cântărit în balanță și găsit prea ușor.” Judecătorul le va spune multor părinți în acea zi: „Ai avut Cuvântul Meu arătându-ți clar datoria. De ce nu ai ascultat învățăturile lui? N-ai știut că era vocea lui Dumnezeu? Nu te-am rugat stăruitor să cercetezi Scripturile ca să nu te rătăcești? Nu numai că ți-ai distrus propriul suflet, dar prin pretențiile tale de evlavie i-ai rătăcit pe mulți alții. Tu nu ai parte cu Mine. Depărtează-te. Depărtează-te.” O altă categorie stă în picioare, palidă și tremurândă, încrezându-se în Hristos dar totuși apăsați de un sentiment al propriei nevrednicii. Ei ascultă cu lacrimi de bucurie și recunoștință cuvintele de laudă ale Maestrului. Zilele de trudă neîncetată, de purtat poveri, de teamă și de suferință sunt uitate când acea voce mai dulce decât muzica harpelor îngerilor, rostește cuvintele: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău.” Acolo stă oastea celor mântuiți cu ramura de palmier a biruinței în mână și cu coroana pe cap. Aceștia sunt aceia care, prin muncă stăruitoare și credincioasă, au obținut calificarea pentru cer. Lucrarea vieții lor îndeplinită pe pământ, este recunoscută în curțile cerești ca o lucrare bine făcută. Cu o bucurie de nedescris, părinții văd coroana, haina și harpa date copiilor lor. Sămânța semănată cu lacrimi și rugăciuni se poate să fi părut semănată în zadar, dar secerișul este cules cu bucurie la sfârșit. Copiii lor au fost mântuiți. Taților, mamelor, vor cânta vocile copiilor voștri cântarea bucuriei în acea zi? (ST. 1 iulie, 1886)